GARY SHTEYNGART

„În sfârșit, o carte amuzantă despre criza financiară."
THE WALL STREET JOURNAL

O SUPER TRISTĂ ȘI ADEVĂRATĂ POVESTE DE IUBIRE

Traducere de MARIA ILARIA DOSEI

GARY SHTEYNGART

„În sfârșit, o carte amuzantă despre criza financiară."
THE WALL STREET JOURNAL

O SUPER TRISTĂ ȘI ADEVĂRATĂ POVESTE DE IUBIRE

Traducere de MARIA ILARIA DOSEI

Table of Contents

1. FII BĂRBAT!
2. UNEORI, VIAȚA E NASOALĂ
3. VIDRA CONTRAATACĂ
4. SINGURUL BĂRBAT PENTRU MINE
5. ABERAȚIA SIMPLEI EXISTENȚE
6. URMĂTORUL ZBOR SPRE CASĂ
7. EVALUEAZĂ-MĂ PLUS
8. PUNE VÂNĂTA AIA PE FOC
9. CAPITULARE TOTALĂ
10. CEVA FRUMOS CREȘTE ÎN MINE
11. OPȚIUNEA NUCLEARĂ
12. CUMPĂTARE, CARITATE, CREDINȚĂ, SPERANȚĂ
13. ORA „COLĂCEILOR DE PE ȘOLDURI“ CU AMY GREENBERG
14. AMERICANUL LINIȘTIT
15. CRUCIADA PĂCĂTOȘILOR
16. O SĂ-L IUBESC CHIAR MAI MULT
17. ANTIINFLAMAȚIE
18. BĂTRÂNUL ȘI MAREA DE SPERMĂ
19. RUPTURA
20. ACTUALIZARE STARE DE URGENȚĂ
21. SFATURI PENTRU ÎNTÂLNIRI
22. BĂRBAȚI LA CINCI JIAO
23. DOAMNE, SUNT O IUBITĂ ORIBILĂ
24. URBEA COPIILOR SURZI
25. CUM SĂ-I SPUNEM LUI LENNY?
26. TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE
27. BINE AI REVENIT, PRETENE
28. MULȚUMIRI
29. NOTE

O super tristă și adevărată poveste de iubire

Colecția
Byblos

Gary Shteyngart, scriitor american, s-a născut în 1972 în Uniunea Sovietică, într-o familie de evrei. Deși a emigrat în Statele Unite în 1979, nu a scăpat de accentul rusesc puternic până la vârsta de 14 ani. Romanele lui, aproape toate satire, au fost traduse în peste 25 de limbi și s-au bucurat de aprecierea criticilor, fiind recompensate cu numeroase premii, printre care Stephen Crane Award for First Fiction, National Jewish Book Award for Fiction și Bollinger Everyman Wodehouse Prize.

MARIA ILARIA DOSEI este filolog, absolventă a Facultății de Litere și Științe din cadrul Universității Petrol-Gaze Ploiești, precum și traducător literar certificat de Ministerul Cultelor și Culturii din anul 2009. Printre autorii traduși se numără Mitch Albom, Walter Tevis, Lidia Maksymowicz și Paolo Rodari.

GARY SHTEYNGART

O SUPER TRISTĂ ȘI ADEVĂRATĂ POVESTE DE IUBIRE

Traducere din engleză și note de
MARIA ILARIA DOSEI

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHTEYNGART, GARY
O super tristă și adevărată poveste de iubire / Gary Shteyngart ;
trad. din engleză și note de Maria Ilaria Dosei. -
București : Curtea Veche Publishing, 2022

ISBN 978-606-44-1372-7
I. Dosei, Maria Ilaria (trad. ; note)
821.111

ISBN epub 978-606-44-1390-1
Carte publicată și în ediție digitală
Redactor: Andreea Florescu
Corector: Ilinca Gângă
Tehnoredactor: Dana Ionașcu
Copertă: Gabi Toma

Colecție coordonată de Luana Schidu
CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

GARY SHTEYNGART
Super Sad True Love Story

Copyright © 2010 by Gary Shteyngart
This edition published by arrangement with Random House,
an imprint and division of Penguin Random House LLC.
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2022
pentru prezenta versiune în limba română

FII BĂRBAT!

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

1 iunie
Roma – New York

Dragul meu jurnal,

Astăzi am luat o decizie de extremă importanță: *eu nu o să mor niciodată*.

Alții vor muri în jurul meu. Reduși la nimic. Nu va rămâne nici urmă din personalitatea lor. Întrerupătorul se va stinge. Existența lor, întregul ființei lor, va fi marcată de pietre funerare din marmură lucioasă, inscripționate cu vorbe goale („a strălucit ca o stea", „nu te vom uita nicicând", „îi plăcea jazzul"), care se vor pierde și ele, luate de puhoi, ori făcute bucăți de niște curcani ai viitorului modificați genetic.

Nu-i asculta când îți spun că viața e o călătorie. Călătoria te duce undeva. Călătorie e când iau metroul 6 să mă întâlnesc cu asistentul social. Când îl implor pe pilotul acestui șubred avion UnitedContinentalDeltamerican, care tocmai își croiește drum peste Atlantic, să se întoarcă, să meargă înapoi direct la Roma, în brațele capricioasei Eunice Park, *asta* este o călătorie.

Dar, stai. Mai e ceva, nu? Moștenirea noastră. Nu murim atâta vreme cât progenitura noastră trăiește! Ritul continuității biologice, cârlionții ca de tirbușon ai mamei, buza de jos a bunicului, *ah buh-lieve thuh chil'ren ah our future*[1], și închei citatul din piesa numărul nouă, „The Greatest Love of All", de pe primul LP omonim al divei anilor '80, Whitney Houston.

O idioțenie absurdă. Copiii reprezintă viitorul în cel mai limitat, tranzitiv dintre moduri. Sunt viitorul, da, până mor și ei. Următorul vers al cântecului, *Teach them well and let them lead the way*[2], încurajează adultul să renunțe la sine de dragul generațiilor viitoare. Să luăm drept exemplu fraza „trăiesc pentru copiii mei". E ca și cum ai recunoaște că ești deja mort și că viața ta, din toate punctele practice de vedere, s-a încheiat. Mai corect ar fi „mor pentru copii mei încet, dar sigur".

Dar să vedem cum sunt copiii noștri. Adorabili și neviciați cât sunt mici, orbi la natura lor muritoare, rostogolindu-se, exact ca Eunice Park, în iarba-naltă, cu picioarelor lor de alabastru, pui de căprioară, pui drăguți de căprioară, scânteietori în plasticitatea lor visătoare, una cu realitatea simplă a lumii lor exterioare.

Apoi, peste aproape un veac scurt, îi regăsești salivând pe o biată infirmieră mexicană, într-o casă de bătrâni din Arizona.

Reduși la nimic. Știai că fiecare moarte naturală, pașnică, la vârsta de optzeci și unu de ani, reprezintă o tragedie fără egal? Oameni, indivizi – *americani*, dacă așa percepi mai bine stringența – cad zi de zi pe câmpul de bătălie, cu fața în jos, fără să se mai ridice vreodată. Încetează să mai existe. Și vorbim de personalități complexe, de cortexuri cerebrale ce sclipesc de lumi plutitoare, de universuri care i-ar fi uluit pe strămoșii noștri păstori, mâncători de smochine, viețuitoare analoage. Oamenii aceștia sunt zeități minore, receptacule de iubire, dătători de viață, genii necunoscute, zei manufacturieri care se trezesc la 6:15 dimineața să pună ibricul pe foc rostind rugăciuni tăcute ca să trăiască pentru a mai vedea o zi și încă una, să apuce să o vadă pe Sarah absolventă și apoi…

Reduși la nimic.

Dar nu și eu, dragul meu jurnal. Jurnal norocos ce ești. Jurnal nevrednic. Începând de azi, tu vei porni în cea mai mare aventură întreprinsă vreodată de un bărbat anxios, 1,75 metri înălțime, 72 de kilograme și un indice de masă corporală cam periculos, de 23,9. De ce „începând de azi"? Pentru că ieri am întâlnit-o pe Eunice Park, iar ea mă va susține întotdeauna. Uită-te bine la mine, jurnalule. Ce vezi? Un tip banal, cu o față cenușie de navă de război scufundată, ochii umezi și curioși, frunte uriașă și lucioasă pe care o duzină de oameni ai peșterilor ar fi putut picta ceva frumos, un nas ca o seceră cocoțat deasupra unei guri mici și încrețite, iar din spate, o chelie în expansiune, a cărei formă reproduce perfect marele stat Ohio, inclusiv capitala, Columbus, marcată de o aluniță maro-închis. *Banal.* Banalitatea este blestemul meu, în toate privințele. Un corp așa și-așa într-o lume în care mi-ar trebui unul extraordinar. Un corp cu vârsta cronologică de treizeci și nouă de ani, deja copleșit de prea mult colesterol LDL, de prea mulți hormoni ACTH, de prea multe chestii care condamnă inima, distrug ficatul și fac praf orice speranță. Acum o săptămână, înainte să-mi dea Eunice un motiv să trăiesc, nici nu m-ai fi observat, jurnalule. Acum o săptămână nu existam. Acum o săptămână, la un restaurant din Torino, am abordat un potențial client, un tip atrăgător, clasic, cu Valoare Netă Ridicată. Și-a ridicat ochii din farfuria lui rece de *bollito misto* privind direct prin mine, apoi și i-a plecat la loc spre tocana sa, în care făceau amor șapte tipuri de carne și alte șapte de legume, și a privit *iar* prin mine – mi-e clar că trebuie mai întâi să trag o săgeată în flăcări într-un elan dansator, ori să-mi iau un șut în testicule de la un șef de stat ca să mă remarce vreun membru al societății bune.

Cu toate acestea, Lenny Abramov, umilul scriitor de jurnale, această mică non-entitate, va trăi veșnic. Tehnologia e aproape gata. Iar eu, în calitate de coordonator (gradul G) însărcinat cu Sensibilizarea Iubitorilor de Viață al

Diviziei Serviciilor Post-Umane de la Corporația Staatling-Wapachung, voi fi primul care se va bucura de ea. Tot ce trebuie să fac este să fiu bun și să cred în mine. Tot ce trebuie să fac este să stau departe de grăsimile nesaturate și de băutură. Tot ce trebuie să fac este să beau mult ceai verde și apă alcalinizată și să-mi încredințez genomul persoanelor potrivite. Va trebui să-mi reconstruiesc ficatul făcut terci, să-mi umplu întregul sistem circulator cu „sânge inteligent" și să găsesc un loc sigur și cald (dar nu prea cald) unde să-mi petrec anotimpurile furioase și holocausturile. Iar când Pământul va expira, așa cum sunt sigur că se va întâmpla, îl voi părăsi pentru un Pământ nou, mai verde, dar cu mai puțini alergeni și, în floarea inteligenței mele, peste vreo zece[32] ani, când universul nostru va decide să se strângă în sine, personalitatea mea va sări printr-o gaură neagră și va naviga într-o dimensiune a minunilor de neimaginat, unde lucrurile care m-au susținut pe Pământ 1.0 – *tortelli lucchesi*, înghețata de fistic, primele melodii ale celor de la Velvet Underground, pielea netedă și bronzată trasă pe arhitectura barocă și moale a feselor de douăzeci și ceva de ani – vor părea la fel de rizibile și de infantile ca piesele de Lego, ca laptele praf pentru copii, ca un joc de „Simon spune"[3].

Exact: eu nu o să mor niciodată, *caro diario*[4]. Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată. Și dacă ai vreun dubiu, du-te dracului.

Ieri a fost ultima mea zi la Roma. M-am sculat pe la 11, am băut un caffè macchiato la barul care vinde cele mai bune cornuri cu miere, copilul vecinului, zece ani, antiamerican, strigându-mi de la fereastră *No global! No way!*[5], sugrumat de prosopul moale și cald al vinovăției pentru că nu m-am ocupat de nicio treabă de ultim moment, äppärätul meu bâzâie de contacte, date, poze, proiecții, hărți, intrări, sunete, furie. Încă o zi de început de vară colindând, destinul meu încredințat străzilor care mă strâng în eterna lor îmbrățișare caldă ca de cuptor.

Am sfârșit unde sfârșesc întotdeauna. Lângă cea mai frumoasă clădire din toată Europa. Panteonul. Proporțiile ideale ale rotondei, greutatea cupolei înălțată deasupra umerilor, suspendată în aer cu o precizie matematică aproape chirurgicală, oculusul care lasă ploaia și lumina arzătoare a soarelui roman să pătrundă, răcoarea și umbra care totuși predomină. Nimic nu poate afecta măreția Panteonului! Nici brizbrizurile religioase (oficial, este o biserică). Nici americanii umflați, dispuși să-și cheltuiască și ultimul euro, care caută un adăpost gras sub portic. Nici italienii zilelor noastre, plini de sfadă pe dinăuntru, lingușitori pe-afară, băieți căutători de găuri de fată, motoretele care zumzăie sub picioarele păroase, familiile multigenerаționale pulsând de viață acneică. Nu, acesta este cel mai glorios monument funerar construit vreodată de rasa omenească. Când voi supraviețui sfârșitului Pământului și voi părăsi pântecul său

familiar, voi lua cu mine amintirea acestei clădiri. O voi codifica sub formă de șiruri de 0 și 1 și-o voi transmite în tot universul. Priviți ce-a modelat mâna omului primitiv! Iată întâia dovadă a dorinței sale de nemurire, a disciplinei sale, a altruismului său.

Ultima mea zi la Roma. Mi-am băut ceașca de macchiato. Mi-am cumpărat un deodorant scump, anticipând, poate, iubire. Am tras un pui de somn de trei ore, puțin onanist, în ridicola strălucire a apartamentului meu înăbușit de soare. Apoi, la o petrecere organizată de prietena mea, Fabrizia, am întâlnit-o pe Eunice…

Nu, stai. N-a fost chiar așa. Cronologia evenimentelor nu e corectă. Te mint, jurnalule. Abia am ajuns la pagina cinci și deja te mint. S-a-ntâmplat ceva groaznic înainte de petrecerea organizată de Fabrizia. Atât de groaznic, încât nu vreau să scriu despre asta. Vreau să fii un jurnal *optimist*.

M-am dus la Ambasada Statelor Unite ale Americii.

N-a fost ideea mea să merg acolo. Unul dintre prietenii mei, Sandi, mi-a zis că, dacă stai peste două sute cincizeci de zile în străinătate și nu te înregistrezi la „Bine ai revenit, pretene", programul oficial de repatriere a cetățenilor Statelor Unite, te pot aresta pentru răzvrătire direct de pe aeroportul JFK și te pot trimite la un „centru securizat de verificări" – ce-o mai fi și asta – din nordul statului.

Acum, Sandi știe *tot* – lucrează în lumea modei –, așa că am decis să-i urmez sfatul, exprimat pe un ton vivace, cofeinizat, și-am pornit-o spre Via Veneto, unde, în spatele unui șanț de apărare recent construit, se ridică în toată gloria clădirea crem a ambasadei națiunii noastre. Nu pentru multă vreme, ar trebui să adaug. După spusele lui Sandi, Departamentul de Stat, aflat în criză de fonduri, tocmai a vândut totul companiei petroliere de stat norvegiene, StatoilHydro; când am ajuns eu în Via Veneto, copacii și arbuștii uriașului complex fuseseră modelați în forme înalte și agnostice pentru a fi pe placul noilor proprietari. Perimetrul era păzit de dube blindate, iar zgomotul tocătoarelor de hârtie răzbătea până afară.

La vize, coada era minusculă. Doar câțiva albanezi, dintre cei mai triști și mai amărâți, mai doreau să emigreze în State, dar și ei erau descurajați de un afiș care înfățișa o vidră mică și curajoasă, cu un sombrero pe cap, încercând să sară într-o șalupă înghesuită. „Barca este plină, *amigo*", spunea sloganul de deasupra.

Dintr-un chioșc de pază improvizat, un bărbat mai în vârstă urla incomprehensibil la mine din spatele unui geam de plexiglas în timp ce eu fluturam pașaportul la el. O filipineză competentă, indispensabilă pe aceste meleaguri, s-a materializat în cele din urmă și m-a chemat cu un gest din mână, pe un hol plin de hărmălaie, spre ceea ce părea a fi o copie sărăcăcioasă a unei săli de clasă dintr-un liceu de stat, dichisită în stilul „Bine ai revenit, pretene". Aici,

vidra mexicană din campania „Barca e plină“ fusese americanizată (pălăria sombrero fusese înlocuită cu o bandană roșu-alb-albastru legată în jurul gâtului micuț și hirsut) și cocoțată pe un cal cu aspect caraghios. Galopau împreună către un soare arzător, cel mai probabil asiatic.

Vreo jumătate de duzină de concetățeni de-ai mei stăteau în spatele birourilor lor roase, mormăind încet în äppärätele lor. O cască de ureche zăcea pe un scaun gol, alături de un indicator pe care scria: INTRODUCEȚI CASCA DE URECHE ÎN URECHE, AȘEZAȚI ÄPPÄRÄTUL DVS. PE BIROU ȘI DEZACTIVAȚI TOATE SETĂRILE DE SIGURANȚĂ. Am făcut după cum mi s-a cerut. În ureche mi-a răsunat versiunea electronică a piesei „Pink Houses“ a lui John Cougar Mellencamp („Ain't that America somethin' to see, baby!“[6]), apoi pe ecranul äppärätului meu a apărut versiunea pixelată a vidrei curajoase. Purta pe spate sigla AAR, care s-a dizolvat sclipicios, formând cuvintele Autoritatea Americană pentru Restaurare.

Vidra s-a ridicat pe picioarele din spate și s-a șters demonstrativ de praf.

– Sal'tare, pretene! a spus vocea electronică pe un ton adorabil, de circar. Eu sunt Vidra Jeffrey. Pun *pariu* că vom deveni prieteni!

M-a copleșit un sentiment de pierdere, de singurătate.

– Bună, am răspuns. Bună, Jeffrey.

– Sal'tare ție, a spus vidra. Îți voi pune câteva întrebări simple, doar în scopuri statistice. Dacă nu vrei să răspunzi la o întrebare, este suficient să spui „nu vreau să răspund la întrebare“. Nu uita, sunt aici să te ajut! Bine, atunci. Să începem cu chestiuni simple. Nume și CNP?

Am privit în jur. Oamenii șușoteau aprins cu vidrele lor.

– Leonard sau Lenny Abramov, am șoptit, continuând cu CNP-ul.

– Bună, Leonard sau Lenny Abramov, 205-32-8714. În numele Autorității Americane pentru Restaurare, aș dori să-ți urez un călduros bine ai revenit în *noile* State Unite ale Americii. Fiți pe fază, oameni buni! Pentru că nimic nu ne mai poate opri acum!

În ureche mi-a bubuit refrenul șlagărului disco „Ain't No Stoppin' Us Now“[7] al duoului McFadden & Whitehead.

– Spune-mi, Lenny. Din ce motiv ai plecat din patrie? Interes de serviciu sau turism?

– Serviciu, am spus.

– Și cu ce te *ocupi*, Leonard sau Lenny Abramov?

– Ăăă, Extinderea vieții pe termen nelimitat.

– Ai spus Inventarea vieții pe termen efeminat. Corect?

– Extinderea vieții pe termen nelimitat, am spus.

– Câte Credite ai, Leonard sau Lenny, din totalul de o mie șase sute?

– O mie cinci sute douăzeci.

– Asta e grozav. Te pricepi să strângi bănuți. Ai bani în bancă, lucrezi la „Inventarea vieții pe termen efeminat“. Mi-a mai rămas *doar* să te întreb dacă ești membru al Partidului Bipartit. Și, dacă da, ai fi de acord să primești pe äppärät emisiunea noastră săptămânală „Ain't No Stoppin' Us Now!“? Conține tot felul de sfaturi grozave pentru a te readapta la viața din noile State Unite și pentru cum să-ți investești banii.

– Nu sunt bipartit, dar, da, aș dori să primesc emisiunea voastră, am spus, încercând să împac și capra, și varza.

– Excelent! Te-am adăugat în lista noastră. Spune-mi, Leonard sau Lenny, ai întâlnit *străini* de treabă în timpul șederii tale peste hotare?

– Da, am spus.

– Ce fel de străini?

– Câțiva italieni.

– Ai spus „kenyeni“.

– Câțiva italieni, am spus.

– Ai spus „kenyeni“, a insistat vidra. Știi, americanii se simt singuri când pleacă peste hotare. Așa se întâmplă mereu! De aceea eu nu părăsesc niciodată pârâul în care m-am născut. Ce rost are? Spune-mi, în scopuri statistice, ai întreținut relații fizice intime cu vreo persoană non-americană în timpul șederii tale?

M-am holbat îndelung la vidră, cu mâinile tremurându-mi pe sub birou. Îi întreabă pe toți asta? Nu voiam să sfârșesc în vreun „centru securizat de verificări“ din nordul statului doar pentru că m-am cățărat pe Fabrizia în încercarea de a-mi îneca în ea sentimentul de singurătate și inferioritate.

– Da, am spus. Cu una singură. Am făcut-o de vreo două ori.

– Numele și prenumele persoanei non-americane. Mai întâi numele, te rog.

Îl auzeam pe tipul aflat la câteva birouri în fața mea, cu chipul pătrat de englezoi ascuns parțial de o coamă deasă, șoptind nume italienești în äppärătul său.

– Aștept, Leonard sau Lenny, spuse vidra.

– DeSalva Fabrizia, am murmurat.

– Ai spus DeSalva…

Dar tocmai atunci vidra s-a blocat la jumătatea numelui, iar äppärătul meu a început să scoată zgomote de „gândire intensă“, o rotiță se învârtea disperată în interiorul carcasei de plastic dur, circuitele vechi fiind suprasolicitate de vidră și de bufoneriile ei. Pe ecran mi-a apărut mesajul ERROR CODE IT/FC-GS/FLAG. M-am ridicat și m-am dus înapoi la chioșcul paznicului de afară.

– Nu vă supărați, am spus, aplecându-mă spre decupătura ghișeului. Mi s-a blocat äppärätul. N-a mai vorbit vidra cu mine. O puteți chema pe filipineza

aceea de treabă?

Bătrâna creatură care gestiona postul a croncănit ceva incomprehensibil, făcând să-i tremure reverele de la cămașa cu stele și dungi. Am priceput doar „așteaptă“ și „reprezentant service“.

A trecut o oră în metronomul birocratic. Niște hamali au scos din clădire o statuie de aur, de dimensiunile unui om, a vulturului nostru național E Pluribus Unum și o masă fără trei picioare. În cele din urmă, o femeie caucaziană, mai în vârstă, încălțată cu niște pantofi ortopedici enormi, și-a croit drum de-a lungul holului. Avea un magnific nas tripartit, mai roman decât orice proboscidă crescută vreodată pe malurile Tibrului, și genul de ochelari supradimensionați de culoare rozalie, pe care eu îi asociez cu bunătatea sufletească și o sănătate mintală progresivă. Buzele subțiri tremurau din pricina contactului zilnic cu viața, iar în lobii urechilor purta niște cercuri de argint un pic cam prea mari.

După mină și înfățișare, îmi amintea de Nettie Fine, o doamnă pe care n-o mai văzusem de la terminarea liceului. Ea a fost prima persoană care i-a întâmpinat pe părinții mei la aeroport; veniseră în Statele Unite cu avionul de la Moscova, în urmă cu patru decenii, pe urmele dolarilor și ale lui Dumnezeu. Era tânăra lor mămică americană, voluntară la sinagogă, responsabilă cu platourile de latkes, organizatoare de lecții de engleză, donatoare de mobilă veche. În realitate, soțul lui Nettie lucrase la Departamentul de Stat din D.C. Și mai în realitate, înainte să plec la Roma, mama îmi spusese că era delegat într-o anumită capitală europeană…

– Doamna Fine? am spus. Cu respect, sunteți Nettie Fine?

Cu respect? Fusesem educat să o venerez, dar îmi era frică de Nettie Fine. Îmi văzuse familia în cele mai jenate, mai sărace, mai pline de slăbiciune circumstanțe – când au emigrat în Statele Unite, părinții mei aveau, la propriu, o singură pereche de chiloți, una pentru amândoi. Dar această femeie, pasăre blândă, nu-mi demonstrase decât iubire necondiționată, genul de iubire care m-a copleșit în valuri, lăsându-mă slăbit și epuizat, în luptă cu un curent submarin a cărui sursă n-o puteam identifica. Curând, brațele ei mă strângeau, iar ea mă certa că de ce n-am venit s-o vizitez mai devreme și de ce arăt așa îmbătrânit dintr-odată („Dar am aproape patruzeci de ani, doamnă Fine“, „Oh, ce repede zboară timpul, Leonard!“) laolaltă cu alte exemple de crize isterice de fericire tipic evreiești.

S-a dovedit că lucra pentru Departamentul de Stat ca prestator de servicii, punea și ea umărul la programul „Bine ai revenit, pretene“.

– Dar nu mă-nțelege greșit, a spus, mă ocup doar de asistență clienți. Eu ofer răspunsuri, nu iau pe nimeni la întrebări. Cu asta se ocupă Autoritatea Americană pentru Restaurare.

Apoi, aplecându-se spre mine, cu voce joasă și respirația cu damf de anghinare:

– Oh, ce s-a întâmplat cu noi, Lenny? Îmi pun niște rapoarte pe birou de-mi vine să lăcrimez. Chinezii și europenii vor să se rupă de noi. Nu sunt sigură ce-nseamnă asta, dar sigur nu e de bine. Și îi vom deporta pe toți imigranții noștri cu Credit mic. Și tinerii noștri, săracii, masacrați în Venezuela. De data asta mă tem că nu mai scăpăm basma curată!

– Nu, o să fie bine, doamnă Fine, am spus. America e încă una singură.

– Și șmecherul acela de Rubenstein. Îți vine să crezi că e unul de-ai noștri?

– Unul de-ai noștri?

Șoaptă abia auzită:

– *Evreu*.

– Părinților mei chiar le place Rubenstein, am spus, referindu-mă la imperiosul, dar nefericitul nostru Ministru al Apărării. Stau în casă și se uită la FoxLiberty-Prime și FoxLiberty-Ultra cât e ziua de lungă.

Doamna Fine a afișat o expresie dezgustată.

Îi ajutase pe părinții mei să devină parte din continuumul american, îi învățase să facă gargară, să-și spele petele de transpirație, dar conservatorismul lor înnăscut de evrei sovietici o dezgustase în cele din urmă.

Mă cunoștea de când mă născusem, pe vremea când *mishpocheh* [8] Abramov locuia în Queens, într-un apartament înghesuit, cu grădină, care acum stârnește doar nostalgie, dar care trebuie să fi fost un loc meschin și trist. Tatăl meu era om de serviciu la un laborator guvernamental din Long Island, o slujbă care ne-a ținut în Spam în primii zece ani din viața mea. Mama a sărbătorit venirea mea pe lume cu o avansare, de la funcționară/dactilografă la secretară la sindicatul de credit unde muncea sârguincios, fără să știe o iotă de engleză, și, uite-așa, ne-am trezit, dintr-odată, pe cale să facem parte din clasa medie de jos. Pe vremea aceea, părinții mei mă plimbau cu mașina lor, un Chevrolet Malibu Classic ruginit, prin cartiere mai sărace decât al nostru, să râdem de oamenii ciocolatii și ciudați care lipăiau cu pas grăbit în sandalele lor, dar și să învățăm lecții importante despre ceea ce poate însemna eșecul în America. Adevărata ruptură dintre doamna Fine și familia mea a început după ce părinții mei i-au spus despre micile noastre escapade în Corona și în zonele mai sigure din Bed-Stuy. Mi-i amintesc pe părinții mei căutând cuvântul „nemilos“ în dicționarul englez-rus, șocați că mama noastră americană putea să creadă așa ceva despre noi.

– Spune-mi tot! a zis Nettie Fine. Ce te-a adus aici, la Roma?

– Lucrez în domeniul economiei creative, am spus cu mândrie. Extinderea Vieții pe Termen Nelimitat. Îi vom ajuta pe oameni să găsească nemurirea. Caut europeni PVNR – adică Persoane cu Valoare Netă Ridicată –, ei vor fi clienții

noștri. Le spunem „Iubitori de Viață“.

– Oh, vai! a făcut doamna Fine.

Era clar că nu înțelegea despre ce naiba vorbesc, dar această femeie, mama a trei băieți foarte politicoși, absolvenți de UPenn, nu știa decât să zâmbească și să încurajeze, să zâmbească și să încurajeze.

– Asta cu siguranță sună… într-un mare fel!

– Este într-un mare fel, am spus. Dar cred că am intrat un pic în bucluc.

I-am explicat problema de care m-am lovit la biroul „Bine ai revenit, pretene“.

– Poate vidra crede că m-am încurcat cu kenyeni. Dar eu am spus „câțiva italieni“.

– Dă-mi äppärătul tău, mi-a ordonat.

Și-a ridicat ochelarii de vedere, dezvăluind ridurile fine, de aproape-60-de-ani, care-i făceau chipul să arate exact așa cum îi fusese dat să arate din ziua în care se născuse: o mângâiere pentru toată lumea.

– ERROR CODE IT/FC-GS/FLAG, a oftat ea. Oh, prietene. Ai fost marcat.

– Dar de ce? am exclamat. Ce-am făcut?

– Șșșt, a spus ea. Lasă-mă să-ți resetez äppärätul. Să încercăm iar „Bine ai revenit, pretene“.

Am făcut mai multe încercări, dar pe ecran continua să apară vidra înțepenită și mesajul de eroare.

– Când s-a întâmplat? Ce te-a *întrebat* chestia aia?

Am ezitat, simțindu-mă despuiat în fața salvatoarei native a familiei mele.

– Mi-a cerut numele italiencei cu care am avut relații intime, am spus.

–Să o luăm de la început, pas cu pas, a spus Nettie, dispusă ca întotdeauna să rezolve problemele altora. Când te-a întrebat vidra dacă vrei să te abonezi la „Ain't No Stoppin' Us Now!“, ai acceptat?

– Da.

– Bun. Și câte Credite ai?

I-am spus câte.

– Bine. Nu mi-aș face griji. Dacă te opresc la JFK, tu dă-le datele mele și spune-le să mă contacteze *imediat*.

Și-a inserat coordonatele în äppärätul meu. Când m-a îmbrățișat, am simțit că-mi tremură genunchii de frică.

– Oh, scumpule, a spus, iar o lacrimă caldă, tribală, s-a scurs de pe fața ei pe a mea. Nu-ți face griji. O să fie bine. Un bărbat ca tine. Economie creativă. Să sperăm doar că părinții tăi au Credit bun. Au venit până în America, și pentru ce? Pentru ce?

Dar eu îmi fac griji. Cum aș putea să nu? Marcat de o nenorocită de vidră!

Isuse Hristoase. Mi-am instruit mintea să se relaxeze, să mă bucur de ultimele douăzeci și patru de ore din idilicul meu an european și, eventual, să mă îmbăt bine cu niște vin roșu acru de Montepulciano.

Ultima mea seară romană a început ca de obicei, jurnalule. Încă o orgie, cam fără chef, la Fabrizia, femeia cu care avusesem relații intime. M-am cam săturat de orgiile astea, dar nu de tot. Ca orice newyorkez, sunt o curvă imobiliară, ador apartamentele astea de sfârșit de secol XIX construite de torinezi, din Piazza Vittorio, imensă și plină de palmieri, cu vederi însorite spre dealurile Alban pictate în nuanțe de verde, în depărtare. În ultima mea seară la Fabrizia s-a prezentat obișnuita gașcă: oameni de patruzeci de ani, copii de bani gata, fiii și fiicele regizorilor de la Cinecittà, scenariști ocazionali pentru Rai (cândva principalul concern de televiziune din Italia), în principiu cheltuitori ai averilor în declin ale părinților lor. Asta admir cel mai mult la generația tânără de italieni, decăderea lentă a ambiției, faptul că recunosc că tot ce-a fost mai bun se află undeva în trecutul îndepărtat. (Dacă Whitney Houston ar fi fost italiancă, ar fi cântat „Cred că viitorul sunt *părinții* noștri".) Noi, americanii, avem multe de învățat din elegantul lor declin.

În preajma Fabriziei m-am simțit mereu timid. Știu că mă place doar pentru că sunt „diversionist" și „amuzant" (a se înțelege: semitic) și pentru că niciun bărbat de prin zonă nu i-a mai încălzit patul de ceva vreme. Dar acum că o vândusem vidrei de la Autoritatea Americană pentru Restaurare, mă îngrijora gândul că pe viitor ar putea suferi repercusiuni. Guvernul Italiei este ultimul din Europa de Vest care încă ne mai pupă în fund.

În orice caz, Fabrizia nu m-a slăbit în timpul petrecerii. Mai întâi ea și un cineast britanic și gras m-au sărutat pe rând pe pleoape. Apoi, în timp ce purta una dintre discuțiile ei aprinse într-o italiană furioasă la äppärät, întinsă pe canapea, și-a desfăcut picioarele ca să-mi arate chiloții verde-neon și părul ei pubian mediteraneean gros, foarte vizibil. Între o replică sexy și butonatul furios, a găsit timp să-mi spună:

– Ai devenit mult mai decadent de când te-am cunoscut, Lenny.

– Mă străduiesc, m-am bâlbâit.

– Străduiește-te mai mult, a spus.

Brusc, și-a strâns picioarele, ceea ce aproape m-a ucis, revenind la asaltul asupra äppärătului. Îmi doream să mai simt încă o dată sânii aceia eleganți, de femeie de patruzeci de ani. Cu lentoare, am făcut o piruetă spre ea, fluturând din gene (clipind foarte des, adică) încercând să imit, cu o doză de ironie de pe Coasta de Est, actrițele faimoase de la Cinecittà din anii '60. Drept răspuns, Fabrizia a fluturat din gene la rândul ei și și-a băgat mâna în chiloți. Câteva

minute mai târziu, deschizând ușa dormitorului ei, l-am descoperit pe fiul ei, în vârstă de trei ani, ascuns sub o pernă, înconjurat de un nor de fum care venea din încăperile principale.

– Băga-mi-aș, a spus Fabrizia, privind spre copilul pirpiriu, astmatic, care se târa spre ea în pat.

– Mama, a susurat copilul. *Aiutami!*

– Katia! urlă ea. *Puttana!* Trebuia să aibă grijă de el. Așteaptă aici, Lenny.

A plecat în căutarea dădacei ucrainence, cu băiețelul împleticindu-se pe urmele ei prin norul de fum hollywoodian.

M-am dus pe hol. Semăna cu Terminalul Sosiri de la Aeroportul Fiumicino, cupluri se întâlneau, se regăseau, dispăreau prin camere, ieșeau de prin camere aranjându-și bluzele, strângând curelele, despărțindu-se. Am scos äppärätul meu demodat, carcasa retro de culoarea lemnului de nuc și ecranul prăfuit pe care datele clipeau lent, încercând să aflu dacă în sală sunt indivizi cu Valoare Netă Ridicată – ultima șansă de a găsi niște clienți noi pentru șeful meu, Joshie – tot anul îi găsisem în total un singur client –, dar nu era niciun chip suficient de celebru pentru a fi înregistrat de ecranul meu. Un bine-cunoscut ArmăsarMedia, artist vizual din Bologna, posac și timid în persoană, o urmărea pe iubita lui flirtând ridicol cu un bărbat mai puțin realizat.

– Mai lucrez, mă mai joc, spunea cineva cu accent britanic, urmat de un drăguț și gol hohot de râs feminin.

O fată recent sosită din America, profesoară de yoga pentru celebrități, izbucnise în plâns din pricina unei femei de-a locului, mai în vârstă, care-și tot înfigea în pieptul ei unghia lungă, dată cu ojă, acuzând-o, pe ea personal, că Statele Unite invadaseră Venezuela. Un servitor cu o tavă mare de hamsii marinate și-a făcut apariția. Un tip chel, cunoscut sub numele de „Băiatul-cancer", o urmărea abătut și îndeaproape pe prințesa afgană căreia îi dăruise inima. Un actor Rai relativ faimos a început să-mi povestească cum a lăsat el însărcinată o fată de bună credință din Chile, fugind apoi la Roma înainte ca legea chiliană să-l tragă la răspundere. Când și-a făcut apariția un coleg napoletan, mi-a spus:

– Te rog să ne scuzi, Lenny, dar trebuie să vorbim în dialect.

Eu am continuat s-o aștept pe Fabrizia mea, ronțăind o hamsie; mă simțeam cel mai înfierbântat bărbat de treizeci și nouă de ani din toată Roma – o distincție foarte serioasă. Să fi căzut iubita mea ocazională în brațele altuia în timpul acestei scurte despărțiri? La New York nu mă aștepta nicio femeie, nici măcar *slujba* nu mai eram sigur că mă așteaptă după ce-o dădusem în bară în Europa, prin urmare îmi doream foarte mult s-o regulez pe Fabrizia. Era cea mai moale femeie pe care o atinsesem vreodată, mușchii i se mișcau undeva adânc pe sub piele ca niște

angrenaje fantomatice, iar respirația, ca a fiului ei, îi era superficială și anevoioasă, drept urmare, atunci când „făceam dragoste“ (ea zice așa), părea în pericol să-și dea duhul.

Am zărit un obișnuit al locului, un bătrân sculptor american, mic de statură, cu o dantură muribundă, cu un păr ca un mop beatlesian, care se lăuda adesea că e prieten cu faimosul actor din Tribeca, Bobby D. Îi înghesuisem de nenumărate ori rotunjimile îmbătate de alcool într-un taxi, indicând taximetristului prestigioasa adresă de pe colina Gianicolo și înmânându-i douăzeci dintre prețioșii mei euro.

Mai să nu observ tânăra femeie din fața lui, o coreeancă mică (mă mai încurcasem eu cu vreo două, ambele delicios de nebune), cu părul ridicat într-un coc provocator, care o făcea să semene vag cu o foarte tânără Audrey Hepburn asiatică. Avea buze pline și lucioase, pistrui frumoși incongruent răspândiți pe nas și vreo ٤٠ de kilograme compacte, care mă făceau să mă înfiorez de gânduri rele. Mă întrebam, de exemplu, dacă mama ei, o femeie probabil micuță, imaculată, vibrând de anxietatea imigrantului și de puritanism, știe că fetița ei nu mai era virgină.

– Oh, e Lenny, a spus sculptorul american când m-am apropiat să-i strâng mâna.

Era un individ cu Valoare Netă Ridicată, sau pe-aproape, pe care încercasem să-l curtez în mai multe ocazii. Tânăra coreeancă mi-a aruncat o privire pe care am interpretat-o ca fiind complet lipsită de interes (expresia ei naturală părea să fie una îmbufnată), cu mâinile strânse tare în față. Am crezut că făcusem o gafă întrerupând un proaspăt cuplu și mă pregăteam să-mi cer scuze, dar americanul ne făcea deja prezentările.

– Încântătoarea Eunice Kim din Fort Lee, New Jersey, via Elderbird College, Mass., a spus el cu accent de Brooklyn, pe care îl considera fermecător de autentic. Euny este studentă la arte.

– Eunice *Park*, l-a corectat ea. Și, de fapt, nu studiez istoria artei. Nici măcar la facultate nu mai sunt.

Fermecat de smerenia ei, am simțit cum penisul îmi devine erect, tare, pulsând.

– Ți-l prezint pe Lenny Abraham. Îi ajută pe bătrânii agenți de bursă să trăiască un pic mai mult.

– Mă cheamă Abramov, am spus, cu o plecăciune servilă în fața tinerei doamne.

Amintindu-mi de paharul cu vin roșu de Sicilia din mână, l-am dat pe gât pe tot deodată. Brusc, am simțit că mă ia cu sudori în cămașa mea proaspăt spălată și în mocasinii urâți. Mi-am scos äppärätul, l-am deschis cu un gest care era *la*

modă probabil cu un deceniu în urmă, mi l-am vârât tâmp sub nas, l-am pus înapoi în buzunarul cămășii, apoi am întins mâna spre o sticlă din apropiere și mi-am umplut iar paharul. Trebuia neapărat să spun ceva impresionant despre persoana mea.

– Mă ocup de nanotehnologie și chestii d-astea.

– Adică ești un fel de om de știință? a întrebat Eunice Park.

– Agent de vânzări, mai degrabă, a mârâit sculptorul american.

Se știa că devine foarte competitiv când e vorba de femei. La ultima petrecere, se luptase pentru o tânără animatoare din Milano, sfârșind prin a obține o felație de la verișoara de nouăsprezece ani a Fabriziei. Ceea ce făcuse vâlvă în toată Roma.

Sculptorul s-a răsucit pe jumătate spre Eunice, obscurându-mă parțial cu un umăr gras. Am luat-o drept semn că e mai bine să mă car de-acolo, dar, ori de câte ori dădeam să mă îndepărtez, ea arunca o privire în direcția mea, lansându-mi, ca din întâmplare, un colac de salvare. Poate că-i era și ei frică de sculptor, temându-se că va sfârși în genunchi prin vreo cameră puțin luminată.

Am băut ca un apucat, urmărind tentativele sculptorului de a o impresiona pe deloc impresionabila Eunice Park.

– Și-atunci eu îi zice, *Contessa*, poți sta în casa mea de pe plajă, din Puglia, până când te pui pe picioare. Și-așa eu n-am timp de plajă. Vor să-mi dea un proiect în Shanghai. Șase milioane de yuani pentru două bucăți. Asta cât face? Cincizeci de milioane de dolari? Nu plânge, *Contessa*, vicleană pasăre bătrână, îi zice eu. Și eu am fost la pământ. Nu tu un *centavo* pe numele meu. Practic, am crescut pe șantierul naval din Brooklyn. Primul lucru pe care mi-l amintesc e o șosetă pe față. Trosc!

Îmi părea rău pentru sculptor, nu doar fiindcă mă îndoiam să aibă vreo șansă cu Eunice, ci și pentru că mi-am dat seama că va muri curând. Aflasem de la una dintre fostele lui iubite că forma avansată de diabet de care suferea îl costase deja două degete de la picioare, iar consumul masiv de cocaină îi afecta profund sistemul circulator îmbătrânit. În lumea mea îl numeam IDP, „Imposibil de Prezervat“, semnele vitale prea proaste pentru vreo intervenție curentă, indicatorii psihologici semnalând o „extremă disponibilitate/dorință de a pieri“. Starea sa financiară era chiar mai disperată. Citez direct din raportul trimis către șeful meu, Joshie: „Venit anual de 2,24 milioane de dolari indexați la yuan; obligații, inclusiv pensie alimentară și cheltuieli de întreținere copii, 3,12 milioane de dolari; active investibile (cu excepția bunurilor imobiliare), 22 de milioane de euro nord-europeni; bunuri imobiliare, 5,4 milioane de dolari indexați la yuan; datorii totale restante, 12,9 milioane de dolari, neindexați.“ Un dezastru, cu alte cuvinte.

De ce-și făcea asta? De ce nu se ținea departe de droguri și de femei tinere și pretențioase, de ce nu-și petrecea vreo zece ani în Corfu sau Chiang Mai, îmbibându-se cu alcaline și tehnologie inteligentă, de ce nu voia să se elibereze de radicalii liberi, să se concentreze asupra muncii, să-și mărească portofoliul de acțiuni, să scape de grăsimea abdominală în exces, să ne lase să-i aranjăm mutra aceea de buldog îmbătrânit? Ce-l ținea pe sculptor aici, într-un oraș a cărui unică utilitate erau referințele la trecut, vânând efebi, îndopându-se cu păsărici cu păr gros și cu farfurii de carbohidrați, lăsându-se purtat de curentul dominant spre anularea propriei ființe? În spatele acelui corp urât, al dinților putrezi, al respirației acre, se afla un vizionar, un creator a cărui operă stângace o admiram uneori.

În timp ce îl îngropam pe sculptor, urmând în pas de marș purtătorii de sicriu, alinându-i pe frumoasa lui fostă soție și pe fiii săi gemeni, doi heruvimi, ochii mei o urmăreau pe Eunice Park, tânără, stoică și plată, dând din cap la remarcile sfruntate ale sculptorului. M-aș fi întins să-i ating pieptul gol, să-i simt sfârcurile mici și tari care, îmi imaginam eu, îmi proclamau iubire. Am observat că nasul ascuțit și brațele micuțe îi erau ușor acoperite de sudoare și că ținea pasul cu mine la băutură, smulgând pahar de vin după pahar de vin de pe tăvile care treceau pe lângă ea, gura ei încleștată devenind din ce în ce mai purpurie. Purta blugi scumpi, un pulover gri, simplu, din cașmir, și un șirag de perle care o făceau mai bătrână cu cel puțin zece ani. Singurul detaliu tineresc era un pandantiv alb și lucios – un fel de piatră –, care arăta ca un model nou de äppärät, miniaturizat.

În anumite circumscripții bogate ale societății transatlantice, diferențele dintre tineri și bătrâni se erodau constant, pe când în alte circumscripții, tinerii mai mult se despuiau, dar care era povestea lui Eunice Park? Încerca să arate mai bătrână sau mai bogată sau mai albă? De ce încearcă oamenii frumoși să pară altceva decât sunt?

Când mi-am ridicat privirea, sculptorul își pusese laba grea pe neglijabilul ei umăr și strângea tare.

– Chinezoaicele sunt atât de delicate, a spus el.

– Eu nu sunt delicată.

– Ba ești!

– Nu sunt chinezoaică.

– Mă rog, Bobby D. și Dick Gere se certau la o petrecere. Dick vine la mine și zice: „De ce mă urăște Bobby așa rău?“ Stai. Ce ziceam? Mai vrei ceva de băut? Ah! Ai făcut bine c-ai venit la Roma, pisicuțo. New Yorkul e de domeniul trecutului. America a devenit istorie. Și cu nenorociții ăia aflați la conducere acum, nu mă mai întorc niciodată. Nenorocitul de Rubenstein. Nenorocitul de Partid Bipartit. E ca-n *1984*. Nu c-ai ști la ce mă refer. Poate ne lămurește

prietenul nostru tocilar, Lenny. Ce noroc pe tine să fii aici cu mine, Euny. Vrei să mă pupi?

– Nu, spuse Eunice Park. Nu, mersi.

Nu, *mersi*. O coreeancă drăguță, absolventă a Colegiului Elderbird, Mass. Cât îmi doream să-i sărut eu buzele acelea pline și să-i cuprind în brațe tot restul corpului, puțin cum era.

– De ce nu? Și apoi, pentru că își pierduse de mult capacitatea de a calcula consecințele pe termen scurt, a scuturat-o de umăr, o scuturătură de bețivan, una pe care corpul ei micuț nu părea echipat s-o suporte. Eunice și-a ridicat privirea și-am văzut în ochii ei furia familiară de adult târât brusc înapoi în copilărie. Și-a apăsat o mână pe stomac, ca și cum ar fi primit o lovitură, plecându-și ochii. Pe puloverul ei scump se vărsase vinul roșu. S-a întors spre mine; era stânjenită, dar nu pentru sculptor, ci de ea însăși.

– S-o luăm mai ușor, am spus, punându-mi mâna pe gâtul tensionat și asudat al sculptorului. Poate ar fi mai bine să ne așezăm pe canapea, să bem niște apă.

Eunice se freca pe umăr, depărtându-se de noi. Mi se părea că-și reține cu măiestrie lacrimile.

– Du-te-n mă-ta, Lenny, a spus sculptorul, împingându-mă ușor. Avea niște mâini incontestabil de puternice. Du-te să mai vinzi niște nemurire.

– Găsește-ți o canapea și relaxează-te, i-am spus sculptorului. M-am apropiat de Eunice întinzând brațul spre ea, fără să o ating: Îmi pare rău, am murmurat.

– Se îmbată.

– Da, mă *îmbăt*! a urlat sculptorul. Și poate că sunt un pic amețit acum. Dar eu mâine dimineață voi crea opere de artă. Tu, *Leonard*, ce-o să faci? Torni ceai verde și le dai ficați clonați boșorogilor bipartiți? Scrii într-un jurnal? Permite-mi să ghicesc. „Unchiul meu m-a abuzat. Vreme de trei secunde am fost dependent de heroină." Uită de nemurire, amice. Poți să trăiești și o mie de ani, n-o să conteze. Oamenii mediocri ca tine își *merită* nemurirea. Nu te-ncrede în tipul ăsta, Eunice. Nu e ca noi. E un american adevărat. Băiat deștept. El este motivul pentru care suntem în Venezuela în acest moment. El este motivul pentru care oamenilor le este frică să huiduie în State. Ce mi-e el, ce mi-e Rubenstein. Uită-te la ochii ăia întunecați și mincinoși de aşkenazi[9]. Kissinger[10] al II-lea.

În jurul nostru a început să se strângă o mică mulțime. Să asiste la „interpretarea" faimosului sculptor era o sursă de mare divertisment pentru romani, iar cuvintele „Venezuela" și „Rubenstein", rostite cu savoare lentă, pe ton acuzator, puteau trezi un european din comă. Din sufragerie se făcea auzită vocea Fabriziei. Cu toată delicatețea de care eram în stare, am împins-o pe coreeancă spre bucătăria care ducea spre camera servitorilor și care se bucura de o intrare separată în apartament.

În lumina chioară a unui bec atârnat de tavan, am văzut-o pe dădaca ucraineană mângâind cu tandrețe creștetul brunet al băiatului Fabriziei, în timp ce îi introducea un inhalator în gură. Copilul a înregistrat cu oarecare surpriză intruziunea noastră, dădaca a început să întrebe *Che cosa?*[11], dar noi ne-am strecurat tropăind pe lângă ea și pe lângă mica ei comoară, niște haine frumos ordonate și niște amintiri ieftine (un șorț de bucătărie reprezentându-l pe David al lui Michelangelo călare pe Colosseum), singurele sale bunuri personale. În timp ce Eunice și cu mine coboram gălăgioși scările de marmură, i-am auzit pe Fabrizia și pe ceilalți urmărindu-ne în goană, invocând cușca de plasă metalică a liftului sus, la etaj, dornici să ne ajungă din urmă, să audă ce se întâmplase, ce-i stârnise bețivanului de sculptor mânia aceea remarcabilă.

– Lenny, vino-napoi, a strigat Fabrizia. *Dobbiamo scopare ancora una volta*. Trebuie să ne-o mai tragem o dată. O ultimă dată.

Fabrizia. Cea mai moale dintre femeile pe care le atinsesem vreodată. Dar poate că nu mai aveam *nevoie* de moliciune. Fabrizia. Trupul ei cucerit de mici detașamente de peri, formele ei fixate în carbohidrați, întruchiparea Lumii Vechi și a corporalității non-electrice. Iar în fața mea, Eunice Park. O femeie de nanodimensiuni, care, bănuiam, nici măcar nu simțise vreodată gâdilatul propriului păr pubian, care n-avea nici țâțe, nici miros, care putea foarte bine să existe în aceeași măsură pe ecranul unui äppärät sau în fața mea, pe stradă. Afară, luna lumii sudice, gravidă și satisfăcută, stătea cocoțată în vârful palmierilor înalți din Piazza Vittorio. Obișnuita gașcă de imigranți dormea după o lungă zi de muncă fizică sau după ce duseseră la culcare copiii stăpânilor lor. Pe stradă se vedeau doar niște italieni eleganți, care se întorceau clătinându-se de la cină. Nu auzeam decât zumzetul conversațiilor lor cu gust amar și șuieratul electric al vechiului tramvai care făcea de strajă în partea de nord-est a pieței.

Eu și Eunice Park mergeam drept înainte în pas de marș. De fapt, ea mergea în pas de marș, căci eu țopăiam, incapabil să-mi ascund bucuria de a fi fugit de la petrecere cu ea alături. Îmi doream ca Eunice să-mi mulțumească, o salvasem de sculptor și de duhoarea lui de moarte. Îmi doream ca ea să mă cunoască și apoi să repudieze toate lucrurile îngrozitoare pe care sculptorul le spusese despre persoana mea, despre presupusa mea lăcomie, despre ambiția mea nemărginită, despre lipsa mea de talent, despre apartenența mea fictivă la Partidul Bipartit și despre planurile mele pentru Caracas. Voiam să-i spun că eu însumi sunt în pericol, că vidra de la Autoritatea Americană pentru Restaurare mă marcase drept răzvrătit, și totul pentru că mă culcasem cu o italiancă de vârstă mijlocie.

M-am uitat la puloverul distrus al lui Eunice și la corpul obscen de fraged care trăia și transpira și, speram eu, tânjea pe sub el.

– Știu o curățătorie bună unde se pricep să facă să dispară petele de vin roșu,

am spus. E un nigerian, mai sus, în cartier.

Am accentuat „nigerian“ ca să-mi subliniez vederile largi. Sunt Lenny Abramov, prietenul tuturor.

– Fac voluntariat la un adăpost pentru refugiați de pe lângă gară, a spus Eunice, din neant.

– Da? Asta-i *nemaipomenit*!

– Ce tocilar ești, a râs cu cruzime de mine.

– Ce? am spus. Scuze.

Am râs și eu, așa, în caz că fusese o glumă, dar mă rănise.

– LPT, a continuat. CSCVAA. ROFLAARP. PRGV. Clar PRGV.

Tinerii și prescurtările lor. M-am prefăcut că știu despre ce vorbește.

– Așa-i, am zis. IMF. PLO. ESL.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost smintit.

– FBT, a spus.

– Ăsta cine e?

În mintea mea era un tip înalt, protestant.

– Înseamnă „fac bâză de tine“. Adică glumesc, înțelegi?

– Dăă, am spus. Știam. Pe bune. De ce, conform estimărilor tale, sunt un tocilar?

– „Conform estimărilor tale“, m-a imitat ea. Cine vorbește așa? Și cine poartă asemenea pantofi? Zici că ești contabil.

– Simt o urmă de furie în tonul tău, am spus.

Unde dispăruse coreeanca tandră și rănită de acum trei minute? M-am trezit că-mi umflu pieptul și mă ridic în vârful picioarelor, deși sunt cu mai bine de o jumătate de metru mai înalt ca ea.

Mi-a atins manșeta cămășii, studiind-o apoi cu multă atenție.

– Nu e încheiată cum trebuie, a zis.

Și-nainte să pot spune ceva, mi-a desfăcut nasturele și mi-a încheiat la loc manșeta, apoi a tras de mânecă să pice mai bine pe umăr și pe braț.

– Poftim, a spus. Acum arăți un pic mai bine.

Nu știam nici ce să spun, nici ce să fac. Când am de-a face cu oameni de vârsta mea, știu exact cine sunt. Nu sunt atractiv fizic, dar cel puțin sunt bine școlit, destul de bine plătit, lucrez la frontierele științei și ale tehnologiei (chiar îmi tratez äppärätul cu aceeași finețe pe care o demonstrau părinții mei, bătrânii imigranți). Or, pe Planeta Eunice Park atributele acestea nu contau, era limpede. Eram un fel de tocilar antic.

– Mulțumesc, am spus. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Mi-a zâmbit și am observat că are genul de gropițe care nu doar că se adâncesc pe chip, ci îi și conferă pe loc căldură și personalitate (și, în cazul lui

Eunice, șterg furia).

– Mi-e foame, a spus.

Cred că arătam ca Rubenstein cel Nedumerit la conferința de presă care a urmat înfrângerii trupelor noastre de la Ciudad Bolívar.

– Ce? am spus. Foame? Nu e cam târziu?

– Hmmm, nu, tataie, spuse Eunice Park.

Am încasat-o din mers.

– Știu un loc pe Via del Governo Vecchio. Se numește *da Tonino*. Au niște paste *cacio e pepe* nemaipomenite.

– Așa scrie și în ghidul meu *Time Out*, mi-a replicat obrăznicătura de fată.

Și-a ridicat äppärătul în formă de pandantiv și, într-o italiană șocant de impecabilă, a comandat un taxi. Nu mă mai simțisem așa speriat de pe vremea liceului. Chiar și moartea, nemaipomenita și infatigabila mea dușmancă, își pierdea strălucirea prin comparație cu atotputernica Eunice Park.

În taxi, m-am așezat la distanță de ea, angajându-mă în discuții complet inutile („Am auzit că dolarul va fi din nou devalorizat…"). Roma se dezvăluia în jurul nostru, splendidă și dezinvoltă, veșnic sigură pe sine, fericită să ne ia banii și să pozeze, neavând, de fapt, nevoie de nimeni și de nimic. Într-un final, mi-am dat seama că șoferul decisese să mă înșele, dar n-am protestat împotriva traseului prelungit, mai ales că am ocolit carapacea luminată violet a Colosseumului, și mi-am zis în sinea mea: *Ține minte asta, Lenny, dezvoltă și tu un sentiment de nostalgie pentru ceva, altfel n-o să înțelegi niciodată ce contează cu adevărat*.

Dar la sfârșitul nopții nu-mi aminteam mai nimic. Să spunem doar că am băut. Am băut de frică (Doamne, ce rea a fost!). Am băut de fericire (Doamne, ce frumoasă e!). Am băut până când gura și dinții mi s-au făcut mov, până când mirosul înțepător al respirației și al transpirației mi-au trădat vârsta. Dar a băut și ea. Un *mezzo litro*[12] de-al locului, care a devenit un litru întreg, apoi doi litri, apoi o sticlă de ceva de prin Sardinia, probabil, care era, în orice caz, mai gros decât sângele de taur.

A fost nevoie de farfurii uriașe de mâncare pentru a absorbi acest exces de indulgență. Am mestecat cu grijă bucățile de porc din *bucatini all'amatriciana,* am mistuit o farfurie de spaghete cu vinete picante și-am făcut bucăți, apoi înghițit, un iepure înecat, practic, în ulei de măsline. Știam că-mi vor lipsi toate acestea când mă voi întoarce la New York, până și oribila lumină fluorescentă care îmi scotea în evidență vârsta – ridurile din jurul ochilor, autostrada lungă și cele trei drumuri naționale care îmi traversează fruntea, mărturie a multor nopți nedormite pe care le-am petrecut făcându-mi gânduri pe seama plăcerilor de neiertat, a venitului meu atent drămuit, dar mai ales pe seama morții. Respectivul restaurant era frecventat de actori de teatru și, în timp ce-mi înfigeam furculița în

pastele mari, goale pe interior, și în vinetele lucioase, încercam să-mi întipăresc pentru totdeauna în minte glasurile lor zgomotoase, care căutau să atragă atenția, gesturile vibrante din mâini, tipic italienești, care, în mintea mea, sunt sinonime cu animalul viu și, drept urmare, cu viața însăși.

Mi-am concentrat atenția asupra animalului viu din fața mea, încercând s-o fac să mă iubească. I-am vorbit extravagant și, sper eu, sincer. Iată ce îmi amintesc.

Eu i-am spus că nu mai vreau să plec din Roma, acum că am cunoscut-o pe ea. Ea mi-a zis iar că sunt un tocilar, dar un tocilar care-o face să râdă. Eu i-am spus că vreau s-o fac multe, nu doar să râdă. Ea mi-a zis că ar trebui să fiu recunoscător pentru cât am primit. Eu i-am spus că ar trebui să se mute la New York cu mine. Ea mi-a zis că probabil e lesbiană. Eu i-am spus că munca mea e viața mea, dar că am loc și pentru dragoste. Ea mi-a zis că dragostea iese din discuție. Eu i-am spus că părinții mei sunt imigranți ruși, că locuiesc în New York. Ea mi-a zis că ai ei sunt imigranți coreeni și că locuiesc în Fort Lee, New Jersey. Eu i-am spus că tatăl meu a fost om de serviciu, că acum e pensionar și că-i place să meargă la pescuit. Ea mi-a zis că tatăl ei este medic ortoped, că-i place să-și lovească nevasta și pe cele două fiice peste față.

– Oh, am făcut.

Eunice Park a ridicat din umeri și a plecat de la masă. În farfuria mea, mica inimioară moartă a iepurelui atârna prozaic pe interiorul cutiei toracice. Mi-am luat capul în mâini și m-am întrebat dacă nu cumva ar trebui să arunc niște euro pe masă și să plec.

Nu mult după aceea, mergeam pe Via Giulia, acoperită de iederă, cu brațul în jurul corpului parfumat și băiețesc al lui Eunice Park. Părea să fie în toane bune, deopotrivă iubitoare și provocatoare: îmi promitea un sărut, apoi mă mustra că vorbesc prost limba italiană. Era întruchiparea timidității și a chicotelilor, a pistruilor în lumina lunii și a strigătelor cherchelite și copilărești: „Taci, Lenny!" și „Ce tolomac ești!". Am observat că-și eliberase părul din captivitatea cocului, că era întunecat și nesfârșit și gros ca sfoara. Avea douăzeci și patru de ani.

Apartamentul meu nu putea găzdui mai mult de o saltea ieftină de două persoane și o valiză deschisă, plină cu cărți („Prietenii mei de la Elderbird, specializați pe text, le numesc „opritoare de uși", mi-a spus ea). Ne-am sărutat, leneș, de parcă n-ar fi însemnat nimic, apoi dur, de parcă ar fi fost ceva serios. Au fost și câteva probleme. Eunice Park nu a vrut să-și dea jos sutienul („N-am deloc sâni"), iar eu eram prea beat și prea speriat ca să am erecție. Dar, oricum, nu-mi doream sex. Am convins-o să-și dea jos pantalonii, am cuprins în palme rotunjimile gemene și mici care erau fesele ei și mi-am apăsat buzele chiar pe centrul păsăricii moi și vitale.

– Oh, Lenny, a făcut ea, cu o urmă de tristețe, pentru că trebuie să fi simțit cât de mult însemnau tinerețea și prospețimea ei pentru mine, un om care trăia în anticamera morții și care abia suporta lumina și căldura scurtei sale șederi pe pământ.

Am lins și am lins, respirând parfumul ușor de ceva autentic, uman și, probabil, dup-aceea, trebuie să fi adormit cu fața între picioarele ei. În dimineața următoare a fost destul de amabilă cât să mă ajute să-mi fac valiza, care a refuzat să se închidă fără ajutorul ei.

– Nu așa se face, a spus ea, când m-a văzut spălându-mă pe dinți. M-a pus să scot limba, frecându-mi aspru suprafața mov cu periuța. Poftim, a spus ea. Acum e mai bine.

În timpul călătoriei cu taxiul înspre aeroport, m-a încercat un triplul junghi: eram fericit și singur și disperat, toate în același timp. Mă pusese să mă spăl bine pe buze și pe bărbie pentru a șterge orice urmă de ea, dar gustul alcalin al lui Eunice Park încă îmi rămăsese pe vârful nasului. Mi-l mișcam în aer adulmecând, încercând să-i captez esența, gândindu-mă deja cum s-o momesc la New York, s-o fac soția mea, s-o fac viața mea, viața mea cea veșnică. Mi-am pipăit dinții spălați cu măiestrie, mângâindu-mi izbucnirea de fire de păr gri care-mi ieșeau de sub gulerul cămășii, pe care ea îl examinase atent în lumina slabă a zorilor.

– Drăguț, spusese. Și apoi, cu un simț al minunării pe care numai un copil îl mai are: Ești bătrân, Len.

Oh, dragă jurnalule. Tinerețea mea a trecut, dar înțelepciunea vârstei abia de mă încearcă. De ce este atât de greu să fii adult în această lume?

UNEORI, VIAȚA E NASOALĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

1 IUNIE

Format: Text lung în limba engleză standard
SUPERPONT GLOBALTEENS: *Treci la Imagini chiar astăzi! Mai puține cuvinte = mai multă distracție!!!*

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Prețios!

Ce mai faci, fraiero? Ți-e dor de prietena ta retardată? Hai să ne drăgălim un pic. FBT. M-am săturat de giugiulit cu fete. Apropo, am văzut pozele de pe forumul absolvenților Elderbird, limba ta e în urechea Bryanei. Sper că nu încerci să-l faci gelos pe Gopher. A avut parte de suficiente partide în trei. Respectă-te, dăă! Deci…, ghici ce? Am cunoscut cel mai drăguț tip din Roma. E fix genul meu, înalt, cu un aer de teuton, așa, foarte băiat de școală privată, dar nu e un nemernic. Mi-a făcut Giovanna lipeala cu el, a venit la Roma cu serviciul, lucrează pentru LandO'LakesGMFordCredit! Așa că mă duc să mă întâlnesc cu el în Piazza Navona (ți-aduci aminte de cursul de Imagine? Navona, aia cu tritonii) și el stă acolo, savurează un cappuccino și se uită la Cronicile din Narnia! Ți-aduci aminte că am difuzat-o la Școala Catolică? A-do-ra-bil. Semăna un pic cu Gopher, dar mult mai slab (ha ha). Îl cheamă Ben, ceea ce sună cam gay, dar era ATÂT DE DRĂGUȚ și atât de deștept. M-a dus să-mi arate niște tablouri de Caravaggio și-apoi m-a atins puțin pe fese, și-apoi am mers la petrecere la Giovanna și ne-am sărutat. Toate italiencele în blugi FoaieDeCeapă se holbau la noi, de zici că voiam să le fur bărbatul alb sau ceva de genu'. Urăsc chestia asta. Dacă mai zice cineva ceva de „ochii mei migdalați", o să înjur. Oricum, AM NEVOIE DE SFATUL TĂU, fiindcă m-a sunat ieri și m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la Lucca săptămâna viitoare. Eu am făcut pe indisponibila și-am zis că nu. Dar mâine am de gând să-l sun și să-i spun da! TU CE ZICI SĂ FAC? AJUTOR!!!

P.S. Ieri am cunoscut un tip bătrân și scârbos la o petrecere și ne-am îmbătat foarte tare și l-am cam lăsat să-mi dea limbi. Mai era acolo și alt tip, și mai în vârstă, un sculptor care încerca să mi-o tragă, așa că am socotit, știi tu, răul cel mai mic. Pff, încep să fiu ca tine!!!!! Era drăguț, un fel de intelectual tembel, deși el se crede foarte Media doar pentru că lucrează în biotehnologie sau așa ceva. Și-avea cele mai scârboase picioare, cu monturi și un ciot de os gigantic care ieșea pe-afară, zici că avea un deget în plus la picior. Știu, vorbesc ca tata. Oricum, nu știe să se spele pe dinți, am fost nevoită SĂ-I ARĂT UNUI BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA cum să

folosească o PERIUȚĂ DE DINȚI, îți dai seama?!!!!! Ce naiba se întâmplă cu viața asta a mea, ponei prețios?

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Hei, Panda Prețioasă!

BUN, deci permite-mi să zic doar atât: chiștoc, ești bolnavă la cap? Câți ani avea tipul ăla? Și de ce i-ai atins picioarele? Doar nu ești în secret molfăitoare de degete? Îți trimit factura la curățenie, pentru că, în timp ce scriu aceste rânduri, VOMIT. Mbine, uită de bătrânul în scaun cu rotile. Tipul ăsta, Ben, sună foarte Media și lucrează la Credit, deci trebuie să fie PUTRED DE BOGAT. Ce n-aș da să lucreze și Gopher la LandO'LakesGMFord. Acum, un sfat marca Afurisita-de-Grill: du-te cu el la Lucca (unde e asta, mai exact?), tratează-l ca pe un rahat în prima zi, lasă-l să ți-o tragă DUR în prima noapte, apoi bagă-l în ceață în restul timpului. O să se îndrăgostească de tine imediat, mai ales după ce îl lași să-ți prăduiască PĂSĂRICA MAGICĂ!!! Iar după ce vă întoarceți la Roma, fii drăguță, să rămână cu o impresie bună, dar nu cât să fie prea sigur pe el.

Acum să-ți zic ce se-ntâmplă aici. Un tip filipinez a dat o petrecere în Redondo. Pat Alvarez, ți-aduci aminte de el? De la Școala Catolică. Și a apărut Wendy Snatch în blugi FoaieDeCeapă și sutien Saaami fără sfârcuri și-apoi a început să se frece de poala lui Gopher. Gopher a încercat s-o-mpingă la o parte de pe el, dar ea a zis „Nu vrei să discutăm puțin eu și prietena ta?" și în tot acest timp practic îi ÎNFIGEA sfârcul ÎN OCHI, un sfârc mare, roz și dezgustător de femeie albă. Și-atunci Gopher se uită la mine cu o expresie de genul „Da, puteți să vă săriți la gât una alteia sau nu, doar să nu faceți o scenă". Și oricum, toate fetele astea filipineze care tocmai au absolvit UC Irvine aruncă rahat una pe alta prin sufragerie, încercând să impresioneze un tip alb (nu Gopher), așa că i-am aruncat o privire NU PREA CRED, WENDY SNATCH. Doar că nu am spus-o așa, cu MAJUSCULE, mai degrabă, nu, mersi, și vezi că stai pe scrotul IUBITULUI MEU. Dar ea a venit la mine, FIZIC, și m-a VERBALIZAT CU „Oh, am crezut că ești lesbi, că doar ai fost la Elderbird, nu știam că ești și feminazistă" și eu „Da, dar chiar dacă aș fi cea mai lesbi din America, nu m-aș lua în gură cu o nenorocită de combinatoare" și apoi ghici unde a ajuns până să se termine petrecerea? În cadă, cu Pat Alvarez și trei prieteni de-ai lui, care au urinat pe fundul și pe fața ei și-au filmat totul și-au distribuit clipul a doua zi pe GlobalTeens. Ghici cât de mult i-a crescut ratingul? PERSONALITATE 764 și FUTABILITATE 800+. Oamenii s-au TÂMPIT.

2 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Ieri primit rezultat de la examenul tău LSAT. Sally a încercat să ascundă plic de mine. Ai luat 158. Foarte puțin. Nici măcar la drept la rutgers nu intri. Sunt

dezamăgire că ai același scor ca data trecută. Înseamn că nu ești suficient de student pentru asta. Știu că uneori viața e nasol, dar tu ai 24 de ani. Fată mare. Eu nu pot atâta împing de la spate pe tine. Tu trebuie pus burta pe carte și când înveți nu făcut altceva! Întâlnire cu băiat drăguț e bonus. Dar tot timpul atentă la el pentru că ești femeie. Nu dezvălui mister. Sunt băiat coreean în Roma? Te rog scuzi că am engleză groaznic.

Iubesc la tine,

Mami

P.S. Tati spune că nu trebuie spun te iubesc pentru că răsfăț pe tine și părinți coreeni nu spun te iubesc copiilor, dar eu iubesc la tine din tot inima mea așa că spun!

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mami, te rog să-mi pui 10 000 de dolari indexați la yuan în contul AlliedWasteCVSCitigroupCredit. Mai dau încă o dată examenul LSAT când mă-ntorc. Ethel Kim a luat 154 la LSAT și a făcut trei cursuri de pregătire, așa că nu contează. Eu sunt bine. Este greu să te angajezi pe-aici, ai nevoie de un *permesso soggiorno*[13], care e un fel de Carte Verde, și urăsc americanii. Dacă nu, trebuie să mă angajez femeie în casă sau ceva de genul. Fac deja voluntariat trei ore pe săptămână la adăpostul de refugiați. I-ai spus asta lui tati? Nu, nu sunt băieți coreeni în Roma. Roma e în Italia.

Uită-te pe hartă.

3 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Pentru cum crezi tu că o ai pe mami? Ori cum ai probleme, scrie-mi, nu doar pentru când nevoie de bani. Când lucrezi avocat mami mândră de tine și nu ceri bani la ea. Și vei fi mândră pentru că ajuți pe mami și familia. Familia e cel mai important, altfel de ce pus la noi DUMNEZEU pe pământ? Eu mare îngrijorare pentru tine și Sally. Tati nu simte bine. Poate că tot vina mea. Mă rog la biserică extra pentru voi. Reverend Cho spune că toți tinerii au cale specială. Tu știi care e calea ta specială? Te rog spune-mi dacă știi, alt fel căutăm împreună. Și păstrează pe Ijuș în inima ta. Este important! De asemenea, băieți coreeni sunt peste tot. Du-te la biserica coreeană și vezi că găsești întâlniri.

Poate nu înțelegi engleza mea proastă.

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Cum adică tata nu se simte bine? Dacă se întâmplă ceva rău, tu și Sally trebuie

să mergeți acasă la Eunhyun. Mami! Uită de Ijuș o secundă. ASTA E IMPORTANT. Mă sperii foarte tare. Ți-a făcut ceva ție sau lui Sally? Am încercat să sun acasă de opt ori ieri, dar mi-a răspuns numai robotul. Verbalizează-mă pe contul GlobalTeens când primești asta!

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Nu te îngrijorare. Tata băut cam mult și supărat că am făcut soon-dubu[14] cu tofu stricat. I-am spus lui Sally să meargă plimbat, dar ea dormit în camera de oaspete și eu culcat la subsol. Așa că totul în regulă! Ai primit transfer de bani pe AlliedWaste? Verificare să știm sigure. Sunt mulți bani, așa că tu nu mă dezamăgit. Bucură-te de Roma, ești student bună la Elderbird, meriți. Dar acum viața ta abia începe. Nu mai face altă greșeli! Nu apropia de băiat *meeguk*[15]. Toți au intenție rea, chiar și ăia creștini. Mă rog la Ijuș în fiecare zi să găsești fericirea pe care eu nu avut niciodată, pentru că poate păcătuit împotriva lui DUMNEZEU. Am atât de multă rușine. Scrie lui Sally mai mult. Simte dor de tine. Ai o mare responsabilitate, pentru că tu sora mai mare. Pare foarte rău că nu ai luat scor pe care l-ai dorit la LSAT. Tu tristă, mami tristă. Când tu suferă, mami suferă și mai mult.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Ce se întâmplă cu mama și tata?

SALLYSTAR: Nimic. S-a supărat de la soon-dubu. Ce-ți pasă ție?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: De ce ești supărată pe MINE?

SALLYSTAR: Nu sunt supărată. Lasă-mă-n pace. Au sutiene Saaami de vară la Roma?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Da, dar costă 80 de euro.

SALLYSTAR: Cât de mult înseamnă?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Prea mult. Le găsești mult mai ieftine la magazinul Saaami de pe strada Elizabeth sau comandă-ți pe ȚâțeMici. De ce vrei să-ți pui un sutien care lasă sfârcurile în văzul tuturor? Și parcă nu te interesa moda.

SALLYSTAR: Toată lumea poartă. Chiar și la Fort Lee.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cine din Fort Lee?

SALLYSTAR: Sora lui Grace Lee.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Bona? E o cretină.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, a dat tata în tine?

SALLYSTAR: Spune că-i e dor de California. N-a avut niciun client toată săptămâna. Toți coreenii din NJ au deja medic ortoped. Mama se comportă ca un cadet spațial.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Bine, nu-mi răspunde la întrebare. Mulțumesc că ai ascuns plicul cu rezultatul LSAT.

SALLYSTAR: Mama l-a găsit oricum. Tu ce mai faci?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Am cunoscut un tip drăguț aici. E alb. Lucrează la LandO'LakeGMFord.

SALLYSTAR: E mai ușor să fii cu un coreean. Pentru familie, pentru tot.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mersi, mami.

SALLYSTAR: Zic și eu.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mda, poate ar trebui să mă cuplez cu un coreean care să semene cu tata. Se numește „tipar“.
SALLYSTAR: Treaba ta. Să îi iei banii. Am întâlnire la 1.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce întâlnire?
SALLYSTAR: Protestul Columbia-Tsinghua contra celor de la AAR. Plecăm la DC peste o săptămână.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce e AAR?
SALLYSTAR: Autoritatea Americană pentru Restaurare, Bipartiții. Nu te uiți și tu la știri?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: EȘTI supărată pe mine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, nu trebuie să stai cu mama și tata. Poți să te duci să stai în campusul Barnard. Poți să te angajezi ca intern sau la vreun magazin. Nu vreau să-ți bagi nasul în politică. Mai bine să ne bucurăm de viață.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Alo? Vrei să mă întorc acasă? Iau avionul mâine, dacă vrei. O să am grijă de mami.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, te rog, nu fi supărată pe mine. Îmi pare rău că nu sunt acolo când tu și mami aveți nevoie de mine. Sunt o distrusă.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Alo? Cred că ai ieșit. E ora 1 la tine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, te iubesc.

4 IUNIE

LEONARDO DABRAMOVINCI CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Oh, hei, bună. Sunt Lenny Abramov. Poate îți amintești de mine, scurta noastră întâlnire la Roma. Mulțumesc că m-ai spălat pe dinți. Hi hi. Mă rog, eu tocmai m-am întors în SUA. Și-am exersat cu abrevierile. Parcă ai spus MRPJULPCRCDD când eram la Roma. Înseamnă cumva „Mă Rostogolesc Pe Jos Uitându-mă La Porno Cu Rozătoare Care Dau Dependență?“ Vezi, nu sunt chiar așa bătrân! Să știi că m-am gândit la tine. Ai cumva în plan să vii pe la New York curând? Poți să stai aici. Am o casă dichisită, 740 de metri pătrați, balcon, vedere spre centru. Nu pot concura cu da Tonino, dar fac niște vinete prăjite foarte bune. Și pot să dorm pe canapea, dacă vrei. Sună-mă sau scrie-mi oricând vrei. A fost foarte, foarte, foarte, foarte frumos să te întâlnesc. În timp ce scriu aceste rânduri mă gândesc la constelația ta de pistrui (sper să nu te stânjenească asta).

Cu dragoste,

Leonard.

VIDRA CONTRAATACĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

4 iunie
New York

Dragul meu jurnal,

L-am văzut pe grăsan în salonul de la business class de la Fiumicino. Pentru zborurile spre Statele Unite și SecurityState Israel există un terminal special, cel mai dărăpănat terminal din aeroportul de la Roma, toți, cu excepția pasagerilor, ori poartă armă, ori îndreaptă spre tine un fel de aparat de scanare. Pentru pasagerii de la clasa economică nici nu există scaune lângă porți, te pot scana mai bine dacă stai în picioare, pătrund mai bine printre faldurile de carne, te luminează ca pe un bec de ٦٠٠ de wați. Oricum, la salonul de business class viața e mult mai fină și eu acolo m-am dus, să văd dacă pot găsi în ultimul moment câțiva indivizi cu Valoare Netă Ridicată, potențiali Iubitori de Viață care să fie interesați de produsul nostru. Mă și vedeam intrând dezinvolt în biroul lui Joshie, șeful meu, spunându-i: „Ia uită-te aici! Lenny al tău caută posibilități chiar și-atunci când călătorește. Sunt ca doctorii. Întotdeauna de gardă!"

Saloanele de business class nu mai sunt ce erau odată. În ziua de azi, cele mai multe PVNR asiatice zboară cu avioane private, dar äppärätul meu a identificat câteva chipuri bune de scanat: o vedetă porno de altădată și un băiat isteț din Mumbai, care doar ce-și pune bazele primului său imperiu mondial de comerț cu amănuntul. Aveau cu toții ceva bani la ei, deși nu chiar 20 de milioane de euro nordici în venituri investibile, așa cum caut eu, dar mai era și un tip care nu înregistrase *nimic*. Nu era acolo, vreau să zic. Nu avea äppärät, ori nu îl setase pe modul „social", sau poate că plătise vreun tânăr rusnac ca să-i blocheze transmisia. Și arăta ca un nimic. Așa cum nu prea mai arată oamenii. Nu doar imperfect, ci pur și simplu îngrozitor. Un bărbat gras, cu ochii adânc înfundați în orbite, bărbia revărsată, părul moale și gri, un tricou care-i cam punea în evidență mamelele mari și un fel de cort scârbos și umflat cu aer deasupra zonei în care se presupunea c-ar fi organele genitale. Nu se uita nimeni la el, în afară de mine (iar eu am făcut-o doar preț de un minut), pentru că se afla la marginea societății, pentru că n-avea rang, pentru că era un IDP, Imposibil de Prezervat, pentru că nu avea ce căuta lângă niște veritabile PVNR într-un salon de business class. Acum,

privind înapoi, parcă l-aș impregna cu niscai eroism, i-aș pune un tom în mână și i-aș așeza pe nas niște ochelari bifocali cu lentile groase ca fundul sticlei. Vreau să-l fac să semene cu Benjamin Franklin. Dar dacă stau să mă gândesc, dragul meu jurnal, eu am promis să spun adevărul. Și adevărul e că *m-am speriat* din clipa în care l-am văzut.

Cu mâinile împreunate pe scrot, bărbatul gras, acel Imposibil de Prezervat, se uita pe fereastră mișcându-și mulțumit capul înainte și înapoi, ca un aligator pe jumătate scufundat în apă, bucurându-se de o zi însorită. Ignorându-ne pe noi ceilalți, privea cu abandonul unui entuziast noile, elegantele avioane cu nas de delfin ale companiei China Southern Airlines care rulau pe lângă Boeingurile 737 cojite de vopsea ale companiei UnitedContinentalDeltamerican și alte câteva El Al, la fel de jalnice.

Când, în sfârșit, ne-am îmbarcat, după o întârziere tehnică de trei ore, un tânăr îmbrăcat în ținută business casual a pornit pe culoar filmându-ne pe toți, focalizând în mod repetat asupra grăsanului, care, roșind, a încercat să-și întoarcă fața de la obiectiv. Cineastul m-a bătut pe umăr și mi-a ordonat, într-o engleză sudică și tărăgănată, să mă uit *direct* în obiectivul camerei sale rablagite.

– De ce? am întrebat.

Se pare că tot ce voia de la mine fusese acel mic gest de răzvrătire, pentru că a trecut mai departe.

Cât ne-am ridicat în aer, am încercat să-mi șterg din minte videograful, vidra și grăsanul. Pe când mă întorceam de la baie, Grasul era doar o pată de culori pastelate într-un colț al minții mele, un contur gâdilat de lumina soarelui de la mare altitudine. Am scos din bagajul de mână un volum de povestiri de Cehov (ce n-aș fi dat să-l pot citi și eu în rusă, ca părinții mei!) și am început cu nuvela „Trei ani", povestea unui bărbat neatrăgător, dar decent, pe nume Laptev, fiu de negustor bogat din Moscova, îndrăgostit de frumoasa și mult mai tânăra Iulia. Speram să găsesc câteva sfaturi despre cum să o seduc pe Eunice și să depășesc diferențele estetice dintre noi. La un moment dat în nuvelă, Laptev îi cere mâna Iuliei, ea îl refuză inițial, apoi se răzgândește. Un pasaj anume mi s-a părut extrem de util:

> [Atractiva Iulia] „Era istovită și descurajată și căuta să se încredințeze că a refuza un om cumsecade, bun și care o iubea, numai fiindcă *fizicul lui nu-i place* [subliniere proprie], a-l refuza mai ales când căsătoria aceasta îi dădea prilejul să scape de viața ei tristă, monotonă și goală, în care *își irosea tinerețea fără nicio perspectivă de viitor* [subliniere proprie], ar fi fost un capriciu, o nebunie, pentru care Dumnezeu ar putea chiar s-o pedepsească."[16]

Numai din acest pasaj, am elaborat o concluzie în trei puncte.

Punctul unu: știam că Eunice nu crede în Dumnezeu și deplânge educația ei catolică, deci ar fi fost inutil să invoc acea divinitate și nesfârșitele sale pedepse pentru a o face să se îndrăgostească de mine, *dar*, la fel ca Laptev, eram cu adevărat „un om cumsecade, bun și care o iubea".

Punctul doi: viața lui Eunice la Roma, în ciuda senzualității și a frumuseții orașului, mi s-a părut și ea „tristă, monotonă" și cu siguranță „goală" (știam că face voluntariat câteva ore pe săptămână cu niște algerieni, ceea ce este incredibil de drăguț, dar nu se poate numi muncă). Acum, eu nu provin dintr-o familie bogată precum Laptev al lui Cehov, dar puterea mea de cumpărare anuală de aproximativ ⋯ ٢٠٠ de yuani i-ar putea da lui Eunice câte ceva de gândit în domeniul comerțului cu amănuntul și, eventual, i-ar oferi „perspective de viitor".

Punctul trei: cu toate acestea, e nevoie de mai mult decât niște simple considerații financiare pentru a o face pe Eunice să mă iubească. „Tinerețea" ei chiar se irosea „fără nicio perspectivă", întocmai cum spunea Cehov despre Iulia lui. Cum aș putea profita de acest fapt referitor la Eunice? Cum aș putea s-o momesc să-și alinieze tinerețea la decrepitudinea mea? În Rusia secolului al XIX-lea se pare că sarcina era mult mai simplă.

Am observat că unii dintre cei de la business class se holbează la mine pentru că am o carte în mână.

– Prietene, chestia aia miroase a câine ud, a spus tânărul musculos de lângă mine, un maimuțoi de la Credit cu rol de senior la LandO'Lakes-GMFord.

Am băgat rapid volumul de Cehov în bagajul de mână și l-am depozitat în compartimentul de deasupra capului, cât mai la fund. În vreme ce pasagerii se întorceau la ecranele lor pâlpâind de date, mi-am scos äppärätul și am început să îl pipăi apăsat cu degetul, să le arăt cât de mult îmi plac mie chestiile digitale, aruncând priviri nervoase către caverna plină de suflete excitate din jurul meu, oameni de afaceri amețiți de vin, rătăcind prin propriile existențe electronice. De-acum, tânărul în ținută business-casual se întorsese, cu tot cu camera sa video, și stătea acolo, în capul culoarului, filmându-l pe grăsan cu o urmă de plăcere plictisită și furie atârnându-i în colțul gurii (prada sa își îngropase capul într-o pernă, fie dormind, fie prefăcându-se că doarme).

Eu căutam indicii despre Eunice Park. Iubita mea era o fată timidă în comparație cu alții din generația ei, așa că amprenta ei digitală nu era cine știe ce. A trebuit să o abordez de pe flancuri, prin intermediul surorii ei, Sally, și al tatălui ei, Sam Park, medic, ortopedul violent. Cu äppärätul deja supraîncălzit și lasciv, am îndreptat un satelit indian spre sudul Californiei, casa ei natală. Am dat zoom pe o serie de *hacienda* cu gresie purpurie la sud de Los Angeles, rânduri și rânduri de dreptunghiuri de 3 000 de metri pătrați, din care vederea aeriană nu-mi arăta

decât micile sclipiri argintii ale sistemului centralizat de aer condiționat de pe acoperiș. Toate aceste unități păreau să se închine spre semicercul unei piscine turcoaz, păzită de halourile gri a doi palmieri ghinioniști, singura urmă de floră din cadrul unității imobiliare. În una dintre aceste locuințe, Eunice Park a învățat să meargă și să vorbească, să seducă și să rânjească. Aici a dezvoltat brațe puternice și coama aceea groasă de păr. Aici, coreeana ei vulgară a fost poleită cu engleza de California, aici și-a plănuit evadarea imposibilă spre East Coast Elderbird College, spre piețele Romei, spre petrecerile din Piazza Vittorio cu invitați libidinoși de vârstă mijlocie și, speram eu, spre brațele mele.

Apoi am căutat noua casă a domnului doctor Park și a respectivei doamne Park, o casă cu arhitectură colonială olandeză, pătrată, cu un singur coș de fum ca o gură căscată, așezată într-un unghi ciudat, de 45 de grade, în Regiunea Atlanticului Central. Casa californiană pe care au părăsit-o valora 2,4 milioane de dolari, neindexați la yuani, iar cea de-a doua, mult mai mică, din New Jersey, 1,41 milioane. Am simțit că veniturile tatălui ei se diminuaseră și am vrut să aflu mai multe.

Äppärätul meu retro a produs încet date care îmi spuneau că afacerea tatălui e în declin. A apărut un grafic cu venitul din ultimele optsprezece luni. Sumele, în yuani, erau în scădere constantă de când ei făcuseră greșeala de a pleca din California la New Jersey – venitul din iulie, după scăderea cheltuielilor, era de 8 000 de yuani, cam jumătate din al meu, iar eu nu aveam o familie de patru persoane de întreținut.

Despre mama ei nu existau date, apărea doar ca parte a familiei. În schimb, despre Sally, mezina familiei Park, datele curgeau în torente. Am aflat din profilul ei că era mai plinuță decât Eunice, kilogramele îi umflau obrajii rotunzi și curbura lentă a brațelor și a sânilor. Cu toate acestea, nivelul ei de colesterol LDL era cu mult sub normă, în timp ce nivelul de HDL creștea exponențial, dând naștere unui raport nemaiauzit. Dacă menținea dieta actuală și-și făcea exercițiile de dimineață, putea trăi până la 120 de ani, în ciuda greutății. După ce i-am verificat starea de sănătate, i-am examinat achizițiile, intuindu-le și pe cele ale lui Eunice. Surorile Park preferau cămășile mărimea *extra-small*, ținute de birou severe, puloverele gri austere, care se distingeau doar prin proveniență și preț, cerceii cu perle, șosetele de 100 de dolari, dintre cele pentru copii (așa mici aveau picioarele), chiloți cu fundițe ca pentru cadouri, tabletele de ciocolată elvețiană de la oarecare magazine cu delicatese, pantofi, pantofi și iar pantofi. Contul lor AlliedWasteCVSCitigroup se ridica și cobora ca pieptul unui animal viu care respiră. Am observat linkuri către ceva numit FundDeLux și câteva buticuri din L.A. și New York, pe de o parte, și către contul AlliedWaste al părinților lor, pe de alta, și am văzut că prețioasele lor economii erau în scădere constantă,

amenințătoare. Ținând cont de numărul membrilor familiei Park, am simțit impulsul de a-i salva de ei înșiși, de cultura consumeristă idioată care îi storcea încet de bani. Voiam să le dau sfaturi, să le dovedesc că, fiind eu însumi fiu de imigranți, pot fi de încredere.

Apoi am trecut la rețelele de socializare. Fotografiile se derulau sub ochii mei, în mare parte cu Sally și prietenii ei. Copii asiatici care se îmbată pe furiș cu bere mexicană, fete și băieți atrăgători, îmbrăcați în tricouri de bumbac decente, făcând semnul victoriei către obiectivul äppärătului, în fața pianelor acoperite de milieuri și a tablourilor pastorale cu Isus cuprins de beatitudine, în cădere liberă. Băieți care se hârjonesc în paturile mari ale părinților, blugi, blugi și iar blugi. Fete înghesuite ciorchine, toate cu ochii în ecranul äppärătului, încercări serioase de a râde și de a părea spontane, „clovnerii" feminine superficiale. Sora Sally, cu chipul radiind de bunătate rănită, cu brațele strânse în jurul unei fete la fel de dolofane, în uniforma de școală catolică, care-și strecurase mâna în spatele lui Sally să-i pună coarne copilărești, și apoi mai încolo, la capătul unui șir de fotografii repetate ca un refren cu proaspeți absolvenți de facultate rânjind disperat, iat-o pe Eunice a mea, examinând din ochi, cu răceală, cu pomeții ridicați fără chef pentru a dărui cele trei sferturi de zâmbet strălucitor necesare, un petic asfaltat de curte californiană și o poartă șubredă din zăbrele.

Am închis ochii și am lăsat imaginea să lunece în arhiva în creștere dedicată lui Eunice care era mintea mea. Dar apoi m-am uitat din nou. Nu zâmbetul strălucitor de fals al lui Eunice mă frapase. Ci altceva. Se întorsese de la obiectivul äppärătului, o mână ridicată etern în aer, în încercarea de a-și pune repede ochelarii de soare. Am mărit imaginea cu 800 la sută, concentrându-mă pe ochiul aflat cel mai departe de obiectiv. Acolo, sub el, am observat ceea ce părea a fi o urmă întunecată de capilare sparte. Am mărit și am micșorat imaginea, încercând să descifrez imperfecțiunea de pe un chip care nu tolera imperfecțiuni, reușind să disting pe fața ei, în cele din urmă, amprenta a două, nu, trei degete – arătătorul, mijlociul, degetul mare. Bine, gata. Gata cu munca de detectiv. Gata cu obsesia asta. Gata cu încercările de a deveni salvator de fete bătute. Ia să vedem dacă pot să scriu trei pagini fără să o menționez nici măcar o dată pe Eunice Park. Ia să vedem dacă pot scrie despre altceva, nu despre inima mea.

Pentru că, atunci când roțile avionului au lins, în sfârșit, asfaltul aeroportului din New York, aproape că n-am băgat de seamă tancurile și transportoarele blindate ghemuite printre insulele de iarbă arsă de soare dintre piste. Aproape că n-am băgat de seamă soldații cu cizmele pline de noroi, care alergau pe lângă avionul nostru în timp ce ne opream prematur, nici vocea neliniștită a pilotului prin sistemul de sonorizare, înecată de un șuierat electronic zimțat.

Avionul nostru fusese înconjurat de ceea ce părea a fi armata Statelor Unite.

Curând, am auzit bătăi în ușa avionului, am văzut stewardesele grăbindu-se să deschidă și-am auzit comenzile urlate ale militarilor de afară.

– Ce naiba? l-am întrebat pe tânărul musculos de lângă mine, cel care se plânsese de mirosul cărții mele, dar el s-a limitat să-și pună un deget pe buze, asigurându-se că stă cu spatele la mine, de parcă aș fi emanat mirosul unei întregi colecții de proză scurtă.

Erau în cabina de la business class. Vreo nouă băieți îmbrăcați în uniforme murdare de camuflaj, majoritatea în jur de treizeci de ani (prea bătrâni pentru a servi în Venezuela, bănuiesc), pete de transpirație la subsuori, sticle cu apă fixate la întâmplare pe vestele antiglonț, M-16 înfipte pe bust, nu tu zâmbete, nu tu vorbe. Ne-au scanat cu äppärätele mari și maro de ghetou vreme de trei minute interminabile, timp în care contingentul american a rămas petulant de tăcut, pe când italienii aflați la bord au început să vorbească pe un ton furios și asertiv. Ș-apoi a-nceput.

L-au apucat de ambele brațe și au încercat să-l tragă în picioare, imensul său volum protestând pasiv. Pasagerii americani s-au întors imediat cu spatele, dar italienii deja urlau: *Che barbarico!*[17] și *A cosa serve?*[18]

Frica grăsanului urât se revărsa prin cabină în valuri putrede. Am simțit-o înainte de a-i auzi vocea, care, la fel ca restul, nu se conforma standardelor timpului nostru: era firavă, neajutorată, josnică.

– Ce am făcut? se bâlbâia el. Căutați în portofelul meu. Sunt bipartit. Căutați în portofelul meu. Am bilet la business class. I-am spus castorului tot ce a vrut.

Am aruncat o privire pe furiș la torționarii grăsanului așezați uniform în jurul lui, cu degetele pe trăgaci. Uniformele lor erau împodobite cu însemne pripite, o sabie suprapusă deasupra Doamnei Libertății, care, bănuiesc, reprezintă Garda Națională a Armatei din New York. Și totuși, simțeam că gloata de albi de suburbie nu era în niciun caz din New York. Erau lenți și greoi, aveau o mină obosită, de parcă le-ar fi înțepat cineva pupilele și apoi le-ar fi încercuit ochii.

– Äppärätul dumneavoastră, a ordonat unul dintre ei grăsanului.

– L-am lăsat acasă, a șoptit bărbatul cu voce tare și cu toții ne-am dat seama că minte.

Când soldații l-au ridicat, în sfârșit, în picioare, cabina s-a umplut cu scâncete neîndemânatice de adult. M-am uitat înapoi și i-am văzut pantalonii largi, lăbărțați, prea mari pentru picioarele sale ciudat de mici. Și asta a fost tot ce am văzut sau am auzit despre pasagerul criminal de pe zborul 023 al UnitedContinentalDeltamerican cu destinația New York, fiindcă, nu știu cum, soldații îl făcuseră să înceteze cu smiorcăielile; tot ce se auzea era plescăitul mocasinilor lui printre bătăile constante ale cizmelor lor de masculi.

Nu se terminase încă. În timp ce italienii începuseră să comenteze furioși

despre starea națiunii noastre necăjite murmurând numele lui *il macellaio*, adică „măcelarul“ Rubenstein, al cărui chip de mânuitor de cuțite mânjit de sânge putea fi văzut sub formă de poster la fiecare colț de stradă din Roma, un al doilea grup de soldați se întorsese în cabină la noi.

– Cetățenii americani să ridice mâna, ni s-a spus.

Chelia mea în formă de Ohio a înghețat pe tetiera scaunului. Eu ce făcusem? Ar fi trebuit să-mi țin gura când vidra mi-a cerut să-i spun numele Fabriziei? Ar fi trebuit să răspund „nu vreau să răspund la această întrebare“, așa cum îmi spusese că este dreptul meu să fac? Să fi fost *prea* obedient? Aveam timp să caut în äppärätul meu datele de contact ale lui Nettie Fine, să le pot prezenta Gardienilor? Mă vor scoate și pe mine cu forța din avion? Părinții mei se născuseră în ceea ce fusese Uniunea Sovietică, iar bunica mea supraviețuise, deși cu greu, ultimilor ani ai lui Stalin, dar eu sunt lipsit de instinctul genetic de a face față autorității dezlănțuite. Mă sfărâm în bucăți în fața unei forțe care mă depășește. Așa că, pe când mâna mea începea lunga călătorie de la poală înspre aerul saturat de frică al cabinei, mi-am dorit ca părinții mei să fie lângă mine. Voiam mâna mamei mele pe ceafă, atingerea rece care mă liniștea întotdeauna când eram copil. Voiam să-mi aud părinții vorbind tare în rusă, pe care am considerat-o întotdeauna ca fiind limba consimțământului viclean. Voiam să înfruntăm asta împreună. Dacă mă împușcă pentru trădare și părinții mei află vestea de la vreun vecin, dintr-un raport al poliției, de la prezentatorul lor favorit cu față de cartof de pe FoxLiberty-Ultra? „Vă iubesc“, am șoptit spre Long Island, unde locuiesc părinții mei. Desfășurându-mi puterile minții ca pe un satelit, am dat zoom pe acoperișul verde ondulat al umilei lor case din Cape Cod, mica evaluare în formă de yuan plutind peste pata verde la fel de minusculă a curții lor de clasă muncitorească.

Și apoi mi-am dorit-o pe Eunice lângă mine, să împărtășim aceste ultime momente. Voiam să simt neputința ei tânără, mâna mea pe genunchii ei osoși alinând frica din ea, ca să știe că doar cu mine va fi in siguranță.

Nouă dintre noi ridicaseră mâinile. Americanii.

– Scoateți-vă äppärätele.

Am făcut cum ni s-a spus. Nu am pus întrebări. Mi-am întins dispozitivul într-un gest deosebit de slugarnic, ca un pui rușinat de animal care arată mizeria pe care a făcut-o în coteț. Un tânăr căruia părea să-i lipsească fața pe sub viziera lungă și verde a șepcii mi-a prelevat și analizat datele de pe äppärät cu un model militar de äppärät. Tot ce puteam vedea erau brațele, încordate ca sfoara unei mașini de tuns iarba. Și-a înclinat capul spre mine, a oftat, apoi s-a uitat la ceas.

– În regulă, oameni buni, să mergem! a strigat el.

Cabina de la business class a debarcat în mare grabă. Am coborât în fugă

scările și am intrat pe pista crăpată a aeroportului JFK, care tremura sub armada transportoarelor blindate și a cărucioarelor doldora de valize. Căldura verii îmi mângâia spatele umed și mă făcea să mă simt ca și cum tocmai stinseseră focurile care-mi cuprinseseră tot corpul. Mi-am scos pașaportul american și l-am ținut în mână, indicând cu degetul vulturul auriu în relief, în speranța că asta încă mai înseamnă ceva. Îmi amintesc cum vorbeau părinții mei despre norocul de a fi părăsit Uniunea Sovietică ca să vină în America. O, Doamne, m-am gândit, te rog, fă să mai existe norocul ăsta în această lume nouă.

– Vă rugăm să așteptați la „hangarul de securitate", ne-a spus, printre hohote de plâns, una dintre stewardese.

Ne-am îndreptat spre un afloriment bizar, aflat în mijlocul unui peisaj cu terminale abandonate, în paragină, îngrămădite una peste alta într-o imagine care amintea de mahalalele cenușii din Lagos. Am trecut în revistă clădirile obosite ale unei țări îmbătrânite prematur; în depărtare, dincolo de tancuri și transportoare blindate, macaralele se înălțau deasupra complexului futurist, construit doar pe jumătate, al terminalului de marfă al China Southern Airlines. Un tanc a venit spre noi rostogolindu-se pe șenile, iar cei nouă americani de la business class au ridicat instinctiv mâinile. Tancul s-a oprit brusc. Un singur soldat, în tricou și pantaloni scurți, a ieșit prin trapă, ridicând un indicator pe care scria cu litere negre pe un fundal portocaliu:

> ESTE INTERZIS SĂ RECUNOAȘTEȚI EXISTENȚA ACESTUI VEHICUL („OBIECTUL") PÂNĂ NU SUN-TEȚI LA O DISTANȚĂ DE 0,8 KM DE PERIMETRUL DE SECURITATE AL AEROPORTULUI INTERNAȚIONAL JOHN F. KENNEDY. PRIN CITIREA ACESTUI SEMN, NEGAȚI EXISTENȚA OBIECTULUI ȘI VĂ DAȚI CONSIMȚĂMÂNTUL IMPLICIT.
>
> – Autoritatea Americană pentru Restaurare
> Directiva de securitate IX-2.11
> „Împreună vom surprinde lumea!"

Italienii, convinși că ce-a fost mai rău a trecut, începuseră deja să vorbească despre ultimele zece minute ca și cum ar fi trecut printr-o aventură geopolitică palpitantă. Femeile din rândul lor discutau deja despre magazinele de genți din Nolita, unde puteau profita din plin de dolarul în declin. Și-atunci mi-am dat seama că mirosul de frică al grăsanului nu-mi părăsise, de fapt, nările, că rămăsese întipărit în firele de păr din nasul cu formă de trompă, cele de care trăsese Eunice cu grijă în patul meu de la Roma, șoptind: „Ugh, dezgustător!" Și apoi, înainte

să-mi dau seama exact ce se întâmplă, stăteam pe podeaua hangarului de securitate, cu picioarele sub mine, inutil, cu brațele ridicate împungând noul cer american, ca un somnambul sau un atlet care-și face exercițiile de întindere. Pașaportul îmi căzuse din mâini. Italienii spuneau ceva pe un ton solidar, indicând spre mine. Ce atenți sunt la suferință acești oameni blânzi din vechime! Îmi ieșeau din gură sunetele acelea pe care Eunice le numea „verbalizări“, dar n-ai fi înțeles ce zic nici dacă mi-aș fi ținut gura lipită de urechile tale.

SINGURUL BĂRBAT PENTRU MINE

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

5 IUNIE

Format: Text lung în limba engleză standard
SUPERPONT GLOBALTEENS: Studiile efectuate de Harvard Fashion School arată că tastarea excesivă provoacă urâțirea încheieturilor, care devin groase și neatrăgătoare. Fii GlobalTeen pentru totdeauna – treci la Imagini astăzi!

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Prețios,

Cum o mai duci, stricată mică? Ce n-aș da să fii aici cu mine acum! Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, iar pe Teens n-am cu cine. Sunt atât de confuză. M-am dus cu Ben (tipul de la Credit) la Lucca, a fost super, super drăguț, a plătit pentru toate mesele mele și pentru această cameră superbă de hotel, m-a dus la o plimbare în jurul zidurilor orașului și la o *osteria* nespus de bună unde îl cunoștea toată lumea de-acolo și unde am băut un vin de 200 de euro. Mă tot gândeam că trebuie să fie iubitul perfect și cum i-aș transpira trupul sexy și slăbuț. Cum, dintr-odată, m-aș trezi că-i spun, fără niciun motiv, că-i miros picioarele sau că e sașiu, sau că are început de chelie (ceea ce ar fi o MINCIUNĂ absolută), iar el s-ar închide în sine, mi-ar da block pe äppärät ca să nu mai știu la ce naiba se gândește și apoi ar privi în gol. Nu că nu am fi făcut-o, că am făcut-o. Și a fost bine. Dar imediat după aceea am avut un atac de panică puternic și el a încercat să mă liniștească, mi-a spus că arăt ca o târfă și că FUTABILITATEA mea e 800+ (ceea ce N-ARE CUM să fie așa, pentru că nu găsesc o coafeză în toată Roma care să se priceapă la părul asiatic), dar nu a putut. Mi-e așa rușine. Mă simt nevrednică să fiu cu cineva ca Ben și, ori de câte ori mergeam împreună pe stradă sau ceva, mi-l tot imaginam cu vreun supermodel, o tipă frumoasă sau cu vreo CurvăMedia, foarte deșteaptă, dar sexy. Cineva care să-l merite cu adevărat, nu ca mine, o distrusă.

Am primit alt GlobalTeens de la mama, în care spunea că, practic, tata a început iar. Sally a trebuit să doarmă în camera de oaspeți de la etaj și mama la subsol, pentru că atunci când se îmbată, tata nu prea poate să urce scările, sau măcar ești avertizată la timp dacă o face.

Am încercat s-o descos pe Sally, dar nu a spus decât chestii minore, cum că mama a stricat tofu și că tata n-a avut clienți deloc, prin urmare e vina mamei, sau a pacienților lui, sau a oricui altcuiva în afară de el. În orice caz, m-am uitat după bilete de avion ieftine. Oricât de mult îmi place să cheltui banii ticălosului aici, știu că sunt responsabilă pentru ce se întâmplă cu Sally și cu mama.

Cred că o parte din mine se îndrăgostește de Ben, dar știu că nu e posibil, pentru că o altă parte – bolnavă – din mine crede că tata va rămâne întotdeauna singurul bărbat pentru mine. Ori de câte ori se întâmplă ceva minunat cu Ben, încep brusc să mă gândesc la toate lucrurile bune pe care le-a făcut TATA și mi se face dor de el. Știi tu, că i-a ajutat întotdeauna pe mexicanii ăia amărâți pe vremea când avea cabinetul din California, chiar dacă n-aveau asigurare, adică, practic, mereu, avea grijă de picioarele lor pe gratis. Vreau să zic, dacă eu sunt fiica cea rea pentru că l-am părăsit și am plecat în Europa? Doamne, scuză-mă pentru toată această diaree verbală. Hei, ți-aduci aminte când locuiam în Long Beach și tu dormeai la noi? Ți-aduci aminte că mama ne trezea a doua zi la 7 dimineața, strigând „*Iiiireo-na! Iiiireo-na!*[19] Cine se scoală de dimineață departe ajunge!“ Mi-e așa dor de tine, Ponei Prețios.

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Dragă Pandă Prețioasă,

Ce mai faci, bagaboanto? Am primit mesajul tău chiar când coboram din mașină la PăsăricăZemoasă din Topanga și am fost așa tristă tot timpul. Una dintre vânzătoare chiar m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu i-am spus „mă gândesc“ și ea cică „de ce?“.

Nu știu ce să-ți spun. Părinții pot fi uneori o mare dezamăgire, dar nu se aleg. Adică trebuie să-i respectăm indiferent de situație, iar dacă fac lucruri care ne dor, ar trebui să încercăm să ne ferim din calea lor și să fim de zece ori mai iubitori. Mi-aș dori să ai un frate mai mare, cum am eu, pentru că la noi în familie el ia totul pe umerii lui. Cred că e nasol să fii sora mai mare într-o familie care n-are mail.

Oricum, în ceea ce-l privește pe Ben, sunt sigură că faci totul ca la carte. El nu știe că, de fapt, tu suferi de niște frământări interioare și te crede o tipă dură pentru care trebuie să transpire ca să te facă a lui. Zici că i se cam curbează penisul într-o parte? Așa e și al lui Gopher (care are diplomă PDU – Penis Destul de Uriaș!). Chiar mă întrebam dacă e așa strâmb la toți bărbații albi. Halal virgină mai sunt, nu? Ha ha.

Știi că mă poți verbaliza oricând, zi sau noapte. Și așa jumătate din timp nici măcar nu știu pe ce lume trăiesc, dar mă bucur că ne putem face confidențe, uneori lumea mi se pare atât de… nici măcar nu pot s-o descriu. În momentul în care cineva se apropie de mine sau mă apropii eu de cineva, zici că plutesc așa. Și parcă totul SE OPREȘTE ÎN LOC. Uneori, oamenii verbalizează cu mine și eu mă uit la gura lor și mă gândesc: „CE?“ Ce zici? Ce naiba să verbalizez drept răspuns și cu ce scop? Adică, cel puțin tu ți-ai suflecat mânecile, ai plecat de-acasă și te-ai dus la ROMA! Cine face așa ceva? APROPO, se găsesc prin Italia chiloți transparenți marca CapitulareTotală? Cred că sunt de prin Milano, dar nu-i găsesc nici pe ȚâțeMici, nici pe FundDeLux. Dacă îmi găsești pe bleumarin, îți dau banii, jur. Mărimea o știi, stricata mea dragă. Și mie mi-e foarte dor de tine, Panda mea Prețioasă. Întoarce-te în însorita Californie! Cred că am mâncărimi inghinale când iau anticoncepționale. Tu știi DE CE?

7 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Ce mai faci tu. Sper că nu faci griji la tine. E drăguț că scrii lui Sally. Sora mai mică întotdeauna admiră pe sora mai mare. Eu și tati fost la biserică și vorbit cu reverendul Cho. Am cerut scuze lui tati fiindcă eu niciodată nu gândesc la ce mult muncește el și că are nevoie de totul perfect, mai ales de soon-dubu, mâncarea lui preferată! □ Tati promis că, dacă nu simte bine, ÎNTÂI ne rugăm împreună la DOMNUL să călăuzească la noi și abia APOI love ște. Apoi reverend Cho citit Scriptura care spune femeia vine după bărbat. El spune bărbat este cap și femeia este picior sau braț. Apoi rugat împreună și am inclus special pe tine și pe Sally, fiindcă tu și sora sunteți tot ce eu și tati avem.

Altfel noi nu plecat niciodată din Coreea, care este acum mai bogată decât America și nu are atâtea probleme politice, dar de unde să știm asta când noi plecat? Acum vedem tancuri chiar și în Fort Lee, pe Center Avenue. Foarte înfricoșător pentru mine, la fel ca în Coreea în 1980, mult timp în urmă, când au fost probleme în Kwangju și au murit oameni mulți. Sper să nu se întâmple nimic în Manhattan lui Sally.

Pentru că am lăsat totul și am plecat, acum ai o mare responsabilitate față de tati, mami și sora ta. 😊

Am învățat să fac un emoji de fericire. Îți place? Haha. Fă-mă mândrie de tine și tot ce mă aștept de la tine, ca înainte.

Iubesc la tine ca-ntodeauna.

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mamă, de ce nu veniți aici, la Roma, tu și Sally? Ea poate face cursuri de vară anul viitor. Ne luăm un apartament mai mare și vă arăt împrejurimile. Meriți să iei o pauză de la tati. Este și o biserică creștină (nu catolică) aici, unde se țin slujbe în coreeană și mâncăm mâncare delicioasă și ne distrăm. Poate mă va ajuta să mă concentrez mai mult dacă știu că ești în siguranță și-atunci o să pot obține un punctaj mai bun la LSAT.

Te iubesc,

Eunice

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, vrei chiloți CapitulareTotală? Sunt transparenți ca cei pe care-i poartă vedeta porno poloneză în DoctorulFund.

SALLYSTAR: Aia cu șolduri siliconate?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cred că da. Eu nu pot vedea DoctorulFund pe äppärätul meu, nu știu de ce. În Italia nu funcționează nimic.

SALLYSTAR: Sunt transparenți ca să-i poți purta cu FoaieDeCeapă.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: De ce nu cu blugi normali? Așa ai putea „proteja

misterul“, cum zice mama.
SALLYSTAR: Hahaha. Kwan spune că unele dintre fetele coreene care doar ce au venit în Los Angeles nici măcar nu folosesc prezervative, pentru că vor ca partenerii lor să le creadă virgine. Și au 28 de ani! Fete bătrâne, ce să mai.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: CE PORCĂRIE. Dar nu înțeleg. Te simți mai bine? Așa am impresia. Ești bine?
SALLYSTAR: Tata se simte mai bine. A venit să cânte cu mine în duș.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: ÎN DUȘ?
SALLYSTAR: Nu, de după perdea. Dăăă.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Dar e o perdea de plastic.
SALLYSTAR: Poți să faci rost de CapitulareTotală mai ieftini în Italia? Mărimea mea o știi. De fapt, cu o mărime mai mare acum, că m-am îngrășat. Scârbos.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Nu mai mânca așa mult! Și nu-l lăsa pe tati să intre peste tine în duș.
SALLYSTAR: Nu intră ÎN duș. E drăguț să cânt cu el. Am cântat „Sister Christian“[20] și melodia din „Chirurgul maxilo-facial Lee Dang Hee“. Ți-aduci aminte ce se enerva tata la emisiunea aia? Cum se numea localul de *noraebang*[21] unde mergeam?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ceva cu la Olympic. Ar trebui să vii la Roma la vară.
SALLYSTAR: Nu pot. Cursuri. Și mergem la DC săptămâna viitoare și-or să fie mai multe proteste pe tot parcursul verii.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mami spune că a văzut un tanc în Fort Lee. Serios, Sally. Lasă politica. Vino la Roma! E un mall uriaș la doar 20 de minute de mine, au colecția de toamnă Saaami și linia de vară PăsăricăZemoasă, totul redus cu cel puțin 80%.
SALLYSTAR: Credeam că dolarul nu mai are nicio valoare.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Tot e mai ieftin. Alooo, 80% reducere. Fă calculele, tocilaro!
SALLYSTAR: Nu pot să vin. Trebuie să am grijă de mami.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ia-o cu tine.
SALLYSTAR: Eunice, crezi că poți să le aranjezi tu pe toate și să schimbi situația astfel încât să fie toată lumea fericită?! Nu așa funcționează.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce vrei să fac? Să mă rog la Ijuș „să îl facă pe tata să se schimbe“?
SALLYSTAR: Știi că nu-mi place reverendul Cho, dar dacă am învățat o lecție în biserică asta e smerenia. Lucrurile sunt cum sunt. Așa sunt părinții mei. Iar eu ar trebui să accept că nu pot avea tot și să mă descurc cu ce mi-a oferit Dumnezeu. Dacă nu crezi în toate astea, o să te simți și mai jalnic.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cu alte cuvinte, renunță și lasă-l pe Ijuș să-ți lumineze calea. ȘI, APROPO, eu deja MĂ SIMT jalnic.
SALLYSTAR: Nu am renunțat la nimic. Mă fac cardiolog și voi câștiga suficienți bani,

iar tata va putea ieși la pensie și-o să uite de picioarele mirositoare ale albilor. Și poate atunci o să fie mai bine pentru familia noastră.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Da, sigur asta va rezolva totul.
SALLYSTAR: Mersi pentru susținere. Ești exact ca tata și nici măcar nu-ți dai seama. Stai la Roma. Mai bine decât să fiți amândoi aici.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: N-am vrut.
SALLYSTAR: Mă rog.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sunt foarte mândră de tine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Eu sunt cea stricată.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mai ești aici? O să-ți iau chiloți CapitulareTotală, dar cu sutienul fără sfârcuri te descurci singură.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Știi că mă întristez rău când dispari așa.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Știi că aș face orice ca să vă fac fericite pe tine și pe mami. Poate CHIAR o să mă duc la facultatea de drept și voi lucra la magazine de lux și îi vom putea cumpăra lui mami un apartament numai al ei în Manhattan, ca să fie în siguranță.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Vin acasă, Sally. Alo? Cum găsesc un bilet ieftin, vin acasă.

ABERAȚIA SIMPLEI EXISTENȚE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

6 iunie

Dragă jurnalule,
Uite ce mesaj am primit de la Joshie pe äppärät, imediat după ce am trecut prin chinul de la JFK:

> DRAGUL MEU MACAC RHESUS, TE-AI ÎNTORS? PE-AICI AM FĂCUT O MULȚIME DE SCHIMBĂRI POZITIVE ȘI **REDUCERI DE PERSONAL**. SIMTE-TE LIBER SĂ RĂMÂI LA ROMA, DACĂ AȘA DOREȘTI. VIITORUL SALARIU & LOC DE MUNCĂ = DE DISCUTAT.

Ce naiba a fost asta? Angajatorul și tatăl meu de-al doilea, Joshie Goldmann, vrea să mă dea afară? Să mă fi trimis în Europa doar ca să scape de mine?

Am încă din copilărie un caiet vechi, marca Mied de Cinci Stele, pe care abia așteptam să-l folosesc. Așa că am rupt o foaie, e de hârtie adevărată, am pus-o pe măsuța de cafea și am început să scriu de mână următoarele:

STRATEGIE DE SUPRAVIEȚUIRE
PE TERMEN SCURT ȘI
DE NEMURIRE VIITOARE ÎN URMA ÎNTOARCERII LA
NEW YORK DUPĂ CE AM FĂCUT-O DE OAIE ÎN EUROPA

de Lenny Abramov, licențiat, cu studii de masterat

1) Muncește din greu pentru Joshie – arată-i că ești un angajat model, unul important, arată-i că nu ești doar animalul de companie al profesorului, ci un gânditor, o persoană creativă, un furnizor de conținut, găsește scuze pentru performanțele slabe din Europa, obține o mărire de salariu, redu cheltuielile, economisește bani pentru tratamentele inițiale de decronificare, dublează-ți durata de viață în următorii douăzeci de ani și apoi continuă exponențial, până când vei deveni eligibil pentru a intra în programul Extinderea Vieții pe Termen Nelimitat.
2) Obține protecția lui Joshie – evocă legătura paternă ca răspuns la situația

politică. Povestește-i despre ce s-a întâmplat în avion, fă apel la sentimentele evreiești de teroare și nedreptate.

3) Iubește-o pe Eunice – chiar dacă este departe, încearcă să o vezi ca pe o potențială parteneră de viață, meditează la pistruii ei și simte-te iubit de ea pentru a-ți scădea nivelul de stres și pentru a nu te mai simți așa singur. Lasă potențialul ei de tandrețe să-ți sporească fericirea!!! Apoi implor-o să vină la New York și fă în așa fel încât să devină, în scurt timp, o amantă reticentă, o însoțitoare precaută și foarte tânăra ta soție.

4) Ai grijă de prietenii tăi – întâlnește-te cu ei imediat după ce te vezi cu Joshie și încearcă să recreezi un sentiment de comunitate cu cei mai buni prieteni, Noah și Vishnu.

5) Comportă-te frumos cu părinții (în anumite limite) – or fi ei răi cu tine, dar sunt trecutul tău, identitatea ta. 5a) Identifică asemănări cu părinții, au crescut într-o dictatură și e posibil ca într-o bună zi să ți se întâmple același lucru!!!

6) Celebrează ce ai – situația ta e mai bună decât a altora. Gândește-te la bietul grăsan din avion (unde e? ce îi fac?) și fii fericit că nu ești în locul lui.

Am împăturit hârtia și am pus-o în portofel, să o am la îndemână. Acum, mi-am spus: „Du-te și transformă toate aceste lucruri în realitate!“

Mai întâi, am celebrat ce am (punctul nr. 6). Am început cu cei 740 de metri pătrați care reprezintă bucățica mea de Manhattan. Locuiesc în ultima fortăreață a clasei de mijloc din oraș, în vârful unui zigurat din cărămidă roșie, ridicat de un sindicat al muncitorilor evrei din industria confecțiilor pe malul East River, pe vremea când evreii coseau haine ca să-și câștige existența. Spune ce vrei, dar aceste urâte cooperative sunt pline de bătrâni autentici, care au de spus povești reale (deși aceste povești sunt adesea sinuoase și greu de urmărit; spre exemplu, cine naiba era tipul ăla, „Dillinger“[22]?).

Apoi mi-am celebrat Peretele de Cărți. Am numărat volumele de pe raftul meu în stil modern de 6 metri lungime, ca să mă asigur că niciunul nu fusese pierdut sau folosit drept lemn de foc de sublocatarul meu. Voi sunteți tot ce am mai sacru, le-am spus cărților. Nimănui, în afară de mine, nu-i mai pasă de voi. Iar eu am să vă păstrez cu mine pentru totdeauna. Și într-o zi voi face în așa fel încât să fiți din nou importante. M-am gândit la calomnia aceea teribilă ieșită pe gura noii generații: cărțile *put*. Și totuși, ca nu cumva eventuala sosire a lui Eunice Park să mă ia pe nepregătite, am decis să joc la sigur și-am dat cu niște Explozie de Flori Sălbatice și Pin prin apropierea tomurilor mele, direcționând cu

mâinile parfumul atomizat în direcția cotoarelor acestora. Apoi mi-am celebrat celelalte posesiuni, mobilierul cu design modular, electronicele și electrocasnicele elegante, dulapul inspirat de stilul Corbusier de pe la mijlocul anilor '50, plin cu amintiri din relațiile mele trecute, unele destul de picante și cu parfum de zone umede, altele îmbibate în tipul acela de tristețe la care chiar ar trebui să învăț să renunț. Am celebrat masa de pe balcon – care a fost greu de montat și care încă are un picior mai scurt–, am băut *al fresco*[23] o cafea destul de proastă, nu ca la Roma, privind orizontul aglomerat al centrului orașului aflat la vreo douăzeci de cvartale de mine, cu elicoptere militare și civile trecând pe lângă turla excesiv de umflată a Turnului „Libertății" și toate celelalte detalii fantasmagorice din centru. Am sărbătorit proiectele de locuințe cu regim redus de înălțime care se înghesuiau în fața mea, așa-numitele Blocuri Vladeck, solidare în roșul cărămizilor cu clădirile cooperativelor în care locuiesc eu, nu tocmai mândre de sine, dar resemnate și necesare, cu miile lor de locatari pregătiți pentru căldura verii și, dacă mi se permite să speculez, pentru iubirile de vară. În ciuda distanței – de circa 100 de metri – aud uneori gemetele de dureroasă plăcere ale locatarilor, de dincolo de steagurile lor portoricane zdrențuite, alteori urletele violente.

Cu dragostea în gând, am decis să sărbătoresc anotimpul. Pentru mine, tranziția de la luna mai la luna iunie este marcată de o trecere radicală de la șosete până la genunchi la șosete până la glezne. Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni albi de in, o cămașă în picățele marca Penguin și niște tenișI confortabili fabricați în Malaezia, ca să mă asemăn ușor cu numeroșii nonagenari din clădirea în care locuiesc. Cooperativele la care am aderat fac parte dintr-o CPN, Comunitatea Pensionarilor Naturali, un fel de Florida locală dedicată celor prea fragili sau prea săraci pentru a se muta la timp în Boca[24] ca să moară. Jos, lângă lift, înconjurat de „cepeniști" ofiliți, în scaune cu rotile motorizate, însoțiți de asistentele lor jamaicane, am cerut informații asupra carnagiului zilnic la care timpul îi supune pe membrii Consiliului Morții de lângă lifturi. În ultimele două zile muriseră cinci rezidenți ai Comunității Pensionarilor Naturali. Femeia care locuise deasupra mea, Naomi Margolis, în vârstă de optzeci și ceva de ani, de la E-707, se dusese, iar fiul ei, David Margolis, îi invitase pe eclecticii ei vecini, tineri profesioniști din domeniul Media și Credit, bătrâne văduve croitorese socialiste și evrei ortodocși, care se tot înmulțeau, „să-i cinstească memoria" la el acasă, în Teaneck, New Jersey. O admiram pe doamna Margolis pentru că trăise atât de mult, dar, odată ce ai cedat ideii că amintirea poate înlocui cumva o ființă umană, e ca și cum ai renunțat deja la Extinderea Vieții pe Termen Nelimitat. Cu alte cuvinte, o admiram pe doamna Margolis și totodată o uram pe doamna Margolis. O uram pentru că renunțase la viață, pentru că lăsase valurile să vină și

să treacă, ducându-i cu ele trupul ofilit. Poate că-i uram pe toți bătrânii din clădirea mea și-mi doream ca ei să dispară deja, ca să mă pot concentra asupra propriei lupte cu mortalitatea.

În ținuta mea de bătrân la modă, am coborât cu grație pe Grand Street, spre parcul East River, parcurgând fiecare trotuar cu câte un *oy*[25] venit din suflet, care este, practic, salutul și răspunsul folosit în cartierul meu. M-am așezat pe banca mea preferată, alături de realismul greoi al bazei Podului Williamsburg, observând că o parte a structurii seamănă cu o grămadă de lăzi de lapte stivuite. Am celebrat mămicile adolescente de la Blocurile Vladeck care îngrijeau bubițele pruncilor lor („Mami, m-a atins o albină!"). M-am bucurat să aud că limba chiar este *vorbită* de copii. Verbe exagerate, substantive explozive, prepoziții frumos încurcate. Limbaj, nu date. Cât timp va dura până când acești copii se vor retrage în lumea plină de zumzete și de clinchete a äppärätelor, întocmai ca mamele lor neatente și ca tații lor absenți?

Apoi am zărit o chinezoaică bătrână, cu aspect sănătos, coaptă, numai bună de celebrat și, cu o viteză de o jumătate de metru pe oră, am urmărit-o pe Grand Street și apoi pe East Broadway, observând-o cum pipăie tuberculi exotici și cum plescăie la vederea vreunui pește argintiu. Făcea cumpărături cu un abandon suburban, cumpărând tot ce-i pica în mână și apoi, după fiecare achiziție, dădea fuga la unul dintre stâlpii de telegraf din lemn care de-acum străjuiesc străzile.

Sandi, prietenul meu de la Roma și sfetnic într-ale modei, mi-a povestit despre Stâlpii de Credit, despre designul lor cool retro, despre felul în care lemnul era lăsat intenționat noduros pe alocuri și despre cum cablurile de la utilități fuseseră înlocuite de șiruri de lumini colorate. Aspectul demodat al stâlpilor era evident menit să evoce o perioadă mai stabilă din istoria națiunii noastre, mai puțin micile contoare cu LED aflate la nivelul ochilor care îți înregistrau poziția în clasamentul Creditelor când treceai pe lângă ele. În vârful stâlpilor, fluturau în mai multe limbi însemnele Autorității Americane pentru Restaurare. În cartierul chinezesc de pe East Broadway se putea citi pe pancarte în engleză și chineză „America își sărbătorește cheltuitorii!", cu un desen reprezentând o furnică zgârcită alergând fericită spre un munte de cadouri de Crăciun. În zonele locuite de hispanici de pe Madison Street se putea citi în engleză și spaniolă „Pune-i deoparte pentru zile negre, *Huevón*[26]!", cu un greiere încruntat, în costum de gală, arătându-ne buzunarele goale. Aranjate în alternanță, pe panouri scria în cele trei limbi:

Barca e plină
Evitați deportarea
Hispanici, puneți-vă banii deoparte

Chinezi, cheltuiți
Păstrați-vă ÎNTOTDEAUNA creditele în
limitele stabilite

Autoritatea Americană pentru Restaurare
„Împreună vom surprinde lumea!“

M-a străbătut un fior rece liberal văzând întregi rase umane atât de sumar reduse și stereotipate, dar eram, de asemenea, cuprins de curiozitatea de voyeur de a vedea unde se plasează oamenii în clasamentul de Credit. Bătrâna chinezoaică avea un scor decent, de 1400, dar alții, tinerele mame latino-americane, chiar și un adolescent hasidic[27], care mergea pe stradă pufăind, aveau creditele sub 900, semnalate cu lumini roșii intermitente. Îmi făceam griji pentru ei. Am trecut pe lângă unul dintre stâlpi lăsându-l să-mi înregistreze datele de pe äppärät și mi-am văzut creditul afișat: un impresionant 1520. Dar lângă numărul din clasament pâlpâia un asterisc roșu.

Să fie vidra? Încă eram marcat?

I-am scris lui Nettie Fine pe GlobalTeens, dar, drept răspuns, pe ecran mi-a apărut un mesaj înfricoșător: „DESTINATARUL A FOST ȘTERS“. Ce înseamnă asta? Nu e șters nimeni, niciodată, de pe GlobalTeens. Am încercat să o găsesc prin GlobalTrace, dar am primit un răspuns și mai înfricoșător: „DESTINATAR NEDETECTABIL/INACTIV“. Cine nu mai e găsit în ziua de azi?

Când eram la Roma, mă întâlneam de obicei cu Sandi la prânz, la da Tonino, și vorbeam despre ce ne lipsește nouă cel mai mult din Manhattan. În cazul meu erau găluștele prăjite cu carne de porc și ceapă verde de pe Eldridge Street, iar în cazul lui, femeile de culoare, mai în vârstă și autoritare, de la compania de gaz sau de la biroul de șomaj, care îi ziceau „scumpule“ și „dragule“ și uneori „iubitule“. Zicea că nu e chestie de homosexuali, ci, mai degrabă, că aceste femei de culoare îl fac să se simtă calm și în largul lui, ca și cum ar fi câștigat, preț de o clipă, dragostea și grija maternă a unei persoane complet străine.

Cred că asta îmi doream și eu acum, cu Nettie Fine „INACTIVĂ“, cu Eunice aflată la șase fusuri orare depărtare, cu Stâlpii de Credit care reduceau orice ființă la un simplu numeral din trei cifre, cu grasul nevinovat târât afară din avion, cu Joshie care-mi zicea „viitorul salariu&loc de muncă = de discutat“: puțină dragoste de mamă.

Am pășit țanțoș pe Grand Street, spre est, încercând să-mi găsesc locul, încercând să-mi restabilesc controlul asupra spațiului. Dar nu era vorba doar despre Stâlpii de Credit. Cartierul se schimbase de când plecasem la Roma, cu un an în urmă. Toate firmele mizere pe care mi le aminteam erau încă acolo, încăperi

cu linoleum cojit, purtând nume precum A-OK Pizza Shack, frecventate de clienți amărâți care butonau pe tastatura unui calculator vechi, mânjindu-și fețele cu grăsimea de la pizza, cu ediția mucegăită, de prin 1988, a ediției *The New Book of Popular Science* în zece volume stivuită într-un colț, așteptând clienți care să știe să citească. Populația resimțea mai mult ca de obicei lipsa unui scop în viață, șomerii se clătinau pe strada acoperită de oase de pui de parcă-ar fi dat pe gât jumătate de litru de alcool din cereale, nu o simplă bere mexicană Negro Modelos, cu chipul fixat într-o expresie deprimată pe care de obicei o asociez cu tatăl meu. O fetiță angelică, de șapte ani, cu codițe împletite, striga în äppärät: „Data viitoare când o văd, îi trag un pumn în stomac!" O evreică bătrână din cooperativa mea căzuse pe asfaltul încins de soare, iar prietenii făcuseră un zid de protecție în jurul ei, în vreme ce ea se învârtea pe spate ca o broască țestoasă. Lângă gardul cu sârmă ghimpată care delimita un proiect imobiliar eșuat de apartamente de lux, un bețivan cu o cămașă *guayabera*[28] și-a lăsat pantalonii în vine și a început să evacueze. Îl mai văzusem pe acest domn făcând caca în public, dar expresia chinuită de pe chipul său, modul în care își freca șoldurile goale în timp ce defeca, de parcă i-ar fi fost frig în ciuda căldurii de iunie, grohăiturile cutremurătoare pe care le adresa cerurilor brăzdate ale orașului nostru m-au făcut să mă simt de parcă strada unde mă născusem se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, alunecând în East River, pradă unei noi încremeniri a timpului în care toți ne vom da pantalonii jos și ne vom elibera cu furie intestinele în țărâna patriei.

La intersecția aglomerată dintre Essex și Delancey era parcat deasupra unei gropi de dimensiunea unui om un transportor blindat purtând însemnele Gărzii Naționale din New York, iar o mitralieră Browning calibru 50, montată pe acoperișul acestuia, se rotea la 180 de grade, înainte și înapoi, pe deasupra peisajului aglomerat, dar liniștit din Lower East Side, ca un metronom lent. Traficul era blocat pe toată strada Delancey. Un trafic silențios, căci nimeni nu îndrăznea să claxoneze vehiculul militar. În jurul meu, colțul străzii s-a golit treptat, lăsându-mă singur privind ca un idiot spre țeava unei arme. Panicat, am ridicat mâinile, dând comandă picioarelor să o ia la sănătoasa.

Momentul meu de celebrare căpătase un gust amar. Am scos lista pe care o scrisesem de mână și am decis pe loc să trec la punctul nr. 2 (Obține protecția lui Joshie). În Bowery, lângă un magazin de brioșe și lichioruri recent închis numit Sărăceai, am găsit un taxi și-am pornit spre bârlogul din Upper East Side al tatălui meu de-al doilea.

Divizia Serviciilor Post-Umane de la Staatling-Wapachung este găzduită într-o fostă sinagogă în stil maur de lângă Fifth Avenue, o clădire cu aspect obosit, plină

de arabescuri, contraforturi ciudate și alte prostii care amintesc de Gaudí, dar unul mai neînsemnat. Joshie a cumpărat-o la licitație pentru doar 80 000 de dolari când congregația s-a închis după ce, cu ani în urmă, a căzut victima unei scheme piramidale evreiești.

Primul lucru pe care l-am observat la întoarcere a fost mirosul familiar. La Servicii Post-Umane se încurajează utilizarea intensă a unui odorizant special, organic și hipoalergenic, pentru că mirosul nemuririi este unul complex. Suplimentele, dieta, punerea la dispoziție constantă de sânge și piele pentru diverse analize, teama de componentele metalice care se găsesc în majoritatea deodorantelor creează o gamă curioasă de mirosuri post-mortem, „răsuflarea cu iz de sardină" fiind cel mai benign dintre toate.

Cu una sau două excepții, de când am împlinit treizeci de ani nu m-am mai împrietenit cu niciun coleg de la Servicii Post-Umane. Nu-i ușor să fii prieten cu un tânăr de douăzeci și doi de ani care se plânge din pricina nivelului de glucoză din sânge sau care trimite un GroupTeen cu indicele de stres suprarenal însoțit de un emoji zâmbăreț. Când pe peretele de la baie scrie „Nivelul de insulină al lui Lenny Abramov e bombă", există un anume element de netăgăduit de rivalitate, care, la rândul său, crește nivelul de cortizol asociat cu stresul și încurajează degradarea celulară.

Cu toate acestea, când am intrat pe ușă mă așteptam să recunosc pe *cineva*. Sanctuarul principal, aurit, al sinagogii era plin de tineri bărbați și femei îmbrăcați în haine care exprimau un dispreț furios de absolvent de facultate, dar care proiectau cumva, printre rânduri, mesajul că ei sunt personificarea acelui vechi șlagăr al lui Whitney Houston pe care l-am mai menționat, că ei, copiii, sunt, *de facto*, viitorul. Aveam suficienți angajați la Servicii Post-Umane cât să repopulăm cele douăsprezece triburi israelite, reprezentate cu măiestrie pe vitraliile din sanctuar. Cât de plictisitori păream în ochii lor scrutători, dar albaștri ca oceanul.

Chivotul în care era de obicei depozitat Pentateuhul fusese scos, iar în locul său atârnau acum cinci panouri Solari gigantice, pe care Joshie le salvase din diferite gări italiene. În loc de orarul de *arrivi* și de *partenze* al trenurilor care veneau și se duceau de la Florența sau Milano, pe panouri erau afișate numele angajaților de la Serviciile Post-Umane, însoțite de rezultatele ultimelor analize medicale, nivelul de metionină și homocisteină, testosteron și estrogen, insulină și trigliceride și, cel mai important, „indicatorii noștri de dispoziție + stres", care trebuiau să fie întotdeauna „pozitiv/jucăuș/gata să contribuie", dar care, la sugestia colegilor competitivi, puteau fi schimbați în „astăzi mă simt o cățea morocănoasă" sau „luna aceasta n-am colaborat cu echipa". Azi, ca niciodată, clapetele alb-negru se învârteau nebunește, literele și cifrele schimbându-se cu

zgomot – un flip-flip-flip-flip monoton – pentru a forma cuvinte și numere noi, în timp ce un nefericit Aiden M. era declasat de la „depășirea pierderii unei persoane dragi“ la „a lăsat viața personală să interfereze cu munca“ și la „nu se joacă frumos cu ceilalți“. Destul de îngrijorător, mai mulți dintre foștii mei colegi, inclusiv colegul meu rus, strălucitul maniaco-depresiv Vasili Greenbaum, erau marcați de temutul mesaj „TREN ANULAT“.

În ceea ce mă privește, nici măcar nu eram inclus pe listă.

M-am poziționat în mijlocul sanctuarului, undeva sub Panouri, încercând să mă integrez în zumzetul monoton din jur.

– Bună, am spus. Și apoi, deschizând larg brațele: Lenny Abramov!

Dar cuvintele mi-au fost înghițite de noul lambriu de lemn izolat fonic, în timp ce tineri în diverse configurații, ținându-se la braț, ca la o întâlnire ocazională, au năvălit în sanctuar, îndreptându-se spre Bucătăria cu Preparate din Soia sau spre Sala Eternității, trecând pe lângă mine în timp ce vorbeau de „Regulament indulgent“ și „Limitarea pagubelor“, de „ROFLAARP“, „PRGV“ și „CSCVAA“, de „idiotul de Rubenstein“ și de „macacul Rhesus“, urmate de râsete feminine. Porecla mea! Cineva recunoscuse relația mea specială cu Joshie, faptul că pe vremuri eram cineva important pe aici.

Era Kelly Nardl. Draga de Kelly Nardl. O fată suplă, scundă, de vârstă cu mine, de care m-aș fi simțit atras mortal dacă aș putea suporta să-mi petrec viața la mai puțin de trei metri de mirosul ei de animal nedeodorizat. M-a întâmpinat cu un sărut pe ambii obraji, ca și cum ea ar fi fost cea care tocmai se întorsese din Europa, și m-a luat de mână spre biroul ei luminos și curat, care pe vremuri fusese biroul cantorului.

– O să-ți pregătesc o porție de legume crucifere, dragule, mi-a spus, iar propoziția aceea a avut darul de a-mi diminua temerile la jumătate.

Nu te dau afară de la Servicii Post-Umane dacă ți se oferă o porție de varză kale. Legumele sunt un semn de respect. Pe de altă parte, Kelly nu era ca tipii duri de pe aici, crescuse în Louisiana, în spiritul bunătății și al amabilității, un fel de Nettie Fine, dar mai tânără și mai puțin isterică (Dă, Doamne, să fie în viață și sănătoasă, oriunde s-ar afla!).

Stăteam în spatele ei în timp ce presăra creson auriu peste întinderea nesfârșită de varză kale. Mi-am pus mâinile pe umerii ei solizi și am inspirat vitalitatea ei acrișoară. Ea și-a lipit obrazul fierbinte de una dintre încheieturile mele, o mișcare atât de familiară, de parcă am fi fost rude de dinainte chiar de această viață. Coapsele ei palide și înfloritoare se extindeau dincolo de perechea modestă de pantaloni scurți kaki, reamintindu-mi intenția de a celebra, în acest caz, fiecare centimetru din imperfecțiunea lui Kelly.

– Hei, am spus eu, s-a anulat trenul lui Vasili Greenbaum? Cânta la chitară și

vorbea puțină arabă. Era foarte «pregătit să contribuie» când nu era complet deprimat.

– A împlinit patruzeci de ani luna trecută, a oftat Kelly. Nu și-a atins cotele.

– Și eu am aproape patruzeci de ani, am spus. Și de ce nu mai apare numele meu pe Panouri?

Kelly nu a zis nimic. Tăia conopida cu un cuțit bont antirănire, fruntea albă fiindu-i acoperită de broboane de sudoare. Odată, eu și Kelly am împărțit o sticlă întreagă cu vin – sau „resveratrol"[29], cum ne place nouă, celor de la Post-Umane, să-i spunem – la un bar de *tapas* din Brooklyn și, după ce am condus-o până la apartamentul ei din violentul Bushwick, m-am întrebat dacă m-aș putea într-o zi îndrăgosti de o femeie atât de discretă, atât de neostentativ și de compulsiv de decentă (răspuns: nu).

– Deci, cine mai e pe aici din vechea gașcă? am întrebat cu voce tremurândă. Nu am văzut numele lui Jami Pilsner. Nici pe al lui Irene Po. Au de gând să ne dea afară pe toți?

– Howard Shu se descurcă, mi-a spus Kelly. A fost promovat.

– Minunat, am răspuns.

Dintre toți cei care mai erau angajați, trebuia să fie vorba de bastardul acela suplu de 56 de kilograme, colegul meu de clasă de la NYU, care mă întrecuse în ultimii doisprezece ani la toate concursurile îngrozitoare ale vieții. Dacă mă întrebi pe mine, e ceva trist la angajații de la Servicii Post-Umane, iar pentru mine obraznicul și foarte funcționalul Howard Shu este personificarea acestei tristeți. Adevărul e că ne-om considera noi viitorul, dar nu este așa. Noi suntem servitori și ucenici, nu clienți nemuritori. Ne strângem yuanii, ne luăm alimentele, ne înțepăm și sângerăm și măsurăm lichidul acela purpuriu închis în mii de feluri diferite, facem totul în afară de a ne ruga, dar, în cele din urmă, tot marcați pentru a muri suntem. Mi-ar putea păsa de genomul și proteomul meu, aș putea purta un război nutrițional împotriva alelei mele defectuoase de ApoE4[30] până când mă voi fi transformat într-o legumă cruciferă ambulantă, dar nimic nu-mi va vindeca principalul defect genetic: tatăl meu este un biet om de serviciu într-o biată țară săracă.

Tatăl lui Howard Shu vinde broaște țestoase în miniatură în cartierul chinezesc. Kelly Nardl este bogată, dar nu suficient de bogată. Scara avuției cu care am crescut nu mai este valabilă.

Äppärätul lui Kelly a iluminat aerul din jurul ei, înecând-o în nevoile a o sută de clienți. După decadența cotidiană de la Roma, birourile noastre arătau inutile. Totul scăldat în culori pastel și în strălucirea sănătoasă a lemnului natural, echipamente de birou acoperite în sarcofage stil Cernobîl atunci când nu sunt folosite, simulatoare de unde alfa ascunse în spatele unor ecrane japoneze,

țintindu-ne creierele hiperactive cu raze liniștitoare. Mici aluzii comice înrămate, aplicate în tot locul. „Spune nu amidonului.“ „Înveselește-te! Pesimismul ucide.“ „Celulele cu telomerii prelungiți fac treaba mai bine.“ „Natura are multe de învățat de la noi.“ Și, fluturând în vânt deasupra biroului lui Kelly Nardl, un afiș desenat cu un hipiot lovit în cap cu o tulpină de broccoli:

CĂUTAT
Pentru furt de electroni
Ucidere de ADN
Dăunarea intențională a celulelor

ABBIE „RADICAL LIBER“ HOFFMAN
ATENȚIE! Subiectul poate fi înarmat și periculos
Nu încercați să îl prindeți
Chemați imediat autoritățile și creșteți aportul de coenzima Q10

– Mă pot duce la biroul meu? am întrebat-o pe Kelly.

– Scumpule, mi-a spus, cuprinzându-mi mâna cu degetele sale lungi.

Puteai să îneci un pisoi în ochii ei albaștri.

– Oh, Doamne, am făcut eu. Nu-mi zice.

– Nu mai ai birou. Adică, ți l-a ocupat cineva. Un puști nou de la Brown-Yonsei. Darryl, cred.

– Joshie unde e? am întrebat automat.

– Pe drum. Se întoarce de la D.C., răspunde verificându-și äppärätul. I s-a stricat avionul personal, așa că va veni cu un zbor comercial. Ajunge pe la prânz.

– Ce să fac? am șoptit.

– Ar ajuta dacă ai arăta un pic mai tânăr. Ai grijă de tine. Du-te în Sala Eternității. Dă-ți pe la ochi cu niște Lexin-DC.

Sala Eternității era plină de tineri mirositori care-și verificau äppärätele sau se întindeau pe canapele cu fața spre tavan detensionându-se, respirând corect. Aroma uniformă, ca de nucă, a ceaiului verde care se pregătea mi-a declanșat un mic fior de nostalgie, în ciuda stării generale de teamă. Eram aici când am amenajat pentru prima dată Sala Eternității, acum cinci ani, în încăperea care înainte era sala de banchet a sinagogii. Mie și lui Howard Shu ne luase doar trei ani să eliminăm mirosul de costiță.

– Bună, am spus tuturor celor dispuși să mă asculte.

M-am uitat la canapele, dar abia dacă era loc să mă strecor. Mi-am scos äppärätul, dar am observat că toți tinerii mei colegi aveau în jurul gâtului noul

model, în formă de piatră, precum cel pe care îl purta Eunice. Cel puțin trei dintre tinerele din sală erau superbe într-o manieră care transcendea fizicul, cu pielea netedă, neidentificabilă din punct de vedere etnic, și ochii căprui triști, care te duceau cu gândul până la vremurile timpurii ale Mesopotamiei.

M-am dus la minibar, unde era distribuit ceaiul verde neîndulcit, alături de apa alcalinizată și cele două sute treizeci și unu de nutrienți zilnici. Pe când mă pregăteam să mă servesc cu niște ulei de pește și curcuma ca să țin inflamația la distanță, cineva a râs de mine, un râset feminin, prin urmare, cu atât mai condamnabil. Împrăștiați cu dezinvoltură pe canapelele luxuriante, colegii mei arătau ca personajele dintr-un serial de comedie despre tinerii din Manhattan, pe care îmi amintesc că îl urmăream cu plăcere când eram copil.

– Tocmai m-am întors de la Roma, am stat acolo un an, am spus încercând să afișez un ton curajos. Ăia mănâncă numai carbohidrați. Am mare nevoie să-mi refac stocul de nutrienți. Bucuros să vă revăd, băieți!

Tăcere. Dar când m-am întors spre suplimente, cineva mi s-a adresat:

– Care-i treaba, Rhesus?

Era un puștan cu o umbră de mustață, un costum pe corp gri, pe care scria mare, pe piept, SUGI PLA, și un fel de bandană roșie atârnată la gât. Probabil Darryl de la Brown, cel care îmi luase biroul. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. I-am zâmbit, m-am uitat la äppärätul meu, am oftat ca și cum aș fi fost extrem de ocupat și-apoi am dat să părăsesc, cu dezinvoltură, Sala Eternității.

– Un' te duci, Rhesus? a vrut să știe, blocându-mi ieșirea cu trupul lui uscățiv și cu fesele lui ferme și vârându-mi äppärätul sub nas, mirosul său bogat organic tulburându-mi nările. Nu vrei să faci niște analize de sânge pentru noi, amice? Văd niște trigliceride care ajung la ۱۳۵. Și asta era *înainte* să fugi în Europa ca o târfă mică.

Pe fundal s-au auzit mai multe exclamații; femeile erau, se vede, amuzate de această glumă toxică.

M-am dat înapoi, mormăind:

– O sută treizeci și cinci este încă în limite. Ce acronim folosise Eunice? FBT, am spus eu. Fac bâză de tine.

S-au auzit și mai multe râsete, strălucirea unei bărbii de cositor în fundal, sclipiri de mâini fără păr purtând pandantive tehnologice elegante, care rulau numai date corecte. Pentru o clipă, am văzut cu ochii minții proza lui Cehov, descrierea lui Laptev, fiul negustorului moscovit, care „știuse întotdeauna că e urât, dar acum avea o senzație aproape fizică a urâțeniei lui".

Cu toate acestea, animalul încolțit din mine a ripostat.

– Prietene, am spus, amintindu-mi cum mă strigase tânărul nepoliticos din

avion când se plânsese de mirosul cărții mele. Prietene, ești cam nervos. Eu fac analizele de sânge, fără probleme, dar dacă tot suntem aici, hai să-ți măsurăm și ție nivelul de cortizol și epinefrină. Și-apoi o să-ți afișez rezultatele pe Panouri. Nu ești deloc cooperant.

Dar nimeni nu a auzit cuvintele mele atât de juste. Transpirația care îmi strălucea pe fruntea de om al cavernelor le spunea totul. Era o invitație deschisă. Lasă-i pe tineri să-i mănânce de vii pe bătrâni. Tipul cu SUGI PLA m-a îmbrâncit până am simțit prin părul rar răceala peretelui din Sala Eternității. Mi-a vârât äppärätul sub nas. Era vorba de analizele mele de sânge de acum un an.

– Cum îndrăznești să te întorci aici așa, cu un asemenea indice de masă corporală? a izbucnit. Crezi că ne poți lua unul dintre birouri? După ce n-ai făcut nimic în Italia timp de un an? Știm totul despre tine, Rhesus. Îți bag un macaron umplut în cur dacă nu dispari *pe loc*.

Ca la un sitcom, din spatele lui s-a ridicat un val uriaș de aclamații, un *uuuuuuuh* de furie fericită și consternare amuzată, voința tribului impusă asupra celui mai slab dintre membrii săi.

Două bătăi de inimă și jumătate mai târziu, exclamațiile au încetat brusc.

I-am auzit Numele murmurat și clămpănitul pașilor apropiindu-se. Mulțimea gălăgioasă se despărțea, războinicii lui SUGI PLA se împrăștiau, toți acei Darryl-i și Heath-ți.

Și iată-l. Mai tânăr decât înainte. Tratamentele inițiale de decronificare – tratamentele beta, cum le numeam noi – curgându-i deja prin vene. Fața netezită și armonios nemișcată, cu excepția acelui nas gros, care se mișca necontrolat uneori – probabil vreun grup de mușchi care o luase razna. Urechile care stăteau ca două santinele pe laturile craniului ras.

Joshie Goldmann nu și-a dezvăluit niciodată vârsta, dar presupuneam că are aproape șaptezeci: un bărbat de șaizeci și ceva de ani, cu o mustață neagră ca eternitatea. În restaurante îl confundau uneori cu fratele meu mai frumos. Împărtășeam același amalgam neapreciat de buze cărnoase, sprâncene groase și piept bombat ca al unui terrier, dar asemănările se sfârșeau aici. Pentru că atunci când Joshie se uita la tine, când își cobora privirea spre tine, ți se ridica o căldură în obraji și te simțeai ciudat, irevocabil, prezent.

– Oh, Leonard, a spus el oftând și clătinând din cap. Îți fac zile negre ăștia? Săracul meu Rhesus. Vino. Hai să vorbim.

L-am urmat timid în timp ce urca scările (nu liftul, nicio-dată) până la biroul său. Șchiopătând, aș putea spune. E o problemă cu scheletul lui Joshie, despre care nu a discutat nicio-dată, care îl face să se balanseze nesigur de pe un picior pe altul, să meargă în segmente și convulsii și reporniri, de parcă ar urma ritmul impunător al unei piese de Philip Glass[31].

În biroul său erau o duzină de tineri angajați pe care nu-i mai văzusem până atunci, discutând toți în același timp.

– Băieți, s-a adresat acoliților săi, ne lăsați singuri un minut? Revenim imediat la discuție. Doar un moment.

Suspin colectiv. Au tropăit pe lângă mine, surprinși, agitați, nedumeriți, cu äppärätele proiectând deja date despre mine, spunându-le, poate, despre neînsemnătatea mea, despre obsolescența mea de treizeci și nouă de ani.

Și-a trecut mâna prin părul meu mai des de la ceafă, întorcându-mi capul.

– Ce mult păr alb, a afirmat.

Aproape că m-am îndepărtat de atingerea lui. Ce-mi spusese
Eunice într-una dintre ultimele noastre clipe împreună? „Ești bătrân, Len." Dar i-am permis să mă examineze îndeaproape, chiar în timp ce îi scrutam profilul ascuțit, de vultur, al pieptului, prezența musculoasă a nasului de calibrul celui al lui Nettie Fine, echilibrul precar în care-și ținea trupul pe pământul de sub el. Îmi înfipsese mâna în scalp, îi simțeam degetele neobișnuit de reci.

– Ce mult păr alb, a repetat.

– E de la carbohidrații din paste, am bâiguit. Și stresul stilului italian de viață. Poate mă crezi sau poate nu, dar să știi că nu este ușor deloc să trăiești acolo din salariul unui american. Dolarul…

– Ce nivel are pH-ul tău? m-a întrerupt Joshie.

– Oh, Doamne, am făcut.

Umbra ramurilor unui stejar superb se strecurau prin fereastră, împodobind craniul ras al lui Joshie cu o pereche de coarne de cerb. Ferestrele din această parte a fostei sinagogi au fost proiectate pentru a forma conturul celor zece porunci. Biroul lui Joshie se afla la etajul de sus, cuvintele „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine" erau încă scrijelite pe fereastră în engleză și ebraică.

– Opt virgulă nouă, am spus eu.

– Trebuie să te detoxifici, Len.

Dincolo de ușa lui se auzea clamoare. Voci nerăbdătoare împingându-se unele pe altele pentru a-i atrage atenția, afacerile zilei se răspândeau precum șirurile nesfârșite de date care se extindeau în jurul Manhattanului. Pe biroul lui Joshie, o bucată de sticlă netedă, cu o ramă digitală elegantă, ne prezenta diapozitive din viața sa – tânărul Joshie îmbrăcat ca un maharajah în timpul scurtului său one-man show de pe Broadway, budiști fericiți de la templul din Laos, reconstruit de la zero din fondurile lui Joshie, implorând în genunchi obiectivul camerei, Joshie cu o pălărie de paie conică, zâmbind irezistibil în timpul scurtei sale perioade de fermier de soia.

– O să beau cincisprezece pahare de apă alcalinizată pe zi, am spus.

– Tiparul cheliei tale masculine mă îngrijorează.

Am râs. La propriu, am făcut „ha, ha“.

– Și pe mine mă îngrijorează, Ursule Grizzly, am spus.

– Nu din punct de vedere estetic. Tot testosteronul acela de evreu rus este transformat în dihidrotestosteron. E o chestie mortală. Cancerul de prostată e pe drum. Vei avea nevoie de cel puțin 800 de miligrame de Saw Palmetto pe zi. Ce-ai pățit, Rhesus? Arăți de parcă ți-ar veni să plângi.

Dar eu nu voiam altceva decât să-l mai ascult încă un pic cum își face griji pentru mine. Îmi doream să fie atent la dihidrotestosteronul meu și să mă salveze de bătăușii frumoși din Sala Eternității.

Joshie spunea întotdeauna angajaților de la Servicii Post-Umane să țină un jurnal, să ne reamintim cine suntem, pentru că în fiecare clipă creierul și sinapsele noastre se reconstruiesc și se reprogramează cu o nebănuită nepăsare față de personalitatea noastră, transformându-ne an de an, lună de lună, zi de zi într-o persoană diferită, o iterație întru totul infidelă eului nostru original, copilului bălos care se joacă la groapa cu nisip. Dar eu nu. Sunt încă facsimilul primei mele copilării. Încă mai caut un tată iubitor care să mă ridice în brațe, să-mi scuture nisipul de pe fund și să-mi vorbească într-o engleză calmă, fără să se chinuie. Părinții mei fuseseră crescuți de Nettie Fine, de ce să nu fiu și eu crescut de Joshie?

– Cred că m-am îndrăgostit de o fată, am bolborosit.

– Povestește-mi.

– Este supertânără. Supersănătoasă. Asiatică. Speranța de viață: foarte mare.

– Știi ce cred eu despre dragoste, a zis Joshie.

Vociferatul gălăgios de afară trecea de la nerăbdare la o profundă nefericire adolescentină.

– Crezi că e bine să mă implic într-o relație romantică? am întrebat. Fiindcă aș putea să mă opresc, dacă nu.

– Glumesc, Lenny, a spus el și m-a lovit cu pumnul în umăr, dureros, subestimându-și noua forță tinerească. Isuse, relaxează-te puțin. Dragostea face bine pH-ului și nivelurilor de ACTH și de LDL, vindecă orice boală. Atâta timp cât este o iubire curată, pozitivă, lipsită de suspiciuni sau de ostilitate. Acum, trebuie să o faci pe această tânără asiatică sănătoasă să aibă nevoie de tine așa cum ai tu nevoie de mine.

– Nu mă lăsa să mor, Joshie, am spus. Am nevoie de tratamentele de decronificare. De ce nu-mi mai apare numele pe Panouri?

– Lucrurile sunt pe cale să se schimbe, Rhesus, a spus Joshie. Dacă ai fi urmărit CrisisNet din oră în oră la Roma, așa cum ar fi trebuit, ai fi știut exact despre ce vorbesc.

– Dolarul? am spus cu ezitare.

– Lasă-l încolo de dolar. Este doar un simptom. Țara aceasta nu produce nimic. Bunurile noastre nu mai au nicio valoare. Nord-europenii se străduiesc să descopere cum să se deconecteze de la economia noastră, iar când asiaticii vor închide robinetul de bani, o să fim terminați. Și știi ceva? Toate acestea vor fi nemaipomenite pentru Serviciile Post-Umane! Frica de un nou Ev Mediu ne va crește *absolut* profilul. Poate ne vor cumpăra direct chinezii sau singaporezii. Howard Shu vorbește un pic mandarina. Poate ar trebui să faci și tu niște cursuri de mandarină. *Ni hao* și tot restul.

– Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit că am plecat la Roma așa mult timp, am spus aproape în șoaptă. M-am gândit că poate o să-mi înțeleg mai bine părinții dacă trăiesc o vreme în Europa. Dacă îmi petrec ceva timp gândindu-mă la nemurire într-un loc cu adevărat antic. Dacă citesc ceva cărți. Dacă-mi pun gândurile în scris.

Joshie s-a întors cu spatele la mine. Din acest unghi, puteam vedea o altă latură a sa, o urmă de barbă grizonantă care-i umbrea chipul perfect – mici indicii că ingineria inversată nu poate transforma în nemurire chiar *tot* ce era el. Nu încă.

– Aceste gânduri, aceste cărți *sunt* problema, Rhesus. Trebuie să încetezi să gândești și să începi să vinzi. De-aia toți tinerii ăia șmecheri din Sala Eternității vor să-ți bage un macaron umplut cu carbohidrați în cur. Și da, am auzit. Am un nou timpan beta. Și cine îi poate învinovăți, Lenny? Le amintești de moarte. Le amintești de o versiune diferită, precedentă a speciei noastre. Nu te supăra pe mine. Nu uita că și eu am început la fel ca voi. Acționând. Domeniul umanist. Himera deplinătății lui a fi. HDF. Mai târziu o să fie timp cu nemiluita de meditat, de scris și de acțiune. Dar în momentul ăsta trebuie să *vinzi ca să trăiești*.

Mareea crescuse. Venise vremea plății. Eram nedemn, întotdeauna nedemn.

– Sunt atât de egoist, Ursule Grizzly. Mi-aș fi dorit să fi găsit mai multe PVNR pentru tine în Europa. Isuse Hristoase. Mai sunt angajat?

– Hai să te readaptăm aici, a răspuns Joshie. Mi-a atins ușor umărul în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu-ți pot oferi un birou imediat, dar te pot repartiza la Biroul de Admitere Clienți, la Centrul de primire.

O retrogradare față de poziția mea anterioară, dar tolerabilă, atâta timp cât salariul rămâne același.

– Trebuie să-ți luăm un äppärät nou, mi-a zis. Va trebui să înveți să navighezi mai bine prin fluxurile de date. Să înveți să clasifici oamenii mai repede.

Mi-am amintit de punctul nr. 2: *Obține protecția lui Joshie, evocă legătura paternă ca răspuns la situația politică. Povestește-i despre ce s-a întâmplat în avion, fă apel la sentimentele evreiești de teroare și injustiție*.

– Joshie, am început, trebuie să ai întotdeauna äppärätul la tine. Era un biet

grăsan în avion…

Dar el ieșise deja pe ușă; mi-a aruncat o privire scurtă care-mi ordona să îl urmez. Hoardele de absolvenți de la Brown-Yonsei și Reed-Fudan s-au aruncat asupra lui, încercând care mai de care să-l întreacă pe celălalt în adresări neprotocolare *(Joshster! Budnik! Papi chulo!*), ca și cum fiecare ar fi ținut în mâini soluția la toate problemele lumii noastre.

Joshie le-a oferit mici bucăți din sine. A ciufulit creștete.

– Hei, tu, dă-i drumul! i-a spus unui tip cu aspect jamaican, care, la drept vorbind, nu era tocmai jamaican.

Mi-am dat seama că ne îndreptăm spre parter, spre oaza neîmblânzită de la Resurse Umane, direct spre biroul lui Howard Shu.

Shu, un imigrant afurisit de necruțător, ca tatăl meu, omul de serviciu, dar vorbitor de engleză și cu note bune la examenul de bacalaureat, se ocupa de trei äppäräte în același timp, cu vârfurile degetelor pline de bătături și cu dicția sa scuipată, de cartier chinezesc fremătând de date și sperând, într-o manieră plictisitor de sigură de sine, că deține controlul. Îmi amintea de când fusesem la o conferință despre longevitate într-un oraș de provincie din China. Aterizasem pe un aeroport abia construit, la fel de frumos ca un recif de corali și cu nimic mai puțin complex, aruncasem o privire la masele grăbite, la nebunia sclipitoare din ochii lor, nu mai puțin de trei bărbați dintre cei aflați în stațiile de taxi încercaseră să-mi vândă un nou și sofisticat aparat de tuns părul din nas (oare așa era New Yorkul la începutul secolului XX?) și gândisem: „Domnilor, lumea este a voastră."

Ca să înrăutățească lucrurile, Shu nu era deloc lipsit de farmec, iar când el și Joshie s-au salutat bătând palma, am simțit invidie pură, emoție care mi-a amorțit picioarele și mi-a tăiat respirația.

– Ai grijă de Len, i-a spus Joshie lui Howard Shu, nu cu prea mare convingere. Nu uitați, este un MO.

Speram că voia să spună Mare Om, nu Moș Obosit. Și-apoi, înainte de a-mi da ocazia să mă amuz și eu pe seama comportamentului său tineresc, a ușurinței cu care se comporta, Joshie a dispărut, pornind în brațele deschise care aveau să-l primească oriunde și oricând avea să simtă nevoia de o îmbrățișare.

M-am așezat în fața lui Howard Shu, încercând să afișez indiferență. Din spatele coifului care era părul său negru și strălucitor, Shu a făcut același lucru.

– Leonard, a spus, cu nasul lui mic ca un buton strălucind, îți scot dosarul.

– Chiar te rog.

– Ți se vor reține 239 000 de dolari indexați la yuan, a zis Shu.

– Poftim?

– Cheltuielile tale din Europa. Ai zburat peste tot la business class. Treisprezece mii de euro nord-europeni pe resveratrol?

– N-au fost mai mult de două pahare pe zi. Doar vin roșu.

– Asta înseamnă 20 de euro paharul. Și ce naiba este un bideu?

– Încercam doar să-mi fac treaba, Howard. Nu ai cum să…

– Te rog, a zis. Nu ai făcut nimic. Te-ai distrat. Unde sunt clienții? Ce s-a întâmplat cu sculptorul care era „ca și agățat"?

– Nu apreciez tonul tău.

– Iar eu nu apreciez incapacitatea ta de a-ți face treaba.

– Am încercat să vând produsul, dar europenii nu au fost interesați. Sunt extrem de sceptici cu privire la tehnologia noastră. Iar unii dintre ei chiar *vor* să moară.

M-a privit fix cu ochii lui de imigrant.

– Nu există permisie gratuită, Leonard. Nu te poți ascunde în spatele bunăvoinței lui Joshie. Adună-te sau te așteaptă concedierea. Îți poți păstra salariul de până acum, te punem la Biroul de Admitere Clienți și plătești până la ultima chiftea pe care ai mâncat-o la Roma.

M-am uitat în spatele meu.

– Nu te mai uita în spatele tău, a spus Shu. Tati a plecat. Și asta ce *dracului* e? Un cod roșu clipea în mijlocul datelor de pe äppärătul cromat. Autoritatea Americană pentru Restaurare spune că ai fost marcat la ambasada din Roma. Acum ai și AAR-ul pe urmele tale? Ce naiba ai făcut?

Lumea s-a mai învârtit o dată, apoi s-a prăbușit.

– Nimic! am strigat. Nimic! Nu am încercat să-l ajut pe grăsan. Și nu cunosc niciun kenyan. Doar m-am culcat cu Fabrizia de câteva ori. Vidra a înțeles totul greșit. E o înșelătorie. M-a filmat în avion și eu am întrebat: „De ce?" Și acum nu o pot contacta nici pe Nettie Fine. Știi ce i-au făcut? Adresa ei de GlobalTeens a fost ștearsă. Nici prin GlobalTrace n-o pot localiza.

– Vidra? Nettie *cine*? Aici scrie „furnizarea intenționată de date incomplete". La naiba, încă o mizerie de care trebuie să mă ocup tot eu. Lasă-mi äppärätul. Isuse Hristoase! Ce e asta, un iPhone? Kelly, adu-mi un äppärät nou pentru Abramov, a ordonat, vorbind în manșeta de la cămașă. Factureaz-o pe Biroul de Admitere Clienți.

– Știam eu, am zis. E vina äppärätului meu. Tocmai i-am spus lui Joshie că ar trebui să-l aibă mereu la el pe al său. Afurisita de Autoritate pentru Restaurare.

– Joshie nu are nevoie de äppärät, a spus Shu. Joshie n-are nevoie de *nimic*.

M-a privit cu ceva care semăna a milă inimaginabilă sau ură inimaginabilă, însă, orice ar fi fost, implica o perfectă nemișcare animală. Kelly Nardl a sosit pe scări gâfâind, cu un aparat nou într-o cutie care era ea însăși un curcubeu de date și zgomote intermitente; o voce nazală cu accent de prin regiunea Atlanticului Mijlociu încorporată cumva în carton îmi promitea „tehnologie Evaluează-mă de

ultimă generație“.

– Mulțumesc, a spus Shu și i-a făcut lui Kelly semn să plece.

Cu șapte ani în urmă, înainte ca măreața Corporație Staatling-Wapachung să-l cumpere pe Joshie pentru o sumă grotescă de bani, Kelly, Howard și cu mine ocupam aceeași treaptă în ceea ce se numea pe atunci o „organizație cu structură orizontală“, una fără titluri sau ierarhii. Am încercat să-i atrag privirea lui Kelly, să o aduc de partea mea împotriva acestui monstru care nici măcar nu putea pronunța corect cuvântul „bideu“, dar ea s-a îndreptat spre biroul lui Howard fără măcar o unduire a fundului ei prietenos.

– Învață imediat cum să-l folosești, mi-a spus Shu. Mai ales partea cu Evaluează-mă. Învață cum să-i evaluezi pe toți cei din jurul tău. Ordonează-ți datele. Conectează-te la CrisisNet și urmărește toate noutățile. În zilele noastre, un vânzător neinformat e ca și mort. Concentrează-te la ce ai de făcut. Apoi mai vedem dacă îți punem numele înapoi pe Panouri. Asta e tot, Leonard.

După calculele mele, era încă ora prânzului. M-am dus până la East River cu ambalajul äppärătului urlându-mi continuu la subraț. Am privit cum bărci nemarcate, încărcate cu armament, formau un lanț gri de la Triborough până la podul Williamsburg. Potrivit informațiilor Media, în aproximativ două săptămâni, reprezentantul Băncii Centrale Chineze urma să vină pentru a lua la cunoștință situația generală din țara noastră îndatorată, iar în tot Manhattanul nivelul de securitate era extrem de strict cu ocazia vizitei sale. M-am așezat pe un scaun tare din sârmă și-am privit impresionanta linie a zgârie-norilor beta de sticlă din Queens, construiți cu mult înainte de ultima devalorizare a dolarului nostru. Am deschis cutia și am scos noul äppärät în formă de pietricică netedă, simțindu-l deja cald în mână. O femeie asiatică de calibrul lui Eunice mi s-a proiectat la nivelul ochilor.

– Bună, a spus ea. Bine ai venit pe äppärătul 7.5 dotat cu Echivalează-mă Plus. Dorești să începi? Dorești să începi? Dorești să începi? Este suficient să răspunzi cu „da“ și putem începe.

Îi datoram lui Howard Shu 239 000 de dolari indexați la yuan. De prima mea tentativă de decronificare s-a ales praful. Părul meu va continua să încărunțească și, într-o zi, va cădea de tot, iar apoi, într-o altă zi nesemnificativ de apropiată de cea de azi, nesemnificativ de *asemănătoare* cu cea pe care o trăiesc acum, voi dispărea de pe pământ. Și toate aceste emoții, toate aceste dorințe, toate aceste *date*, dacă acest lucru te ajută să pricepi enormitatea lucrurilor de care vorbesc, ar dispărea. Or, asta înseamnă nemurirea pentru mine, Joshie. Înseamnă altruism. Credința generației mele că fiecare dintre noi contează mai mult decât crezi tu sau oricine altcineva.

Din direcția apei se auzea rumoare, o distragere necesară. Lăsând în urmă un

jet de spumă albă și caldă, un hidroavion care se îndrepta spre nord a decolat atât de grațios, atât de aparent lipsit de mecanică și de disperare, încât, pentru o clipă, mi-am imaginat că toate viețile noastre vor continua la nesfârșit.

URMĂTORUL ZBOR SPRE CASĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

9 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Astăzi trezit tristă. Dar nu-i problemă! O să fie bine! Numai că tatăl tău foarte supărat pe tine. Zice că ești boemia. Ce e asta? Spune că tu pleacă la Roma și nu protejezi misterul. El spus cuvânt urât în coreeană despre tine. El spus probabil că ești cu un negru. Foarte șoc! El spus că numai oamenii boemia merg în Europa și că oamenii boemia sunt răi. El spus că poate nu va mai fi ortoped și că se face pictor, ce dorit mereu, dar el fiul cel mai mare și are responsabilități față de părinți și frați. Tu ești sora cea mai mare. Deci tu ai responsabilitate. Ți-am spus. Noi nu ca americanii, nu uita! De aceea acum Coreea țară foarte bogată și America îndatorată de tot la poporul chinez. Tati spune că trebuie venit acasă și dat din nou LSAT-ul, dar de data asta învățat bine, dar poate că tata greșit puțin, pentru că acum armată pe stradă și periculos. Reverendul Cho spus lui tati că este păcătos și că trebuie lepădat de sine, să fie golit pe dinăuntru, ca să umple inima lui doar de Iuș. Spus că trebuie mers la Doctor Special să vorbit cu el și poate luat medicamente să nu mai bătut la mine. Dar tati spus că rușine să luat medicamente. Eunhee! Învățat pentru LSAT să-l faci pe tati fericit și să putut fi din nou familie bună. Vă rog iertat la mine că sunt o mamă și soție rea.

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, iau următorul avion spre casă.
SALLYSTAR: Nu e chiar așa de rău. N-o asculta pe mami. Încearcă să dea vina pe tine. Eu o să stau la Eunhyun toată săptămâna asta. Sunt atât de prinsă cu învățul la chimie, nici măcar n-am timp să mă ocup de asta.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Dacă tu nu poți, atunci cine are grijă de mama? Dacă suntem amândouă plecate de acasă, va începe s-o învinovățească pe ea PENTRU ORICE NIMIC. Va zice că ea ne-a îndepărtat și ne-a întors pe amândouă împotriva lui. Este complet neprotejată. Știi că nu va suna niciodată la poliție și nici măcar la vărul Harold dacă o bate.
SALLYSTAR: Nu folosi asemenea limbaj, te rog.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cum adică asemenea limbaj? Că o BATE?
SALLYSTAR: Încetează. Oricum, încă mă duc acolo la cină în fiecare seară, așa că știu ce se întâmplă. Nu a făcut cine știe ce.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Nu ei, vrei să spui. Dar ție?
SALLYSTAR: Sunt bine. Chimia mă omoară.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Știu că mă minți, Sally. Iau primul avion, mă întorc și voi vedea ce a făcut.
SALLYSTAR: Stai la Roma, Eunice, meriți să te distrezi după facultate. Una dintre noi ar trebui să fie fericită. Oricum, săptămâna viitoare mă duc la DC la chestia aia, așa că nici măcar nu-l voi vedea. Nu-ți face griji pentru mami. Verișoara Angela stă la noi cât sunt eu plecată. Are niște interviuri de angajare în oraș.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce chestie în DC? Marșul împotriva AAR?
SALLYSTAR: Da. Dar nu-i zice așa. Unii profesori de la școală spun că nu ar trebui să menționăm asta pe GlobalTeens, pentru că ei monitorizează totul.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: E adevărat că tata m-a făcut *ghee jee beh*?
SALLYSTAR: L-a apucat nebunia într-o noapte, credea că te culci cu un negru. A spus că te-a visat așa. Zici că nu mai poate face diferența între vis și realitate.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: I-ai spus lui tati că dau o mână de ajutor la adăpostul din Roma? Nu-i spune că este un adăpost pentru femeile albaneze victime ale traficului de persoane. Spune doar că e pentru imigranți, bine?
SALLYSTAR: De ce?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Vreau să știe că fac bine cuiva.
SALLYSTAR: Credeam că nu-ți pasă ce crede el. Oricum, trebuie să mă duc să scanez texte pentru Euro Classics. Nu-ți face griji, Eunice. Avem o singură viață. Bucură-te de ea atât cât poți! O să am eu grijă să fie în siguranță mami. Mă rog pentru noi toți.
SALLYSTAR: Apropo, costumul de baie Cullo din staniu este la reducere la Padma. Cel cu protecții la piept pe care-l voiai.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Am licitat deja pentru el pe FundDeLux. Îți zic dacă depășește 100 de dolari indexați la yuan și-l cumperi tu de la Padma dacă mai este la reducere.

11 IUNIE

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Prețios,

Știu că ești în Tahoe, așa că nu vreau să te deranjez, dar s-au înrăutățit lucrurile cu tatăl meu și cred că mă întorc acasă. Cu cât sunt mai departe de el, cu atât e mai convins că poate scăpa basma curată. A fost o greșeală că am venit la Roma. Nu știu dacă mă descurc la Fort Lee, dar mă gândeam să stau în New York și să mă duc acolo la sfârșit de săptămână. Îți mai aduci aminte de fata aia cu care erai prietenă, cea cu un permanent de modă veche, Joy Lee sau așa ceva? Pot să stau la ea o vreme? Nu prea cunosc pe nimeni în New York, toată lumea e în Los Angeles sau în străinătate. Cred că voi fi nevoită să stau acasă la tipul ăla bătrân, Lenny. Îmi tot trimite mesaje lungi despre cât de mult îi plac pistruii mei și despre cum o să-mi

gătească o vânătă.

M-am despărțit de Ben. Era prea mult. Este așa frumos fizic, atât de inteligent, o stea în ascensiune la Credit… Cred că mă intimidează complet. Nu i-aș putea dezvălui niciodată cine sunt cu adevărat, pentru că ar vomita. Sigur o parte din el e dezgustată de corpul meu gras, atât de gras. Și uneori se uită în gol când mă port urât cu el, de parcă ar zice: „Cred că m-am săturat de târfa asta nebună.“ Totul e atât de trist. Plâng de câteva zile întruna. Plâng după familia mea și plâng după Ben. Doamne, îmi pare rău, Ponei Prețios. Îți stric și ție starea.

Ciudat e că m-am gândit la Lenny, tipul bătrân. Știu că fizic e scârbos, dar are ceva dulce și, sincer, am și eu nevoie să aibă cineva grijă de mine. Mă simt în siguranță cu el pentru că nu este idealul meu și simt că pot fi eu însămi pentru că nu sunt îndrăgostită de el.

Poate că așa se simte Ben cu mine. Am avut o fantezie în care făceam sex cu Lenny și am încercat să las deoparte tot ce era scârbos și să mă bucur de dragostea lui așa de serioasă pentru mine. Tu ai făcut asta vreodată, poneiule? M-aș vinde? În timp ce ne plimbam pe o stradă frumoasă din Roma, am observat că Lenny are cămașa prost încheiată, așa că m-am apropiat și i-am încheiat-o eu bine. Voiam doar să-l ajut să nu mai arate așa de tocilar. Nu este și asta o formă de iubire? Iar când vorbea cu mine la cină, eu de obicei ascult tot ce spune un tip și încerc să-mi pregătesc un răspuns sau măcar să mă comport într-un anume fel, dar cu el pur și simplu m-am oprit din ascultat după un timp și priveam felul în care își mișca buzele, spuma care i se forma pe ele și pe barba lui de prostănac, pentru că era atât de CINSTIT în felul în care simțea nevoia să-mi spună lucrurile. Și m-am gândit, hei, ești frumos într-un fel, Lenny. Ești ceea ce profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate numea „o ființă omenească adevărată“. Nu știu. Mi se tot duce gândul la el. Uneori îmi spun că nu, n-are cum, nu va funcționa niciodată, pur și simplu nu mă simt atrasă de el. Dar apoi mă gândesc la el, sărmanul, cum m-a lins până a rămas fără aer, și la felul în care puteam să închid ochii și să mă prefac că suntem amândoi alți oameni.

Oh, Doamne, tu auzi ce zic? Mă rog, mi-e așa dor de tine, poneiule. Chiar îmi e. Vino la New York, te rog! În perioada asta am nevoie de orice picătură de dragoste pe care o pot primi.

EVALUEAZĂ-MĂ PLUS

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

12 iunie

Dragă jurnalule,

Doamne, ce dor mi-e de ea! Niciun mesaj de la Euny a mea încă, niciun răspuns la rugămințile mele de a se muta aici și de a-mi permite să am grijă de ea, s-o hrănesc cu tăvi întregi de vinete cu usturoi, cu afecțiunea exersată a unui bărbat matur, cu ce a mai rămas din contul meu bancar după ce Howard Shu mă va lipsi de cei ٢٣٩ 000 de dolari indexați la yuan. Dar eu sunt perseverent. Scot în fiecare zi lista scrisă de mână, amintindu-mi că punctul nr. 3 mă imploră s-o iubesc pe Eunice până va apărea temutul mesaj „Dragă Lenny" pe GlobalTeens și ea va fugi cu vreun tip sexy de pe la Credit sau Media, vreun ticălos fără minte, foarte atras de înfățișarea ei, care nici măcar nu va putea vedea câtă nevoie are femeia în miniatură din fața lui de consolare și vindecare. Între timp, de cealaltă parte a lumii, familia Abramov continuă să-mi lase pe GlobalTeens numai mesaje dezolante, având drept subiect agramat „eu și mami este triști" și „eu îngrijorat", și „fără fiu, viața e pustiu", amintindu-mi de punctul nr. 5, „Comportă-te frumos cu părinții", pe care, apropo, i-am cam ignorat. Trebuie doar să mă simt puțin mai sigur pe mine, pe viața mea și mai ales pe banii mei – un subiect sensibil pentru zgârciții de Abramov – înainte de a mă duce în Long Island să-i vizitez în habitatul lor vibrant, de dreapta.

Apropo de bani, m-am dus la HSBC, banca mea de pe East Broadway, unde o dominicană drăguță cu o dantură pe moarte mi-a făcut un rezumat al performanțelor instrumentelor mele financiare. Într-un cuvânt, e de rahat.

Portofoliul meu AmericanMorning, chiar dacă fusese indexat la yuan, și-a pierdut 10% din valoare, deoarece, fără să știu, idioții de administratori de fonduri au amestecat totul cu povara ColgatePalmoliveYum! BrandsViacomCredit, iar fondul meu cu risc scăzut, Fondul Țărilor Superdezvoltate BRIC [Brazilia, Rusia, India, China]-A-BRAC, a înregistrat o creștere de numai 3% din cauza tulburărilor din aprilie de lângă Putingrad, în Rusia, și a impactului invaziei americane în Venezuela asupra economiei braziliene.

– Presimt că o să încasez un BRIC[32], i-am spus Mariei Abriella,

administratorul meu de cont.

Doamna Abriella m-a îndemnat să privesc monitorul unui vechi calculator. Am ignorat sumele capricioase și fluctuante în dolari, concentrându-mă asupra valorilor constante indexate la yuani și euro. Aveam pe numele meu circa 1 865 000 de yuani, o cifră care fusese aproape de 2,5 milioane de yuani înainte să plec în Europa.

– Aveți cel mai înalt nivel de credit, domnule Lenny, a spus ea, cu vocea răgușită, de un-pachet-de-țigări-pe-oră. Dacă vreți să fiți patriot, vă sfătuiesc să luați un împrumut și să achiziționați un alt apartament, ca investiție.

Un alt apartament? Pierdeam fonduri într-un ritm *hemoragic*. M-am îndepărtat de buzele frumoase, în formă de pescăruș, ale doamnei Abriella, ca și cum m-ar fi pălmuit, și m-am lăsat pradă îmbrățișării morții, mirosul de carne de vită la conservă de pe gâtul meu asudat făcând loc unui miros de bătrân care mi se ridica din coapse și de la subsuori ca un abur, urmat apoi de mirosul sfârșitului, putoarea anilor petrecuți la ospiciul din Arizona, spălat cu detergent, ca un elefant bolnăvicios, de un infirmier.

Banii înseamnă viață. După estimările mele, numai tratamentele preliminare de decronificare beta, de exemplu, infuzie de Sânge-Inteligent pentru a-mi regla acest ridicol sistem cardiovascular, ar costa 3 milioane de yuani pe an. Cu fiecare secundă pe care o petrecusem la Roma, admirând pofticios arhitectura, trăgându-mi-o extaziat cu Fabrizia, bând și mâncând zilnic suficientă glucoză cât să ucidă un cultivator cubanez de trestie de zahăr, îmi pavasem singur drumul spre moarte.

Iar acum, un singur om mai putea să schimbe lucrurile pentru mine.

Ceea ce mă aduce înapoi la punctul nr. 1: Muncește din greu pentru Joshie. Cred că la acest capitol mă descurc bine. A trecut o săptămână de când am revenit la Serviciile Post-Umane și nu s-a întâmplat nimic teribil. Howard Shu nu mi-a cerut încă să mă ocup de nicio admisie, dar mi-am petrecut săptămâna prin Sala Eternității, butonând pe noul meu äppärät 7.5 în formă de piatră cu tehnologie Evaluează-mă Plus, pe care acum îl port cu mândrie în jurul gâtului, ca pe un pandantiv. Primesc de pe CrisisNet nesfârșite actualizări despre lupta țării noastre cu solvabilitatea, în timp ce eu îmi descarc sufletul vorbind tinerilor mei dușmani prezenți în Sala Eternității despre temerile și speranțele mele, povestindu-le despre prima mea dată cu o fată surdă pe care am agățat-o lângă fostul Times Square (afară, în frigul lui ianuarie, aplecați peste o pubelă, încercând să identific un pic de bucurie adolescentină în mormăielile ei extraterestre), despre cum dragostea părinților mei pentru mine a fost ori prea fierbinte, ori prea rece, și despre cum o vreau și am nevoie de Eunice Park, chiar dacă este mult mai frumoasă decât merit, încercând, practic, să le arăt acestor

tineri *open-source* cât de multe date este dispus să împărtășească un bătrân introvertit ca mine cu ei. Până acum am primit numai reacții de tipul „scârbos" și „bolnav" și „CSCVAA", ceea ce am învățat că înseamnă „Cred că sunt pe cale să vomit acum și aici", dar am aflat și că Darryl, tipul îmbrăcat în costumul cu SUGI PLA și bandana roșie, a postat niște lucruri frumoase despre mine pe fluxul său de pe GlobalTeens, denumit „101 oameni de care trebuie să ne fie milă". În același timp, am auzit un flip-flip-flip-flip venind de la Panouri, în timp ce indicatorul de dispoziție al lui Darryl scădea de la „pozitiv/jucăuș/pregătit să contribuie" la „toată săptămâna l-a enervat la culme pe Joshie". Iar nivelul său de cortizol este și el un dezastru. Încă un pic de stres și îmi voi recupera biroul de la el. Oricum, toate astea reprezintă un progres și, în curând, mă voi duce la Biroul de Admisie Clienți și-mi voi dovedi valoarea, încercând să recâștig bucățica mea din afecțiunea lui Joshie, revendicându-mi statutul de persoană cu trecere chiar la timp, înainte de Ziua Muncii cu tempeh prăjit. De asemenea, am petrecut o săptămână întreagă fără să citesc vreo carte și fără să vorbesc prea tare despre ele. Învăț să venerez ecranul noului meu äppärät, mozaicul său colorat, pulsatil, și faptul că știe tot, până la ultimul afurisit de detaliu împuțit de-spre lumea aceasta, pe când cărțile mele știu doar ce e în mintea autorilor lor.

Între timp, a venit weekendul și aleluia! Am decis să dedic seara de sâmbătă punctului nr. 4: Ai grijă de prietenii tăi. Joshie are dreptate în privința unui lucru: relațiile sănătoase te fac mai sănătos. Și nu este vorba doar de a te bucura de grija celorlalți, ci și de a învăța să-i răsplătești cu aceeași grijă. În cazul meu, am învățat să depășesc reticența tipică copilului singur la părinți de a se implica pe deplin în lumea celorlalți. Nu m-am văzut cu prietenii mei de când m-am întors, pentru că, la fel ca toți cei care încă mai au un loc de muncă în New York, și ei lucrează până la ore nebunești, dar am reușit, în sfârșit, să plănuim să ne întâlnim la Cervix, care, mai nou, este cel mai în vogă bar din Staten Island, care este, la rândul său, cel mai în vogă loc.

Înainte de a părăsi cei 740 de metri pătrați ai apartamentului meu, am introdus în äppärät numele celui mai vechi amic de-al meu din Media, Noah Weinberg, și am aflat că va transmite în direct reuniunea noastră pe fluxul său GlobalTeens, „Emisiunea lui Noah Weinberg!", ceea ce, la început, m-a făcut să am emoții, dar, în definitiv, sunt exact genul de lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc, dacă vreau să am succes în această lume. Așa că mi-am pus o pereche chinuitoare de blugi și o cămașă roșie ca focul, cu un buchet de trandafiri albi brodat pe piept. Mi-aș fi dorit ca Eunice să fie prin preajmă și să-mi spună dacă ținuta e potrivită pentru vârsta mea. Pare să fie dotată cu un fel de bun-simț al limitei în viață.

Jos, în hol, am observat niște ambulanțe stingându-și în tăcere luminile pe Grand Street, ceea ce însemna un alt deces în clădire, o altă invitație la *shiva*[33] în casa vreunui fiu îndurerat din Teaneck sau New Rochelle, un alt apartament pus la vânzare pe afișajul comunității. Un scaun cu rotile zăcea singur în decorul antiseptic de culoare crem, în stilul anilor ’50, din holul clădirii noastre. Aici, în Comunitatea de Pensionari, imobilitatea este tratată cu respectul cuvenit, așa că m-am pregătit pentru o întâlnire între generații, gândindu-mă că aș putea fi nevoit să-l împing pe bătrân în lumina serii care se lăsa și să-i spun câteva cuvinte în idiș, limba bunicii mele.

M-am dat înapoi. În scaunul cu rotile se afla un cadavru nu tocmai bine acoperit, într-o pungă de plastic opacă, al cărei colț umflat de aer părea să-i încoroneze capul. Sacul pentru cadavre atârna vehement de două șolduri înguste de bărbat, iar decedatul era ușor ghemuit în față, ca și cum ar fi fost angajat în actul zadarnic al rugăciunii creștine.

Scandalos! Unde-i erau aparținătorii? Unde erau angajații de la Salvare? Am vrut să mă las în genunchi și, în ciuda instinctelor mele, să-i ofer alinare acestei foste ființe care se răcea în halatul său dezgustător din plastic. Am privit mica pungă de aer de deasupra capului mortului. Părea imaginea ultimei sale respirații și am simțit cum mi se ridică un val de vomă în piept.

Amețit, am ieșit în căldura toridă de iunie spre băieții de la ambulanță, doi la număr, care savurau o țigară lângă vehiculul pe care scria „Asistență medicală de urgență [sic]“.

– E un mort pe hol la mine, le-am spus. Într-un nenorocit de scaun cu rotile. L-ați abandonat acolo. N-aveți niciun pic de respect?

Chipurile lor erau neglijabile, compromise, vag hispanice.

– Sunteți ruda cea mai apropiată? mi s-a adresat unul dintre ei, indicând din cap undeva în apropierea mea.

– Are vreo importanță?

– Singur nu pleacă nicăieri, domnule.

– Este dezgustător, am spus.

– E doar moarte.

– Asta ne așteaptă pe toți, Paco, a completat celălalt.

Am încercat să-mi contorsionez fața într-o expresie de furie, dar de fiecare dată când încerc să fac asta mi se spune că arăt ca o bătrână nebună.

– Mă refer la faptul că *fumezi*, am zis, dar replica mea s-a pierdut rapid în umiditatea din jur.

Pe Grand Street nimic nu-mi putea oferi alinare. N-aveam niciun motiv să Celebrez ceea ce am (punctul nr. 6). Nici viața inerentă dinlăuntrul copiilor hispanici pe jumătate despuiați, nici mirosul de *arroz con pollo* proaspăt gătit,

plutind înspre mine de la venerabilul Castillo del Jagua II. Am proiectat iar „Emisiunea lui Noah Weinberg!“, l-am ascultat pe prietenul meu râzând de ultima înfrângere a forțelor noastre armate în Venezuela, dar nu am reușit să urmăresc detaliile. Ciudad Bolívar, râul Orinoco, armura găurită, Blackhawk doborât – ce să însemne pentru mine, acum, când aveam sub ochi un posibil scenariu cu sfârșitul vieții mele: singur, într-un sac, la mine în bloc, cocoțat într-un scaun cu rotile, rugându-mă la un zeu în care nu am crezut niciodată?

Tocmai atunci, trecând pe lângă grandoarea de culoare ocru a bisericii St. Mary, am văzut o femeie drăguță, puțin cam grăsuță și cu șolduri largi, făcându-și cruce în fața bisericii și sărutându-și mâna strânsă în pumn, poziția ei în clasamentul Creditelor pâlpâind lângă un abisal 670 pe un Stâlp de Credit din apropiere. Am vrut să o confrunt, să o fac să vadă absurditatea credinței ei, să îi schimb dieta, să o ajut să cheltuiască mai puțin pe machiaj și pe alte lucruri neesențiale, să o fac să se închine la fiecare moment biologic care i se oferă, nu la un zeu prost găurit. Îmi doream, de asemenea, să o sărut, nu știu de ce, să simt cum pulsează viața în acele buze mari și catolice, să-mi amintesc de primatul animalului viu, de timpul petrecut printre romani.

A trebuit să-mi calmez nivelul de stres până să ajung la întâlnirea cu prietenii. Pe drumul spre feribot am repetat continuu punctul nr. 4, Ai grijă de prietenii tăi, ai grijă de prietenii tăi, pentru că voi avea nevoie ca ei să fie lângă mine când ambulanța de la Asistența medicală de urgență [sic] va ajunge pe Grand Street, la numărul 575. Contrar credinței mele că orice viață care se termină odată cu moartea este, în esență, inutilă, aveam nevoie ca prietenii mei să deschidă acea pungă de plastic și să mă privească pentru ultima oară. În vasta sală de așteptare tăcută a timpului, cineva trebuia să-și amintească de mine, fie și numai pentru câteva minute.

Äppärătul meu a scos un clinchet.

> CrisisNet: DOLARUL PIERDE PESTE 3% LA BURSA DIN LONDRA, AJUNGÂND LA UN MINIM ISTORIC DE 1€ = 8,64 DOLARI, ÎN AȘTEPTAREA VIZITEI OFICIALILOR BĂNCII CENTRALE CHINEZE ÎN SUA; LIBOR[34] SCADE CU 57 PUNCTE DE BAZĂ; DOLARUL SCADE CU 2,3% FAȚĂ DE YUAN, LA 1¥ = 4,90 DOLARI

Trebuia neapărat să înțeleg ce e LIBOR și de ce scade cu 50 de puncte de bază. Dar, sincer, puțin îmi păsa de toate aceste aspecte financiare complicate! Îmi doream cu disperare să renunț la aceste detalii, să deschid o carte veche și urât mirositoare sau să fac sex oral unei femei tinere și frumoase. De ce nu m-am

născut într-o lume mai bună?

Garda Națională era prezentă în forță la stația de feribot din Staten Island. Un grup de sărmane angajate la birou, în tenișii albi și cu gleznele gemând învelite în ciorapi transparenți, așteptau răbdătoare să treacă de punctul de control delimitat de saci de nisip de la poarta de acces spre feribot. Un panou al Autorității Americane pentru Restaurare ne avertiza că: „ESTE INTERZIS SĂ RECUNOAȘTEȚI EXISTENȚA ACESTUI PUNCT DE CONTROL («OBIECTUL»). PRIN CITIREA ACESTUI PANOU, NEGAȚI EXISTENȚA OBIECTULUI ȘI VĂ DAȚI CONSIMȚĂMÂNTUL IMPLICIT."

Din când în când, unele persoane erau trase deoparte, iar eu îmi făceam griji din pricina vidrei care mă marcase la Roma, a dobitocului care mă filmase în avion, a asteriscului care încă mai pâlpâia când grandiosul meu credit apărea pe Stâlpii de Credit, a dispariției lui Nettie Fine (niciun răspuns la mesajele mele zilnice, și dacă erau capabili să pună laba pe mama mea americană, atunci ce-or să le facă părinților mei?). Bărbați îmbrăcați în civil ne-au verificat corpul și äppärätele cu ceea ce părea a fi un mic accesoriu tubular al unui aspirator Electrolux de modă veche, cerându-ne să negăm și să ne dăm consimțământul pentru ceea ce ne fac. Pasagerii păreau să ia totul cu calm, mai ales tinerii cool din Staten Island, deosebit de tăcuți și deferenți, tremurând puțin în hanoracele lor vintage. Am auzit câțiva tineri de culoare șoptindu-și unul altuia „neagă și *consimte*", dar femeile mai în vârstă i-au șușuit imediat, mârâind printre dinți la ei „Autoritatea pentru Restaurare!" și „Vezi că-ți ard una peste bot, băiete!".

Poate c-o fi fost opera lui Howard Shu, dar, cumva, am trecut de punctul de control fără să fiu oprit.

Odată debarcat pe Staten Island, m-am pregătit pentru o plimbare. Calea principală, Victory Boulevard, e un urcuș viguros, ca la San Francisco. Aceste părți ale insulei, St. George și Tompkinsville, erau cândva complet inaccesibile. Aici veneau imigranți din Polonia, Thailanda, Sri Lanka și, mai ales, din Mexic. Își puneau firme la restaurantele lor etnice și deschideau magazine alimentare prăfuite, case de schimb valutar și cabine telefonice care funcționau cu 20 de cenți minutul. În fața magazinelor, negrii se relaxau în jachete umflate, clătinându-se somnoroși pe lăzi de lapte. Îmi amintesc bine acest cartier. Pe vremea când eram abia ieșiți de pe băncile facultății, eu și prietenii mei luam împreună feribotul să mergem la un local cu specific srilankez, unde, pentru 9 dolari, puteai mânca o plăcintă cu creveți de dimensiuni nemaivăzute și un fel de pește roșu diafan, în timp ce puii de gândaci de bucătărie încercau să ți se urce pe cracul pantalonilor ca să-ți bea berea. Acum, bineînțeles, localul srilankez, gândacii și minoritățile somnoroase dispăruseră, înlocuite de boemi pe jumătate oameni, pe jumătate conexiuni fără fir, care își plimbau în sus și în jos

cărucioarele pe Victory Boulevard, în timp ce tinerii din vecinul New Jersey treceau pe lângă rezidenții zonei, unde prețurile erau scandaloase, în rablele lor Hyundai, fabricate de muncitorii mâncători de orez, aspirând să poată lucra și ei la Media sau Credit.

Cervix este exact cum te-ai aștepta să fie încă un bar stupid de bătrâni din Staten Island, curățat și transformat într-un loc de întâlnire pentru cei de la Media și de la Credit, tablouri false, uleioase, de prin subsolurile camerelor de recreere de odinioară, femei provocatoare de douăzeci și ceva de ani care caută să-și îmbogățească viața electronică, bărbați așa și așa, în haine disperat de cool, bărbați la limita de sus a vârstei de treizeci de ani, cu un picior în următorul deceniu. Băieții mei se potrivesc perfect cu peisajul. Iată-i, înghesuiți în jurul unei mese, cu äppärätele la vedere, vorbind în gulerul cămășii, introducând din vârful degetelor conținut în aparatele lor perlate, două capete crețe și brunete, rupte complet de lumea din jur: Noah Weinberg și Vishnu Cohen-Clark, colegii mei de la ceea ce înainte se numea New York University, acel indispensabil educator local de femei și bărbați suficient de inteligenți, tovarăși de suferințe romantice, companioni iubitori de cuvinte picante și infinite mistere, tovarăși de călătorie prin anusul prea puțin lubrifiat al acestei vieți de rahat.

– Hei, ne-*grou*-te-ii mei! am strigat.

Nu m-au auzit.

– Hei, ne-*grou*-te-ii mei!

Noah a sărit în sus, nu așa cum obișnuia să facă la școală, cu un elan de sprinter ambițios, dar suficient de rapid cât aproape să răstoarne masa. Cu zâmbetul ăla stupid și inevitabil, cu dinții ăia orbitori, cu gura aia învârtitoare de cuvinte mincinoase, cu ochii ăia strălucind de entuziasm, a întors obiectivul äppärätului spre mine ca să înregistreze stângacea mea sosire.

– Capul sus, *manitos*[35], uite-l că vine! a strigat el. Scoateți-vă dopurile din cur și pregătiți-vă de distracție. *În exclusivitate* doar la „Emisiunea lui Noah Weinberg!". Negroteiul nostru numărul unu sosește după un an petrecut în Roma, Italia, ca să se descopere pe sine și alte rahaturi de genu'. Transmitem în direct pentru voi, prieteni. Iată-l, îndreptându-se spre masa noastră în timp real! Afișează zâmbetul ăla caraghios de tip de gașcă, 72 de kilograme de evreu aşkenazi, generația a doua, cu expresia care insinuează „părinții mei sunt imigranți săraci, așa că iubiți-mă", nimeni altul decât Lenny cel ciudat și tocilar Abramov!

I-am făcut cu mâna lui Noah, apoi, ezitant, am salutat spre äppärät. Vishnu a venit spre mine cu brațele deschise și chipul iluminat de bucurie, un bărbat cam de aceeași înălțime – mică spre medie, de circa 175 de centimetri – și cu aceleași valori morale ca mine, un bărbat a cărui alegere în materie de femei – o tânără

coreeană puternică și inteligentă pe nume Grace, care, printre altele, mi-e și prietenă dragă – nu pot decât să o susțin.

– Lenny, mi-a zis, zăbovind asupra celor două silabe care-mi alcătuiesc numele de parcă ar fi fost ceva important. Ne-a fost dor de tine, amice.

Cuvintele acelea simple m-au făcut să lăcrimez și să bâigui ceva, ușor jenant, la urechea lui Vishnu. Avea pe el aceeași salopetă cu SUGI PLA ca tânărul meu coleg de la Servicii Post-Umane, o bărbuță căruntă, nerasă de câteva zile, ochi ce păreau obosiți și IDP, care-i dădea un aer conform cu vârsta pe care o avea. Ne-am îmbrățișat strâns toți trei, un pic cam exagerat, ciocnindu-ne fund în fund și bâțâind din genitale unul la celălalt. Am crescut cu toții cu o viziune destul de crispată despre prietenia masculină, dar vremurile permisive de azi ne ajută să compensăm; deseori îmi doream ca vocabularul nostru rudimentar și atitudinea infinit afectată să reprezinte un fel de limbaj criptat pentru afecțiune și înțelegere. În unele societăți masculine, argoul și îmbrățișările ritualice, alături de îndemnul ocazional de a ridica sulița, reprezintă o întreagă cultură.

În timp ce îi îmbrățișam și îi băteam pe rând pe umăr, am observat cum ne adulmecam pe furiș unul pe celălalt pentru a identifica semne de putrefacție și că Vishnu și Noah se dăduseră cu un fel de deodorant înțepător, probabil o modalitate de a-și masca mirosul în schimbare. Fiecare dintre noi se îmbrăcase ca la treizeci și ceva de ani, o perioadă în care bravadele tinereții și promisiunea isprăvilor glorioase care, pe vremuri, ne uniseră, începeau să se estompeze pe măsură ce trupurile noastre începeau să se degradeze, să-și piardă din vigoare și să se micșoreze. Eram în continuare la fel de prietenoși și de afabili ca orice grup de bărbați, dar ceva îmi spunea că drumul în pas târșâit spre extincție se va dovedi o competiție pentru noi, că unii se vor târșâi într-acolo mai repede decât alții.

– A venit timpul pentru niște Limitare a pagubelor, a spus Vishnu.

Încă nu am reușit să înțeleg ce naiba înseamnă Limitarea pagubelor, deși tinerii din Sala Eternității numai despre asta vorbeau.

– Ce dorește ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor? Leffe brună sau Leffe blondă?

– Blondă pentru mine, am spus, aruncând pe masă o bancnotă de 20 de dolari cu bandă de argint care îi dovedea autenticitatea și hologramа „Garantat de Zhongguo Renmin Yinhang/Banca Populară a Chinei“, sperând că prețurile băuturilor nu sunt indexate la yuani, ca să pot strânge și eu ceva mărunțiș. Bancnota mi-au fost imediat aruncată înapoi, iar eu m-am bucurat când Vishnu mi-a zâmbit amabil.

– Ne-*grou*-teiule, te rog, a zis.

Noah a tras adânc aer în piept, declamând ca un orator:

– Bun, *putas* și *guevóns*[36]. Eu continui să vă transmit în direct. Este ora 8 seara, fix. Aceasta este America lui Rubenstein. Aici, în Republica Populară Staten

Island, petrecem o afurisită de seară bipartită, iar Lenny Abramov tocmai a comandat o bere belgiană de 7 dolari indexați la yuan.

Noah a îndreptat spre mine obiectivul äppärätului, transformându-mă în subiect pentru știrile de seară.

– Varsă sacul, ne-*grou*-teiule, a spus Noah. Ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor trebuie să e-comunice cu urmăritorii noștri. Începe cu femeile cărora le-ai tras-o în Italia. Apoi, în falset: „Ah, trage-mi-oh, Leonardo! Trage-mi-oh acum-ah, oh, evreule, ce mare e!“ Apoi, spune-ne care e treaba cu pastele. Verbalizează, Lenny. Oferă-mi o Imagine a lui Abramov singuratic, sorbind tăiței la restaurantul din cartier. Apoi, tot rahatul cu glorioasa întoarcere a fiului rătăcitor. Cum e să fii Lenny Abramov cel blând și neștiutor, abia întors în această Americă a lui Rubenstein condusă de un partid unic?

Noah nu fusese întotdeauna așa de îndârjit și de caustic, dar eforturile sale din ultima vreme aveau ceva disproporționat, ca și cum nu ar mai fi putut să vadă că declinul său personal coincide cu cel al culturii și al statului nostru.

Înainte ca industria editorială să se prăbușească, publicase un roman, unul dintre ultimele disponibile spre vânzare într-un magazin Media. În ultima vreme se ocupa cu „Emisiunea lui Noah Weinberg!“, care avea în total șase sponsori, pe care se străduia să îi menționeze ocazional în timp ce tuna și fulgera: o agenție de escorte de dimensiuni mijlocii din Queens, câteva francize ThaiSnak în Brownstone, Brooklyn, un fost politician bipartit care acum se ocupa de consultanță în domeniul securității pentru Wapachung Contingency, divizia de securitate bine înarmată a angajatorului meu, iar pe restul nu mi-i amintesc. Emisiunea era accesată de aproximativ cincisprezece mii de ori pe zi, ceea ce îl plasa undeva în eșalonul mijlociu inferior al profesioniștilor din domeniul Media. Prietena lui, Amy Greenberg, este o CurvăMedia bine-cunoscută, care își petrecea aproximativ șapte ore pe zi vorbind online despre greutatea ei.

În ceea ce-l privește pe Vishnu, amicul meu se ocupă de Acumularea de Datorii pentru conglomeratul ColgatePalmoliveYum!BrandsViacomCredit; stă la colț de stradă și bombardează äppärätele trecătorilor cu Imagini cu ei înșiși luând încă un credit.

Grație amabilității Acumulatorului de Datorii, ne-au fost puse pe masă trei beri de grâu, bogate în trigliceride. Am început darea de seamă, încercând să-i distrez pe băieți cu povești despre amuzanta mea relație murdară și transculturală cu Fabrizia, schițându-le din vârful degetelor contururile tufișului ei. Am declamat în versuri gustul de usturoi proaspăt al sosului *ragù* din lumea veche și am încercat să le insuflu dragostea pentru arcul roman. Dar adevărul e că puțin le păsa. Lumea de care aveau ei nevoie se afla chiar în jurul lor, pâlpâind din luminițe și bipăind, pretinzându-le toată puterea și toată atenția de care

dispuneau. Noah, romancierul de odinioară, era probabil capabil să-și imagineze Roma fără să aibă nevoie de un intermediar, putea să-i evoce pe Seneca și pe Virgiliu, *Faunul de marmură* și *Daisy Miller*. Dar nici măcar el nu părea impresionat, ci își privea nerăbdător äppärätul, însuflețit de cel puțin 7 grade de informații, numere, litere și Imagini suprapuse pe ecran, derulându-se și învârtejindu-se unele în altele, așa cum făceau odinioară apele Tibrului.

– Pierdem audiență, mi-a șoptit, lasă arhitectura Romei, da? Și apoi, pe un ton scăzut: Umor și politică. Ai înțeles?

Am lăsat baltă descrierea spațiului gol al Panteonului scăldat în lumina soarelui de dimineață, în timp ce Noah mi-a indicat spre puținul păr care-mi mai rămăsese în zona frunții, spunând:

– Bun, iată care este situația, ne-*grou*-teiule. E nevoie să spui că ți-ai tras-o fie cu Maica Tereza, fie cu Margaret Thatcher.

Eu și Vishnu am râs exact cât trebuia și i-am zâmbit liderului nostru. Am ridicat mâinile în semn de înfrângere. Este singurul mod în care bărbații mai pot vorbi. Așa ne spunem unul altuia că suntem încă prieteni și că viața noastră nu s-a sfârșit chiar de tot.

– Maggie Thatcher în poziția misionarului, am spus eu. Maica Tereza clar pe la spate.

– Ce Media ești! a făcut Noah, bătând pumnul cu fiecare dintre noi.

De acolo, conversația s-a mutat la *Threads*, un film cult marca BBC despre holocaustul nuclear, apoi la muzica lui Dylan, apoi la noul mod de a scăpa de negii genitali aplicând un fel de spumă inteligentă, la ultima gafă din Venezuela a Secretarului de stat Rubenstein („Nimic mai oximoronic decât un evreu puternic, nu-i așa, *pendejos*[37]? a spus Noah), la compania AlliedWasteCVSCitigroupCredit aproape de colaps, la tentativa eșuată de salvare a acesteia de către Banca Rezervei Federale, la portofoliile noastre șubrede, la sunetul pe care îl fac ușile trenurilor de pe linia 6 când se închid (uah-uuh), comparat cu sunetul resemnat „șiiiș" al trenului de pe linia L, la viața și moartea bizară a comicului deviant cunoscut sub numele de Pee-wee Herman și, în cele din urmă, inepuizabil, la faptul că, la fel ca majoritatea americanilor, probabil că ne vom pierde în curând locurile de muncă și vom fi aruncați pe străzi, lăsați să murim acolo.

– Aș mânca o duzină de salate de pui larb de la ThaiSnak Issan în clipa asta, a spus Noah, onorându-și datoria față de unul dintre sponsorii săi.

În timp ce din sistemul retro de sunet a început o veche melodie a trupei Arcade Fire, mi-am permis să mă simt bine și mi-am comandat încă un pahar cu bere spumoasă, observându-i pe băieți la un nivel meta. Noah îmbătrânise cel mai rău dintre toți. Parcă toată greutatea frunții groase și înțelepte i se scursese în obraji, unde se zvârcolea inoportun, dându-i o mină metalică, plină de mânie și

nemulțumire. La un moment dat, el era, indiscutabil, cel mai chipeș dintre noi și cel mai realizat, ne făcuse cunoștință cu jumătate dintre iubitele sale (nu foarte multe la număr, desigur), ne dăruise vocabularul nostru provocator de rasist și ne trimitea circa o duzină de mesaje pe oră despre cum ar trebui să ne comportăm și ce ar trebui să gândim. Dar, cu fiecare an care trecea, îi era tot mai greu să ne țină sub control pe mine și pe Vishnu. Etatea de aproape patruzeci de ani, cândva răscrucea maturității, era acum o perioadă de explorare, iar fiecare dintre băieți pornise pe drumul propriu.

Vishnu se instalase într-o viață de ratat isteț și elegant, cu o salopetă cu SUGI PLA și adidași vintage Bathing Ape, care trebuie să fi costat 500 de yuani, o dorință exagerată de a râde prea tare la glumele altora, cu un nou sunet ciudat de claxon pe care-l dezvoltase în absența mea – ha-*huh*, ha-*huh* –, un râs născut dintr-o viață cu randament din ce în ce mai scăzut și care, așa cum mi s-a spus, se va încheia miraculos prin căsătoria cu acea femeie iubitoare și iertătoare pe nume Grace.

În ceea ce mă privește, devenisem un ciudat pentru ei. Va dura ceva timp până când băieții se vor obișnui cu întoarcerea mea. Mă priveau bizar, ca și cum aș fi uitat engleza sau aș fi renegat modul nostru comun de viață. Și așa eram o ciudățenie fiindcă locuiam în Manhattan. Acum mai irosisem și un an întreg și o bună parte din economiile mele în Europa. În calitatea mea de prieten, membru respectat al elitei tehnologice și, da, de tovarăș de golănie, trebuia să-mi revendic poziția de prim rang printre băieți și să devin un fel de supleant al lui Noah. Trebuia să mă replantez în solul autohton.

În favoarea mea atârnau trei chestiuni: înclinația înnăscută spre băutură și ușurința de a-mi face prieteni, tipic rusească, înclinația înnăscută de a-mi râde strategic de mine, tipic evreiască, și, cel mai impresionant, noul meu äppärät.

– Pe toți dracii, *cabrón*, a exclamat Noah, uitându-se la pietricica mea. Ce e ăla? Un 7.5 cu Evaluează-mă Plus? Trebuie să filmez rahatul ăsta în prim-plan.

Mi-a filmat äppärätul cu äppärätul lui, în timp ce eu mai înghițeam o halbă de trigliceride. Își făcuseră apariția niște fete din Staten Island îmbrăcate în haine retro care fuseseră la modă la un moment dat prin tinerețea mea, arătând foarte Media în cizmele lor Ugg din piele de oaie, cu bandanele lor pline de strasuri colorate. Câteva dintre ele combinaseră hainele retro cu blugi FoaieDeCeapă, care se agățau transparenți de picioarele lor subțiri și de fesele roz și plinuțe, dezvăluindu-ne toate secretele lor epilate. Se uitau și ele în direcția noastră, glisând pe dispozitivele lor. Una dintre ele era o brunetă drăguță cu ochi frumoși și somnoroși.

– Hai s-o „focem", a propus Vishnu, arătând în direcția lor.

– Isuse, liniștește-te, prietene, am zis, cu limba împleticită deja de la băutură.

Ai acasă o femeie drăguță, i-am zis și m-am uitat direct în obiectivul äppärătului lui Noah: Bună, Grace. Nu ne-am văzut de mult, scumpo. Ne urmărești în direct?

Băieții au râs de mine.

– Ce idiot! s-a plâns Noah. L-ați auzit, preaiubiții mei spectatori muiști? Lenny Abramov a crezut că Vishnu Cohen-Clark a spus: „Hai s-o facem."

– F-O-C, a explicat Vishnu. Am spus: Hai s-o „focem".

– Ce înseamnă asta?

– Zici că ești bunică-mea din Aventura[38]! a zbierat Noah.

– FOC? Ce mai e și asta? Cine sunt? Unde mi-e scutecul?

– Înseamnă „Formați O Comunitate", a lămurit Vishnu. Este un mod de a evalua oamenii. Și de a-i lăsa să te evalueze la rândul lor.

Mi-a luat äppärătul și a glisat prin setări până când apăru pe ecran o pictogramă cu eticheta „FOC".

– Când apare FOC, îți pui Detectorul de Emoții pe inimă sau oriunde îți poate detecta pulsul.

Vishnu mi-a arătat o chestie lipicioasă de pe spatele äppärătului meu, pe care eu credeam că trebuie s-o folosești ca să-l lipești de bord sau pe frigider. Greșit, din nou. Apoi, a continuat Vishnu:

– Te uiți la o fată. Detectorul de Emoții va citi orice modificare a tensiunii arteriale. Asta îi va spune cât de mult îți dorești să i-o tragi.

– Deci Armăsari și CurveMedia, a spus Noah. Transmitem în direct prima încercare a lui Lenny Abramov de a utiliza funcția FOC. Acesta este un eveniment de referință pentru viitor, oameni buni, așa că deschideți bine lățimea de bandă. Este ca și cum ați asista la primul zbor al fraților Wright, atâta doar că niciunul dintre ei nu era semiretardat ca Lenny al nostru. FBT, amice. Spune-mi dacă e prea de tot. Sau, stai. În America lui Rubenstein nu mai există „prea de tot". „Prea de tot" este atunci când ești împușcat în ceafă undeva prin nordul statului, iar Garda Națională îți arde cadavrul și aruncă cenușa într-un veceu cu apă rece ca gheața de la un centru securizat de verificări din Troy. Lenny se uită la mine și mă întreabă din priviri „de-spre ce vorbești"? Iată ce ai ratat în timpul „anului de începător în străinătate", băiete: bipartiții conduc Agenția Americană de Resurse, sau cum naiba îi zice, AAR-ul conduce infrastructura și Garda Națională, iar Garda Națională te conduce pe tine. Pardon. Nu ar trebui să menționez asta pe GlobalTeens. Posibil să fie „prea de tot".

Am observat că Vishnu și-a scos capul din cadrul obiectivului äppärătului lui Noah de cum a auzit de AAR și de Bipartiți.

– În regulă, ne-*grou*-teiule, mi-a zis. Configurează-ți parametrii comunitari. Setează pe „în imediata vecinătate 360°", așa va acoperi tot barul. Acum uită-te la

o fată, apoi pune detectorul în dreptul inimii.

M-am uitat la bruneta drăguță, la vulva fără păr care strălucea dincolo de blugii transparenți FoaieDeCeapă, la trupul suplu ghemuit imperios pe două picioare netede, la zâmbetul ei îngrijorat. Apoi mi-am pus deasupra inimii partea din spate a äppärätului, încercând să-i transmit toată căldura mea, toată dorința mea naturală de iubire.

Fata, aflată de cealaltă parte a barului, a râs imediat, fără măcar să se întoarcă spre mine. Pe ecran mi-au apărut o grămadă de cifre: FUTABILITATE 780/800, PERSONALITATE 800/800, PREFERINȚE ANAL/ORAL/VAGINAL 1/3/2.

– FUTABILITATE 780! spuse Noah. PERSONALITATE 800! *Miiiiicului* nostru Lenny Abramov i s-au aprins *călcâieleeeee*.

– Dar nici măcar nu știu ce personalitate are, am spus eu. Și de unde știe preferințele mele în ce privește sexul anal?

– Personalitatea se calculează în funcție de cât de „extro" e ea, a explicat Vishnu. Fii atent. Fata asta are peste trei mii de Imagini, opt sute de fluxuri și un lung material multimedia despre cum a fost abuzată de tatăl ei. Äppärätul tău compară informațiile ei cu cele pe care tu le-ai descărcat despre tine, apoi calculează un scor. De exemplu, ai ieșit cu multe fete abuzate, așa că știe că-ți plac chestiile astea. Hai să-ți văd profilul.

Vishnu a mai glisat câteva funcții, iar pe ecranul cald, în formă de piatră, a apărut, strălucitor, profilul meu.

LENNY ABRAMOV Cod poștal 10002, New York, New York. Venit mediu pe o perioadă de cinci ani, 289 420 de dolari indexați la yuan, adică între primele 19 locuri din topul distribuției veniturilor din SUA. Tensiunea arterială curentă 12 cu 7. Grupă sanguină: 0. Treizeci și nouă de ani, durata de viață estimată la optzeci și trei de ani (47% din durata de viață consumat; 53% rămas). Afecțiuni: colesterol ridicat, depresie. Născut: cod poștal 11367, Flushing, New York. Tată: Boris Abramov, născut la Moscova, HolyPetroRusia; Mamă: Galia Abramov, născută la Minsk, statul vasal Belarus. Afecțiuni părinți: colesterol ridicat, depresie. Avere totală: 9 353 000 de dolari neindexați la yuani, bunuri imobiliare: 575 Grand Street, unitate E-607, 1 150 000 de dolari indexați la yuani. Datorii: ipotecă, 560 330 de dolari. Putere de cumpărare: 1 200 000 de dolari neindexați la yuan pe an. Profil consumator: heterosexual, non-sportiv, nu deține automobil, non-religios, non-bipartit. Preferințe sexuale: femei disfuncționale, americane, rasă asiatică/caucaziană, origine coreeană/irlandeză, care provin din familii cu Valoare Netă Scăzută; a suferit abuzuri în copilărie: da; stimă de sine scăzută: da. Ultimele

achiziții: artefact legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 35 de euro nord-europeni; artefact media legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 126 de dolari indexați la yuan; artefact media legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 37 de euro nord europeni.

– Trebuie să încetezi să mai cumperi cărți, ne-*grou*-teiule, a spus Vishnu. Sunt piedici care îți vor afecta negativ poziția în clasamentul personalității. Nici nu știu unde naiba mai găsești de cumpărat așa ceva.

– Lenny Abramov, ultimul cititor de pe pământ! a strigat Noah, apoi, privind direct în obiectivul äppärătului: Tocmai asistați la o sesiune încinsă de FOC, oameni buni. Să aruncăm un ochi la poziția lui Lenny de pe Evaluează-mă.

În acel moment, în jurul nostru fluxurile de date se încăierau între ele, bătându-se pe timp și pe spațiu.

Fata drăguță, căreia tocmai îi trimisesem o invitație la FOC, îmi proiecta datele: GRAD DE ATRACTIVITATE MASCULINĂ 120 din 800, PERSONALITATE 450 și ceva numit SUSTENABILITATE¥, ٦٣٠. Celelalte fete îmi trimiteau cifre similare.

– La naiba, a spus Noah. Gloriosul Abramov, ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor, e făcut praf. Se pare că acestor *chicas* nu le place proboscida mare, de evreu, cu care s-a născut băiatul nostru. Și nici brațele flasce de Hadassah. Bun, evaluează-l, Vish.

Vishnu și-a dat de lucru pe äppärătul meu până au apărut niște EVALUĂRI. M-a ajutat să navighez printre date.

– Dintre cei șapte bărbați din comunitate, a spus el indicând în jurul barului, Noah este al treilea cel mai sexy, eu al patrulea, iar Lenny este al șaptelea.

– Vrei să spui că sunt cel mai urât tip de aici? am zis și mi-am trecut degetele prin rămășițele de păr.

– Dar stai destul de bine la personalitate, m-a consolat Vishnu, și ești al doilea din tot barul în ceea ce privește SUSTENABILITATEA¥.

– Măcar Lenny al nostru este un bărbat care poate avea grijă cum se cuvine de nevoile financiare ale unei femei, a completat Noah.

Mi-am amintit de cei 239 000 de dolari indexați la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu, deprimându-mă și mai mult la gândul că voi fi lipsit de ei. Banii și poziția în clasamentul Creditelor erau cam tot ce aveam în acest moment. Asta, și personalitatea mea sclipitoare.

Vishnu a arătat cu degetul spre fete, interpretând fluxurile de date care ne captaseră întru totul atenția:

– Cea din stânga, cu cicatricea pe gleznă și cu mica pistă de aterizare la păsărică, Lana Beets, a studiat la Chicago Law, acum e stagiară la Sutienele

Saaami și câștigă 80 000 de dolari indexați la yuan. Pe cea cu piercing labial o cheamă Annie Shultz-Heik, lucrează în Retail, a făcut tratamentul ăla cu spumă pentru negii genitali și ia anticoncepționale, iar anul trecut a donat 3 000 de yuani la Uniunea Viitorilor Conducători ai Americii, Fondul Noi Vom Surprinde Lumea al Partidului Bipartit.

Annie era fata căreia îi trimisesem primul meu FOC, cea care cică fusese abuzată de tatăl ei și care evaluase ATRACTIVITATEA MEA MASCULINĂ la un amărât de 120 din 800.

– Așa e, Annie, a spus Noah în äppärät. Votați Partidul Bipartit și negii voștri se vor topi mai repede decât ratingul suveran al datoriei țării noastre. Vor dispărea exact ca trupele noastre din Ciudad Bolívar. Aceasta este America lui Rubenstein, oameni buni. Domnia lui Rubenstein.

M-am dus să iau niște beri, trecând, în drum, pe lângă fete, dar erau prea ocupate să se uite la clasamente. Barul se umplea de seniori de la Credit în pantaloni chino și pantofi Oxford. Mă simțeam superior lor, dar atractivitatea mea masculină se prăbușea rapid pe ultimul loc din treizeci și șapte, treizeci și opt, treizeci și nouă, patruzeci de bărbați. Trecând pe lângă Annie, am dat click pe Biblioteca Multimedia dedicată Abuzului asupra Copiilor, lăsând sunetul țipetelor ei să-mi vibreze în timpane în timp ce o mână pixelată și fără trup plana deasupra unei imagini cu corpul ei gol, iar țipetele se transformau în ceea ce semăna cu un cor de călugări care repetau „m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici“.

M-am întors în direcția lui Annie cu partea stângă a chipului încrețită de tristețe și cu fruntea grea de empatie, dar pe äppärät mi-au apărut cuvintele „Mută-ți repede privirea, fraiere“. „E timpul pentru un transplant de păr pentru HDR?“, a scris o altă fată. („Hodorog în declin rapid“, potrivit pietrei mele electronice.) „Se simte până aici MS.“ („Miros de sculă“, mi-a explicat binevoitor äppärătul meu.) Și ceva mai consolator: „Ce ¥¥¥¥ ai, tataie?“

Barul era de-acum complet inundat cu date care se revărsau fumegând dintr-un total de cincizeci și nouă de äppäräte, 68% dintre ele aparținând speciei masculine. Pe ecranul meu defilau date referitoare la bărbații prezenți. Venitul nostru mediu se situa la o valoare respectabilă, dar nu foarte îmbucurătoare, de 190 000 de dolari indexați la yuan. Căutam fete care să ne aprecieze pentru ceea ce suntem. Aveam tați absenți, dar nu erau suficient de absenți în unele cazuri. Un bărbat evaluat ca fiind mai urât ca mine a intrat în bar și, observând ce șanse are, s-a răsucit imediat pe călcâie. Am simțit imboldul de a-i urma capul chel și încrețit afară din bar, în aerul iertător al verii, în schimb, am luat un whisky dublu pentru mine și două beri Leffe brună.

– După ce a *primit* o lecție de la Evaluează-mă Plus, Lenny Abramov se dedă

băuturii, a declamat Noah, dar văzându-mi expresia de hamster trist, a adăugat: O să fie bine, Lenny. O să te ajutăm noi să le cucerești pe scorpii. Vei găsi milă în acest flux răutăcios de date.

Vishnu mi-a pus o mână pe umăr și mi-a spus:

– Chiar ținem la tine, amice. Câți dintre acești nemernici seniori de la Credit pot spune asta? O să-ți îmbunătățim poziția în clasament, chiar dacă va trebui să-ți tăiem 1 centimetru din nas.

– Și o să-l adăugăm la penis, a completat Noah.

– Ha-*huh*, a râs Vishnu cu tristețe.

Am apreciat sentimentele, dar amabilitatea lor mă făcea să mă simt prost. Ideea era ca eu să am grijă de ei, nu invers. M-ar fi ajutat să-mi diminuez nivelul de stres și ar fi făcut minuni pentru nivelurile mele de ACTH. Între timp, whisky-ul dublu și efectul letal, dar lent al trigliceridelor penetraseră și ultimul compartiment al stomacului meu, iar lumea se proiecta asupra mea plină de furie.

– Eunice Park! am bocit în äppärätul lui Noah. Eunice, iubito. Mă auzi? Mi-e tare dor de tine.

– Transmitem emoții în direct, oameni buni, a spus Noah. Transmitem în timp real dragostea lui Lenny pentru această fată, Eunice Park. „Simțim" nenumăratele niveluri ale durerii sale așa cum le simte și el.

Și-am început să vorbesc despre cât de mult înseamnă ea pentru mine.

– Stăteam într-un restaurant de pe Via Giulia, cred.

– Pierdem audiență, pierdem audiență, a șoptit Noah. Fără cuvinte în limbi străine. Treci la subiect.

– Și ea… m-a ascultat cu *adevărat*. Nu s-a uitat nici măcar o dată la äppärätul ei în timp ce îi vorbeam. Mă rog, mai mult mâncam. *Bucatini all'*…

– Pierdem audiență, pierdem audiență.

– Paste. Dar când nu mâncam, ne povesteam totul despre noi, cine suntem, de unde venim. E o fată plină de furie. Și voi ați fi la fel dacă ați fi în locul ei. Toate rahaturile pe care a trebuit să le suporte. Dar vrea să mă cunoască mai bine, vrea să mă ajute, iar eu vreau să am grijă de ea. Cred că are vreo 35 de kilograme. Ar trebui să mănânce mai mult. O să-i fac vinete. Mi-a arătat cum să mă spăl pe dinți.

– Transmitem emoții în direct, a repetat Noah. Sunteți primii care le auziți, *patos*[39]. Direct din gura lui Abramov. Verbalizează. Își deschide inima. Dar primesc un mesaj de la un afurisit de canadian din Windsor, Ontario. Vrea să știe dacă i-ai tras-o, Lenny. Ți-ai băgat ștremeleagul în păsărica ei strâmtă? Cincisprezece mii de suflete trebuie neapărat să afle, imediat, altfel vor căuta vestea prin altă parte.

– Suntem un cuplu atât de improbabil, atât de improbabil, plângeam eu,

pentru că ea e frumoasă, iar eu sunt al patruzecilea cel mai urât bărbat din acest bar. Și ce dacă! Ce dacă! Și dacă într-o zi mă va lăsa să-i sărut din nou fiecare pistrui? Are cam un milion. Dar fiecare pistrui al ei înseamnă ceva pentru mine. Nu așa se îndrăgosteau oamenii înainte? Știu că trăim în America lui Rubenstein, așa cum tot spui. Dar asta nu ne face, oare, și mai responsabili pentru soarta celorlalți? Adică, ce-ar fi dacă eu și Eunice am spune „nu" la toate astea? Acestui bar. Acestui FOC. Noi doi. Ce-ar fi dacă am merge acasă și ne-am citi unul altuia cărți?

– Oh, Doamne, a gemut Noah. Tocmai mi-ai înjumătățit audiența. Mă omori aici, Abramov. Bine, oameni buni, transmitem în direct de aici, din America lui Rubenstein, ora zero pentru economia noastră, ora zero pentru puterea noastră militară, ora zero pentru tot ceea ce ne făcea să fim mândri de noi, iar Lenny Abramov nu vrea să ne spună dacă a regulat-o pe micuța asiatică.

La toaletă, lângă peretele pe care scria, încurajând persoana care urina, „Votează bisexual, nu bipartit" și un ironic „Limitarea pagubelor mi-a limitat și penisul", am dat drumul la câțiva mililitri de bere belgiană și la toate cele cinci pahare de apă alcalinizată pe care le consumasem înainte de a pleca de acasă.

Vishnu s-a strecurat lângă mine.

– Oprește-ți äppärätul, mi-a spus.

– Ă?

A întins mâna și mi-a pus cu o smucitură pandantivul în poziția oprit. M-a privit fix în ochi. Chiar și prin aburii alcoolului, am observat că prietenul meu era, practic, treaz.

– Cred că Noah face parte din AAR, mi-a șoptit.

– Poftim?

– Cred că lucrează pentru bipartiți.

– Ai înnebunit? am spus. Și cum rămâne cu „aceasta este America lui Rubenstein"? Cum rămâne cu ora zero?

– Eu zic doar să ai grijă ce spui când ești în preajma lui. Mai ales când transmite emisiunea în direct.

Jetul de urină s-a oprit de la sine putere. Mă durea prostata. *Ai grijă de prietenii tăi, ai grijă de prietenii tăi*, repeta mantra.

– Nu înțeleg, am murmurat. E încă prietenul nostru, nu?

– Oamenii sunt obligați să facă tot felul de lucruri în ziua de azi, a spus Vishnu și și-a coborât și mai mult vocea: Cine știe cu ce l-au prins. Poziția sa în clasamentul Credit s-a dus de râpă de când a început să se culce cu Amy Greenberg. Jumătate din Staten Island sunt colaboratori. Toată lumea caută un sprijin, protecție. Dacă vor prelua chinezii controlul, Noah o să-i pupe-n fund. Ar fi trebuit să rămâi la Roma, Lenny. Dă-o dracului de nemurire. Oricum tu n-o

să ai parte de ea. Uită-te la noi. Nu suntem PVNR.

– Dar nici cu Valoare Netă Scăzută nu suntem! am protestat.

– Nu contează asta. Noi suntem imaginea perfectă pentru campania Limitării pagubelor. Orașul ăsta nu are nevoie de noi. Luna trecută au privatizat Autoritatea Națională pentru Transport. Vor bloca toate proiectele. Până și proiectele luxoase ale voastre, ale evreilor. O să ajungem să locuim în Erie, Pennsylvania, înainte să se sfârșească acest deceniu.

Cred că a observat nefericirea mortală care îmi desfigura expresia. Și-a tras fermoarul și m-a bătut pe spate.

– Ai dat dovadă de sentimente bune mai devreme vorbind despre Eunice, a spus el. Îți va aduce puncte în clasamentul personalității. Și cine știe care e treaba cu Noah? Poate mă înșel. M-am mai înșelat și înainte. M-am înșelat de nenumărate ori, prietene.

Înainte să apuce să pună stăpânire pe mine melancolia, a apărut prietena lui Vishnu, Grace Kim, care l-a târât acasă, în locuința lor plăcută, cu aer condiționat, din Staten Island, făcându-mă să tânjesc sfâșietor după Eunice. Mă uitam la Grace cu o nevoie care aduce cu suferința. Iat-o: îmbrăcată inteligent, creativ, timid (nu cu blugi FoaieDeCeapă care să-i lase la vedere toate calitățile ei suple), plină de intenții planificate și de planuri stabilite și interesante, programată pentru căsătoria cu norocosul ei iubit, gata să nască acei frumoși copii eurasiatici care par a fi ultimii copii rămași în oraș.

Am fost invitat, împreună cu Noah, acasă la Vishnu și Grace, la un pahar de vorbă, dar eu am invocat decalajul de fus orar și mi-am luat rămas-bun de la toți. Au fost destul de drăguți cât să mă conducă până la stația de feribot, dar nu suficient de drăguți cât să înfrunte cu mine punctul de control al Gărzii Naționale. Am fost percheziționat și înghiontit de soldați obosiți și plictisiți. Am negat și mi-am dat consimțământul pentru tot ce-au cerut. Am spus, drept răspuns la niște întrebări cam metafizice: „Tot ce vreau e să mă duc acasă." Nu era răspunsul corect, dar unui bărbat de culoare, cu o cruciuliță de aur atârnându-i printre firele de păr rare de pe piept, i s-a făcut milă de mine și m-a lăsat să urc la bordul navei.

Celelalte clase de pasageri au trecut pe la prova, oameni urâți și ruinați, privind cu dorință și disperare dincolo de balustradă în valurile întunecate și necruțătoare. O ceață roz plutea deasupra zonei în mare parte rezidențială, cunoscută cândva sub numele de Districtul Financiar, dând peisajului un aer de trecut. Un tată săruta neîncetat creștetul fiului său mic, cu o tristă insistență, făcându-ne pe noi, ceilalți, cei cu părinți lamentabili sau fără părinți, să se ne simțim și mai însinguraţi, și mai solitari.

Priveam siluetele petrolierelor, întrebându-ne cât de cald e în cala lor. Orașul

se apropia. Cele trei poduri care fac legătura între Brooklyn și Manhattan, un lung colier de lumină, au început treptat să se distingă unul de celălalt. Empire State Building și-a stins coroana, ghemuindu-se în spatele unei clădiri mai mici. Pe partea dinspre Brooklyn, Williamsburg Savings Bank, cu vârful de aur, încolțită de giganții de sticlă pe jumătate construiți și abandonați din jurul ei, parcă ne arăta degetul mijlociu. Doar falimentarul Turn al „Libertății", cu profilul gol și auster, ca un om furios în picioare, gata să lovească, se celebra pe sine în noapte.

Orice newyorkez care se întorcea în New York se întreba: oare mai este acesta orașul meu? Eu aveam răspunsul pregătit, învăluit într-o disperare încăpățânată: mai este.

Iar dacă nu mai este, îl voi iubi și mai mult. Îl voi iubi până când va deveni din nou al meu.

PUNE VÂNĂTA AIA PE FOC

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

13 IUNIE

LEONARDO DABRAMOVINCI CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Oh, hei, bună. Sunt Lenny Abramov. Din nou. Scuză-mă dacă te deranjez. Ți-am trimis acum ceva vreme un mesaj și nu am mai primit vești de la tine. Bănuiesc că ești ocupată și probabil că sunt o grămadă de tipi enervanți care te deranjează tot timpul. Nu vreau să fiu doar un alt fraier care vine la tine cu vești bune la fiecare minut. Oricum, am vrut doar să te avertizez că am apărut la emisiunea prietenului meu , „Emisiunea lui Noah Weinberg!“, și că eram foarte, foarte BEAT și am spus niște lucruri despre pistruii tăi și despre cum am mâncat împreună *bucatini all'amatriciana* la da Tonino și despre cum mă imaginam împreună cu tine într-o bună zi, citind din cărți unul altuia.

Eunice, îmi pare foarte rău că îți târăsc numele prin noroi în felul acesta. M-am lăsat purtat de val și eram cam trist fiindcă mi-e dor de tine și aș vrea să ținem legătura. Mă tot gândesc la noaptea pe care am petrecut-o la Roma, la fiecare minut împreună, și cred că pentru mine a devenit un fel de mit al începutului poveștii noastre. Așa că încerc să încetez și să mă gândesc la altceva, cum ar fi situația mea profesională/financiară, care este foarte complicată în acest moment, și la părinții mei, care nu sunt la fel de dificili ca ai tăi, mă rog, dar să zicem că n-avem niciunul parte de o familie fericită. Doamne, nu știu de ce îmi doresc așa, mereu, să mă deschid în fața ta. Încă o dată, îmi pare rău dacă te-am pus într-o situație jenantă cu fluxul acela ridicol și că am spus că citești cărți.

(Încă) prietenul tău (sper),

Lenny

14 IUNIE

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE LEONARDO DABRAMOVINCI:

Bine, Leonard. Pune vinetele alea pe foc, cred că vin la New York. E vremea ca fata asta să spună *Arrivederci, Roma*. Scuză-mă că nu am dat de veste de atâta timp. Și eu m-am cam gândit la tine și chiar aștept cu nerăbdare să stau cu tine o vreme. Ești un tip foarte drăguț și amuzant, Len. Dar vreau să știi că trec printr-o perioadă dificilă în ultima vreme. Tocmai m-am despărțit de un tip care chiar era genul meu, chestii cu părinții mei, bla-bla-bla. Așa că s-ar putea să nu fiu tot timpul cea mai plăcută companie și s-ar putea să nu te tratez întotdeauna cum se cuvine. Cu alte cuvinte, dacă te saturi de mine, dă-mă afară din casă. Că așa fac oamenii. Hahaha!

O să-ți trimit informațiile despre zbor cât de curând posibil. Nu trebuie să vii să mă iei sau ceva. Spune-mi doar unde să vin.

Sper să nu te simți stânjenit, Lenny Abramov, dar pistruii mei îți simt lipsa.

Eunice

P.S. Te-ai spălat pe dinți așa cum ți-am arătat eu? Îți face bine și reduce respirația urât mirositoare.

P.P.S. Mi-ai părut foarte drăguț în emisiunea prietenului tău, Noah, dar ar trebui să încerci să ieși de pe „101 oameni de care trebuie să ne fie milă“. Tipul ăla cu salopeta pe care scrie SUGI PLA se poartă crud cu tine. Tu nu ești „boșorog slinos“, ce-o mai însemna și asta, Lenny. Ar trebui să te aperi.

CAPITULARE TOTALĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

18 iunie

Dragă jurnalule,

Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! E aici. Eunice Park e în New York. Eunice Park este la mine în apartament! Eunice Park stă LÂNGĂ MINE pe canapeaua mea în timp ce scriu aceste rânduri. Eunice Park: o bucățică de ființă umană în jambiere mov, bosumflată din cauza unui lucru îngrozitor pe care, se pare, l-aș fi făcut, cu fruntea încrețită de supărare, restul corpului absorbit de äppärät, uitându-se după lucruri scumpe pe FundDeLux. Sunt aproape de ea. Inhalez pe furiș respirația ei cu miros de usturoi, jurnalule. Simt mirosul unui prânz pe bază de anșoa malaeziene și cred că sunt pe cale să fac un atac de cord. Ah, ce e în neregulă cu mine? Totul, jurnalule drag. Totul este în neregulă cu mine și sunt cel mai fericit om în viață!

Când mi-a dat mesaj că vine la New York, m-am dus repede la bodega din colț și am cerut o vânătă. Mi-au zis că trebuie să o comande pe äppärätul lor, așa că am așteptat douăsprezece ore la ușă, iar când a venit, mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu am putut face nimic cu ea. Am băgat-o în congelator (din greșeală) și apoi am ieșit pe balcon și-am început să plâng. De bucurie, bineînțeles!

În dimineața zilei în care viața mea a început cu adevărat, am aruncat vânăta congelată și mi-am pus cea mai curată și mai conservatoare cămașă de bumbac, care s-a udat de sudoare ca după un muson din cauza emoțiilor înainte de a ieși pe ușă. Ca să mă usuc puțin și să găsesc o perspectivă, m-am așezat și am meditat la punctul nr. 3, „ Iubește-o pe Eunice“, așa cum făceau părinții mei, când, înainte de o călătorie, se așezau și se rugau în felul lor primitiv, rusesc, să fie o călătorie sigură. *Lenny!* am spus cu voce tare. *Nu o vei da în bară. Ți s-a oferit șansa de a o ajuta pe cea mai frumoasă femeie din lume. Trebuie să fii bun, Lenny. Nu trebuie să te gândești deloc la tine. Ci doar la această creatură micuță din fața ta. Atunci vei fi ajutat la rândul tău. Dacă nu reușești să faci asta, dacă o rănești în vreun fel pe această biată fată, nu vei fi demn de nemurire. Dar dacă îi strângi trupul ei mic și cald lângă al tău și dacă o faci să zâmbească, dacă îi demonstrezi că dragostea de adult poate vindeca suferințele din copilărie, atunci amândurora vi se va*

arăta împărăția. Poate că Joshie o să-ți trântească ușa-n nas, poate o să asculte cum ți se opresc bătăile inimii în vreun pat de spital public, dar cum să-i spui nu lui Eunice Park? Cum să-i dorească vreun zeu altceva decât tinerețe veșnică?

Am vrut să o întâmpin pe Eunice la JFK, dar se pare că nu mai e posibil nici măcar să te apropii de aeroport dacă nu ai bilet de avion. Taximetristul m-a lăsat la cel de-al treilea punct de control al Autorității Americane pentru Restaurare, de pe Van Wyck, unde Garda Națională amenajase o zonă de întâmpinare, o prelată de șase metri cu model tip camuflaj sub care se înghesuiau mulți oameni săraci din clasa mijlocie în așteptarea rudelor lor. Era cât pe ce să ratez aterizarea zborului ei pentru că se prăbușise o parte a podului Williamsburg și-am petrecut o oră încercând să întoarcem pe strada Delancey, lângă un nou panou AAR care avertiza grăbit „Împreună vom repara [sic] acest pod".

În timp ce ne apropiam de punctul de control, äppärätul meu mi-a dat o altă veste minunată. Nettie Fine e în viață și e bine! Mi-a trimis un mesaj folosind o nouă adresă securizată. „Lenny, îmi pare foarte rău dacă te-am speriat când te-am întâlnit la Roma. Copiii mei îmi spun că uneori pot fi foarte stresantă. Am vrut doar să te anunț că situația nu e chiar atât de rea! Pe biroul meu sosesc tot timpul vești bune. Are loc o schimbare adevărată acasă. Oamenii săraci, dați afară din casele lor, se organizează ca în timpul Marii Depresiuni. Acești foști băieți din Garda Națională construiesc barăci în parcuri și protestează că nu și-au primit solda din Venezuela. Simt o explozie de energie ascendentă. Media nu acoperă aceste subiecte, dar du-te să arunci o privire în Central Park și spune-mi ce vezi. Poate că domnia lui Jeffrey Vidra va deveni, în sfârșit, de domeniu trecutului! Pupici, Nettie Fine." I-am răspuns spunându-i că mă voi duce în parc să văd oamenii cu Valoare Netă Scăzută și că sunt îndrăgostit de o fată pe nume Eunice Park, care (anticipând prima întrebare a lui Nettie) nu, nu este evreică, dar este perfectă din toate celelalte puncte de vedere.

Însuflețit de veștile bune de la mama mea americană, am așteptat autobuzul UnitedContinentalDeltamerican, plimbându-mă nervos de colo-colo de-au început să se uite suspicios bărbații cu arme la mine, apoi m-am retras într-un spațiu Retail improvizat lângă un tomberon, de unde am cumpărat niște trandafiri ofiliți și o sticlă de șampanie de 300 de dolari. Biata mea Eunice părea atât de obosită când a coborât din autobuz cu bagajele ei multe, încât aproape am placat-o într-o îmbrățișare revitalizantă, dar am avut grijă să nu fac o scenă, să nu flutur trandafirii și șampania pe sub nasul oamenilor înarmați, ca să nu mă dau de gol că am suficient Credit cât să-mi permit bunuri Retail, apoi am sărutat-o cu pasiune pe un obraz (mirosea a avion și a cremă hidratantă), apoi pe nasul drept, subțire, ciudat de ne-asiatic, apoi pe celălalt obraz, apoi din nou pe nas, apoi încă o dată pe primul obraz, urmărind curba pistruilor înainte și înapoi, ca și cum

nasul ei ar fi fost un pod care trebuia traversat de două ori. Sticla de șampanie mi-a căzut din mâini, fără să se spargă – nu știu din ce afurisite de deșeuri era făcută.

Pusă față în față cu dovezile mele de dragoste nebună, Eunice nu s-a retras, dar nici nu mi-a răspuns cu aceeași ardoare. Mi-a zâmbit cu buzele ei pline, purpurii, și cu ochii ei tineri și obosiți, abătuți, făcând o mișcare cu brațele pentru a-mi semnala că genții sunt grele. Și erau, jurnalule. Erau cele mai grele genți pe care le-am dus vreodată. Tocurile ascuțite ale pantofilor de damă mă împungeau mereu în abdomen, iar o cutie de metal de proveniență necunoscută, rotundă și dură îmi învinețea șoldul.

Călătoria cu taxiul s-a derulat aproape în tăcere, amândoi stânjeniți nițel de situație, fiecare simțindu-se probabil vinovat de ceva (puterea mea așa și așa, tinerețea ei), conștienți de faptul că petrecuserăm în total mai puțin de o zi împreună și că încă nu fuseseră stabilite punctele noastre comune.

– Nu-i așa că rahatul ăsta AAR e o nebunie totală? i-am șoptit, în timp ce începeam la un alt punct de control.

– Nu știu prea multe despre politică, a răspuns ea.

S-a arătat dezamăgită de apartamentul meu, de cât de departe era de linia F și de cât de urâte erau clădirile.

– Se pare că o să fac ceva mișcare mergând pe jos până la gară, a remarcat. Ha ha.

Generației ei îi plăcea să adauge acest „ha ha“ la sfârșitul propozițiilor, ca un tic nervos. Ha ha.

– Mă bucur foarte mult că ești aici, Eunice, am spus, încercând să fiu inechivoc și sincer în tot ceea ce spuneam. Mi-a fost foarte dor de tine. Adică, e cam ciudat.

– Și mie mi-a fost dor de tine, față de tocilar, a spus.

Propoziția, singulară, a rămas agățată în aerul dintre noi. Apelativul insultător avea ceva intim. Era clar că era și ea surprinsă și nu știa ce să facă, dacă să adauge un „ha!“, un „ha ha ha“ sau dacă doar să ridice din umeri. M-am hotărât să preiau inițiativa și m-am așezat lângă ea pe canapeaua mea din piele cu detalii cromate, genul de canapea care odinioară împodobea navele de croazieră de lux între anii ’20 și ’30 și care mă făcea să-mi doresc să fiu altcineva. S-a uitat la Peretele meu de Cărți cu o expresie neutră, deși de-acum volumele mele miroseau mai mult a Explozie de Flori Sălbatice și Pin, și nu a esența lor naturală, de tiparniță.

– Îmi pare rău că te-ai despărțit de tipul ăla din Italia, am spus. Ziceai pe GlobalTeens că era cu adevărat genul tău.

– Nu vreau să vorbesc despre el acum, a replicat Eunice.

Doamne, nici eu nu voiam. Tot ce îmi doream era să o țin în brațe. Purta un

hanorac de culoarea ovăzului, sub care se vedeau bretelele duble al unui sutien de care nu avea nevoie. Minijupa ei din material aspru, dintr-un fel de fibră ca de șmirghel, stătea deasupra unei perechi de colanți de culoare violet aprins, care păreau și ei la fel de inutili, având în vedere că era iunie și era cald. Încerca oare să se protejeze de mâinile mele rătăcitoare? Sau îi era frig în miezul ființei?

– Cred că ești obosită după un zbor așa lung, am spus, punându-mi mâna pe genunchiul ei violet.

– Transpiri incredibil de mult, a zis râzând.

M-am șters pe frunte, îndepărtându-mi luciul etății.

– Scuze.

– Chiar te excit așa de tare, față de tocilar? a întrebat ea.

N-am spus nimic. Am zâmbit.

– E drăguț din partea ta că mă lași să stau aici.

– Pe o perioadă nedeterminată! am strigat.

– Vom vedea, a spus ea.

În timp ce îi strângeam genunchiul, mutându-mi mâna puțin mai sus, Eunice m-a prins de încheietura păroasă.

– Hai s-o luăm încetișor, a spus ea. Tocmai mi-a fost frântă inima, ți-aduci aminte?, după care a reflectat puțin și a adăugat: ha ha.

– Hei, știu ce putem face, am spus eu. Este locul meu preferat când vine vara.

Am dus-o la Cedar Hill, în Central Park. Părea deranjată de locuitorii zdrențăroși care se plimbau și se învârteau pe Grand Street, de bătrânii dominicani care se holbau la ea, strigând *Chinita!* și „Vezi să cheltuiești niște bani, chinezoaică dragă!“ într-o manieră care, speram eu, să nu fie prea amenințătoare. Am avut grijă să evit blocul în care își făcea nevoile rezidentul nostru.

– Cum de locuiești aici? a întrebat Eunice Park, fără să înțeleagă, poate, că proprietățile imobiliare din restul Manhattanului erau încă extrem de inabordabile, în ciuda ultimei devalorizări a dolarului (sau poate tocmai din pricina acesteia, nu reușesc niciodată să-mi dau seama cum stă treaba cu valuta).

Așa că, pentru a compensa sărăcia cartierului meu, am plătit 10 dolari în plus de fiecare la stația F și am urcat în vagonul de la clasa întâi. După cum îmi spusese Vish la beție seara trecută, transportul în comun muribund al orașului nostru era acum administrat, sub sloganul „Împreună vom ajunge undeva“, de nenumărate corporații pro-profit, prietenoase cu AAR. La clasa întâi, am avut parte de canapele confortabile, deja ușor jigărite, și de äppäräte voluminoase fixate cu lanț de o măsuță de cafea, pline de amprente și de pete de băutură. Soldați ai Gărzii Naționale, bine înarmați, au blocat drumul în vagon omniprezenților cerșetori cântăreți, dansatorilor de breakdance și familiilor

nevoiașe care cerșeau câte un tichet de sănătate, o adunătură de persoane cu Venit Net Scăzut, care transformaseră vagoanele obișnuite în scenă pentru talentele și necazurile lor. La clasa întâi, ni s-au permis o grămadă de momente discrete de liniște subterană. Eunice a frunzărit *The New York Lifestyle Times*, ceea ce m-a bucurat, pentru că, deși nu mai este ziarul legendar de odinioară, *Times* conține totuși mai mult text decât alte site-uri, eseuri de dimensiunea unei jumătăți de ecran despre anumite produse care oferă uneori o analiză subtilă a lumii, în general, un articol despre un nou aplicator de dermatograf lăsând loc unui articol lung de un paragraf despre economia creierelor din statul indian Kerala. Se putea spune că femeia de care mă îndrăgostisem e reflexivă și inteligentă. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra lui Eunice Park, asupra brațelor ei mici, bronzate, care se mișcau deasupra datelor proiectate, gata să se năpustească ori de câte ori apărea pe ecran un articol după care râvnea, cu pictograma verde „cumpără-mă acum" plutind sub degetele ei arătătoare ocupate. O priveam atât de absorbit, cu stațiile de metrou excesiv iluminate, pâlpâind fără sens la ferestre, că am uitat să coborâm la stația noastră și a trebuit să ne întoarcem.

Cedar Hill. De aici îmi încep eu plimbările prin Central Park. Cu mulți ani în urmă, după o despărțire violentă de una dintre iubitele mele (o rusoaică tristă cu care mă cuplasem dintr-un soi de solidaritate etnică perversă), obișnuiam să merg la o tânără asistentă socială recent acreditată, aflată la doar un cvartal mai încolo, pe Madison. Pentru mai puțin de 100 de dolari pe săptămână, cineva a avut grijă de mine chiar și prin aceste părți, deși, în cele din urmă, Janice Feingold, cu un masterat în asistență socială, nu m-a putut vindeca de frica mea de inexistență. Întrebarea ei preferată: „De ce crezi că ai fi mai fericit dacă ai putea trăi veșnic?"

După ședințe, mă detensionam încet cu o carte sau cu un ziar tipărit, în mijlocul verdeții strălucitoare din Cedar Hill. Încercam să asimilez viziunea terapeutică a doamnei Feingold despre mine, o persoană demnă de culorile și harurile vieții, iar această porțiune specială din Central Park punea plăcut în evidență efectele pozitive pe care munca ei o avea asupra mea. În funcție de unghiul din care privești, dealul poate părea o peluză de colegiu din New England sau o pădure deasă de conifere, stânci cenușii răspândite glaciar, cedri care se amestecă prudent cu pinii. Dealul coboară spre est până la o mică vale verde, desfășurând o mare de cărucioare, teckeli cu părul lung purtând la gât bandane cu buline, copii anglo-saxoni îndemânatici și în plină desfășurare, dădace cu pielea închisă la culoare, turiști pe pături cu motive etnice, bucurându-se de vreme.

Ce zi! Mijlocul lunii iunie, copacii care își intră în drepturi, crengile care se umplu din belșug. Pretutindeni tineret de care să poți profita. Cum să-ți

stăpânești reflexul natural de a te ridica în picioare și de a adulmeca cu poftă căldura soarelui? Cum să-ți ții departe gura de a lui Eunice și să nu te adâncești în ea?

I-am arătat un indicator din parc pe care scria „Se încurajează activitățile pasive".

– Ciudat, nu? i-am spus lui Eunice.

– Tu ești ciudat, a răspuns.

S-a uitat direct la mine pentru prima dată de când aterizase. În partea stângă a buzei inferioare i se întrevedea rânjetul obișnuit, dar era complet pasiv, în acord cu textul de pe indicator. Și-a întins mâinile în față, iar soarele i le-a mângâiat înainte să-mi întâlnească umbra. Ne-am ținut puțin de mână și apoi și-a luat privirea de la mine. *Doze mici*, m-am gândit eu. Deocamdată este suficient. Dar apoi gura a început să vorbească fără voia mea.

– Hei, a spus, chiar aș putea învăța să iubesc…

– Nu vreau să te rănesc, Lenny, m-a întrerupt ea.

Ușurel. Trebuie s-o iau cu ușurelul.

– Știu că nu vrei, am spus eu. Probabil că ești încă îndrăgostită de tipul ăla din Italia.

Ea a suspinat.

– Tot ceea ce ating se duce dracului, a zis clătinând din cap, cu o expresie brusc mai bătrână și neiertătoare pe față. Sunt un dezastru ambulant. Ce e *aia*?

M-au durut ochii când i-am luat de pe chipul ei. Dar m-am uitat unde mi se indica. Cineva construise o mică baracă de lemn pe creasta dealului, dându-i un aer rustic. Ne-am urcat languros să investigăm, eu savurând ocazia de a-i observa posteriorul, care stătea umil, aproape inutil în vârful a două picioare robuste. Mă întrebam cum ar putea supraviețui lumea fără un fund. Toată lumea are nevoie de o pernă. Poate asta aș putea fi eu pentru ea.

Baraca nu era, de fapt, din lemn, ci doar din metal ondulat care își pierduse atât de mult din textură și vopsea, încât părea primordial. Pe ea fusese pictată o floarea-soarelui și scria: „Mă cheamă aziz jamie tompkins, lucrat șofer de autobuz, dat afară din casă acum două zile ăsta este spațiul meu nu trageți." Un bărbat de culoare stătea pe o cărămidă în fața cocioabei. Avea perciuni gri ca ai mei, o șapcă roasă de vreme care, la o a doua examinare, s-a dovedit că aparține fostei Autorități Metropolitane pentru Transport, restul corpului său fiind neremarcabil – tricou alb, lanț de aur cu un simbol yuan supradimensionat – mai puțin expresia feței. Uimire. Stătea acolo privind într-o parte, cu gura deschisă, respirând ușor în aerul frumos ca un pește epuizat, departe, departe de mica mulțime de localnici newyorkezi care se strânsese respectuos la câțiva metri distanță pentru a-i observa sărăcia și de turiștii cu äppäräte, aflați la doar câțiva

metri în spatele lor, care se îmbrânceau pentru a obține o vedere mai bună. Din când în când, se auzea o tigaie de metal căzând în interiorul barăcii sale, zgomotul pe care îl făcea un computer învechit încercând să pornească sau vocea joasă, nemulțumită a unei femei, dar bărbatul ignora totul, cu privirea golită, o mână ridicată în aer ca și cum ar fi practicat în liniște cine știe ce arte marțiale, în vreme ce cu cealaltă scărpina abătut un petic de piele moartă care i se întindea de-a lungul gambei.

– E sărac? a întrebat Eunice.

– Cred că da, am spus. Clasa mijlocie.

– E șofer de autobuz, a zis o femeie.

– Era, a rectificat o alta.

– L-au dat afară pentru vizita tipului de la banca centrală, a zis o a treia.

– *Chinezul* de la Banca Centrală.

Asta a spus-o prima persoană, o femeie în vârstă, cu un tricou mirositor, care aparținea, neîndoielnic, clasei marginale (ce căuta ea în această parte a Manhattanului?). Mai mulți din cohorta ei s-au uitat la Eunice, și nu prietenos. M-am întrebat dacă ar trebui să declar mulțimii care se aduna că noua mea prietenă nu e chinezoaică, dar Eunice era absorbită de ceva pe äppärät sau se prefăcea c-ar fi.

– Nu-ți fie frică, scumpo, i-am șoptit.

– Trăia lângă Van Wyck, a continuat atotștiutoarea marginalizată. Nu vor ca bancherul chinez să vadă niciun sărac pe drumul de la aeroport. Ne strică imaginea.

– Limitarea Pagubelor, a intervenit un tânăr de culoare.

– Ce naiba caută *în parc*? Nu le va plăcea treaba asta celor de la Autoritatea pentru Restaurare. Îh.

– Hei, Aziz, a strigat bărbatul de culoare. Niciun răspuns. Hei, frate. Mai bine pleacă de-aici înainte să apară Garda Națională.

Bărbatul cu șapca de la AMT continuă să stea acolo, scărpinându-se și meditând.

– Vezi că riști să ajungi în *Troia*, a adăugat tânărul. O iau și pe doamna ta. *Știi* ce-or să facă.

Cred că tipul ăsta, Aziz, făcea parte din noua mișcare „ascendentă", ca după Marea Depresiune despre care vorbea Nettie Fine. Doar câteva ore împreună și eram deja martorii istoriei, eu și Eunice! Mi-am scos äppärätul și am început să capturez Imagini, dar tânărul de culoare a strigat: „Ce dracu' faci, băiete?"

– M-a rugat o prietenă să capturez o Imagine, am spus. Lucrează pentru Departamentul de Stat.

– Departamentul de Stat? Îți bați joc de mine? Bagă chestia aia la loc,

domnule bipartit nenorocit cu 1 520 Credit și cu 20 de ani mai tânăr!

– Nu sunt bipartit, am precizat, făcând, totuși, ce mi s-a spus.

Acum chiar că nu mai înțelegeam nimic. Și eram și un pic speriat. Cine *erau* acești oameni din jurul meu? Americani, bănuiesc. Dar ce mai însemna asta?

Conversația din spatele meu se îndrepta spre un subiectul mai sensibil, China-Globală.

– Al naibii bancher chinez, a strigat cineva. Când vine, îmi tai toate cărțile de credit și le arunc în el în loc de confetti. O să-l împușc în fundul ăla de *lo mein*.

Turiștii chinezi aflați în perimetrul exterior începuseră să dispară și m-am gândit că ar fi înțelept să o iau și pe Eunice de acolo. Am cuprins-o pe după umeri, am coborât-o ușor pe deal, departe de oricine i-ar fi putut face rău, și am condus-o spre Model Boat Pond.

– Sunt bine, sunt bine, a spus, strecurându-se afară din îmbrățișarea mea.

– Unii dintre oamenii ăia arătau cam hobo, am spus.

– Și aveai de gând să-ți încerci fentele de tocilar pe ei? a replicat Eunice, râzând cu poftă.

O relicvă de amintire adolescentină îmi alerga în sus și în jos prin stomac, provocându-mi crampe. Am fost, cred, cel mai puțin popular tânăr din liceu. N-am învățat niciodată să mă bat sau să mă port ca un bărbat.

– Nu-mi mai spune așa, te rog, am șoptit, frecându-mă pe stomac.

– Ha! Îmi place când tocilarul meu încearcă să pară sfidător.

Am mârâit un pic, luând act de posesivul pe care-l folosise. Tocilarul *meu*. Oare chiar m-ar face al ei?

Mergeam încet, meditativ, niciunul dintre noi nu spunea nimic, eram amândoi și un pic nefericiți, și un pic mulțumiți. O seară de început de vară se așternuse peste oraș. Cerul avea culoarea nălucilor. Atmosfera caldă, dar aerisită, duhnea a dulceață polenizată și miros de pâine coaptă. În jurul iazului cu bărci se înghesuiau cupluri de tineri europeni, jucăuși ca niște copii, îndrăgostiți ca niște adolescenți, care puneau apăsat dolari devalorizați în mâinile vânzătorilor de tricouri și de bibelouri, entuziasmați de țara din jurul lor aflată la crepuscul. Copii asiatici, care învățau să fie gălăgioși și impetuoși, își urmăreau unul altuia goeletele radiocomandate plutind pe apele liniștite și gri ale lacului.

Deasupra, trei elicoptere militare uniform distanțate zbârnâiau pe cerul posomorât. Cel de-al patrulea, un pic mai în urmă, părea să țină o suliță uriașă în gură; sulița strălucea galben la vârf. Doar turiștii se uitau în sus. M-am gândit la Nettie Fine. Trebuia să cred în optimismul ei. Nu se înșelase niciodată înainte, pe când părinții mei se înșelaseră în *toate* privințele. Va fi mai bine. Într-o bună zi. Să mă îndrăgostesc de Eunice Park în momentul în care lumea se prăbușește ar fi o tragedie care le-ar depăși până și pe cele grecești.

Mergeam de mână acum de-a lungul pajiștii întinse și verzi denumită Sheep Meadow – Pășunea oii –, pe care o simțeam confortabilă și familială, ca un covor uzat din camera de joacă sau ca un pat prost făcut. Dincolo de pajiște, pe trei laturi, se întindea constelația de clădiri înalte de odinioară, cele vechi, cu acoperișuri mansardate și stoice, iar cele noi, acoperite cu informații care pâlpâiau intermitent. Am trecut pe lângă un cuplu caucaziano-asiatic care se bucura de un picnic de început de vară cu prosciutto și pepene galben, ceea ce m-a făcut s-o strâng de mână pe Eunice. S-a întors să-mi mângâie părul încărunțit cu mâinile ei hidratate. M-am pregătit pentru un comentariu de-spre vârsta și aspectul meu. M-am pregătit să redevin negustorul cel urât, Laptev al lui Cehov. Cunoșteam atât de bine durerea aceea, încât îmi lăsase în gură un gust ciudat, de migdale și sare.

– Dragul meu pinguin imperial, a spus ea în schimb, ești atât de frumos de privit. Și atât de inteligent. Și de darnic. Nu semeni cu niciun alt om pe care l-am cunoscut. Atât de *tu*. Pun pariu că tu mă poți face foarte fericită, dacă m-aș lăsa să fiu fericită.

Mi-a depus un sărut scurt pe buze, ca și cum am fi schimbat deja o sută de mii de sărutări înainte, apoi a luat-o la fugă înspre pajiștea verde pe lângă care treceam și a făcut trei salturi grațioase – unul, și încă unul, și încă unul. Eu am rămas pe loc. Delirant. Cucerind lumea puțin câte puțin. Corpul ei simplu despărțea aerul. Parabola coloanei ei vertebrale în mișcare. Gura deschisă respirând mai greu după efortul care o epuizase puțin. Cu fața la mine. Pistrui și căldură. Mi-am întărit pieptul, pregătit pentru ceea ce se aștepta de la mine. N-o să plâng.

Nori cenușii încărcați cu un fel de rămășițe industriale s-au mutat în prim-plan, iar o substanță gălbuie s-a infiltrat la orizont, a devenit una cu orizontul, a devenit una cu noaptea. Pe măsură ce se întuneca, ne-am trezit înconjurați pe trei laturi de excesul civilizației noastre, dar pământul de sub picioarele noastre era moale și verde, iar în spatele nostru se afla un deal cu copaci mici ca niște ponei. Mergeam în tăcere, în timp ce eu adulmecam cremele de față cu miros puternic și fructat pe care le folosea Eunice pentru a se feri de bătrânețe, amestecate doar cu o urmă de ceva viu și corporal. Multiple lumi mă tentau cu existența lor. La fel ca imuabilitatea lui Dumnezeu sau ca viața veșnică a sufletului, știam că se vor dovedi doar un miraj, dar eu mă agățam disperat de credință. Credința în ea.

Era timpul să plecăm. Ne-am îndreptat spre sud, iar când copacii au dispărut, parcul ne-a înmânat orașului. Ne-am predat în fața unui zgârie-nori cu un acoperiș verde, mansardat, cu două coșuri de fum sumbre. New Yorkul a explodat în jurul nostru, oameni care vindeau, cumpărau, cereau, transmiteau. Densitatea orașului m-a luat pe nepregătite, m-a zdruncinat cu impostura sa, cu aburii de

alcool, cu aroganța sa, cu avuția sa zgomotoasă, muribundă. Eunice s-a uitat la câteva vitrine de pe Fifth Avenue, äppärătul ei abia reușind să digere atâtea informații noi.

– Euny, am spus încercând un nou apelativ, versiunea mai scurtă a numelui ei, cum te simți în clipa asta? Resimți diferența de fus orar?

Se uita la o piele de aligator întinsă peste un obiect semnificativ de mare; nu mi-a răspuns.

– Vrei să mergem la noi acasă?

La *noi* acasă?

Era ocupată să scaneze cu äppärătul amfibianul mort ca și cum acolo s-ar fi aflat răspunsul. Partea de jos a feței era acum zâmbitoare, deși numai zâmbet nu se putea numi acela. Dar când și-a luat ochii de la vitrina magazinului, cântărindu-mă din priviri, pe fața ei nu se citea nimic. Se uita la goliciunea albă și netedă a gâtului meu.

– Nu te freca la ochi, a spus spre acel gol, aspirând cuvintele printre buze, mărunțind fiecare silabă. Ucizi celulele din jurul ochilor când freci atât de tare. De aceea ai atât de multă piele închisă la culoare. Te face să pari mai bătrân.

Speram să adauge „față de tocilar", ca să știu că suntem bine, dar nu a făcut-o. Nu înțelegeam. Ce se întâmplase cu salturile grațioase? Ce se întâmplase cu „dragul meu pinguin imperial"? Cu acel cuvânt minunat, complet neașteptat, „frumos"?

Ne-am întors la metrou fără scoatem o silabă, privirea ei mătura pământul din față ca o rază lipsită de lumină. Tăcerea continua. Respiram atât de greu, încât am crezut că aveam să leșin. Nu știam cum să fac să ne întoarcem la momentele de dinainte. Nu știam cum să fac să ne întoarcem în Central Park, la Cedar Hill, la Sheep Meadow, la sărut.

În apartamentul meu, cu turnul tubular al „Libertății" strălucind puternic în spatele perdelelor groase și cu sunetul unui autobuz M22 gol mergând ca un bătrân insomniac, Eunice și cu mine ne-am certat pentru prima dată. Ea a amenințat că se va muta înapoi la părinții ei. Eu stăteam în genunchi. Plângeam.

– Te rog, am spus, nu te poți întoarce la Fort Lee. Mai stai puțin aici cu mine.

– Ești jalnic, a spus Eunice stând pe canapeaua mea, cu mâinile în poală. Ești atât de *slab*.

– Dar n-am spus decât că „mi-ar plăcea să-i cunosc pe părinții tăi într-o bună zi". Ești mai mult decât binevenită să îi cunoști și tu pe ai mei, săptămâna viitoare. De fapt, chiar *vreau* să îi cunoști.

– Știi ce înseamnă asta pentru mine? Să te întâlnești cu părinții mei? Nu mă

cunoști niciun pic.

– Încerc să te cunosc. Am mai avut iubite coreene. Înțeleg că familiile sunt conservatoare. Știu că nu sunt înnebuniți după bărbații albi, ca mine.

– Tu nu știi *nimic* despre familia mea, spuse Eunice. Cum ai putut să te *gândești*…

Stau întins în pat, ascultând-o pe Eunice cum trimite furioasă din sufragerie mesaje de pe äppärätul ei, probabil prietenilor din sudul Californiei sau familiei ei din Fort Lee. În cele din urmă, trei ore mai târziu, când afară păsările începeau să cânte a zori de zi, a intrat în dormitor. M-am prefăcut că dorm. Și-a dat jos mai toate hainele și s-a așezat în pat lângă mine, apoi și-a lipit spatele și posteriorul cald de pieptul și de genitale mele, până am ajuns să-i îmbrățișez corpul cald. Plângea. Eu încă mă prefăceam că dorm. Am sărutat-o în așa fel încât să nu mă dau de gol că sunt treaz. Nu voiam să mă mai rănească în noaptea aceea. Purta chiloți dintr-aceia care se desfac imediat ce apeși capsa aflată pe pubis. „Capitulare totală“ cred că se numesc. Am cuprins-o strâns pe Eunice, iar ea s-a lipit și mai tare de mine. Voiam să-i spun că este totul bine. Că îi voi dărui bucurie ori de câte ori voi putea. Că nu trebuie să-i cunosc părinții imediat.

Dar nu era adevărat. Acesta era un alt lucru pe care îl învățasem despre femeile coreene. Părinții erau un aspect-cheie pentru Eunice Park.

CEVA FRUMOS CREȘTE ÎN MINE

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

18 IUNIE

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Prețios,

Ce mai faci, târfuliță mică, ocupată ca o albinuță? M-am întooors. America cea frumoasă. Uau, încă nu-mi vine să cred că toată lumea vorbește engleză în jurul meu, nu *italiano*. Mă rog, în ghetoul unde locuiește Lenny se aude mai mult spaniolă și idiș, cred. Dar nu contează. Sunt acasă. Lucrurile s-au calmat în Fort Lee, cel puțin pentru moment. Mă văd curând cu părinții mei, dar cred că tata se potolește când știe că sunt la o aruncătură de băț. Am sentimentul că nu mă voi îndepărta niciodată la mai mult de câțiva kilometri de familia mea, ceea ce este trist. Oricum, cred că tata are un fel de radar și, de fiecare dată când mi se întâmplă ceva bun, cum ar fi întâlnirea cu Ben în Italia, începe să se poarte ciudat, iar eu trebuie să las totul baltă și să mă întorc acasă. M-am săturat s-o aud pe mama zicând „Tu sora mai mare. Tu ai responsabilitate“. Încerc să mă imaginez fără ei, o persoană liberă, pe cont propriu, așa cum am încercat să fiu la Roma. Dar nu cred că se va întâmpla.

Iar acum că Sally se interesează de politică, mă simt ca și cum responsabilitățile mele s-ar fi dublat, trebuie să mă asigur că nu face vreo prostie. Sinceră să fiu, cred că sunt tâmpenii. Nu i-a păsat niciodată de politică până acum. Când am plecat la Elderbird, repeta întruna că reverendul Cho a spus asta, reverendul Cho a spus ailaltă, reverendul Cho a spus că este în regulă dacă tata a tras-o pe mama de păr din pat, pentru că Ijuș îi ARE LA INIMĂ pe păcătoși. Porcăria asta cu politica este doar un alt mod de a protesta. Ea, mama și tata, toți cer atenție, ca niște plozi răsfățați.

Mi-e foarte dor de Ben. Era o compatibilitate rară între noi. Spre exemplu, nu eram nevoiți să ne spunem prea multe unul altuia, puteam să stăm ore întregi în pat, făcând orice pe äppäräte, cu luminile stinse. Cu Lenny e altfel. Vreau să zic, sunt atât de multe lucruri în neregulă cu el și cred că trebuie să le schimb eu pe toate. Problema este că nu e tânăr și-atunci consideră că nu trebuie să mă asculte. Are dinții mult mai frumoși de când l-am învățat să se spele corect, iar respirația lui este proaspătă ca o margaretă. Dacă ar avea grijă și de picioarele lui scârboase! Îl voi pune să își facă o programare la un ortoped. Poate la tata. FBT! Tata s-ar speria dacă i-aș spune că am un „prieten“ alb și foarte bătrân. Ha ha. În plus, se îmbracă groaznic. Iubita coreeană a unuia dintre prietenii lui, Grace o cheamă (nu am cunoscut-o, dar deja o urăsc pe cățeaua asta), merge la cumpărături cu el din când în când și îi găsește numai ținute de hipster de modă veche, cu gulere mari și cămăși

îngrozitoare din acrilic, din anii ’70. Sper că avem detector de fum în apartament, cred că o să ia foc într-o bună zi. Mă rog, eu i-am spus de la început: uite ce e, ai TREIZECI ȘI NOUĂ de ani și eu locuiesc cu tine, așa că de-acum înainte trebuie să te îmbraci ca un adult. S-a enervat, micul meu tocilar, dar săptămâna viitoare mergem la cumpărături să luăm îmbrăcăminte din PRODUSE NATURALE, cum ar fi bumbacul, lâna, cașmirul și toate celelalte chestii de calitate.

Deci în prima zi când m-am întors am mers în parc (Lenny a plătit clasa întâi la metrou! E atât de grijuliu!) și în Central Park erau niște bărăci mici pentru oamenii străzii. A fost foarte trist.

Oamenii ăștia sunt dați afară din casele lor aflate de-a lungul autostrăzii pentru că vine reprezentantul Băncii Centrale Chineze și Lenny spune că bipartiții nu vor să arătăm săraci în fața creditorilor noștri asiatici. Și un tip, un biet negru, stătea în fața unei bărăci și părea atât de rușinat de ce a devenit, ca atunci când tata a crezut că își va pierde cabinetul pentru că nu mai avea asigurare medicală. I se răpește demnitatea unui bărbat când nu poate avea grijă de familia lui. Jur pe Dumnezeu că era să încep să bâzâi, dar nu am vrut să-i dau impresia lui Lenny că-mi pasă de ceva. Aveau un computer vechi în baracă, nici măcar un äppärät adevărat, îl puteam auzi cum pornește, atât de mult zgomot făcea. Nu am de gând s-o dau în politică, Poneiule, dar nu cred că este corect ca țara noastră să nu aibă grijă de acești oameni. Asta e chestia cu familiile noastre, chiar dacă lucrurile merg foarte prost, vor avea întotdeauna grijă de noi, pentru că au trecut prin lucruri mult mai rele în Coreea. Vrei să-ți spun ceva amuzant? Lenny ține un jurnal în care scrie toate lucrurile pe care le „celebrează“. E o prostie, dar mă întreb dacă nu ar trebui să celebrez și eu ce am, cum ar fi faptul că nu locuiesc într-o cutie de conserve în Central Park și că tu mă iubești, și poate că și soră-mea și mama mă iubesc, și poate am un iubit adevărat care vrea o relație SĂNĂTOASĂ, NORMALĂ, PLINĂ DE IUBIRE cu mine.

Mă rog, după aceea eu și Lenny ne-am sărutat în parc. Nimic mai mult deocamdată, dar m-am simțit foarte bine, ca și cum ceva frumos creștea în mine. Încerc să o iau foarte încet și să-l cunosc mai bine.

Pentru moment încă mi se pare că suntem o pereche nepotrivită. Sincer, mi-e teamă să mă uit la reflexia noastră când trecem pe lângă o oglindă, dar cu cât mai mult timp petrec cu el, cu atât mai bine mă simt, cred. Mi-a spus deja că mă iubește și că eu sunt aleasa lui, cea pe care a așteptat-o toată viața lui. Și nu mă presează. Mă ascultă vorbind despre ce ne-a făcut tata mie, lui Sally și mamei, și înțelege, uneori chiar plânge (plânge mult), iar după o vreme încep să am încredere în el și mă deschid așa cum aș face-o cu o prietenă. Și sărută cam ca fetele, tăcut și cu ochii închiși. HA HA. Până acum, cel mai mult îmi place să mă plimb pe stradă cu el. Îmi spune lucruri pe care nu le-am învățat nici măcar la Elderbird, cum ar fi că New Yorkul era deținut de olandezi (ce căutau ei în America?) și de fiecare dată când vede ceva amuzant, cum ar fi un câine drăguț, izbucnim amândoi în râs, iar el mă ține de mână și transpiră, și transpiră, și transpiră, pentru că este încă prea emoționat și prea fericit că e cu mine.

Ne certăm mult. Cred că este în mare parte din vina mea, pentru că nu-i apreciez personalitatea deosebită și mă concentrez doar pe felul în care arată. Apoi, mai este și faptul că vrea cu disperare să-mi cunoască părinții, or asta n-o să se întâmple în vecii vecilor. Oh, și-a zis că mă va duce la Long Island să-i cunosc PE PĂRINȚII LUI! Săptămâna viitoare, cred. Ce naiba l-a apucat? Mă tot presează cu treaba asta cu părinții. I-am spus că îl părăsesc, că mă întorc la Fort Lee, iar bietul meu tocilar tandru s-a pus în genunchi și a început să plângă și să-mi spună cât de mult însemn pentru el. Era atât de demn de milă și atât de drăguț. Mi-a părut așa rău pentru el, că mi-am dat jos toate hainele, mai puțin chiloții, și m-am băgat în pat cu el. M-a pipăit un pic, dar am adormit destul de repede. La naiba, Ponei Prețios. În ultima vreme vorbesc întruna, ca o fraieră. Acum închei, dar uite o Imagine cu mine și Lenny la grădina zoologică din Central Park. El e ăla din stânga ursului. Să nu vomiți!

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Prețioasă,

Bine ai revenit, fese lipicioase! Deci sunt pe fugă, trebuie să mă duc iar la Păsărică, sunt reduceri, dar foarte pe scurt, hm, am văzut Imaginea pe care mi-ai trimis-o și chiar nu știu ce să zic despre Lenny ăsta. Nu mi se pare cel mai dezgustător tip pe care l-am văzut vreodată, dar nu e deloc genul de bărbat cu care mi te-am imaginat. Știu că spui că are toate celelalte calități, dar îți dai seama cum ar reacționa părinții tăi dacă l-ai duce la ei acasă? Sau la biserică? Tatăl tău se va holba la el, își va drege glasul toată seara, „ăhm, ăhm“, iar apoi, când el o să plece, o să te facă târfă sau chiar mai rău. Nu mă pronunț, vreau doar să spun că tu ești foarte frumoasă și slabă, așa că nu lua o decizie încă. Nu te grăbi!

Oh, Doamne, am fost la nunta vărului meu Nam Jun și a trebuit să țin un discurs dezgustător în cinstea lui și a miresei lui grase și *halmoni*. E cu cinci ani mai mare decât el și are gleznele ca niște sequoia. Pune-i o vizieră verde și fă-i un permanent și *ajumma* e gata! Și chestia e că ei chiar se iubesc, nu făceau decât să plângă unul în brațele celuilalt, iar ea îi tot băga ddok[40] în gură. Scârbos, știu, dar mă întreb dacă aș putea învăța să iubesc pe cineva așa. Câteodată umblu ca într-un vis, ca și cum aș fi afară din mine și aș privi înăuntru, iar Gopher, părinții și frații mei sunt doar niște fantome care plutesc pe lângă mine. Ah, la nuntă erau niște fetițe adorabile, cu mustăți de pisică pictate pe față și cu rochițe, îl urmăreau pe un băiețel și încercau să se bată cu el, iar eu mi-am amintit de verișoara ta, Myong-hee. Cred că a făcut deja vreo trei ani, nu? Mi-e așa dor de ea că s-ar putea să trec pe la ea și să o strâng în brațe până o sufoc! Oricum, bine ai venit acasă, târfulița mea dragă! Te pup cu dor din California.

19 IUNIE

EUNI-TARD: Sally, licitezi pentru botinele gri de pe Padma?
SALLYSTAR: De unde ai știut?

EUNI-TARD: Dăăă, ești sora mea. Și sunt mărimea 30. Oricum, nu mai licita, ne batem una cu cealaltă.
EUNI-TARD: Pardon. Suntem ÎN COMPETIȚIE una cu cealaltă.
SALLYSTAR: Mama le voia pe cele verde-măslină, dar nu aveau mărimea ei.
EUNI-TARD: Mă duc să văd la Galeriile Retail din Union Square. Nu le cumpăra pe alea verde-măslină. Ai corpul în formă de măr, așa că ar trebui să porți numai haine închise la culoare de la talie în jos și NICIODATĂ, dar NICIODATĂ, să nu porți bluze evazate în talie, pentru că îți încarcă bustul.
SALLYSTAR: Te-ai întors în State?
euni-tard: Mai ușor cu entuziasmul. Tu ești în D.C.?
SALLYSTAR: Da, tocmai am coborât din autobuz. E nebunie aici. Am dat de niște trupe ale Gărzii Naționale care tocmai s-au întors din Venezuela și care nu și-au primit bonusul promis, așa că mărșăluiesc pe Mall cu armele la vedere.
EUNI-TARD: CU ARMELE LA VEDERE????? Sally, poate ar fi mai bine SĂ PLECI DE-ACOLO.
SALLYSTAR: Nu, e în regulă. De fapt, sunt destul de drăguți. Nu e corect ce le fac bipartiții. Știi câți colegi de-ai lor au murit în Ciudad Bolívar? Și știi că mulți dintre ei sunt, practic, și mintal, și fizic distruși pe viață? Și ce dacă guvernul e falimentar? Ce au de gând să facă în legătură cu trupele noastre? Au o responsabilitate. Așa se întâmplă când e un singur partid la conducere și trăim într-un stat polițienesc. Da, știu, nu ar trebui să vorbesc așa pe Teens.
EUNI-TARD: Sally, e ridicol. De ce nu vii să protestezi la New York? Protestez cu tine, dacă vrei, dar nu vreau să faci nebuniile astea de una singură.
SALLYSTAR: Ai fost acasă? Mami nu mi-a zis nimic.
EUNI-TARD: Nu. Curând. Nu vreau să dau ochii cu tata pentru moment. A zis ceva despre mine?
SALLYSTAR: Nu, dar e bosumflat din nu știu ce motive și nu ne putem da seama ce are.
EUNI-TARD: Cui îi pasă?
SALLYSTAR: Cred că vine unchiul Joon.
EUNI-TARD: Grozav, tata va trebui să-i dea bani, iar el o să se ducă la Atlantic City și o să-i cheltuie pe toți. Ca și cum tatei îi merge bine cu afacerea și-și poate permite.
SALLYSTAR: Unde stai?
EUNI-TARD: Ți-o amintești pe fata aia, Joy Lee?
SALLYSTAR: Din Long Beach? Cea care avea un tatuaj?
EUNI-TARD: Acum locuiește în centru.
SALLYSTAR: Lux.
EUNI-TARD: Nu chiar. Este vorba de locuințe sociale. Dar nu-ți face griji, e un cartier sigur.
SALLYSTAR: Cruciada reverendului Suk este luna viitoare. Ar trebui să vii.
EUNI-TARD: Sper că glumești.
SALLYSTAR: Dacă nu vrei să dai pe acasă, așa poți măcar să-ți vezi familia. Și

poate vei întâlni pe cineva. Sunt o mulțime de bărbați coreeni la Cruciadă.
EUNI-TARD: De unde știi tu că nu mai sunt cu Ben?
SALLYSTAR: Tipul alb din Roma?
EUNI-TARD: Da, tipul ALB. Uau, Barnard chiar ți-a deschis mintea.
SALLYSTAR: Lasă ironia. Urăsc când faci așa.
EUNI-TARD: Nu pot să te văd și să vorbesc cu tine fără să mă duc la un stupid eveniment Geejush? Când vii acasă?
SALLYSTAR: Mâine. Vrei să mergem la cină la Madangsui mâine?
EUNI-TARD: Fără tata.
SALLYSTAR: Bine.
EUNI-TARD: Te iubesc, Sally! Sună-mă imediat ce pleci din DC să știu că ești în siguranță.
SALLYSTAR: Și eu te iubesc.

EUNI-TARD CĂTRE LABRAMOV:

Lenny,

Mă duc la cumpărături, dacă vii acasă și vine livrarea, verifici, te rog, ca de data asta laptele să fie și fără antibiotice, nu doar fără grăsime, și că nu au uitat de Lavazza Qualità Oro Espresso? Apoi pune carnea de vită și peștele branzino în frigider și piersicile albe pe blat, de ele mă ocup eu mai târziu. Nu uita să pui peștele și carnea în frigider, Lenny! Și dacă ai de gând să speli vasele, te rog să ștergi blatul. Lași mereu apă peste tot. Îți faci griji din cauza gândacilor și insectelor de apă, de ce crezi că sunt atrase? Să ai o zi frumoasă, față de tocilar.

Eunice

OPȚIUNEA NUCLEARĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

25 iunie

Dragă jurnalule,

Săptămâna aceasta am învățat cum se spune „elefant“ în coreeană.

Ne-am dus la grădina zoologică din Bronx, fiindcă Noah Weinberg a spus pe fluxul său că AAR o va închide și va trimite toate animalele în Arabia Saudită „să moară de cald“. Nu știu niciodată cât să cred din ce spune Noah pe fluxurile sale, dar la cum trăim acum nu mai poți fi sigur de nimic. Ne-am distrat cu maimuțele, cu „José Castorul“ și cu toate animalele mai mici, dar punctul culminant a fost un elefant frumos de savană, pe nume Sammy. Când ne-am apropiat de umila lui împrejmuire, Eunice m-a apucat de nas și mi-a spus:

– *Kokiri*. *Ko*, a explicat ea, înseamnă „nas“. *Kiri* înseamnă „lung“. Deci, *kokiri*. Nas lung. Elefant în coreeană.

– Ab nazul lung bentru că zunt evreu, am spus, încercând să-i iau mâna de pe fața mea. Nu bot vace nimic în brivința azta.

– Ce sensibil ești, a spus ea râzând. Îmi place foarte *mult* nasul tău. Mi-aș dori să am și eu *unul*.

Și a început să mă sărute pe năsoiul meu în formă de virgulă, în văzul pachidermului, urcând și coborând ușor cu buzele ei mici și tari pe chestia aia nesfârșită. În timp ce făcea acest lucru, m-am uitat în ochii elefantului și m-am văzut sărutat în oglinda lor, un aparat uriaș de culoarea alunei înconjurat de ciufuri de sprâncene groase. Sammy are douăzeci și cinci de ani, e la jumătatea vieții, la fel ca mine. Un elefant singuratic, singurul pe care grădina zoologică îl deține în acel moment, îndepărtat de compatrioții săi și de posibilitatea de a iubi. Și-a dat încet o ureche masivă pe spate, ca un negustor galician de acum un secol, întinzând brațele de parcă ar fi vrut să spună: „Da, totul se reduce la asta!“ Și atunci mi-am dat seama, norocosul de mine, oglindit în ochiul fiarei, norocosul de Lenny căruia Eunice Park îi săruta trompa: *elefantul știe*. Elefantul știe că nu există nimic după această viață și că viața în sine constă, la rândul ei, în puțin mai mult decât nimic. Elefantul e conștient că îl așteaptă extincția și asta îl rănește, reduce dimensiunea existenței sale, îl face conștient de natura sa solitară, el care, atunci când sfârșitul va veni, își va croi drum prin tufișuri și mărăcinișuri pentru a

se culca și a muri acolo unde mama lui i-a dat viață, tremurând din coapse. Mamă, singurătate, capcană, extincție. Elefantul este, în esență, un animal aşkenazi, dar unul complet rațional – și el dorește să trăiască veșnic.

– Să mergem, i-am spus lui Eunice. Nu vreau să te vadă *kokiri* sărutându-mă pe nas în felul ăsta. Îl va întrista și mai mult.

– Oh, a făcut ea. Ce drăguț ești cu animalele, Len. Cred că este un semn bun. Tatăl meu a avut odată o cățea și a avut mare grijă de ea.

Da, jurnalule, atât de multe semne bune! O săptămână deosebit de bună. Progrese pe toate fronturile. Mi-am îndeplinit majoritatea promisiunilor din categoriile importante. Iubește-o pe Eunice (punctul nr. 3) – în lucru, Comportă-te frumos cu părinții (în anumite limite) (punctul nr. 5) – în lucru și Muncește din greu pentru Joshie (nr. 1) – în lucru. Ajung imediat și la vizita noastră (da, a noastră!) la familia Abramov, dar permite-mi să fac o mică descriere a situației de la locul de muncă.

Ei bine, primul lucru pe care l-am făcut la Servicii Post-Umane a fost să mă duc direct și hotărât în Sala Eternității și să vorbesc cu tipul cu bandană roșie și costum cu SUGI PLA, care m-a inclus în fluxul său despre „101 oameni de care trebuie să ne fie milă", Darryl de la Brown, cel care mi-a furat biroul în timp ce eram la Roma.

– Hei, tipule, am spus. Uite ce e, apreciez atenția, dar am o nouă prietenă cu FUTABILITATE 780 – m-am asigurat că am pus o Imagine cu Eunice pe care o făcusem în fața grădinii zoologică în centrul ecranului äppärătului meu – și încerc să joc foarte *coolio* cu ea. Așa că, dacă nu te deranjează, scoate-mă de pe fluxul tău, da?

– Du-te dracului, Rhesus, a răspuns tânărul. Fac ce vreau eu. Doar n-oi fi tata. Și *chiar* de-ai fi tata, tot ți-aș spune că poți să-ți bagi äppärätul în cur.

Ca în alte dăți, tinerii drăguți râdeau de interacțiunea noastră, încet și gâlgâit și plin de o maliționizitate educată. Sincer, eram prea uimit ca să răspund (eu crezusem că încet-încet mă împrieteneam cu tipul cu SUGI PLA), dar și mai uimit am fost când colega mea, Kelly Nardl, a ieșit de după testerul de glucoză, cu brațele încrucișate peste roșeața de pe gât și piept, cu bărbia strălucind de apă alcalinizată.

– Cum îndrăznești să vorbești așa cu Lenny, Darryl? spuse ea. Cine te crezi? Ce, doar pentru că e mai în vârstă decât tine? Abia aștept să te văd când oi împlini treizeci de ani. Ți-am văzut graficele. Ai leziuni structurale majore de pe vremea când băgai în tine heroină și carbohidrați, iar toată familia ta stupidă din Boston este predispusă la alcoolism și multe altele. Crezi că metabolismul tău te va menține așa slab pentru totdeauna? Fără exerciții fizice? Când ai fost ultima

dată să te antrenezi la ZeroMass sau la No Body? O să îmbătrânești *repede*, prietene, a spus ea și m-a luat de braț. Haide, Lenny.

– Spui asta doar fiindcă a fost odată prieten cu Joshie, a strigat Darryl în urma noastră. Crezi că asta îți dă dreptul să-l aperi? O să vă pârăsc pe amândoi lui Howard Shu.

– Nu a fost „odată" prieten cu Joshie, a mârâit Kelly la el, și ce încântătoare arăta când era furioasă, cu ochii ei americani fierbinți, cu franchețea maxilarului ei imens. Încă este. Fără Marii Oameni ca Lenny, Serviciile Post-Umane nu ar fi existat și tu nu ai fi avut salariul ăla umflat și atâtea beneficii, și, probabil, ți-ai fi luat masteratul în așa-numita *artă și design* la SUNY Purchase, rahat mic ce ești. Așa că arată recunoștință celor mai în vârstă, *altfel te fac praf*.

Am părăsit amândoi Sala Eternității mândri și confuzi, ca și cum am fi ținut piept unui copil nebun și violent, iar eu am sfârșit prin a-i mulțumi lui Kelly timp de o jumătate de oră, până când mi-a spus, cu amabilitate, să mai tac din gură. Mi-am făcut griji că Darryl îi va spune lui Howard Shu, care îi va spune lui Joshie, care se va supăra că Darryl e stresat de Kelly, iar să stresezi un coleg este un lucru care nu se poate întâmpla în organizația noastră.

– Nu-mi pasă, a zis, oricum mă gândesc să-mi dau demisia. Poate mă voi muta înapoi la S.F.

Ideea de a părăsi Serviciile Post-Umane, de a renunța la Extin-derea Vieții pe Termen Nelimitat și de a te mulțumi cu o viață amărâtă și grea în Bay Area mi se părea ca și cum ai alege să plonjezi de pe Empire State Building cu o masă și o viteză atât de mari, încât miriadele de plase de siguranță se vor rupe sub tine, iar craniul tău va face cunoștință îndeaproape cu trotuarul. I-am masat umerii lui Kelly.

– N-o face, am spus. Nici să nu te gândești, Kel. O să rămânem lângă Joshie pentru totdeauna.

Pe Kelly nu au mustrat-o niciodată. În schimb, când am intrat în sanctuarul principal al sinagogii noastre, într-o dimineață umedă, Micul Bobby Cohen, cel mai tânăr membru al personalului de la Post-Umane (cred că are cel mult nouăsprezece ani), s-a apropiat de mine îmbrăcat într-un fel de costum de călugăr de culoarea șofranului.

– Urmează-mă, Leonard, a zis cu vocea lui de Bar Mițva tensionată din pricina profunzimii a ce urma să facă.

– Oh, ce-i asta? am întrebat, cu inima pompând sânge atât de tare, încât mă dureau degetele de la picioare.

În timp ce mă conducea spre un mic birou din spate, unde, judecând după mirosul dulce-acrișor, pe vremuri era depozitată rezerva de *gefilte-fish* a fostei sinagogi, Micul Bobby intona:

– Fie ca viața ta să nu cunoască sfârșit, să nu cunoști niciodată moartea, să plutești ca Joshie, pe respirația unui nou-născut.

Dumnezeule! Ceremonia de Atribuire a Biroului.

Și iată-l acolo, înconjurat de o duzină de angajați și de șeful nostru (care m-a îmbrățișat și m-a sărutat): noul meu birou! În timp ce Kelly mi-a înmânat un bulb ceremonial de usturoi, urmat de niște bomboane de mentă fără zahăr și fără niacină, am privit toți tinerii drăguți care se îndoiseră de mine, toți acei Darryl și prieteni de-ai lui Darryl, simțind cum universul, scârbit, îi dojenea aspru, făcând dreptate. Îmi recâștigasem locul! Eșecul meu roman era ca și uitat. Acum puteam s-o iau de la capăt. Am fugit în sanctuarul sinagogii, unde Panourile îmi înregistrau zgomotos existența, cu un fâșâit gălăgios, dar reconfortant, de litere „LENNY A.“, făcând flic-flic-flic în timp ce se așezau la locul lor chiar în partea de jos a unuia dintre ele, împreună cu ultimele mele analize de sânge – nu prea bune – și un promițător indicator de dispoziție „sfios, dar cooperant“.

Biroul meu. Trei metri pătrați, strălucitor și rafinat, acoperit de text și de fluxuri și de Imagini care se ridicau de pe suprafața sa digitală, un birou care valora probabil cei 239 000 de dolari indexați la yuan pe care încă îi datoram lui Howard Shu. Ignorând Sala Eternității de parcă ar fi fost nedemnă de mine, mi-am petrecut cea mai mare parte a săptămânii de lucru la birou accesând mai multe fluxuri de date în același timp, astfel încât să par un om prea ocupat ca să mai am timp de socializare.

Cu un aer de zeu – cu proboscisul sărutat de Eunice îndreptat spre tavan, mângâind cu ambele mâini datele proiectate din fața mea, ca și cum eram pe cale să creez un om din lut –, am scanat fișierele viitorilor noștri Iubitori de Viață. Chipurile lor albe, radioase, majoritatea de sex masculin (cercetările noastre au demonstrat că femeile sunt mai preocupate să aibă grijă de progeniturile lor decât de viața veșnică), derulându-se în fața mea, povestindu-mi despre activitățile lor caritabile, despre planurile lor pentru umanitate, despre grija lor pentru planeta noastră bolnavă cronic, despre visurile lor de transcendență eternă alături de miliardari în yuani cu aceeași viziune. Bănuiam că ultima dată când mințiseră cu aceeași nerușinare fusese atunci când își scriseseră cererile de înscriere la Swarthmore, cu patruzeci de ani în urmă.

Am ales profilurile care mă atrăgeau cel mai mult, unele din obișnuitele motive financiare, intelectuale sau de „durabilitate” (sănătate), altele pentru că nu-și puteau ascunde frica din ochi, teama că, în ciuda bogăției și a sinecurilor pe care le adunaseră, pentru toți copiii și nepoții lor imploratori sfârșitul era ireversibil, decăderea în neant, o tragedie în fața căreia toate tragediile deveneau scandalos de banale, progenitura lor, o glumă, realizările lor, o picătură de apă dulce într-un ocean sărat. Scanam valorile de colesterol bun și de colesterol rău,

acumulările de estrogen și crizele financiare, dar, mai ales, căutam un echivalent la bizarul șchiopătat a lui Joshie: un indiciu că universul în care trăim recunoaște slăbiciunea și lipsa de importanță, o aluzie la marea nedreptate, la gafa cosmică pe care o comitea. Și o dorință intensă de a îndrepta lucrurile.

Unul dintre Admișii mei, să-i spunem Barry, conducea un mic imperiu Retail în statele din sud. Arăta, așa cum se cuvine, intimidat de ceea ce trebuie să-i fi spus Howard Shu înainte de a mi-l încredința mie. Acceptam, în medie, 18% dintre solicitanții noștri cu Valoare Netă Ridicată, temuta noastră scrisoare de respingere fiind încă trimisă prin poștă. Procesul de Admitere a durat o vreme. Barry, care încerca să-și înăbușe orice urmă de accent din Alabama, voia să pară bine informat despre munca noastră. Punea întrebări despre inspecția celulară, despre procesul de reparație și reconstrucție. I-am descris o imagine tridimensională a milioane de nanoboți autonomi în interiorul corpului său bine conservat, extrăgând nutrienți, suplimentând, livrând, jucându-se cu elementele de bază, copiind, manipulând, reprogramând, înlocuind sângele, distrugând bacteriile și virușii dăunători, monitorizând și identificând agenții patogeni, inversând procesul de degradare a țesuturilor moi, prevenind infecțiile bacteriene, reparând ADN-ul. Am încercat să-mi amintesc cât de entuziasmat fusesem când m-am alăturat proiectului lui Joshie, pe când eram în ultimul an la NYU. Mi-am folosit mult mâinile, așa cum făceau actorii romani ofiliți la da Tonino, restaurantul unde o dusesem pe Eunice și unde îi dădusem să mănânce vinetele picante.

– Cât de curând? a întrebat Barry, vizibil încântat de entuziasmul meu. Când vor fi posibile toate acestea?

– Încă puțin, am răspuns, cuprins de disperare.

Cei 239 000 de dolari indexați la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu urmau să-mi fie reținuți în prima zi a lunii următoare. Acei bani ar fi trebuit să fie avansul meu pentru primul dintre multele tratamente de decronificare beta. Uită de numele meu pe Panouri. Trenul pleca din gară și eu alergam după el, cu valiza pe jumătate deschisă, lenjeria albă împrăștiindu-se comic pe peron.

L-am dus pe Barry până la centrul nostru de cercetare de pe York Avenue, o bucată de beton cu zece etaje care era, cândva, anexa unui mare spital. Era timpul ca el să se întâlnească cu Indienii. La Post-Umane avem o temă: „Cowboy și indieni". La divizia de Asistență Iubitori de Viață noi ne-am autointitulat Cowboy; „Indienii" sunt membrii personalului de cercetare propriu-zis, în mare parte împrumutat din subcontinentul Indian și Asia de Est, găzduit într-o clădire de 80 000 de metri pătrați din York și în trei locații satelit din Austin, Texas, Concord, Massachusetts și Portland, Oregon.

Indienii nu complică lucrurile. Nu sunt prea multe de văzut în zonele în care

au acces vizitatorii; în principiu, e vorba de același lucru pe care îl vezi în orice birou: oameni tineri cu äppäräte, imuni la restul lumii, ocazional câte o cușcă de sticlă în care sunt șoareci sau un fel de chestie care se învârte. Doi dintre cei mai sociabili băieți ai noștri, ambii pe nume Prabal, au ieșit din laboratoarele de cercetare a bolilor oncologice și a virusurilor să-l întâmpine și l-au amețit cu și mai multă terminologie, adăugând, pe ici, pe colo, câteva mesaje promoționale prestabilite: „Am trecut de testările alfa, domnule Barry. Aș spune că ne aflăm, cu certitudine, în faza beta."

Întorși la sinagogă, i-am făcut lui Barry testul care identifică nivelul-dorinței-de-a-trăi. I-am făcut și testul H-scan, care măsoară vârsta biologică a subiectului. Apoi, testul care identifică dorința-de-a-supraviețui-în-condiții-dificile. Testul de rezistență-la-tristețe-nemărginită. Testul de răspuns-la-pierderea-unui-copil. Trebuie să fi mirosit câte erau în joc, adulmecând cu nasul său ascuțit de protestant alb anglo-saxon, în timp ce pe dinaintea ochilor săi erau proiectate Imaginile, iar rezultatele se scurgeau pe äppärätul meu. Era dispus la orice pentru a supraviețui. Era întristat de viață, de șirul infinit de surse consecutive de durere, dar nu mai mult decât majoritatea oamenilor. Avea trei copii și s-ar fi agățat de ei pentru totdeauna, deși banii pe care îi deținea actualmente în contul său bancar nu ar fi putut asigura *eternitatea* pentru mai mult de doi dintre cei trei. Am selectat „Alegerea Sofiei" pe äppärätul clientului meu – o chestiune de importanță majoră din punctul de vedere al lui Joshie.

Barry era epuizat. Testul de cunoaștere a limbajului Patterson-Clay-Schwartz, barometrul final pentru selecție, putea fi lăsat pentru o altă sesiune. Știam deja că acest perfect rezonabil și extraordinar de amabil individ de cincizeci și doi de ani nu va face parte din lot. Era blestemat, ca mine. Așa că i-am zâmbit, l-am felicitat pentru candoarea și răbdarea sa, pentru inteligența și maturitatea sa și apoi, cu o glisare a degetului pe biroul meu digital, l-am aruncat pe rugul funerar al istoriei.

Îmi părea rău de Barry, dar și mai rău îmi părea de mine. Biroul lui Joshie era înțesat de oameni cât era ziua de lungă, dar într-un moment de liniște l-am găsit lângă fereastră privind nedumerit la un cer de un albastru nemărginit pe care se vedea doar un elicopter militar, gras și singuratic, care se îndrepta greoi spre East River, cu ciocul său blindat îndreptat în jos, ca o pasăre de pradă la vânătoare. M-am apropiat de el. A dat din cap, nu neprietenos, dar cu o oarecare rezervă obosită. I-am spus povestea lui Barry, subliniind bunătatea înnăscută a omului și problema lui – avea prea mulți copii pe care îi iubea și nu avea suficienți bani pentru a-i salva pe toți. Drept reacție, Joshie a ridicat din umeri.

– Cei care vor să trăiască veșnic găsesc un mod de o face, a spus Joshie, o piatră de temelie a filozofiei Post-Umane.

– Hei, Grizzly, i-am spus, crezi că mă poți înscrie și pe mine la câteva tratamente de decronificare cu reducere? Doar întreținere de bază a țesuturilor moi și, dacă poți, vreo câțiva ani de viață?

Joshie s-a uitat la statuia de 3 metri din fibră de sticlă reprezentându-l pe Buddha, care îi mobila biroul, de altfel gol, emițând din privirea-i binecuvântată raze alfa.

– E doar pentru clienți, a spus el. Știi asta, Rhesus. De ce mă obligi s-o spun cu voce tare? Ține-te de dietă și de exercițiile fizice. Folosește stevia în loc de zahăr. Mai e încă multă viață în tine.

Tristețea mea a umplut camera, acaparând contururile ei pătrate și simple, înghesuind până și mirosul spontan de petale de trandafir al lui Joshie.

– Nu asta am vrut să spun, a zis Joshie. Nu doar *multă* viață. Poate chiar eternitatea. Dar poți să te păcălești, să o iei drept certitudine.

– O să mă vezi murind într-o zi, am spus, simțindu-mă imediat stânjenit de cuvintele mele.

Am încercat, așa cum făcusem încă din copilărie, să simt inexistența. Am forțat răceala să se prelingă prin naturala umezeală a corpului meu înfometat, de imigrant de a doua generație. M-am gândit la părinții mei. Vom muri cu toții împreună. Nu va mai rămâne nimic din rasa noastră obosită și frântă. Mama cumpărase trei parcele alăturate într-un cimitir evreiesc din Long Island. „Acum putem fi împreună pentru totdeauna", îmi spusese, iar eu aproape că izbucnisem în lacrimi în fața optimismului ei deplasat, în fața ideii că și-ar fi dorit să-și petreacă ideea ei de eternitate – și ce ar *putea* să cuprindă eternitatea ei? – cu eșecul care e fiul ei.

– O să asiști la extincția mea, i-am spus lui Joshie.

– Asta mi-ar sfâșia inima, Lenny, a răspuns Joshie, cu vocea frântă de oboseală sau poate doar de plictiseală.

– Peste trei sute de ani nici măcar nu-ți vei mai aduce aminte de mine. Doar un lacheu amărât.

– Nu există nicio garanție, a zis Joshie. Nici măcar *eu* nu pot fi sigur că personalitatea mea va supraviețui pentru totdeauna.

– Ba da, am spus.

Un tată nu ar trebui să supraviețuiască niciodată propriului copil, am vrut să adaug, deși știam că Joshie nu ar fi fost de acord, din principiu.

Mi-a pus mâna pe ceafă și m-a strâns ușor. M-am aplecat puțin spre el, sperând să continue să mă atingă. Mă masa ușor. Ceea ce nu însemna nimic deosebit; noi, angajații de la Post-Umane, ne masam reciproc în mod regulat. Cu toate acestea, am absorbit căldura lui, crezând că așa făcea doar pentru mine. M-am gândit la Eunice Park și la corpul ei cu pH-ul echilibrat, sănătos și puternic.

M-am gândit la ziua călduroasă de început de vară care se aduna în forță în fața ferestrei, la New Yorkul verilor trecute, la orașul care obișnuia să-și țină atâtea promisiuni, care răspundea de un milion de ori „îți sunt dator". M-am gândit la buzele lui Eunice pe nasul meu, la dragostea amestecată cu durerea, la gustul de migdale și sare pe care îl anticipa gura mea. M-am gândit la faptul că era totul prea frumos pentru a renunța vreodată.

– Suntem abia la început, Lenny, a zis Joshie, strângând cu mâna lui puternică precum un clește carnea mea obosită. Deocamdată, dietă și exerciții fizice. Concentrează-te pe muncă să-ți ții mintea ocupată, dar nu te gândi prea mult și nu ceda anxietății. După colț așteaptă multe *tsuris*. *Necazuri*, m-a lămurit el văzând nu am înțeles cuvântul în idiș. Dar și o mulțime de oportunități, pentru oamenii potriviți. Și, *hei*, bucură-te că ți-ai recuperat biroul.

– LIBOR a scăzut cu 57 de puncte de bază, potrivit CrisisNet, am spus eu în cunoștință de cauză.

Dar el se uita în äppärätul meu la o Imagine cu Eunice care pâlpâia puternic deasupra celorlalte fluxuri de date. Era o poză de la nunta uneia dintre prietenele ei ridicol de tinere de la Elderbird College din sudul Californiei, purta o rochie neagră cu buline care atârna de corpul ei încercând cu disperare să scoată la iveală formele preliminare de femeie adultă. Pielea ei strălucea în soarele cald al după-amiezii, iar privirea ei exprima o timidă încântare.

– Ea este Eunice, am spus. Iubita mea. Cred că o să-ți placă foarte mult. Îți place de ea?

– Pare sănătoasă.

– Mulțumesc, am spus radiind. Pot să îți trimit o Imagine cu ea, dacă vrei. Eunice întruchipează la perfecțiune eternitatea.

– E în regulă, a zis uitându-se încă puțin la imagine. Bravo, Lenny. Te-ai descurcat excelent.

A doua zi, Eunice și cu mine am luat trenul spre West-Bury, Long Island, pentru a-i întâlni pe soții Abramov. Iubirea pe care am simțit-o pentru ea în timpul acelei călătorii cu trenul avea o capitală, dar și provincii, parohii și un Vatican, o planetă portocalie și multe luni mohorâte – era sistemică și completă. Știam că Eunice nu e pregătită să-i cunoască pe părinții mei, dar acceptase și așa și o făcea de dragul meu. Acesta era primul semn major de bunăvoință din partea ei, iar eu eram copleșit de recunoștință.

Dulcea mea iubită era atât de emoționată, încât aproape că tremura (de câte ori își aplicase luciul de buze și își dăduse cu pudră pe nas să nu mai strălucească?), ceea ce îmi spunea că îi pasă de mine. Era îmbrăcată potrivit pentru ocazie, un pic mai conservator, cu o bluză albastră ca cerul, cu un guler ca de școlăriță de gimnaziu și nasturi albi, fustă de lână plisată care ajungea până sub

genunchi, o panglică neagră legată la gât – din anumite unghiuri, arăta ca una dintre evreicele ortodoxe care invadaseră clădirea mea. Coreenii își venerează bătrânii și se tem de ei, ceea ce a scos la iveală o ciudată mândrie de imigrant în mine. Cu Eunice transpirând atât de frumos pe scaunul ei portocaliu din piele din trenul de navetiști, puteam să proiectez longevitatea firească a relației noastre și, cel puțin pentru o clipă, sentimentul că ne îndeplineam rolurile firești de urmași ai unor părinți dificili din străinătate.

Și mai era ceva. Prima mea dragoste pentru o coreeancă se născuse pe linia ferată Long Island, în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani. Eram boboc la un prestigios liceu de matematică și științe din Tribeca. Cei mai mulți dintre ceilalți copii erau asiatici și deși, teoretic vorbind, trebuia să locuiești în New York ca să iei parte la cursuri, mai mulți dintre noi ne dădeam rezidenți și veneam din diverse zone din Long Island. Drumul până la Westbury, printre zeci de colegi tocilari, s-a dovedit deosebit de dificil, deoarece la liceul de mate-fizică era de notorietate faptul că media mea ponderată era un sumbru 86,894, deși media necesară pentru a intra la Cornell sau la University of Pennsylvania, cea mai slabă dintre școlile din Ivy League (în calitate de copii de imigranți din națiuni cu performanțe ridicate, știam că părinții noștri ne-ar fi dat o palmă peste bot pentru orice altceva mai puțin decât Penn), era de 91,550. Mulți dintre băieții coreeni și chinezi care făceau naveta cu trenul, ca mine – părul lor țepos încă îmi bântuie cele mai literale vise – dansau în jurul meu, cântându-mi media:

– Optzeci și șase virgulă opt nouă patru, optzeci și șase virgulă opt nouă patru!

– Nu intri nici măcar la Oberlin cu media asta.

– Distracție plăcută la NYU, Abramov.

– Ne vedem la University of Chicago! Acolo sunt profesorii profesorilor!

Dar era o fată, o altă Eunice – o Eunice Choi, mai exact – o frumusețe înaltă și liniștită, care-i îndepărta cu forța pe băieți de pe mine, în timp ce le striga:

– Nu e vina lui Lenny că nu se descurcă bine la școală! Nu uitați ce spune reverendul Sung: suntem diferiți. Fiecare are propriile abilități. Vă amintiți Căderea omului în păcat? Suntem cu toții creaturi decăzute.

Apoi se așeza lângă mine și, fără vreo invitație, mă ajuta la temele mele imposibile de la chimie, mutând literele și cifrele ciudate prin caietul meu până când ecuațiile erau, nu știu cum, considerate „echilibrate", în timp ce eu, complet dezechilibrat de magica fată de lângă mine, cu pielea ei mătăsoasă strălucind sub pantalonii scurți de gimnastică și cu tricoul portocaliu de la Princeton, încercam să adulmec un pic din mirosul părului ei sau să ating, cumva, cotul ei ascuțit. Era prima dată când o femeie se ridicase să mă apere, făcându-mă să mă gândesc că, de fapt, trebuie să fiu apărat, că nu sunt o persoană rea, ci doar nu la fel de

priceputã în viațã ca alții.

La Westbury, eu și cu Euny am coborât în fața unui transportor blindat de trupe parcat lângă gară, cu un Browning calibrul 50 care se bălăngănea în sus și în jos, urmărind trenul care pleca, de parcă ne-ar fi făcut cu mâna într-un salut de rămas-bun plin de entuziasm. Garda Națională verifica äppärätele mulțimii multirasiale, salvadorieni și irlandezi, sud-asiatici și evrei și oricine altcineva alesese să facă din această bucată din centrul Long Island tapiseria bogată și urât mirositoare care devenise acum. Trupele păreau mai furioase și mai arse de soare decât de obicei; poate că tocmai se întorseseră din Venezuela. Doi bărbați – unul cu pielea ciocolatie, celălalt nu – fuseseră scoși din linie și erau împinși în vehiculul armat. Tot ce se auzea erau zumzetul și clickurile äppärätelor noastre în timp ce se descărcau datele din ele și cântecul concurent al greierilor treziți dintr-un somn care durase șapte ani. Compatrioții mei țineau capetele plecate, brațele căzute pe lângă pantaloni, simțindu-se vinovați cu toții că nu sunt cei mai buni, că nu-și câștigă pâinea cea de toate zilele, genul de docilitate la care nu mă așteptam de la americani, chiar și după atâția ani de declin. Iată *oboseala* eșecului impus unei țări care nu credea decât în opusul acestuia. Iată care era produsul final al profundei noastre epuizări morale. Mai-mai să-i trimit un mesaj lui Nettie Fine, s-o rog să-mi împrumute și mie din acea strălucitoare speranță de american nativ. Credea cu adevărat că situația se va îmbunătăți?

Un *mujik* burtos, cu barbă și cască de camuflaj, mi-a scanat äppärätul, rânjind nemulțumit la mine cu o respirație cu damf de om abia trezit care ținuse până după-amiază.

– Furnizare intenționată de date incomplete, a lătrat el cu un accent pe care l-am plasat undeva între regiunea Munților Apalași și sudul profund, cuvântul „date“ devenind în gura lui o minunăție de trei silabe. (Cum a ajuns acest fals rezident din Kentucky membru al Gărzii Naționale din *New York*?) Ce naiba, fiule? a făcut el.

M-am dezumflat pe loc. Lumea s-a retras momentan în sine. Mai mult decât orice, mi-era frică să-mi fie frică de față cu Eunice. Eram protectorul ei în această lume.

– Nu, am spus. Nu, domnule. S-a clarificat. Este o greșeală. Am fost într-un avion de la Roma cu un tip gras, un rebel. I-am spus vidrei „niște italieni“, dar cred că a înțeles „kenyeni“.

Soldatul a ridicat o mână.

– Lucrezi pentru Staatling-Wapachung? a întrebat el, pronunțând greșit de cel puțin patru ori numele complicat al angajatorului meu.

– Da, domnule. Divizia Serviciilor Post-Umane, domnule.

Cuvântul „domnule“ suna ca o armă stricată aflată undeva pe la picioarele

mele. Și din nou mi-am dorit să fie părinții mei mai aproape mine, deși se aflau la mai puțin de trei kilometri distanță. M-am gândit la Noah, nu știu de ce. Să fi fost cu adevărat colaborator AAR, cum sugerase Vishnu? Și dacă da, mă putea ajuta în clipa asta?

– Negi și consimți?

– Poftim?

Bărbatul a oftat.

– Negi existența acestei conversații și îți dai consimță-mântul?

– Da. Bineînțeles că da!

– Amprenta digitală aici.

Am atins cu buricul degetului mare pernuța de la äppärätul său voluminos, de culoare maronie.

A mișcat scurt din încheietură.

– Mergeți mai departe.

Și în timp ce mergeam mai departe, mi-a atras atenția scrisul de pe un transportor blindat de trupe: „ECHIPAMENT PROPRIETATE/LEASING A WAPACHUNG CONTINGENCY".Wapachung Contingency era sucursala de securitate îngrozitor de profitabilă a companiei-mamă. Ce naiba se întâmpla aici?

Am luat un taxi până la adresa părinților mei, trecând pe lângă diverse exemple de case modeste cu două etaje acoperite cu plăci de aluminiu, cu fanioanele New York Yankee pe fiecare ușă – genul de cartier în care toți banii se duc în peluzele de 12 metri pe 30, care chiar și în căldura de cuptor a verii de pe Coasta de Est rămân verzi și îngrijite. M-am simțit puțin jenat, pentru că știam că părinții lui Eunice aveau o situație mult mai bună decât a alor mei, dar eram mulțumit de felul în care se rezolvaseră lucrurile cu tipul răstit de la Garda Națională, de aparența de putere și grație pe care mi le oferise calitatea de angajat al puternicei Corporații Staatling-Wapachung, care, se pare, acum înarma Garda Națională.

– Ți-a fost frică la punctul de control, Euny? am întrebat.

– Știu că *kokiri* al meu nu e un criminal deviant, a răspuns frecându-mi nasul și aplecându-se ca să-i pot săruta fruntea, bucurându-se de faptul că mai puteam face glume în aceste vremuri dificile.

În câteva minute am ajuns la colțul dintre Washington Avenue și Myron, cel mai important colț de stradă din viața mea. Vedeam deja casa părinților mei în stil Cape Cod, jumătate cărămidă, jumătate *stucco*, aurita cutie poștală din față, lampionul fals în stilul secolului al XIX-lea de lângă, scaunele ieftine de grădină stivuite pe insula de ciment care era folosită drept verandă, un motiv negru cu un cal și o trăsură pe ușa de oțel (nu vreau să le critic gusturile, toate aceste vechituri erau deja aici când au luat casa) și cele două steaguri uriașe, al Statelor Unite și al

SecurityState Israel fluturând în briza cețoasă, atârnate fiecare de câte un stâlp. Domnul Vida, relicvă savuroasă și vecinul părinților mei, cel mai bun prieten al tatei, mi-a făcut cu mâna de pe veranda de peste drum, strigând ceva încurajator la adresa mea și ceva – probabil obscen – la adresa lui Eunice. Atât tatăl meu, cât și domnul Vida fuseseră ingineri în țara lor de origine, reduși aici la viața de muncitor necalificat: mâini mari și bătătorite, trupuri mici și libidinoase, ochi căprui inteligenți, conservatori mai mult cu vorba, copii silitori, luptători cu viața, trei domnul Vida, unul tata. Eu și fiul său, Anuj, am mers împreună la NYU, iar acum micul ticălos era analist senior la AlliedWasteCVSCitigroup.

Am luat-o pe Eunice de braț și-am condus-o pe peluza imaculată a părinților mei. În prag a apărut mama într-una dintre ținutele ei obișnuite – chiloți albi și brasieră –, o femeie care, de când se pensionase, se dedase unei intense vieți la domiciliu și pe care nu o mai văzusem îmbrăcată cum se cuvine de ani buni.

Era pe punctul de a-și arunca brațele în jurul gâtului meu cu obișnuitul dramatism, când a observat-o pe Eunice. I-a scăpat un scâncet rusesc de uimire și s-a retras în casă, lăsându-mă, ca de obicei, cu imaginea sânilor ei mari atârnând sub forța gravitației și a burticii ei albe și rotunjoare. Tata, cu bustul gol, în pantaloni scurți bej pătați, i-a luat curând locul, s-a holbat și el la Eunice, și-a trecut mâna peste sânii musculoși și goi, a exclamat, poate din jenă, un „O!“ și apoi m-a îmbrățișat oricum. Mi-a lăsat pe noua mea cămașă elegantă fire de păr din stufărișul gri de pe piept, pe care tata îl purta cu o notă bizară de clasă, ca și cum ar fi fost un membru al familiei regale într-o țară tropicală. M-a sărutat pe ambii obraji, iar eu am făcut la fel, simțind fiorul intimității, al apropierii neașteptate de o persoană care, de obicei, orbita foarte departe de mine. În minte mi s-a insinuat codul de tip confucianist, instrucțiunile care reglau relațiile tată-fiu în Rusia: tată înseamnă că trebuie să-l iubesc, trebuie să-l ascult, că nu-l pot jigni, nu-l pot răni, nu-l pot trage la răspundere pentru greșelile din trecut, e un om bătrân de-acum, lipsit de apărare, care merită tot ceea ce îi pot oferi. A revenit și mama, în pantaloni scurți și maiou.

– *Sînocek!* („Băiețelul meu!“) a exclamat ea, sărutându-mă în aceeași manieră plină de însemnătate. Ia uite cine a venit pe la noi! *Naș liubimeț* („preferatul nostru“).

I-au strâns mâna lui Eunice, evaluând-o rapid amândoi, constatând că nu e, ca predecesoarele ei, evreică, aprobând însă tăcut faptul că e suplă și atrăgătoare, cu o coamă de păr negru și sănătos. Mama și-a desfăcut prețioasele șuvițe blonde din baticul verde sub care le ținea la adăpost de soarele american și i-a zâmbit binevoitoare lui Eunice, pielea blândă și palidă, îmbătrânită doar în jurul gurii, care nu-i tăcea deloc. A început să-i spună, în engleza ei îndrăzneață, căpătată după pensionare, cât de bucuroasă e să aibă o potențială noră (visul peren – două

femei contra doi bărbați, șanse îmbunătățite la masă), completând conturul singurătății ei și bombardând-o cu întrebări despre viața mea misterioasă din îndepărtatul New York.

– Ține casa curată Lenny? Dă cu aspiratorul? Odată, am fost la el la cămin, la facultate, oh, groaznic! Un miros! Ficus mort! Brânză stricată pe masă. Șosete atârnate la fereastră.

Eunice a zâmbit și a vorbit în apărarea mea.

– Este foarte harnic, doamnă Abramov. Este foarte curat.

M-am uitat cu drag la ea. Undeva, sub cerul strălucitor al suburbiilor, simțeam prezența unui Browning calibrul 50 rotindu-se în direcția unui tren care se apropia pe calea ferată Long Island, dar eu eram aici, înconjurat de oameni care mă iubesc.

– Am luat Tagamet de la farmacia cu reduceri, i-am spus tatălui meu, scoțând cinci cutii din geanta cu care venisem.

– Mulțumesc, *malenki* („puiul meu"), a zis tata, luându-și medicamentul iubit. Ulcer peptic, i-a explicat pe un ton grav lui Eunice, arătând cu degetul spre adâncul stomacului său chinuit.

Mama mă apucase deja de ceafă, mângâindu-mi cu ardoare părul.

– Ce-ai încărunțit, a remarcat ea, dând exagerat din cap, ca și cum ar fi fost o actriță americană de comedie. Atât de bătrân se face. Aproape patruzeci. Lionia, ce se întâmplă cu tine? Prea mult stres? Și ai și chelit. Dumnezeule!

Am îndepărtat-o, scuturând din cap. De ce toată lumea era atât de preocupată de declinul meu?

– Te cheamă Eunice, a zis tata. Știi de unde provine acest nume?

– Părinții mei…, a dat Eunice să spună, curajoasă.

– Din greacă, *yoo-nee-kay*. Înseamnă „victorios".

A râs, bucuros să arate că, înainte de a fi obligat să fie un simplu custode aici, în America, fusese un cvasi-intelectual și un mic dandy pe strada Arbat, din Moscova.

– Așa că sper, a continuat el, că și în viață vei fi victorioasă!

– Cui îi pasă de greacă, Boris? a intervenit mama. Uită-te ce frumoasă e!

Faptul că părinții mei admirau aspectul fizic și caracterul de învingătoare al lui Eunice m-a binedispus destul de mult. După atâția ani, încă tânjeam după aprobarea lor, încă mai doream să am parte de metodele lor educative de secol XIX, morcovul și bățul. Mi-am impus să-mi dau mai încet emoțiile, să gândesc fără ca sângele familiei să îmi explodeze în tâmple. Dar a fost în zadar. Cum am trecut de mezuza de pe ușa de la intrare, m-am simțit ca și cum aș fi avut din nou doisprezece ani.

Eunice, roșie în obraji din pricina complimentelor, m-a privit cu teamă și

surpriză, în timp ce tata mă conducea spre canapeaua din sufragerie pentru obișnuita noastră discuție de la inimă la inimă. Mama s-a repezit spre canapea cu o pungă de plastic, pe care a pus-o peste locul unde urma să mă așez eu, cu hainele mele compromise, purtate pe afară, prin Manhattan, apoi a dus-o pe Eunice în bucătărie, discutând vesel cu potențiala sa noră și aliată. Îi spunea că „bărbații pot fi așa murdari, știi" și că tocmai construise un nou dispozitiv de depozitare pentru numeroasele ei mopuri.

Pe canapea, tata și-a pus brațul în jurul umerilor mei – iată, apropierea – zicând:

– *Nu, rasskaji* („Deci, povestește-mi.")

Respiram în același ritm cu el, de parcă am fi fost conectați. Simțeam cum vârsta lui se scurge într-a mea, ca și cum ar fi fost avangarda propriei mele mortalități, deși pielea lui era surprinzător de lipsită de riduri și mirosea a vitalitate și doar un strop a descompunere. Vorbeam într-o engleză presărată cu bruma amăgitoare de rusă pe care o studiasem, din întâmplare, la NYU, cuvinte străine ca niște stafide care străluceau ieșite dintr-o chiflă. Am înregistrat mintal o parte dintre cuvinte, cele mai dificile, pentru a le căuta sensul mai târziu, acasă, în dicționarul meu Oxford, nedigital, rus-englez. Am vorbit despre serviciu, despre finanțele mele, despre cei 239 000 de dolari indexați la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu (*Svoloci kitaicionok* [„chinezuț mârșav"], și-a dat cu părerea tata), despre cea mai recentă evaluare, destul de pozitivă, a apartamentului meu de 740 de metri pătrați din Lower East Side, despre toate chestiunile monetare care ne apropiau prin prisma temerii de a le pierde. I-am pus la dispoziție o fotocopie a ceea ce eram, fără să-i spun că sunt nefericit și umilit, și că, la fel ca el, mă simt adesea singur.

A ridicat pandantivul, noul meu äppärät.

– Cât costă? a spus el întorcând obiectul, datele multicolore revărsându-i-se pe degetele păroase.

Când i-am explicat că aparatul e gratis, a pufnit fericit, spunând într-o engleză impecabilă:

– E bine să înveți o nouă tehnologie pe gratis.

– Și Creditul tău? Cât mai e? l-am întrebat.

– Eh, a dat din mână îndepărtând gândul. Nu mă apropii niciodată de stâlpii ăia, ce mai contează?

Podeaua de sub picioarele mele era curată, curată cum numai podelele imigranților știu să fie, suficient de curată cât să îți dai seama că cineva făcuse tot ce-i stătea în putință. Tata avea două televizoare de modă veche, fixate pe perete, deasupra șemineului compulsiv lustruit de mama. Unul dintre ele era setat pe fluxul FoxLiberty-Prime, care transmitea imagini din orașul de corturi din

Central Park, care se întindea din curtea din spate a Muzeului Metropolitan, peste dealuri și văi, până la Sheep Meadow (*Obezianî* [„Maimuțe"], a spus tata despre protestatarii fără adăpost și fără locuință). Pe celălalt ecran, FoxLiberty-Ultra transmitea cu ferocitate imagini de la sosirea reprezentantului Băncii Centrale Chineze la baza aeriană Andrews, cu națiunea noastră îngenuncheată în fața lui, cu președintele nostru și frumoasa lui soție încercând să nu tremure, în timp ce o ploaie torențială cum numai în Maryland vedeai spăla asfaltul crăpat de căldură al pistei.

Când l-am întrebat pe tata cum se simte, a arătat spre stomacul care îl ardea și a suspinat. Apoi a început să vorbească despre știrile de pe Fox. Uneori, când vorbea, bănuiam că, cel puțin în mintea lui, încetase deja să mai existe, că se considera doar un recipient gol care se plimba printr-o lume ridicolă. Exprimându-se în propoziții rusești complicate, pe care engleza i le negase, l-a lăudat pe Rubenstein, Ministrul Apărării, a vorbit despre tot ceea ce el și Partidul Bipartit au făcut pentru țara noastră și despre cum, cu binecuvântarea lui Rubenstein, SecurityState Israel ar trebui să folosească opțiunea nucleară împotriva arabilor și persanilor, „în special împotriva Damascului, care, dacă vânturile vor bate în direcția corectă, *s bojiei pomoșciu* [«cu ajutorul lui Dumnezeu»], va purta nori otrăvitori și precipitații radioactive în direcția Teheranului și Bagdadului", dar nu spre Ierusalim și Tel Aviv.

– Știi, m-am întâlnit cu Nettie Fine la Roma, i-am spus. La ambasadă.

– Și ce mai face mama noastră americană? Încă mai crede că suntem „nemiloși"? a râs cu o oarecare cruzime.

– Crede că oamenii din parcuri se vor răzvrăti. Foștii membri ai Gărzii Naționale. Că va avea loc o revoluție împotriva bipartiților.

– *Ciuș kakaia!* („Ce prostie!") a exclamat tata. Dar apoi a reflectat câteva clipe și și-a deschis brațele: Ce să faci cu cineva ca ea? a zis într-un final. *Liberalka!* („O liberală!")

Am simțit respirația tatălui meu pe obraz timp de douăzeci de minute, în timp ce vorbea despre complicata sa viață politică, apoi m-am scuzat, m-am desprins din îmbrățișarea lui umedă și m-am dus în baia de la etaj, în timp ce mama îmi striga din bucătărie:

– Lenny, nu te descălța în baia de la etaj. Tata are *gribok* („picior de atlet").

În baia contaminată, am admirat ciudatul obiect rotund din plastic cu spițe de lemn care ținea colecția impresionantă de mopuri a mamei mele în mod „gata de utilizare". Deși părinții mei nu au avut niciodată un cuvânt bun de spus despre HolyPetroRussia, pe holuri erau atârnate cărți poștale înrămate, în tonuri sepia, cu Piața Roșie și Kremlinul, statuia ecvestră înzăpezită a prințului Iuri Dolgoruki, fondatorul Moscovei (pe genunchii tatei învățasem puțin din istoria

Rusiei) și zgârie-norii gotici din epoca stalinistă ai prestigioasei Universități de Stat din Moscova, unde niciunul dintre părinții mei nu a urmat cursurile, pentru că, după cum spuneau ei, evreii nu aveau voie pe-atunci. În ceea ce mă privește, nu am fost niciodată în Rusia. Nu am avut șansa de a învăța să o iubesc și să o urăsc așa cum făceau părinții mei. Am propriul meu imperiu muribund cu care trebuie să mă lupt și nu-mi doresc altul.

Dormitorul meu era aproape gol. Mama ascunsese în dulapuri, în cutii atent etichetate, toate urmele trecerii mele, posterele și micile rahaturi de prin călătorii. M-am desfătat în confortul de mic dormitor de la etaj dintr-o casă tradițională americană stil Cape Cod cu ușa de dimensiuni înjumătățite, care te obliga să te apleci, să te simți din nou mic și naiv, pregătit pentru orice, să mori din dragoste, cu trupul ca un coș plin de un fum negru și ciudat. Aceste încăperi pătrate, ghemuite și ciudate, sunt ca un imn al adolescenței, al maturității, al primului și ultimului gust al tinereții. Nu pot să îți spun cât de mult a însemnat pentru familia mea și pentru mine achiziționarea acestei case, a fiecărui mic dormitor. Îmi amintesc și acum când au semnat actele în biroul avocatului specializat în drept imobiliar, toți trei radiind unul la celălalt, iertându-ne mintal păcate de un deceniu și jumătate, bătăile din tinerețe pe care mi le administrase tata, neliniștile și maniile mamei, îmbufnarea mea adolescentină, pentru că un simplu custode și soția sa făcuseră, în sfârșit, ceva ce trebuie! Și totul avea să fie bine acum. Nu mai era cale de întoarcere de aici, de la șansa glorioasă care ne fusese acordată în buricul Long Island-ului, de la tufișurile tăiate cu grijă lângă cutia poștală (tufișurile noastre, tufișurile **ABRAMOV**) până la posibilitatea californiană, adesea menționată, de a avea o piscină supraterană în spate, o posibilitate care nu s-a concretizat niciodată din cauza situației noastre financiare proaste, dar la care nici nu am renunțat vreodată de tot. Și nici de la aceasta, camera mea, a cărei intimitate nu fusese niciodată respectată de părinții mei, dar unde, totuși, îmi mai găseam refugiu în zilele fierbinți de vară, pe gloriosul meu pat de cazarmă, cu brațele subțiri de adolescent făcând singurul lucru nononanist de care erau capabile – să ridice în tării volumul mare, roșu, de Conrad, cu buzele moi mișcându-se la unison cu acele cuvinte dense, pereții cu lambriu de lemn deformat absorbindu-mi plescăiturile ocazionale din limbă.

Pe hol, am zărit o altă amintire înrămată. Un eseu pe care tatăl meu îl scrisese în limba engleză pentru buletinul informativ al laboratorului științific din Long Island unde lucra (ajunsese pe prima pagină a ziarului, spre mândria familiei noastre) și pe care eu, în calitate de student cu specializare în limba și literatura engleză la NYU, îl ajutasem să-l corecteze și să-l rescrie.

BUCURIA DE A JUCA BASCHET
de Boris Abramov

Uneori, viața este dificilă și pe oameni îi poate încerca dorința de a se elibera de presiunile și de grijile vieții. Unii merg la psihiatru, alții sar într-un lac rece sau călătoresc în jurul lumii. Dar pe mine nimic nu mă bucură mai mult decât să joc baschet. La Laborator avem mulți bărbați (și femei!) cărora le place să joace baschet. Provin de prin toate colțurile lumii, din Europa, America Latină și de peste tot. Nu pot spune că sunt cel mai bun jucător, nu mai sunt așa tânăr, mă dor genunchii, sunt și cam scund, iar acest lucru este un handicap. Dar iau jocul foarte în serios și când apare o problemă mare în viața mea și simt că nu mai vreau să trăiesc, îmi place să mă imaginez pe teren, încercând să marchez, aruncând mingea de la mare distanță sau făcând manevre împotriva unui adversar agil. Încerc să joc inteligent. Drept urmare, am constatat că adesea sunt victorios chiar și împotriva unui jucător mult mai înalt sau mai rapid, din Africa sau Brazilia, să zicem. Dar nu contează dacă pierzi sau câștigi, important este spiritul acestui joc frumos. Așadar, dacă aveți timp marțea sau joia la prânz (12:30), vă rog să vă alăturați mie și colegilor noștri la centrul de educație fizică, unde ne vom distra petrecând timpul împreună într-o manieră sănătoasă. Vă veți simți mai bine și grijile vieții vor „dispărea de parcă nici n-ar fi existat"! *Boris Abramov este custode în cadrul diviziei Clădiri și Spații Verzi.*

Îmi amintesc că am încercat să-l conving pe tata să elimine partea în care spunea că este „cam scund" și cea în care spunea că-l dor genunchii, dar el a zis că vrea să fie sincer. I-am spus că în America oamenii preferă să-și ignore punctele slabe și să-și sublinieze realizările mărețe. Acum, când mă gândesc la toate acestea, mă simțeam vinovat că m-am născut în Queens și că am avut în farfurie multă mâncare hrănitoare, mâncare care mi-a permis să cresc până la o înălțime seminormală de 175 de centimetri, în timp ce tatăl meu abia dacă ajunge la semnul care marchează 167 de centimetri. El, sportivul, nu eu, moale și staționar, era cel care avea nevoie de acei centimetri în plus pentru a trece cu mingea de baschet pe lângă un uriaș pituitar brazilian.

Strigătul familiar al mamei mele a răsunat la parter:

– *Lionia gotovo!* („Lenny, cina e gata!")

Jos, în sufrageria cu mobilierul românesc lăcuit pe care familia Abramov îl adusese din apartamentul ei din Moscova (totalitatea acestuia putea fi înghesuită într-o cameră americană de mici dimensiuni), masa era acoperită cu de toate, așa cum dictează ospitalitatea rusească, de la patru feluri diferite de salam picant la o farfurie de limbă, tare precum cauciucul și până la fiecare specie de pește mic care a viețuit vreodată în Marea Baltică, ca să nu mai vorbim de sacrul caviar negru. Eunice stătea ca regina Estera, în costumația ei ortodoxă, la capătul ceremonial al mesei, pe o pernă umflată pe care scria Paște Fericit, încruntată din cauza concentrării, neștiind prea bine cum să se descurce cu acei curenți ciudați de iubire și de opusul iubirii care circulau prin aerul cu miros de pește. Părinții mei au luat loc, iar tatăl meu a propus un toast de sezon, în limba engleză:

– Pentru Creatorul nostru, care a făcut America, țara libertății, și care ne dă nouă pe Rubenstein, care îl ucide pe arab, și pentru dragostea care înflorește în asemenea vremuri între fiul meu și Yooo-neee-kay, care [îi face cu ochiul lui Eunice] va fi victorioasă, ca Sparta asupra Atenei, și pentru vară, care este anotimpul cel mai propice iubirii, deși unii ar putea spune că este primăvara.

În timp ce continua cu vocea lui impunătoare, cu un pahar de vodcă de proveniență dubioasă – probabil de la vreun târg de vechituri improvizat în fața garajului – tremurând în mâna lui cu probleme, mama, plictisită, s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

– *Kstati, u tvoei Eu-nice ocen krasivîe zubî. Mojet bît tî jenișsia?* („Apropo, Eunice a ta are dinți foarte frumoși. Poate că te vei căsători?")

Puteam vedea cum mintea lui Eunice absorbea elementele de bază din discursul tatălui meu (arabii – răi, evreii – buni, Banca Centrală Chineză – poate bună, America – întotdeauna numărul unu în inima lui), cântărind expresia de pe chipul mamei mele în timp ce îmi vorbea în rusă. Mintea lui Eunice se mișca atât de repede printre emoții și idei, dar frica de pe chipul ei reflecta o viață care se scurgea prea repede, fără să-i lase timp să-i găsească un sens.

Odată toastul încheiat, cu un final destrămat în bâlbâieli politice mulțumite, ne-am înfruptat din mâncare fără rezerve. Eram cu toții originari din țări strangulate, din punct de vedere istoric, de foamete și niciunul străin de gustul sărat și de cel de saramură.

– Eunice, a spus mama, poate tu poți să-mi răspunzi la această întrebare. Ce este Lenny ca profesie? Eu nu înțeleg niciodată. A făcut facultatea de studii economice la NYU. Deci ce este? Om de afaceri?

– Mamă, am zis, expirând un pic exasperat, te rog.

– Vorbesc cu Eunice, a replicat mama. Ca fetele.

Nu mai văzusem niciodată chipul lui Eunice atât de serios, în ciuda faptului că printre buzele lucioase tocmai se făcea nevăzută coada unei sardine din Marea

Baltică. M-am întrebat ce-ar putea răspunde.

– Lenny se ocupă de ceva foarte important, i-a spus mamei. Seamănă, cred, cu medicina. Îi ajută pe oameni să trăiască pentru totdeauna.

Tata a dat un pumn în masa din sufragerie, nu suficient de tare cât să rupă drăcia românească, dar suficient cât să mă facă să mă retrag în mine, suficient cât să mă îngrijorez că ar putea să-mi tragă una.

– Imposibil! a urlat. În primul rând, se încalc toate legile fizicii și biologiei. În al doilea, imoral, în ochii lui Dumnezeu. Ptiu! Nu aș dori așa ceva.

– Munca e muncă, a zis mama. Dacă americanii bogați și proști vor să trăiască veșnic și Lenny facut bani, ce interesează pe tine? și a dat din mână spre tata. Prostie!

– Da, dar de unde știe Lenny despre medicină? a replicat tata, iluminându-se la față în timp ce flutura ciuperca marinată înfiptă în furculiță. Nu a învățat niciodată la liceu. Care e media lui ponderată? Optzeci și șase virgulă opt nouă patru.

– NYU Stern Business School este pe locul unsprezece la marketing, specializarea lui Lenny, i-a amintit mama, iar eu am simțit că mi se încălzește inima auzind-o cum mă apără.

Mă atacau pe rând și mă respingeau pe rând, de parcă ar fi vrut să dreneze doar o parte din iubirea mea pentru ei, lăsându-l pe celălalt liber să răsucească cuțitul în vechile răni, care între timp făcuseră coajă. Mama s-a întors spre Eunice.

– Deci Lenny ne-a spus că vorbești perfect italiana.

Eunice s-a îmbujorat și mai abitir.

– Nu, a zis ea, coborându-și ochii și punându-și mâinile pe genunchi. Am început deja să uit totul. Verbele neregulate.

– Lenny a petrecut un an în Italia, a spus tata. Am venit să-l vizităm. *Nimic!* Bla-bla-bla. Bla-bla-bla, a făcut, mișcându-și trupul ca să-mi mimeze mersul pe străzile Romei în timp ce încercam să vorbesc cu localnicii.

– Tu ești mincinos, Boris, a zis mama cu nonșalanță. Ne-a cumpărat roșii frumoase la târg în Piazza Vittorio. A negociat prețul. Trei euro.

– Dar roșia e simplu, a replicat tata. În rusă *pomidor*, în italiană *pomodoro*. Până și eu știu lucrurile astea! Poate dacă negocia pentru noi castraveți sau dovlecei…

– *Zatknis uje, Boris* („Tacă-ți fleanca, Boris"), a spus mama, aranjându-și maioul și privindu-mă direct în ochi. Lenny, vecinul domnul Vida ne arată că apari pe fluxul „101 oameni de care trebuie să ne fie milă". De ce o faci? Băiatul ăsta care suge pula râde de tine. Spune că ești gras, prost și bătrân. Că nu mănânci mâncare bună, că nu ai o profesie și că FUTABILITATEA ta e foarte mică

în clasament. Și mai spune că *tebia ponizili* [„ai fost retrogradat“] în companie. Tata și cu mine suntem foarte triști din cauza asta.

Tata și-a mutat privirea cam rușinat, în timp ce, pe sub masă, eu îmi strângeam și îmi relaxam degetele de la picioare. Deci acesta era adevăratul motivul al supărării lor pe mine. Le spusesem de-atâtea ori să nu se uite la niciun flux și la nicio dată despre mine. Eram o persoană retrasă, eu și lumea mea mică. Trăiam într-o comunitate de pensionari. Abia învățasem să FOC. N-aveau altceva mai bun de făcut cu anii rămași de pensie decât să cerceteze dureros de amănunțit viața singurului lor copil? De ce mă hărțuiau cu roșiile lor și cu mediile lor de la liceu și cu „da' ce ești tu ca profesie“?

Dar apoi am auzit-o pe Eunice vorbind, engleza ei americană atât de directă răsunând în micimea casei noastre.

– Și eu i-am spus să nu apară în fluxul acela, a zis. Și n-o va mai face. N-o vei face, nu-i așa, Lenny? Ești atât de bun și de inteligent, de ce trebuie s-o faci?

– *Exact*, a fost de acord mama. Exact, Eunice.

Nu le-am spus că mi-am recăpătat biroul. Nu am spus nimic. M-am lăsat pe spate și le-am privit pe cele două femei din viața mea cum bombăne peste o masă românească lucioasă, care gemea sub o mușama de plastic și douăzeci de tone de maioneză și de pește la conservă. Se priveau una pe cealaltă cu o complicitate placidă. Uneori, mamele și iubitele concurează una împotriva celeilalte, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată asta. Este destul de ușor pentru două femei inteligente, în ciuda diferenței de vârstă și de trecut, să ajungă să fie pe deplin de acord în ceea ce mă privește. *Copilul ăsta*, păreau să spună…

Copilul ăsta încă mai trebuie dădăcit.

CUMPĂTARE, CARITATE, CREDINȚĂ, SPERANȚĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

25 IUNIE

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Prețios,

Ce mai faci, găoază? Of, Doamne. Sau, „oy, Doamne“, cum ar spune iubitul meu evreu. Mă simt atât de ciudat în ultima vreme. Ce n-aș da să iei avionul, să vii aici ca să mergem la Padma să ne facem părul. Al meu a crescut prea lung și arată ciudat. Îu. Poate că ar trebui să-mi fac un permanent *ajumma* cum au mamele noastre, îl usuci dimineața și, gata, se aranjează în formă de cască. Încep să fac și faimoasele șolduri de *ajumma*! Grozav, nu? Arăt ca mătușa mea Suewon corcită cu o rață. Iar fundul meu este ATÂT DE AFURISIT DE MARE că o să-l depășească pe al lui Lenny, care are un fund turtit, de bărbat de vârstă mijlocie, dar hai să nu-ți fac scârbă iar. Vezi, suntem perfecți unul pentru celălalt! Să-mi spui Grăsana, da?

Of, Poneiul meu. Ce mă fac cu Lenny? E atât de inteligent, încât mă intimidează. La Roma, Ben mă intimida cu înfățișarea sa și din cauza asta nu m-am simțit niciodată supersigură în pat. Cu Lenny e mai ușor. Pot fi eu însămi pentru că tot ce face el este atât de tandru și de sincer. I-am făcut o felație și l-am lăsat să-mi ejaculeze în gură și a fost atât de recunoscător, încât a început să plângă, la propriu. Cine ar face așa ceva? Uneori, tot ce vreau este să-l doresc la fel de mult cum mă dorește el pe mine. Vorbește deja de căsătorie, scumpul meu tocilar micuț! Iar eu nu vreau altceva decât să se mai relaxeze și el, să nu mai fie mereu atât de drăguț și de grijuliu și să nu mai încerce să mă mulțumească, să mă mai lase și pe mine să-l conving. Spun prostii?

Deci am fost în Long Island să-i cunosc părinții. Practic, m-a șantajat emoțional ca să mă duc. Tatăl lui e ciudat și greu de înțeles, dar mama lui îmi place.

Nu acceptă prostii de la Lenny sau de la soțul ei. Am vorbit chiar și despre faptul că Lenny ar trebui să se îmbrace mai frumos și că s-ar putea afirma mai bine la locul de muncă și m-a pupat când i-am zis că îl voi duce pe Lenny la cumpărături să-și ia haine din materiale prin care îți respiră pielea. Este atât de emotivă, ceea ce îmi amintește de Lenny, într-un fel. Ehm, ce altceva? Trăiesc într-o casă destul de sărăcăcioasă. Seamănă cu genul de casă pe care o aveau pacienții mexicani ai tatei, în L.A. Îl mai ții minte pe domnul Hernandez, diaconul care șchiopăta de un picior? Ne invitau în casa lor micuță din South Central după slujbă. Cred că fiica lui, Flora, a murit de leucemie.

Mă rog, ce m-a cam speriat a fost să-l văd pe Len citind o carte. (Nu, nu PUȚEA. Le dă cu esență de pin.) Și nu mă refer la scanat de text, cum făceam noi la Euro

Classics cu *Mănăstirea din Parma*. CITEA la modul serios. Avea o riglă pe care o mișca pe pagină foarte încet și șoptea ca pentru sine, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă mai bine fiecare părticică din carte. Am vrut să-i scriu soră-mii, dar eram atât de jenată, încât am stat acolo și m-am uitat la el cum citea, ceea ce a durat cam JUMĂTATE DE ORĂ. În cele din urmă, a pus cartea jos, iar eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. Apoi mi-am aruncat o privire și am văzut că-l citea pe rusul ăla, Tolsoi (cred că e normal, pentru că părinții lui Lenny sunt din Rusia). Credeam că Ben este foarte inteligent, pentru că am văzut că se uita la *Cronicile din Narnia* în cafeneaua aia din Roma, dar Tolsoi e o CARTE de o mie de pagini, nu un stream, iar Lenny era la pagina 930, aproape terminase.

Și e prea drăguț și modest ca să se laude cu faptul că știe atât de multe, așa că nu e ca și cum m-ar provoca, dar uneori vorbește de Politică sau Credit sau chestii d-astea și eu mă uit la el cu o expresie tâmpă. Mă TEM de ziua în care va trebui să mă întâlnesc cu prietenii lui de la Media și că vor vorbi toți așa, chiar și fetele. Cred că, dacă m-aș duce la facultatea de drept, cum vrea mama, aș învăța și eu să fiu așa, dar cine naiba vrea să meargă la facultatea de drept?

Poate că ar trebui să mă întorc la Imagini, cum făceam când eram la Elderbird. Profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate a spus că am un „super talent"; până și călugărițele de la Școala Catolică au rămas impresionate de „abilitățile mele de orientare în spațiu".

E ciudat, pentru că totul e atât de frumos cu Lenny, dar de multe ori mă simt ca și cum aș fi singură. Ca și cum nu găsesc nimic de zis și, în secret, el mă crede doar o idioată. Spune că sunt deșteaptă pentru că am învățat italiana, dar nu a fost chiar atât de greu. Este vorba doar de a memora și de a imita apoi cum se comportă italienii, ceea ce este ușor de făcut dacă provii dintr-o familie de imigranți, pentru că, atunci când mergi pentru prima dată la grădiniță și nu vorbești deloc engleză, totul se rezumă la a imita ce fac ceilalți. Știu că este încă drăguț din partea lui Lenny să încerce să-mi clădească stima de sine spunându-mi că sunt deșteaptă, dar uneori tot ce vreau e să dispar din viața lui și să mă mut înapoi în Ft. Lee acolo unde-mi e locul și să încerc să-mi ajut familia, astfel încât să nu fie obligate doar Sally și mama să se ocupe de gaura neagră din sufragerie care este tata. Oh, și dacă Lenny mai pomenește O DATĂ ceva de întâlnirea cu părinții mei, jur că o să-l plesnesc peste cur cu un nunceak. Uneori chiar nu pricepe. Și nu VREA să priceapă, motiv pentru care mă enervez atât de tare pe el. Crede că amândoi provenim din „familii dificile", așa cum îi place lui să spună, ceea ce nu este deloc adevărat. I-am întâlnit pe ai lui. Nu se compară.

Deci m-am întâlnit la prânz cu Sally și am mers la Cumpărături în Timp Real, iar acum îmi fac griji pentru ea. Avea o privire goală și făcea „aha" la orice îi spuneam. Era ca și cum nu mai știa cine e. Pe de o parte, vrea sutienele alea Saaami fără sfârcuri, iar pe de altă parte, vrea să mă duc la un grup stupid de la biserică, la Barnard. S-a îngrășat foarte mult, nu doar cum se întâmplă la cincisprezece ani, în primul an de liceu, și arată tristă și îndesată la greutatea ei, așa că i-am spus că ar fi

bine să aibă grijă ce mănâncă, iar ea s-a uitat la mine de parcă n-aș fi fost acolo. Singura ei bucurie este politica. Ea și celelalte fete grase protestează și vorbesc despre Rubenstein și despre faptul că nu mai suntem o țară liberă. Iar când îi reamintesc că ar trebui să se gândească la credință, nu la politică, se limitează să răspundă „creștinismul este crezul activiștilor“. Aș vrea să-l întâlnesc pe cel care i-a pus în gură vorbele astea și să-i trag un pumn în față. O iubesc atât de mult, Ponei Prețios, cred că, după mama, este cea mai importantă persoană din viața mea și nu știu cum s-o ajut, pentru că nici eu nu sunt un model de urmat, corect?

Mă rog, m-am dus cu Sally într-un parc foarte frumos din East Village, numit Tompkins Square, unde se aflau o mulțime de Persoane cu Valoare Netă Scăzută, care s-au campat acolo cu toate lucrurile lor murdare, nu au mâncare, nici apă curată, dar toți au niște computere foarte vechi pe care încearcă să le pornească, dar n-au deloc Imagini sau fluxuri. Așa că, după ce a plecat Sally, am fugit acasă și-am luat toate äppärätele mele vechi și le-am împărțit oamenilor din parc, poate în felul acesta vor putea să-și caute un loc de muncă sau să-și contacteze familiile. Erau atât de fericiți să aibă vechile mele lucruri de ghetou, că m-am și întristat, pentru că asta era acum viața lor, deși anul trecut unii dintre ei lucrau la Credit sau erau ingineri. Era chiar și un bărbat foarte chipeș, înalt, cu aspect de teuton, dar nu mai avea toți dinții în gură. A fost în Garda Națională și l-au trimis în Venezuela, iar când s-a întors acasă nu i-au plătit prima. Îl cheamă David. A fost foarte drăguț, m-a îmbrățișat și mi-a spus că suntem cu toții în aceeași situație. Și eu m-am gândit „Mi-aș dori ca viața ta să fie mai bună, dar nu suntem cu toții în această situație“. Apoi, când am plecat, am văzut o fântână veche care avea un fel de foișor cu patru colțuri, iar pe fiecare dintre ele era scris un cuvânt: „Cumpătare, Caritate, Credință, Speranță.“ Nu știu de ce, dar ceva din cuvintele astea m-a făcut să mă gândesc la tata, la cum, când eram mică, îmi punea plasturi pe genunchi cu degetele alea mari și groase ale lui și-mi spunea, așa cum le spunea pacienților lui copii, „Totu' bine acum, totu' bine acum“ și-am început să plâng ca o idioată. Apoi m-am gândit la Lenny și la elefantul pe care l-am văzut la grădina zoologică, și la cum i-am sărutat trompa mare, și la expresia de pe chip. Ce expresie avea, Poneiule! Despre cumpătare sau credință nu știu ce să zic, dar cum rămâne cu speranța și caritatea? Nu avem cu toții nevoie de ele?

Îuuu, de ce mă văicăresc mereu la tine? Scuză-mă că sunt atât de deprimantă. Când ne vedem o să-ți dau un pupic mare-mare, chiar între sânii tăi mici, singura și unica mea târfă iubitoare de spermă, prințesă a tot ce e bun și corect în lume!

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Prețioasă,

Uaca-uaca, tolomaca! Care-i treaba? Scuze, și eu sunt cam mahmură și deprimată. M-am dus la o petrecere la Ha Ng, vietnameza aia drăguță de la Școala Catolică, cea care și-a făcut operație de micșorare a stomacului. Ne-am îmbătat cu Mai Tai și o tipă filipineză din UGuangdong-Riverside a vomitat pe ea. DEZGUSTĂTOR! Deci sunt deprimată pentru că am bănuiala că Gopher mă înșală.

Și nu cu Wendy Snatch, ci cu o bagaboantă mexicancă, pe care am văzut cum i-o sugea în mașină, în parcarea unui restaurant de taco cu pește din Echo Park. Da, l-am urmărit, apoi i-am aflat parola de pe Teens (este „PORKadobo“, în caz că vrei să asculți toate rahaturile lui, ha ha!) și de trei săptămâni își trimit mesaje de dragoste în ascuns. El îi spune *chuleta*, iar ea nu poate spune în engleză decât *Hi, babee*. Așa că am intrat pe un site nou de pe Teens numit D-base, unde îți pot prelucra digital poze, să te acopere cu rahat sau să pară că ți-o trag patru tipi deodată, și i-am trimis lui Gopher toate aceste Imagini cu mine în care mi-o trag patru tipi deodată. Aveai dreptate, trebuie să preiau controlul asupra sentimentelor mele pentru Gopher, este singurul mod în care pot să-l fac să mă respecte, în loc să reguleze o retardată de nenorocită de imigrantă scârboasă care, probabil, are 300 pe Stâlpii de Credit. Sper să o deporteze cât mai curând. Oricum, a venit acasă la ai mei și m-a futut în cur, ceea ce cred că e un semn bun, pentru că nu am mai făcut asta de ceva vreme, iar apoi i-a răspuns târfei pe Teens abia după trei ore, așa că tot ce fac e să mă uit la äppärät, așteptând să mai apară alte rahaturi incriminatorii.

Cu ce-am greșit, Panda Prețioasă? De ce nu găsim și noi bărbați potriviți pentru noi? Măcar Lenny al tău te iubește atât de mult, încât nu te va înșela niciodată. Nu înțeleg de ce te simți atât de nesigură în privința lui. Este inteligent. Și?! Ce-ți pasă? Nu e ca și cum ar fi un superstar Media sau vicepreședinte la LandOLakes. Deci CITEȘTE PE BUNE, în loc să scaneze. Mare scofală. De ce nu vă citiți unul altuia, în pat, sau chestii d-astea? Și dup-aia ajungi să-ți coși singură hainele. HA HA HA. Mă rog, acum contează să arăți bine, nu să fii inteligent și nu cred că ar trebui să faci copii cu el, pentru că o să ai copii foarte urâți.

Îmi pare rău că ai văzut oamenii aceia săraci în parc, scumpa mea panda sensibilă, dar ai dreptate, nu suntem cu toții în aceeași situație. Dar cred că ceea ce face sora ta este tare. Cineva trebuie să se opună și să le zică vreo două acestor idioți care conduc totul. Bravo, Sally! Oh, rahat. Trebuie să mă sustrag. De ce te face alcoolul să mergi așa des la baie? O fi vreo chestie științifică?

26 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

De ce tu nu răspunde lui mami? De trei ori am sunat și am scris. Luăm cina cu unchiul Joon și fac dolsot bap așa cum îți place ție, cu orez foarte crocant de la fundul oalei. Când eram mică nu mâncam orez de pe fund pentru că suntem de familie bună și dădeam nooroonggi doar la cerșetori, dar acum știu că îți place, așa că las mereu dolsot bap prea mult la cuptor chiar și când nu ești aici pentru că îmi este atât de dor de tine!!! :-) Ha, încerc să fac emoji nefericit, dar îmi iese fericit, așa că poate că Ijuș îmi spune ceva! Fii recunoscătoare și nu te risipi, pentru că ești binecuvântată întru Hristos. Suntem familie mult mai fericită acum că ești aproape și o veghezi pe Sally. Tata iubește la tine foarte mult, dar am tulburare în inima mea.

Eu văd pe mama lui Joy Lee la H-Mart. Tu spui tu stai în apartamentul lui Joy din Manhattan, dar doamna Lee spune că nu adevărat. De ce tu minți pe mami? Oricum aflu totul. Poate tu acum locuiești cu un băiat *meeguk* în apartament murdar? Atât de șocant. Atât de șocant. Tu întorci acasă și locuiești cu noi. Tati mult mai bine acum. Sally are nevoie de tine să fii model de urmat, așa că stai departe de băiatul murdar *meeguk*. Știu că engleza mea proastă, dar tu înțeles ce scriu cred.

Iubesc la tine,

Mami

Oh, ce înseamnă 3 200 de dolari indexați la yuan „costuri diverse“ în contul AlliedWasteCVS??? Aceasta în plus față de costuri financiare obișnuit? Încerc să deschis link la noul curs de pregătire LSAT în Fort Lee, care doamna Lee spune că Joy obține cele mai bune rezultate. 174 și înainte avea 154. Am întrebat alte mămici de la Biserică ce note și această îmbunătățire foarte bună.

EUNI-TARD: Lenny, parcă te-am rugat să cureți cada. Acest apartament este dezgustător de murdar. Eu am spălat deja pe jos în bucătărie și în baie și am aspirat și covorul din hol. Azi trebuie să speli cada! Nu-mi place să trăiesc într-o cocină de porci.

LABRAMOV: Euny, îmi pare rău, dar trebuie să rămânem până târziu la serviciu astăzi. Avem o ședință la care sunt obligat să particip, despre criza datoriilor și chestia cu protestul PVNS în Central Park și D.C. Ei cred că Banca Rezervei Federale ar putea intra în incapacitate de plată în dolari anul acesta (!) și nu toți banii clienților noștri sunt în totalitate indexați la yuan. Trebuie să pregătesc vreo o mie de dosare până la ora 6. Cred că Joshie se va întâlni cu reprezentantul Băncii Centrale Chineze! Oricum, este destul de bine pentru cariera mea că au încredere în mine cu astfel de lucruri.

EUNI-TARD: Și? Ce legătură are asta cu cada?

LABRAMOV: Poate în weekend putem organiza o mică petrecere de curățenie.

EUNI-TARD: În cadă e mai mult părul tău, știi doar. Tu ești cel care năpârlește 24/7.

LABRAMOV: Știu. Nu am mai curățat niciodată cada înainte, așa că poate data viitoare putem schimba sarcinile.

EUNI-TARD: Ți-am arătat de trei ori cum se face. Ești destul de inteligent când vine vorba de incapacitate de plată în dolari sau mai știu eu ce, dar nu știi să cureți cada?

LABRAMOV: Ai putea să stai lângă mine când o curăț, la sfârșitul săptămânii.

EUNI-TARD: Las-o baltă. O s-o curăț eu. Până la urmă, cel mai simplu e să fac eu totul.

LABRAMOV: Nu, nu o face! Așteaptă până am și eu timp. Îmi pare rău că sunt atât de ocupat la serviciu.

LABRAMOV: Bună! Ești aici?

LABRAMOV: Ești supărată pe mine?

LABRAMOV: Eunice!

EUNI-TARD: Îh.

LABRAMOV: Ce?

EUNI-TARD: Urăsc asta.
LABRAMOV: Ce pot să fac ca să te simți mai bine? Fac curățenie tot weekendul, în toată casa.
EUNI-TARD: Nimic. Nu poți face nimic. Nu te pot schimba. Deci bănuiesc că trebuie să-mi asum eu toate responsabilitățile.
LABRAMOV: Nu e adevărat, Eunice.
LABRAMOV: Mă schimb. Doar că e nevoie de timp.
LABRAMOV: Hai să ieșim la o cină frumoasă la localul brazilian din Village. Fac eu cinste.
EUNI-TARD: Nu uita să iei hârtia igienică DOUĂ-STRATURI în drum spre casă.
LABRAMOV: Nu uit.
EUNI-TARD: Întotdeauna uiți. Ai creier de ton.
LABRAMOV: Ha ha. Mă bucur că nu ești supărată pe mine.
EUNI-TARD: Ar trebui să apreciezi ce ai, tocilarule.
LABRAMOV: Dar apreciez.
EUNI-TARD: Tot ce vreau este un apartament frumos și curat, Lenny. Nu vrei și tu să te întorci acasă și să găsești frumos și curat? Nu vrei să fii mândru de casa în care trăiești? Nu despre asta este vorba când ești adult? Nu doar de citit Tolsoi ca să te dai inteligent. Mare scofală.
LABRAMOV: De citit ce? Mare ce?
EUNI-TARD: Las-o baltă. Trebuie să mă duc la spălătorie. Cine o să-ți ia chiloții dacă nu mă ocup eu? Apropo, ar trebui să porți boxeri, nu doar chiloți obișnuiți. Asigură mai mult suport. Mereu te plângi că te dor boașele după o plimbare lungă, de ce crezi că se întâmplă asta?
LABRAMOV: Pentru că port lenjerie intimă proastă.
EUNI-TARD: Cine te iubește, *kokiri*?

ORA „COLĂCEILOR DE PE ȘOLDURI“ CU AMY GREENBERG

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

30 IUNIE

Dragă jurnalule,

Deci, după succesul uriaș cu părinții mei, am rugat-o pe Eunice să vină cu mine în Staten Island să îi cunoască pe prietenii mei. Bănuiesc că intențiile mele au fost îngâmfate și superficiale. Am vrut să le-o prezint pe Eunice băieților mei, să-i impresionez cu tinerețea și frumusețea ei. Și voiam să o impresionez și pe ea, pentru că Noah și prietena lui, Amy, sunt atât de Media.
Prima parte a funcționat – nu poți să o cunoști pe Eunice și să nu-i apreciezi tinerețea și indiferența rece și scânteietoare. A doua parte, nu prea.

Seara în cauză era ceea ce noi numim „Seară de familie“, când toți băieții își invită respectivele partenere la Cervix, genul de seară în care eu eram de obicei pe minus la capitolul iubită și mă simțeam a cincea roată la căruță. Dar în seara aceea aveam să fim Noah și iubita lui emotivă, Amy Greenberg, Vishnu și Grace și eu cu Eunice, cuplul în devenire.

Pe drum spre metrou, mergând braț la braț, încercam să o etalez pe iubita mea locuitorilor de pe Grand Street, dar numărul celor care să o aprecieze pe Eunice a fost cam subțire în acea zi. Un caucazian nebun care se spăla pe dinți în plină zi. Un evreu pensionar care azvârlea un pahar gol de Coca-Cola într-o saltea aruncată la gunoi. Un cuplu aztec care se certa, lovindu-se unul pe altul în cap cu două margarete de plastic din neclintita fațadă din cărămidă a unui proiect imobiliar de locuințe.

Aproape că reușiserăm să ajungem la metrou fără niciun incident. Dar în dreptul lotului înconjurat de sârmă ghimpată de lângă RiteAid, unde vecinul nostru căcăcios se așeza pe vine în mijlocul zilei, am observat un lucru curios. Fusese montat un nou panou publicitar, grație amabilității angajatorului meu, Staatling-Wapachung. Acesta înfățișa o împletire familiară de sticlă și pompozitate, o serie de apartamente cu trei etaje ciocnindu-se unele de altele în unghiuri ciudate, ca niște cuburi de gheață pe jumătate topite într-un pahar cu băutură. „HABITATELE DIN EST“, proclama panoul, alături de steagurile Emiratelor Arabe Unite, China-Globală și cel al Uniunii Europene.

O COMUNITATE TRIPLEX SELECTĂ PENTRU **CETĂȚENI NON-AMERICANI**
de Staatling Property

Șapte unități de locuit TRIPLEX cu prețuri de la 20 de milioane de euro nord-europeni/33 de milioane de yuani

– Douăzeci de milioane de euro! i-am spus lui Eunice. Asta înseamnă salariul meu pe cincizeci de ani. Nici măcar străinii nu mai au atâția bani!

– Nu aici e locul unde se cacă tot timpul tipul ăla? a spus Euny cu nonșalanță, obișnuită, se pare, cu capriciile cartierului meu. Am continuat să citesc:

ÎN ATENȚIA REZIDENȚILOR STRĂINI!
CUMPĂRAȚI ASTĂZI O UNITATE DE LOCUIT TRIPLEX ȘI PRIMIȚI

- Scutire de la monitorizările Autorității Americane pentru Restaurare (AAR) asupra Cariilor, Datelor și Căutărilor de Proprietăți
- Securitate de calitate premiată, asigurată de Wapachung Contingency
- Asistență EXCLUSIVĂ în vederea obținerii nemuririi din partea diviziei noastre de Servicii Post-Umane.
- Parcare gratuită pentru primele 6 luni

Doar pentru persoanele cu venit peste 1500 în Clasamentul Credit
Zona a fost COMPLET parcelată în vederea Limitării Pagubelor
– Asistență EXCLUSIVĂ în vederea obținerii nemuririi?

Poftim? La Servicii Post-Umane trebuia să dovedești că ești demn să păcălești moartea. După cum am spus, doar 18% dintre solicitanții noștri s-au calificat pentru Produsul nostru. Așa a gândit-o Joshie. De aici și Admisiile care-mi fuseseră încredințate mie. De aici și testele de Cunoaștere a Limbajului și eseurile despre cum să trăiești mai mult decât propriul copil. De aici întreaga filozofie. Acum aveau de gând să acorde nemurirea unei găști de miliardari grași și mondeni din Dubai pentru că au cumpărat o „unitate de locuit“ TRIPLEX Staatling?

Eram pe punctul de a începe o diatribă sănătoasă pe tema Toate Subiectele din Lume (cred că lui Eunice îi place când o învăț lucruri noi), când am observat

o mâzgălitură familiară pe colțul panoului.

Desenat cu șablon, cu marginile prelinse, cum fusese la modă la începutul secolului, am văzut – nu, nu, n-are cum! – o reproducere artistică a lui Jeffrey Vidra, inchizitorul meu de la Ambasada SUA din Roma, cu stupida lui bandană roșu-alb-albastru, cu o pată care semăna a herpes pe buza lui superioară plină de păr.

– Oh! am exclamat, făcând, la propriu, câțiva pași înapoi.

– *Kokiri?* a întrebat Eunice. Ce ai, față de tocilar?

Am expirat zgomotos.

– Atac de panică? a întrebat.

Am ridicat mâna, indicând că am nevoie de un moment de pauză. Ochii mei alergau în sus și în jos pe desen, ca și cum ar fi încercat să-l șteargă, trimițându-l într-o altă dimensiune. Vidra se uita la mine: cocoșată, cu un bizar aer sexual, gravidă de viață, cu blana netezită în mici grămăjoare trasate în cărbune, aparent caldă și moale la atingere. Mi-a amintit de Fabrizia. Trădarea mea. Ce îi făcusem? Ce îi făcuseră? Cine desenase asta? Ce încercau să-mi spună? M-am uitat la Eunice. Profita de pauza mea de patruzeci de secunde pentru a-și îngropa nasul în äppärät. Ce căutam eu alături de această creatură digitală elegantă? Pentru prima dată de la sosirea ei în viața mea, m-am simțit realmente nelalocul meu.

Dar ziua aceea încă nu terminase cu mine.

Când am ajuns la Cervix, tocmai prietena mea, Grace, a fost cea care a ridicat obiecții.

– E prea tânără pentru tine, mi-a șoptit după ce Eunice s-a îndepărtat de noi și a început să facă cumpărături pe FundDeLux.

Nu era nimic deosebit de antisocial în gestul ei – băieții urmăreau pe propriile äppäräte vizita la Washington a reprezentantului Băncii Centrale Chineze, Wangsheng Li, iar Amy, iubita lui Noah, aranja loțiuni de mâini și alte produse sponsorizate pentru a transmite în direct „Ora Colăceilor de pe Șolduri cu Amy Greenberg".

Preț de o secundă, am crezut că Grace era geloasă pe Eunice, ceea ce, mie unul, îmi convenea, pentru că, sincer să fiu, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Grace. Nu era deosebit de drăguță, avea ochii prea depărtați, dinții de jos, ca o tamponare în lanț pe autostradă și era, dacă se poate spune așa, atât de slabă de la brâu în sus, încât arăta ca o pasăre orice ar fi făcut, chiar și atunci când urca scările sau îți întindea o farfurie cu brie. Dar era atât de amabilă, atât de amabilă și de directă, atât de educată și de serioasă în ceea ce privește viața, încât, la Roma, pe când mă credeam îndrăgostit de Fabrizia, mi-era suficient să mi-o imaginez pe Grace povestind despre copilăria ei singuratică și complexă din cel

mai îndepărtat colț al statului Wisconsin sau despre artistul german Joseph Beuys[41], pasiunea ei, pentru a-mi da seama că relația mea cu biata, condamnata Fabrizia era ceva trecător, o minciună.

– De ce nu-ți place Eunice? am întrebat-o pe Grace, sperând că se va bâlbâi și își va mărturisi, cuprinsă de durere, dragostea pentru mine.

– N-am zis că nu-mi place de ea, a răspuns Grace. Dar am impresia că are multe probleme de rezolvat.

– Și eu am multe de rezolvat, am spus. Poate că eu și Eunice le putem rezolva împreună.

– Lenny, a spus Grace, mângâindu-mă pe braț și dezvelindu-și dinții galbeni de jos (cât mă încântau imperfecțiunile ei!), dacă ești atras fizic de ea, e firesc. Nu este nimic în neregulă cu asta. E sexy. Distrează-te cu ea! Trăiește o aventură! Dar nu mă lua cu „Sunt îndrăgostit de ea".

– Mi-e frică de moarte, am recunoscut.

– Și ea te face să te simți tânăr? a spus Grace.

– Mă face să mă simt chel, am zis și mi-am trecut mâna prin ce-mi mai rămăsese din păr.

– Mie îmi place părul tău, a spus Grace, trăgând ușor de smocul din mijlocul frunții care arăta ca o sentinelă înarmată. E onest.

– Poate suna ridicol, dar, pentru mine, e ca și cum Eunice mi-ar dărui nemurirea. Și, te rog, Grace, fără discursuri creștinești. Chiar n-aș suporta.

– Vom muri cu toții, Lenny. Tu, eu, Vishnu, Eunice, șeful tău, clienții tăi, toată lumea, a spus ea.

Băieții huiduiau acum spre äppäräte; ne-am alăturat și eu cu Grace. Se uitau la streamul prietenului lui Noah, Hartford Brown, care făcea o emisiune mixtă: comentarii politice și sex gay hardcore. Stimatul Li – oficial guvernatorul Băncii Populare China-Globală, neoficial cel mai puternic om din lume – era filmat mai întâi pe peluza Casei Albe, discutând cu liderii noștri bipartiți habarniști. Iată-l pe idolul tatălui meu, pe Rubenstein, secretarul Apărării Naționale, aplecat de la brâu, cu furia sa bâlbâită și lipsită de coerență transformată în supunere calmă, cu obișnuita-i batistă albă ieșind din buzunarul costumului, un indiciu ieftin al capitulării. Rubenstein i-a prezentat lui Li un fel de peștișor auriu, care a făcut un salt în aer, deschizându-se miraculos într-o formă de bulb, asemănătoare cu harta Chinei, semn că America încă mai poate produce și *inova*.

Apoi, în superpoziție, iată-l pe Hartford, aflat pe ceea ce părea a fi un iaht, undeva în apropierea Antilelor Neerlandeze, cu picături răcoroase care-i stropeau ochelarii de soare, două brațe păroase și bronzate care-i masau pieptul și umerii ca de marmură, în timp ce iubitul său se împingea ritmic în el, apropiindu-l și îndepărtându-l de obiectivul äppäräturului.

– Fute-mă, ciocolatiule, i-a îngânat el tovarășului său de navigație, cu buzele sale atât de indecente și totuși atât de masculine, de pline de viață și de căldură, încât m-am trezit că mă bucur pentru fericirea lui.

Apoi ni-l arată din nou pe Li, la Casa Albă, alături de tânărul nostru lider-marionetă Jimmy Cortez, președintele american stând țeapăn pe scaun, bancherul chinez ceva mai relaxat, insensibil la numeroasele microfoane care i se înfigeau sub nas.

– Îmi place la nebunie cum e îmbrăcat chinezul, a spus Hartford despre imaginile de la Casa Albă, pe un ton sacadat din pricina gemetelor de plăcere provocate de neerlandezul care-l regula.

Urmăritorilor li s-a reamintit că Li fusese ales cel mai bine îmbrăcat bărbat din lume de către un sondaj multinațional oficial, respondenții fiind deosebit de încântați de „simplitatea costumelor sale" și de „ochelarii supradimensionați și plini de farmec".

– Ne dorim ca națiunea chineză să devină o țară de consumatori, nu de vidre, s-a adresat pe un ton milog președintele Cortez guvernatorului.

Stai, ce? O națiune de *vidre*? Am derulat fluxul pe äppärătul meu, să mai văd o dată. „Ne dorim ca națiunea chineză să devină o țară de consumatori, nu de vidre", a declarat întocmai președintele. Isuse Hristoase, o luam razna.

– Poporul american are nevoie să găsească în China-Globală salvatorul ultimilor noștri producători. China nu mai este o țară săracă. A venit vremea ca poporul chinez să *cheltuiască*.

Domnul Li a dat din cap distras, zâmbindu-ne cu marele său zâmbet de doi bani. Apoi, președintele Cortez a rostit câteva cuvinte în chineză, care au fost traduse drept „O.K. a cheltui acum! Mergeți și distrați!".

– Oh, rahat, a făcut Vishnu, palpându-și frenetic äppärätul. Se întâmplă ceva, fraților!

Abia dacă îl auzeam din cauza zgomotului din bar. Tinerii beau mai mult, unele femei se dezbrăcau, cuprinse de nervozitate, deși Eunice Park își strângea ușor puloverul în jurul umerilor, ștergându-se la nas din cauza aerului condiționat.

– În Central Park are loc o revoltă, a continuat Vishnu. Cei de la Gardă îl bat pe un tip de culoare și sunt cotonogiți oamenii cu VNS.

În bar se răspândea vestea despre măcelul din Central Park. Nimeni nu transmitea încă în direct, dar pe äppäräte și pe ecranele mari ale barului începeau să apară Imagini. Un adolescent (sau cel puțin așa părea, cu picioarele lungi și deșirate), cu fața întoarsă într-o parte, o rană adâncă, roșie traversându-i partea din mijloc a corpului, ghemuit ca un animal călcat de mașină pe cocoașa verde și moale a unui deal proeminent. Cadavrele a trei bărbați și al unei femei (o

familie?) zăceau pe spate, cu brațele lor negre și goale aruncate aiurea peste corp, ca și cum s-ar fi strâns în brațe la întâmplare. Și un bărbat pe care mi s-a părut că-l recunosc – șoferul de autobuz șomer pe care eu și Eunice îl văzuserăm pe Cedar Hill. Aziz nu-știu-cum. Mi-am amintit mai ales ce purta, tricoul alb și lanțul de aur cu simbolul yuanului supradimensionat. Iată-l acolo – ce stranie joncțiune de întâmplări, să-l văd mai întâi în viață, fie și pentru o clipă, și apoi cu un semn de mărimea unei monede de cinci jiao[42] care-i străpunsese jumătatea superioară a frunții ciocolatii alungite, roșul sângerând ruginiu de-a lungul verigilor lanțului greu de la gâtul său, dinții amarnic încleștați, ochii deja dați pe spate în orbite. Mi-a luat câteva clipe ca să găsesc o descriere pentru ceea ce vedeam – *un om mort* – tocmai când ecranul a trecut la o imagine a cerului de deasupra parcului, în care se vedea coada ridicată în sus a unui elicopter, botul probabil înclinat în jos, pregătit de execuție, și, pe fundal, dâre roșii de trasor care iluminau sfârșitul călduț al unei zile de vară.

În Cervix s-a lăsat tăcerea. Nu auzeam nimic în afară de sunetul flaconului de Xanax deschis instinctiv de trei dintre degetele mele amorțite, urmat de hârșâitul pastiluței albe care mi-a coborât pe gâtul uscat. Am asimilat Imaginile, tresăriri de frică existențială străbătând grupul nostru de oameni cu aceleași venituri. Teama a fost temporar înlocuită de un val de empatie pentru cei care erau, după nume, concetățenii noștri newyorkezi. Cum era să fii unul dintre cei morți sau pe cale de a fi omorât? Să fii mitraliat de sus, în centrul orașului? Să înțelegi dintr-odată că familia ta murea în jurul tău? În cele din urmă, frica și empatia au fost înlocuite de o altă revelație. Revelația că nouă nu ni se va întâmpla așa ceva. Că actele la care asistam nu erau terorism. Că noi eram oameni de treabă. Că aceste gloanțe vor ști să facă diferența.

I-am dat mesaj lui Nettie Fine: „Ai văzut ce se întâmplă în parc????"

În ciuda diferenței de fus orar de la Roma (cred că era trecut de 4:00 dimineața), mi-a răspuns imediat: „Tocmai am văzut. Nu-ți face griji, Lenny. Este groaznic, dar se va întoarce împotriva lui Rubenstein și a celor de teapa lui. Trag în Central Park pentru că nu se află acolo destui foști membri ai Gărzii Naționale. Nu vor ataca niciodată foștii soldați. Adevărata acțiune are loc în Tompkins Square, pe care Media nu o acoperă deloc. Trebuie să te duci acolo să te întâlnești cu prietenul meu, David Lorring. Pe vremuri, făceam consiliere posttraumatică în D.C., iar el a ajuns la mine după două misiuni în Ciudad Bolívar. Organizează o adevărată rezistență acolo. Un tip strălucit. Bine, trebuie să dorm puțin, scumpule. Fii tare! Pupici, Nettie Fine. P.S. Urmăresc cu religiozitate fluxul prietenului tău, Noah Weinberg. Când mă întorc în Statele Unite, mi-ar plăcea să-l scot în oraș."

Am zâmbit când am citit mesajul lui Nettie. O femeie de 60 de ani care era

încă activă, care încă mai încerca să facă din țara noastră ceea ce trebuia să fie. Cu siguranță exista speranță. De parcă ar fi vrut să-mi confirme gândurile, pe CrisisNet a apărut un nou anunț: „RATA LIBOR CREȘTE CU 32 DE PUNCTE; DOLARUL CREȘTE CU 0,8% FAȚĂ DE YUAN, LA 1¥ = 4,92 DOLARI."

Să aibă piețele dreptate? Să fi fost masacrul din Central Park un adevărat punct de cotitură? Să se întoarcă împotriva lui Rubenstein și a acoliților săi?

Am recitit mesajul lui Nettie Fine. Mă inspira, dar era ceva în neregulă cu formularea. *Adevărata acțiune are loc în Tompkins Square*. Am încercat să-mi imaginez cuvintele „adevărata acțiune" ieșind de pe buzele atente și inteligente ale lui Nettie. Ce se întâmplase cu ea? *Vidra*. I-am dat mesaj Fabriziei, la Roma. „DESTINATARUL A FOST ȘTERS." Bine, trebuia să încetez să-mi mai fac griji. Un adevărat masacru avea loc sub ochii mei. Uită de lumea veche. Nu eram eu responsabil pentru ce s-a întâmplat cu Nettie sau cu Fabrizia. Eram responsabil doar pentru Eunice Park.

Între timp, la Cervix, liniștea uluitoare fusese deja înlocuită de o stare de frivolitate generală, amestecată cu furie exersată, oamenii aruncând cu dolari aproape fără nicio valoare, neindexați, sărbătorindu-se pe sine cu bere belgiană. Tot ce-mi amintesc este că simțeam puțină fierbințeală în jurul tâmplelor și-mi doream să fiu mai aproape de Euny. Lucrurile erau dificile între noi de când recidivasem și pusesem iar mâna pe o carte și mă prinsese citind, nu doar scanând textul în căutare de date. Cu violența aflată la doar câțiva kilometri la nord de noi, nu voiam să mă despartă nimic de iubita mea, cu siguranță nu cartea cât două cărămizi – *R* & *P* – de Tolstoi.

Noah a început imediat să facă streaming, dar prietena lui, Amy Greenberg, era deja în direct. Și-a ridicat rochia pentru a-și arăta acumularea nesemnificativă de țesut adipos care îi încununa picioarele perfecte, revărsându-se din blugii ei perfecți, așa-numiții „colăcei". A plesnit cu palma zona respectivă, rostind replica ei faimoasă:

– Hei, fetelor, aveți colăcei pe șolduri?

– E vremea lui Rubenstein în Central Park, a spus Noah. E vremea pentru Limitarea Pagubelor, vremea când totul se vinde pe nimic, când totul trebuie să dispară, când în America „prețurile noastre sunt exorbitante", iar R-stein nu se va potoli până când nu vor fi eliminați din orașul nostru toți negrii și hispanicii. Aruncă bombe asupra mamelor noastre așa cum Cristi Columb a aruncat microbi asupra pieilor roșii, *cabróns*. Mai întâi îi omori, apoi îi aduni, ca pe vite. Jumătate dintre negrii și hispanicii din oraș vor sfârși într-un Centru securizat de verificări din Utica înainte de sfârșitul săptămânii. Faceți bine și țineți äppärätele departe de acei Stâlpi de Credit.

S-a oprit să se uite peste datele brute care îi erau transmise. Apoi și-a întors

fața obosită și animată de profesionalism spre noi, neștiind la ce emoție să mai apeleze în continuare, dar neputându-și stăpâni încântarea viscerală.

– Sunt optsprezece morți, a anunțat, de parcă abia aflase el însuși. Au împușcat optsprezece oameni.

Iar eu m-am întrebat în sinea mea ce era emoția aceea din vocea lui. Dacă lui Noah îi făcea plăcere, pe ascuns, că se întâmplă toate astea? Dacă nouă, tuturor, ne făcea plăcere? Dacă violența aceea canaliza, de fapt, frica noastră colectivă, transformând-o într-un fel de limpezime momentană a minții, făcându-ne să înțelegem că suntem în viață în vremuri decisive, bucuroși să devenim importanți din punct de vedere istoric prin simpla asociere? Mă și vedeam proclamând cu entuziasm vestea cum că eu îl văzusem pe acel șofer de autobuz, pe Aziz, care a murit în Central Park, poate chiar schimbasem un zâmbet cu el sau un urban *care-i treaba*. Nu mă înțelege greșit, și eu am simțit oroarea, dar m-am întrebat, spre exemplu, ce erau aceste centre securizate de verificări despre care tot vorbea Noah? Chiar să fie împușcați oameni în ceafă fără un proces? Odată, i-am amintit lui Noah cum *The New York Lifestyle Times* avea corespondenți adevărați, care mergeau să relateze și să verifice la fața locului, dar el s-a limitat să-mi arunce una dintre privirile acelea care spun „Bătrâne, nici *măcar* să nu te gândești…“, întorcându-se la înjurăturile sale în spaniolă în fața obiectivului. Dar, din nou, Nettie Fine îi urmărea *cu religiozitate* fluxul, așa că poate îmi scăpa ceva. Poate Noah era, de fapt, o persoană de treabă pentru vremurile în care trăiam.

– Optsprezece oameni morți! a strigat Amy Greenberg.

Și-a pus mâna pe aproape-invizibilul ei colăcel de țesut adipos revărsat peste talia neglijabilă și musculatura serioasă de deasupra, ca și cum ar fi vrut să-l certe pe Rubenstein și administrația sa, dar această manevră i-a permis și să-și scoată în evidență sânul stâng – declarat public de un sondaj aleatoriu ca fiind cel mai arătos –, care i-a ieșit din decolteu, poziționându-se perfect în centrul obiectivului.

– O uriașă manifestație în Central Park, Garda Națională împușcă oameni, distrugându-le micile barăci, iar eu sunt fericită că iubitul meu, Noah Weinberg, se află chiar aici, privind pe deasupra umărului meu, pentru că *nu mai pot face față la așa ceva*. Adică, hei, cineva să mă oprească înainte să mă înfig iar în mâncare. Noah, sunt atât de norocoasă să te am în viața mea în acest moment oribil și știu că nu sunt perfectă, dar, bine, și asta e clișeu total, dar tu însemni totul pentru mine, pentru că ești atât de bun și sensibil și sexy, ești atât de Media, și… – vocea a început să-i tremure și a clipit repede înadins, astfel încât să-și grăbească lacrimile – nici nu știu cum poți iubi o grăsană ratată ca mine.

Grace și Vishnu se sprijineau unul de celălalt ca două părți ale unei străvechi ruine, în timp ce în aerul din jurul nostru apăreau noi bilanțuri ale morților.

Cifrele creșteau. Mi-am amintit punctul nr. 4, „Ai grijă de prietenii tăi“, dar încă o dată prietenii mei erau cei care aveau grijă de mine. Observând că stau singur lângă Eunice, care era cu ochii înfipți pe FundDeLux (să fie oare prea șocată de violența aceea ca să se oprească din cumpărături?), au întins mâna și m-au tras în cercul lor, să le simt căldura mâinilor și alinarea alcoolică a răsuflării.

Noah și Amy continuau să facă streaming în gura mare la câțiva metri unul de celălalt, străduindu-se să se facă auziți peste vacarmul din bar.

– Rubenstein îl amenință pe Li, a zis Noah. Da, poate nu mai suntem o mare putere și da, vă suntem îndatorați cu 65 de trilioane de dolari indexați la yuan, dar nu vom ezita să ne folosim trupele dacă deveniți recalcitranți, așa că mare atenție sau vă băgăm dracului *nucleara* în cururile voastre galbene dacă încercați să vă încasați jetoanele. Lăsați creditele să curgă, *chinos*!

Amy Greenberg:

– Vă aduceți aminte de Jeremy Block, tipul de care m-am despărțit Paștele trecut?

Un flux cu un tip care semăna cu Noah dezbrăcat, masturbându-se, era proiectat lângă äppärätul lui Amy, iar ea s-a încruntat la Imaginea penisului său generos, chipul ei drăguț, post-bulimic, luând încet-încet formă de rât.

– Vă amintiți că nu mă puteam baza pe nesimțitul ăla când, spre exemplu, erau probleme în lume? Vă amintiți că nu-mi *explica* nimic, deși lucra la LandOLakes? Vă amintiți că mă punea să mă *cântăresc* în fiecare dimineață? Vă amintiți că… – pauză lungă, apoi o expresie zâmbitoare și luminoasă – *nu-mi respecta colăceii*?

> CrisisNet: RUBENSTEIN ÎL ACUZĂ DE REVOLTE PE LIDERUL MIȘCĂRII DIN CENTRAL PARK, FOSTUL ȘOFER DE AUTOBUZ AZIZ JAMIE TOMPKINS. CITAT: „RAPOARTELE AAR DEZVĂLUIE CĂ «AZIZ» S-A ANTRENAT CU FORȚELE HEZBOLLAH ÎN SUDUL LIBANULUI.“ CITAT: „AVEM DE-A FACE CU TERORISM ISLAMO-FASCIST DE VÂRF.“ CITAT: „ACESTEA SUNT VREMURI PENTRU CHELTUIT, PENTRU ECONOMISIT ȘI PENTRU UNITATE. UN SINGUR PARTID, O SINGURĂ NAȚIUNE, UN SINGUR DUMNEZEU.“

Vishnu se dusese să ne mai aducă bere, iar Eunice și Grace făceau împreună cumpărături pe FundDeLux. Grace a spus ceva care a făcut-o pe Eunice să zâmbească, apoi au vorbit de una, de alta, în timp ce ochii lui Grace erau ațintiți asupra lui Eunice, iar cei ai lui Eunice în special asupra äppärätului ei, dar, ocazional și timid, și asupra lui Grace. Mi s-a părut că am auzit niște cuvinte în

coreeană – „Soon-Dooboo“ (sau cum s-o scrie) este o tocană de tofu pe care Grace o comandase de pe Strada 32. Am dat să mă alătur conversației și eu, dar Grace m-a îndepărtat ușor. Eunice făcea un pic de FOC cu alte trei dintre asiaticele din încăpere, iar FUTABILITATEA ei, am observat cu mândrie și cu un pic de îngrijorare, era de 795, deși PERSONALITATEA era de doar 500 (poate nu era suficient de extro). Dar o foarte tânără CurvăMedia filipineză, cu un cardigan suburban, pantofi mari și grei cu talpă ortopedică și blugi FoaieDeCeapă, care se strecura liniștită pe lângă tonomat, era cotată cu câteva puncte mai sus la capitolul FUTABILITATE.

– Fata asta are un corp perfect, am auzit-o pe Eunice spunându-i lui Grace. Doamne, le urăsc pe femeile de 21 de ani.

M-am uitat cu tristețe la propriul meu clasament. Cei mai mulți dintre bărbații prezenți în seara asta purtau cardigane cu anchior, în stil Mr. Rogers[43], și mă evaluau cu indiferență, în cel mai fericit caz. Cineva scrisese despre barba mea: „Tipul ăla de lângă banca aia de spermă asiatică și frumușică are o barbă ca din păr pubian“; eram pe locul patruzeci și patru din cei patruzeci și trei de tipi din încăpere. Oare lui Eunice îi păsa? Am observat că FUTABILITATEA MASCULINĂ mi-a crescut cu o sută de puncte când mi-am pus brațul în jurul ei și am urcat în clasament pe un respectabil loc treizeci din patruzeci și trei de bărbați. Dar ce spunea asta despre mine? Că aveam nevoie de Eunice doar pentru a fi recunoscut în lumea mare? În primul rând, am decis că mâine îmi rad barba. Dădea bine doar pentru un anumit tip de bărbat foarte atractiv.

Amy Greenberg, arătând spre micile bucățele de piele care îi atârnau între subsuori și sâni:

– Am aripioare! Am 34 de ani și am aripioare ca de înger. Nu pot să cred că *vreun bărbat* ar vrea să pipăie *scârboșenia* asta care-mi iese din sutien! Uitați-vă la mine! Uitați-vă la mine!

Noah Weinberg:

– Până la ora 21:04 s-au înregistrat treizeci și trei de victime în revoltele PVNS. Iar Garda încă trage cu armele în Central Park. Dar am pierdut patru sute de membri ai Gărzii Naționale numai în Ciudad Bolívar în ultimele două luni. Aceasta este strategia lui Rubenstein: cu cât mor mai mulți americani, cu atât mai puțin ne pasă tuturor. Redefinește normele, scăzându-le. Începeți să săpați mormintele.

Amy Greenberg:

– Permiteți-mi să vă prezint piesele mele de îmbrăcăminte. Pantofii sunt de la Padma, bluza este un original Marla Hammond, iar sutienul fără sfârcuri este un Saaami Ascunzător de Aripioare – mi l-a cumpărat mama la reducere de la Galeriile Națiunilor Unite.

Noah Weinberg:

– Și nici măcar nu mă refer la rata LIBOR. Mă refer…

S-a oprit și a privit în jur. Un trio de fete din Staten Island fredonau senzual un cântec din care se înțelegea un singur vers: „Mmmmmmmmm…“ Noah a dat să zică ceva, dar în cele din urmă, tot ce a găsit de spus a fost:

– Știți ce, *patos*? Nu mai am nimic de spus niciunuia dintre voi.

Amy Greenberg:

– Trebuie să spun că mama mea este a naibii de *nemaipomenită*. Când sufeream după despărțirea de Jeremy Block, ea m-a făcut să văd dincolo de toate rahaturile lui. Ne-am uitat împreună la clasamentul lui și ne-am zis: „Cui îi pasă de scula lui mare și de faptul că poate să reguleze cât e noaptea de lungă?“ Când a împlinit treizeci de ani, m-a obligat să-i ling anusul, iar după aceea n-a vrut să mă sărute. Asta spune multe despre un tip, când nu-și sărută prietena după ce l-a lins prin locuri mizerabile. Mama mea, care este atât de drăguță, mi-a zis: „Meriți ceva mult mai bun, Aimeleh. Fii o curvă *deșteaptă*, fată!“

Grace m-a luat deoparte.

– Hei, a zis ea. Cred că Eunice are niște probleme reale.

– Dăă, am spus. Tatăl ei e un ticălos.

– Cunosc genul ăsta de fată, a continuat Grace. Este cea mai proastă combinație de abuz și privilegii, crescută într-un ghetou asiatic din clasa medie superioară, în sudul Californiei, unde toată lumea este extrem de superficială și de zgârcită. Vreau să zic că e chiar mai superficială decât iubitele lui Noah. Măcar Amy *Green*berg știe exact ce face.

– Dar o iubesc, am spus încetișor. Și cred că face cumpărături doar pentru că societatea noastră le *spune* asiaticilor să facă cumpărături. Știi tu, cum scrie pe Stâlpii de Credit. L-am auzit pe un tip strigându-i lui Eunice: „Hei, furnico, cumpără ceva sau întoarce-te în China!“

– Furnică?

– Da, ca furnica care economisește prea mult și greierele care cheltuiește prea mult. Ca pe panourile AAR. Chinezi și hispanici. Foarte rasist!

– Leonard, e timpul să încetezi să frecventezi numai mizerii de fete asiatice și caucaziene cu probleme grave, a spus Grace. Nu le faci niciun favor, să știi.

– Mă rănești, serios, Grace, am șoptit. Cum poți să o judeci așa ușor? De ce *ne* judeci?

Imediat Grace s-a înmuiat. Educația creștină și bunăvoința și-au făcut efectul. A început să plângă.

– Iartă-mă, a zis. Doamne, e de la vremurile în care trăim. Încep să devin atât de nemiloasă. Zici că ar trebui să o frecventez? Crezi că pot fi un fel de soră mai mare pentru ea?

M-am gândit să mă indignez, dar apoi am luat în considerare cine era Grace, fiica cea mare din cinci copii, toți cu capul pe umeri, moștenitoare a doi părinți medici originari din Seul, care, în ciuda apăsătoarei anxietăți de imigranți și a sentimentului de alienare experimentat în Wisconsin, au fost capabili să dăruiască iubire și să ofere încurajări în maniera celor mai buni, mai progresiști dintre cei născuți pe pământ american. Cum să o înțeleagă cineva ca ea pe Eunice? Cum să înțeleagă ce era între noi doi?

Am îmbrățișat-o îndelung pe Grace și i-am sărutat obrazul cald. Când m-am uitat înapoi, am observat că Eunice ne privea fix, cu zâmbetul acela amfibian în partea de jos a chipului, zâmbetul fără calități, zâmbetul care tăia ca-n carne vie în inima mea îndrăgostită.

– Ei bine, cam asta e tot în ce privește republica, spunea Hartford în transmisiunea sa din Antile, în timp ce tânărul său iubit îi ștergea de pe spate urma proaspătă de spermă ca ieșită dintr-un gheizer. Nonsensuri, oameni buni. Asta a fost tot.

Am traversat înapoi spre Manhattan în tăcere. Punctele de control ale Gărzii Naționale erau, practic, abandonate, majoritatea trupelor fiind probabil trimise în Central Park pentru a înăbuși insurecția. Ajunși în apartamentul meu, m-am regăsit în genunchi, plângând din nou. Amenința iar că se mută în Fort Lee.

– Prietenii tăi sunt îngrozitori, a spus Eunice. *Atât* de îngâmfați.

– Ce ți-au făcut? Abia dacă le-ai adresat un cuvânt toată seara!

– Eram cea mai tânără dintre ei. Sunt toți cu zece ani mai mari decât mine. Ce să le spun? Lucrează toți în Media. Sunt toți amuzanți și realizați.

– În primul rând, nu e așa. Și în al doilea rând, ești încă tânără, Eunice! Într-o zi vei lucra și tu în Media. Sau în Retail. Și eu care credeam că-ți place Grace. Vă înțelegeați atât de bine. V-am văzut uitându-vă împreună pe FundDeLux și vorbind despre Soon-Dooboo.

– *Ea* mi-a displăcut cel mai mult dintre toți, a șuierat Eunice Park. Este *exact* ceea ce își doresc părinții ei să fie și este al naibii de mândră de asta. Oh, și uită de întâlnirea cu familia mea. N-o să-i cunoști niciodată, Lenny. Cum să am încredere în tine cu ei? Ai dat-o-n bară.

Stăteam singur în patul meu; Eunice era din nou în sufragerie cu äppärätul, mesajele și cumpărăturile ei, în timp ce noaptea se făcea neagră în jurul nostru, în timp ce conștientizam, cu durere mută și sfâșietoare, că, dacă îmi iei cei 239 000 de dolari indexați la yuan, dacă-mi iei dragostea complicată a părinților mei și confortul mercurial al prietenilor mei, dacă-mi iei cărțile mirositoare, nu mai rămân cu nimic în afară de femeia din camera alăturată.

Mintea mi-era plină de îngrijorarea bolnăvicioasă a evreilor, de pogromul

interior și de pogromul exterior. Am refuzat să mă gândesc la Fabrizia, la Nettie sau la vidră. Am stat agățat de momentul prezent. Am încercat să aflu ce se întâmpla în Central Park cu protestatarii cu Venit Net Scăzut. Unii dintre tinerii bogați din Media de pe Central Park West și Fifth Avenue transmiteau de la balcoane și de pe acoperișuri, iar câțiva dintre ei rupseseră cordoanele Gărzii Naționale și comunicau emoții din însuși adâncul parcului. Am privit dincolo de masca mânioasă și exaltată, de modul în care chițăiau despre părinți și iubiți și despre greutatea lor în creștere, încercând să zăresc elicopterele care pluteau în spatele lor, care trăgeau în inima verde a orașului. M-am gândit la Cedar Hill – noul punct zero al vieții mele cu Eunice Park – și m-am gândit la faptul că acum era acoperit de sânge. Apoi m-am simțit vinovat că mă gândeam la viața mea ca un obsedat Media, uitând mult prea repede de rândurile de morți noi. Grace avea dreptate. Sunt vremurile în care trăim!

Dar de un lucru eram sigur: nu voi urma niciodată sfatul lui Nettie. Nu voi merge niciodată să-i văd pe oamenii aceia săraci din Tompkins Square. Cine știa ce se va întâmpla cu ei? Dacă Garda Națională a împușcat oameni în Central Park, de ce nu i-ar împușca și în centrul orașului? „Siguranța mai întâi de toate", cum se spune la Serviciile Post-Umane. Viețile noastre valorează mai mult decât viețile celorlalți.

O armată de elicoptere s-a îndreptat spre nord. Toată clădirea s-a cutremurat de ferocitatea lor, porțelanurile tremurau în dulapul din bucătăria vecinului, copiii mici plângeau. Asta a părut să o sperie pe Eunice și, curând, se afla în pat lângă mine, încercând să se adapteze formei corpului meu mare, apăsându-se atât de tare în mine, încât mă durea. Eram speriat, nu din cauza operațiunii militare de afară (până la urmă, ei nu ar fi făcut niciodată rău oamenilor cu averea mea), ci pentru că știam că nu o voi putea părăsi niciodată. Indiferent de cum mă trata. Indiferent de cât de mult mă făcea să sufăr. Pentru că în furia și neliniștea ei găseam ceva familiar, găseam ușurare. Pentru că îi înțelegeam pe acești imigranți din sudul Californiei mai bine decât îi înțelegeam pe cei din Vestul Mijlociu, cei cu inima dreaptă ca a lui Grace, dorința de bani și de respect, amestecul de îndreptățire și dezgust de sine, foamea de a fi atractiv, remarcat și admirat. Pentru că, după ce Vishnu mi-a spus că Grace era însărcinată („ha-*huh*", râsese stângaci în timp ce-mi dădea vestea), mi-am dat seama că ultima ușă se închisese pentru mine. Pentru că, spre deosebire de vicleana, șireata Amy Greenberg, Eunice habar nu avea ce naiba face. Și nici eu.

Iartă-mă, jurnalule, astăzi sunt o epavă sentimentală. Am avut o noapte proastă. Nici cele mai bune dopuri pentru urechi nu mă pot ajuta împotriva zgomotului elicelor de afară și a lui Eunice care înjură tare în somn în coreeană, continuând

conversația fără sfârșit cu *appa*, tatăl ei, ticălosul care este responsabil în cea mai mare parte de suferința ei, dar fără ale cărui lovituri de bici furioase probabil că nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de ea, nici ea de mine.

Dar îmi dau seama că am omis unele lucruri, jurnalule. Permite-mi să-ți descriu câteva dintre momentele frumoase, dinainte de revoltele PVNS, dinainte ca punctele de control să înceapă să fie instalate lângă stația de tren de pe linia F.

Mergem la restaurantele cu specific coreean din centrul orașului și ne ospătăm cu prăjituri de orez învelite în pastă de chili, calamari înecați în usturoi, burți înfricoșătoare de pește pline de icre sărate și omniprezentele farfurioare cu varză, napi conservați, alge marine și bucăți de carne de vită uscată, delicioasă. Mâncăm precum asiaticii, cu ochii ațintiți asupra mâncării, înghițind cu poftă tofu, cu râgâieli mici, dovada dedicării cu care ne înclinăm asupra bucatelor, mâna mea întinzându-se spre un pahar de *soju*, iar a ei spre o ceașcă delicată de ceai de orz. O familie liniștită. N-avem nevoie de cuvinte. Ne iubim și ne hrănim unul pe celălalt. Îmi spune *kokiri* și mă sărută pe nas. Îi spun *malîșka*, „micuța mea" în rusă, un cuvânt periculos doar pentru că ieșise odată din gura părinților mei, pe vremea când aveam mai puțin de un metru și jumătate, iar dragostea lor pentru mine era simplă și adevărată.

Și căldura unui restaurant coreean, procesiunea nesfârșită de farfurii, ca și cum masa nu se poate termina până când nu ai ingurgitat universul cu totul, strigătele și râsetele după ce oamenii termină de mâncat, beția necontrolată a bărbaților mai în vârstă, pălăvrăgeala chicotitoare a femeilor mai tinere și, peste tot, legăturile de familie. Nu mă miră faptul că evreii și coreenii se lansează atât de ușor în relații romantice. Am fost fierți în oale diferite, cu siguranță, dar ambele oale au fost pline de căldură familială și de ușurința, curiozitatea și nevrotismul pe care le generează această apropiere.

În timp ce luam prânzul într-unul dintre localurile zgomotoase de pe Strada 32, Eunice a văzut un bărbat care mânca singur, sorbind o Coca-Cola.

– Este atât de trist să vezi un bărbat coreean fără o soție sau o iubită care să-i spună să nu bea porcăria aia, a spus Eunice și și-a ridicat ceașca de ceai de orz într-un gest care voia să-i arate omului că are o alternativă mai sănătoasă.

– Nu cred că este coreean, i-am spus lui Eunice. Äppärätul spune că e din Shanghai.

– Oh, a făcut ea, pierzându-și interesul de îndată ce linia ei de sânge cu băutorul asiatic singuratic de Coca-Cola a fost tăiată.

Când mergeam spre casă, cu burțile pline de usturoi și ardei iute, căldura verii de afară și cea a ardeiului pe dinăuntru acoperindu-ne trupurile ca o minunată poleială, am început să meditez la ceea ce spusese Eunice. Potrivit ei, era trist că bărbatul asiatic nu avea o soție sau o iubită care să-i spună să nu bea Coca-Cola.

Bărbatului adult trebuia să i se spună cum să se comporte. Avea nevoie de prezența unei iubite sau a unei soții pentru a-și înfrâna cele mai primare instincte. Ce dispreț monstruos față de individualitate! De parcă n-am tânji cu toții, uneori, să simțim pe limbă o picătură de lichid îndulcit artificial.

Dar apoi am început să privesc chestiunea din punctul de vedere al lui Eunice. Familia este eternă. Legăturile de rudenie nu pot fi niciodată frânte. Ai avut grijă de ai tăi și ei au avut grijă de tine. Poate am fost *eu* cel neglijent, pentru că nu am avut suficientă grijă de Eunice, pentru că nu am corectat-o atunci când a comandat cartofi prăjiți cu usturoi și cartofi dulci sau când a băut un milkshake, ignorând necesarul de vitamine. Chiar ea îmi spusese ieri, foarte serios, după ce luasem în discuție diferența de vârstă dintre noi: „Nu poți muri înaintea mea, Lenny." Și apoi, după o clipă de gândire: „Te rog să-mi promiți că vei avea mereu grijă de tine, chiar și atunci când nu sunt prin preajmă ca să-ți spun ce să faci."

Și astfel, mergând pe stradă, amândoi cu respirația duhnind a kimchi și a bere OB efervescentă, am început să reevaluez relația noastră. Am început să văd lucrurile cu ochii lui Eunice. Acum aveam obligații unul față de celălalt. Familiile noastre ne dezamăgiseră și acum trebuia să formăm între noi o legătură la fel de puternică și de durabilă. Orice decalaj între noi ar însemna un eșec. Succesul va fi venit atunci când niciunul dintre noi nu va ști unde se termină unul și unde începe celălalt.

Cu asta în minte, m-am urcat deasupra ei când am ajuns acasă și m-am apăsat cu multă dorință pe osul ei pubian.

– Lenny, a spus.

Respira sacadat. O cunoșteam de o lună și încă nu ne consumaserăm relația. Ceea ce considerasem a fi un semn de nemaipomenită răbdare și moralitate tradițională din partea mea părea acum un eșec în a crea o legătură cu ea.

– Eunice, am spus. Dragostea mea.

Parcă părea prea puțin.

– Viața mea.

Picioarele lui Eunice erau desfăcute și încerca să-mi facă loc.

– Tu ești viața mea.

– Poftim?

– Tu ești…

– Șșșt, a făcut ea, mângâindu-mi umerii palizi. Taci, Lenny. Taci, dulcele meu iubit cu creier de ton.

M-am apăsat și mai mult în ea, încercând să-mi croiesc drum într-un loc din care nu voiam să mai plec niciodată. Când am ajuns acolo, când mușchii ei s-au încordat și m-au strâns, când clavicula ei s-a ridicat spre mine, când amurgul

spectaculos de sfârșit de iunie a explodat în dormitorul meu simplu, iar ea a gemut de, ceea ce speram eu să fie, plăcere, am înțeles că existau cel puțin două adevăruri în viața mea. Adevărul existenței mele și adevărul morții mele. Planând cu ochii minții deasupra cheliei mele și, dedesubt, deasupra șuvițelor dese de păr ale lui Eunice, care se revărsau peste trei perne de susținere, i-am văzut picioarele puternice și pline de vitalitate, gambele în formă de semilună, iar între ele, carnea mea albă ca varul, amarat, drept, țintuit în loc. Pe viață. Am văzut trupul bronzat, băiețos, de sub mine, și pistruii noi, de vară, și sfârcurile tari care se transformau în capsule maronii ori de câte ori le strângeam între degete, am simțit melodia respirației ei cu iz de usturoi, respirația ei dulce, ușor excitată – și am început, cu genul de insistență care provoacă la bărbații cu doar șase ani mai mari decât mine un atac de cord, să mă scufund și să ies din strânsoarea lui Eunice, scoțând un mârâit animalic, din plămâni. Ochii lui Eunice, umezi și plini de compasiune, mă priveau făcând ceea ce trebuie să fac. Spre deosebire de mulți alții din generația ei, Eunice nu era complet impregnată de pornografie, prin urmare, instinctul ei sexual venea din altă parte, de undeva dinlăuntrul ei; vorbea despre nevoia de căldură, nu de degradare. Și-a ridicat fruntea, învăluindu-mă cu propria-i căldură și m-a mușcat de protuberanța moale a buzei de jos.

– Nu mă părăsi, Lenny, mi-a șoptit la ureche. Te rog să nu mă părăsești niciodată.

AMERICANUL LINIȘTIT

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

2 IULIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

Suntem teribil îngrijorați în acest moment, pentru că pare situație politică proastă în Manhattan. Ar trebui mutat înapoi la Fort Lee și să fii familie. Acesta este chiar mai important decât studiat pentru LSAT. Nu uita noi oameni în vârstă și că văzut istoria. Tati și cu mine trăit vremuri grele în Coreea, când mulți murit pe stradă, studenți tineri ca tine și Sally. Asigură-te că tu nu implicat politică. Asigură-te că Sally nu implicat politică. Câteodată vorbește. Vrem să venim văzut la tine marțea care vine. Reverendul Suk el fost învățător la reverendul nostru Cho aduce cruciada lui specială pentru păcătoși la madison square garden din Coreea și credem că toată familia trebuie mers să se roage, după mers la cină și după întâlnit acest băiat *meeguk* care tu spui că doar coleg de apartament. Sunt dezamăgire tu mințit că stai cu Joy Lee, dar mulțumesc lui Ijuș că tu și Sally în viață și în siguranță. Chiar și tati atât de liniștit acum pentru că recunoscător și în genunchi în fața lui Dumnezeu. Acesta vremuri dificile. Noi venit în America și acum ce întâmplat cu America? Noi îngrijorat. Pentru ce a fost totul? Când noi venit, înainte să născut la tine, nu a fost ușor. Nu știi cât de mult tati chinuit pentru pacienți, chiar și mexican sărac care nu are asigurare plătește 50 sau 100 de dolari. Chiar și acum el chinuit. Poate noi facem mare greșeală.

Așa că te rog, făcut timp pentru noi marți. Îmbracă-te frumos, nimic ieftin sau vulgar, dar eu întotdeauna avut încredere în ce purtat tu. Tati spune că acum punct de control pe podul GW și în tunel Holland. Deci cum oamenii din New Jersey se presupune venit?

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD: Sally, ești bine?

SALLYSTAR: Mda. Tu? E o nebunie. Am fost „sfătuiți“ să nu părăsim campusul. O parte dintre cei din primul an din Vestul Mijlociu sunt speriați. Organizez o sesiune de informare pentru a ajuta lumea să se descurce.

EUNI-TARD: Nu vreau să faci NIMIC politic! Ai înțeles? Asta e singura dată când cred că mama are dreptate sută la sută. Te rog, Sally, promite-mi.

SALLYSTAR: Bine.

EUNI-TARD: E o chestiune SERIOASĂ. Eu sunt sora ta mai mare, Sally.

SALLYSTAR: Am spus BINE.

SALLYSTAR: Eunice, de ce nu mi-ai spus că ai iubit?

EUNI-TARD: Pentru că trebuie să fiu un „model de urmat“, după spusele mamei.
SALLYSTAR: Nu e deloc amuzant. E ca și cum nici măcar nu ești sora mea dacă nu-mi poți spune lucrurile astea.
EUNI-TARD: Mda, dar noi nu suntem vreo familie normală, nu? Suntem o familie specială. Ha ha. Oricum, nu e chiar iubitul meu. Nu e ca și cum am avea planuri de căsătorie. I-am spus mamei că e colegul meu de cameră.
SALLYSTAR: Cum e? E *muh-shee-suh*[44]?
EUNI-TARD: Ce contează asta? Vreau să spun, cu tipul ăsta nu e vorba despre cum arată. Nici coreean nu e, ca să știi, să te simți liberă să mă judeci.
SALLYSTAR: Cred că atâta timp cât te tratează bine…
EUNI-TARD: Îu, nu vreau să avem această conversație.
SALLYSTAR: Vine la cruciada de marți?
EUNI-TARD: Da. Așa că vă rog să fiți indulgenți. Știi ceva despre Clasici? Mă refer la texte.
SALLYSTAR: Tocmai am scanat Euro Classics, dar nu-mi mai amintesc nimic, erau atât de multe pagini de text. Ceva scris de un anume Grayham Green, despre o vietnameză pe nume Phuong, ca fata care lucra la Lee's Banh Mi, în Gardena. De ce? Trebuie să-l impresionăm?
EUNI-TARD: Nu trebuie. Vreau doar să știe că suntem o familie de oameni deștepți.
SALLYSTAR: Sunt sigură că mama se va purta frumos și apoi va spune lucruri foarte rele pe la spate.
EUNI-TARD: O să stea acolo, iar tata o să bea și o să scoată zgomotele alea din gât ca și cum și-ar drege glasul.
SALLYSTAR: Îhmîhmîhmîhmîhmîhm.
EUNI-TARD: Ha! Îmi place când îl imiți pe tata. Mi-e dor de tine.
SALLYSTAR: De ce nu vii la cina cu unchiul Joon, vineri? Poate *minus* iubit.
EUNI-TARD: Îmi place acel *minus*. Este inteligent. Nu prea vreau să mă întâlnesc cu unchiul Joon. E un ratat nenorocit.
SALLYSTAR: Nu fi răutăcioasă.
EUNI-TARD: A urlat la mine de Ziua Recunoștinței când a venit în vizită din Coreea, pentru că eu și mama am luat un curcan prea mare. Soția lui s-a dus la cumpărături în Topanga și i-a cumpărat tatei un clește de 16 dolari, nici măcar indexați la yuan, și tot zicea: „Asigură-te că tatăl tău știe că e un cadou de la mine.“ Știi câți bani i-a dat tata idiotului ăla de soț al ei, și ea, în schimb, îi cumpără clești?
SALLYSTAR: Fac parte din familie. Iar afacerea lor cu taxiuri nu merge bine. Gestul contează.
EUNI-TARD: Ei doi sunt singurii oameni din Coreea care nu fac bani în ziua de azi. Retardați.
SALLYSTAR: De ce ești așa de furioasă tot timpul? Cum îl cheamă pe iubitul tău?
EUNI-TARD: Sunt o persoană furioasă din fire. Și urăsc când oamenii profită de alți oameni. Numele lui este Lenny. Și ți-am spus că nu e iubitul meu.
SALLYSTAR: A terminat facultatea în același an cu tine?

EUNI-TARD: Ehm, e cu 15 ani mai mare.
SALLYSTAR: Of, Eunice.
EUNI-TARD: Mă rog. Este inteligent. Și are grijă de mine. Și dacă tu și mama o să-l urâți, asta mă va face să-l plac și mai mult.
SALLYSTAR: Nu am de gând să-l urăsc. Este creștin sau catolic?
EUNI-TARD: Nici una, nici alta! Este circumcis. Ha ha.
SALLYSTAR: Nu pricep.
EUNI-TARD: Este evreu. L-am poreclit *kokiri*. Veți vedea de ce!
SALLYSTAR: Interesant, cred.
EUNI-TARD: Ce-ai mai mâncat?
SALLYSTAR: Doar niște mango cu iaurt grecesc proaspăt, au adus la cantină.
EUNI-TARD: La prânz? Mănânci între mese?
SALLYSTAR: Am mâncat un avocado.
EUNI-TARD: Îți fac bine, dar conțin grăsime.
SALLYSTAR: BINE. Mersi.
EUNI-TARD: Lenny îmi spune lucruri atât de drăguțe, dar nu mi se face greață când îl aud. Nu ca tipii de la Media sau Credit care vor doar să facă sex și să-și vadă de drumul lor. Lui Lenny îi pasă. Și e acolo pentru mine în fiecare zi.
SALLYSTAR: N-am spus nimic, Eunice. Nu trebuie să-l aperi. Asigură-te doar că se descalță dacă vine vreodată acasă.
EUNI-TARD: Ha ha. Știu. Așa sunt oamenii albi, bătuți în cap. Poate tocmai au călcat într-un rahat sau peste o persoană fără adăpost.
SALLYSTAR: CE SCÂRBOS!
EUNI-TARD: Lenny spune că nu-mi pot controla emoțiile pentru că așa e și tata. Spune că tânjesc după atenție negativă.
SALLYSTAR: I-ai spus unui străin despre tata???
EUNI-TARD: Nu e un străin. Trebuie să scapi de mentalitatea asta. Asta înseamnă să fii într-o relație. Să vorbești cu cealaltă persoană.
SALLYSTAR: Tocmai de-aia eu nu voi fi niciodată într-o relație. O să mă mărit direct.
EUNI-TARD: Ție nu ți-e dor de California? Mi-e dor de In-N-Out. Aș ucide pentru un burger Animal Style. Mmm. Ceapă la grătar. Nu vreau să spun că e bine să mănânci carne roșie. Doar că uneori îmi doresc să fie iar cum era când eram mici. Știi ce e cel mai rău e când ești fericit și trist în același timp și nu-ți poți da seama care e care.
SALLYSTAR: Dacă zici tu. Trebuie să învăț la chimie. Să nu vorbești prea mult despre familia noastră cu alții, da, Eunice? Nu vor înțelege și oricum nu interesează pe nimeni.
EUNI-TARD: Te rog, ai grijă de tine, Sally. Învață și mănâncă sănătos. Te iubesc atât de mult.

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Prețios,

Ce săptămână! Sunt NE-NO-RO-CI-TĂ. Mama a aflat că nu locuiesc cu Joy Lee,

așa că până la urmă i-am spus că am un „coleg de apartament“ alb, care, printre altele, e BĂRBAT. Așa că acum vrea să mă duc la o chestie stupidă la biserică ca să-l cunoască. Îuuu, e cel mai groaznic coșmar al meu. Lenny s-a tot plâns că vrea să-i cunoască pe părinții mei și acum va crede că cedez și că are un avantaj asupra mea și că poate face ce vrea, cum ar fi să nu facă curat în apartament sau să mă oblige să las bacșiș la restaurant, deși știe că am ajuns la limita MAXIMĂ a Creditului. Da, poziția mea în clasament tocmai a atins numărul magic. Sub 900! Asta apropo de „chinezii“ care nu cheltuie. Ha ha.

Și acum mama va afla că am un iubit alb, bătrân și păros. Așa că i-am spus lui Lenny că nu poate să-i spună mamei că suntem împreună și s-a supărat foarte tare, de parcă ar crede că mi-e rușine cu el sau ceva de genul ăsta. Spune că încerc să îl îndepărtez pentru că îl caut în el pe tata, dar că el nu-mi va permite asta, ceea ce este destul de curajos pentru o față de tocilar.

Au fost suișuri și coborâșuri între noi, deși, în sfârșit, a avut parte de Penetrarea Păsăricii Magice și nu a fost rău. Ceea ce îi lipsește în frumusețe compensează cu prisosință prin pasiune. Am crezut c-o să explodeze! Ce altceva? Revoltele au fost destul de îngrozitoare, iar acum durează o veșnicie să te deplasezi prin oraș. Lenny încearcă să se poarte galant, ca și cum ar vrea să mă protejeze de tipii ăia de la Garda Națională, dar nu cred că sunt nebuni să tragă în asiatici, nu?

Ah, i-am cunoscut prietenii. Unul, Noah, era drăguț, destul de înalt și frumos la modul convențional. Prietena lui este o femeie foarte sexy, Amy Greenberg, are propriul stream cu un milion de vizualizări. Are o personalitate pseudo-inteligentă și un chip destul de sexy.

În streamul ei vorbește despre faptul că nu este *petite*, ceea ce este trist, dar ce să facă dacă nu s-a născut așa? Oricum, am observat că Noah TRĂGEA CU OCHIUL LA MINE și, când mi-am dat jos puloverul, a început să se holbeze în decolteul cămășii mele și m-am simțit flatată, nu că aș avea ceva acolo. Apoi mi-a spus că am o „minte acerbă“ și eu am spus „ha ha“, deși nu m-am putut abține să nu-l înșel cu gândul pe Lenny. Și apoi a vorbit cu mine ore întregi o tipă coreeancă, Grace. Este foarte drăguță și încearcă să te facă să te simți ca și cum ar fi de partea ta, dar cred că totul este doar o prefăcătorie. Sub pretextul că se împrietenește cu mine, a aflat că tata o bate pe mama pentru că a stricat tofu. Nu știu de ce i-am spus despre asta și m-am simțit foarte vulnerabilă toată seara. Mă rog. Îi urăsc pe toți.

Așa că a doua zi m-am întors în Tompkins Square cu câteva baxuri de apă îmbuteliată, pentru că am auzit că nu au și că AAR a închis fântânile și toaletele din toate parcurile. Se învârteau pe-acolo niște hipsteri care făceau streaming despre manifestații, dar nimeni nu le ajută, de fapt, pe acele PVN. Am stat o vreme cu David, tipul acela drăguț care a fost în Garda Națională în Venezuela. Are vreo patru dinți în gură pentru că nu a avut niciodată Dentar și a fost rănit într-o explozie. Chiar și așa, te inspiră când vorbești cu el, pentru că spune întotdeauna ce vrea să spună (spre deosebire de Lenny și prietenii săi). Spre exemplu, spune „Taci din gură!“ sau „Te înșeli, Eunice“ sau „Habar n-ai despre ce vorbești“ sau „Doar cei cu Valoare Netă

Ridicată văd așa lucrurile“. Îmi place asta, când oamenii chiar te fac să-ți recunoști lipsurile.

Oricum, nu am crezut niciodată că o să mă intereseze chestiunile politice, dar pe David l-aș asculta ore întregi. Spune că o mulțime de membri ai Gărzii ca el, care nu și-au primit primele după Venezuela, se gândesc să se adune și să lupte împotriva Gărzii Naționale dacă vor fi atacați. Spune că în vremurile astea Garda este doar o adunătură de oameni săraci, angajați din sud de compania Wapachung Contingency pentru care lucrează Lenny și că nu le pasă pe cine ucid. El și prietenii lui se numesc „Armata lui Aziz“, după șoferul de autobuz care a fost împușcat în Central Park, același pe care l-am văzut cu Lenny. I-am spus lui David că nu vreau să mă implic politic, dar el mi-a făcut o listă cu proviziile de care au nevoie, cum ar fi conserve de ton și fasole, șervețele pentru copii și alte chestii și mă întreb dacă ar trebui să le cumpăr pentru ei, deși am folosit la maximum contul AlliedWaste. Poate ar trebui să-l rog pe Lenny să mă ajute, dar, nu știu de ce, nu vreau ca el să știe despre David, chiar dacă suntem doar prieteni.

Modul în care s-au organizat este uimitor. Este un parc micuț, dar parcă fiecare bucățică este folosită cu un scop. În curtea unde alergau câinii, acum se joacă fotbal cu o minge veche de baschet niște copii ADORABILI și SURPRINZĂTOR DE CURAȚI. Cred că ar trebui să le cumpăr o minge de fotbal adevărată de la Paragon. Reciclează toate alimentele din coșurile de gunoi, ceea ce este cam scârbos, dar, practic, oamenii ca Lenny aruncă atât de multe, încât David a spus că se pot obține zece mese din cina tipică irosită de o singură persoană din East Village. Sunt atât de organizați acolo, încât îmi amintesc de cum era familia mea în copilărie. Fiecăruia i se atribuie un rol, indiferent cât de tânăr sau de bătrân, și fiecare trebuie să-și îndeplinească rolul, chiar și cei de la Credit și Media care și-au pierdut locurile de muncă și acum trăiesc în parc. Și dacă nu faci ce ți se spune, ghinion, ești dat afară.

M-a făcut să-mi fie dor să ajut, cum făceam la adăpostul de la Roma pentru femei albaneze victime ale traficului de persoane. Lenny spune că este mândru de mine pentru că am făcut asta, dar apoi le zice ALGERIENI sau AFRICANI în loc de albanezi, de parcă ar suna mai cool așa. Însă David și-a dat seama imediat despre ce vorbeam. Este interesant cum oamenii care au trecut prin multe au o expresie de copil pe chip.

Oricum, David a spus că nu trebuie să mai particip la cursuri de Asertivitate, așa cum plănuisem să fac la Columbia, ci că ar trebui să-mi suflec mânecile și să dau o mână de ajutor în parc. Am spus da, dar n-aș vrea să dau nas în nas cu sora mea acolo, nu știu de ce. E ca și cum a fi sfântă este teritoriul EI, or tot ce vreau eu e să mă considere protectorul familiei noastre.

Sunt atât de multe de făcut, încât mă ia cu amețeală. Au scăpat de majoritatea rozătoarelor, dar cea mai mare problemă este sănătatea, așa că în diferite colțuri ale parcului sunt corturi cu indicatoare pe care scrie „DIFTERIE“ (FOARTE contagioasă), „TIFOIDĂ“ (pete roșii pe piept, îîî), „PELAGRĂ“ (notă pentru sine: trebuie să fac rost de vitamina B_3 de la Lenny), „ASTM“ (fă rost de vechile inhalatoare ale lui Lenny,

unele dintre ele încă mai conțin produs), „DESHIDRATARE“ (mai multă apă îmbuteliată, cât mai repede), „SPĂLAREA ȘI DEZINFECTAREA HAINELOR“ (unde mă duc eu să dau o mână de ajutor săptămâna viitoare), „MALNUTRIȚIE“. La Malnutriție e nevoie mai ales de mazăre și orez, pentru că sunt ieftine și pentru că mulți dintre oamenii de aici sunt din Caraibe, dar se acceptă orice donație în alimente. Au chiar și un cont GlobalTeens, se numește „aziz army“, dacă vrei să donezi niște ¥.

Să-l chem pe tata să vină să-i ajute puțin, că e medic? Când eram în liceu, am încercat să-i dau o mână de ajutor la cabinet, dar mi-a spus că nu sunt bună de nimic, deși m-am străduit din răsputeri și i-am introdus toate fișele pe calculator, pentru că nimeni nu-i înțelege scrisul de mână și am curățat chiar și baia din cabinet de sus până jos, pentru că mama era atât de distrasă, încât rata colțurile.

Știi, Lenny e atât de bun cu mine, încât uneori uit să țin garda sus și vorbesc cu el cum aș vorbi cu un prieten, dar tu rămâi singura cea mai bună și mai adevărată prietenă a mea, Poneiule. Și totuși, sunt atât de îndrăgostită de el. Îuuu. Am spus-o. Uneori pot petrece o jumătate de oră dimineața doar privindu-l cum doarme, îl iau în brațe și îl trag aproape de mine, iar el pare atât de liniștit și de drăgălaș, cu pieptul lui mic și păros care urcă și coboară ca al unui cățeluș. *Oy vey.*[45] Sper că nu crezi că mă folosesc de tine, P. Prețios. Mă gândesc la tine mereu și încă ești o parte IMPORTANTĂ din viața mea. Oh, și am văzut pozele cu târfa aia mexicană cu care și-o trage Gopher și are o față de rahat! Ponei P., ești atât de superdrăguță față de ea! Nu-l lăsa pe idiotul ăla să invalideze ceea ce ești. Încearcă să te enerveze pentru că știe că nu e de nasul tău. Bine, trebuie să mă duc să curăț cada pentru că iubitul meu superinteligent nu știe cum. Vorbim mai târziu, fese lipicioase.

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Panda, mă duc la Juicy pentru un tratament de întinerire a vaginului, dar ce naiba înseamnă „minte acerbă“? Am încercat să caut pe Teens, dar tot ce am găsit a fost ceva legat de exerciții de aerobic. E același lucru? Nu uita ce ne-a spus profesoara Margaux, ferește-te de tipii care încearcă să pară prea deștepți.

P.S. Am căutat-o pe Amy Greenberg a ta și AR AVEA NEVOIE să dea jos 20 de kilograme, deși ia puncte pentru că este bătrână.

P.S.S. Te uiți la „Cheltuitorul American“ în seara asta? Ți-o amintești pe fata aia cu herpesul în ochi de la Kelli Nozares din bio? Sigur o să participe și are o grămadă de Credit pentru că am auzit că TOȚI CEI TREI frați ai ei sunt Acumulatori de Datorii. Dacă o să câștige, o să strâng de gât pe cineva.

P.S.S.S. Dacă lucrurile devin periculoase acolo, poate ar trebui să te muți în California. Văd la cei care transmit pe Media oameni săraci stând în corturi, dar încă nu e așa de rău. Doar că afacerea tatălui meu merge foarte prost, deși se spune că ventuzele de desfundat veceul nu sunt niciodată afectate de depresiune, dar am intrat în baia mamei și am prins-o stând pe podea și plângând, cu reviste de golf vechi de 20 de ani împrăștiate peste tot. Of, Doamne. Poate ar trebui să mă mut de

acasă, nu? Dar probabil tocmai acum au cea mai mare nevoie de mine, iar fratele meu nu face nimic. Întotdeauna fetele sunt cele care trebuie să țină familia în viață. Noi suntem *țepii ispășitori*.

Dezbatem noi mai târziu, Panda-ga-tor.

AZIZARMY-INFO CĂTRE EUNI-TARD:

Bună, Eunice. Sunt David. Fii atentă, peste două zile este 4 iulie și Cameron de la Morale, Welfare & Recreation spune că avem nevoie de 120 bucăți hotdog Hebrew National și 120 chifle pentru hotdog, 90 cutii de bere (orice marcă), 50 bucăți alifie AfterBite Original contra țânțarilor și 20 bucăți cremă antiîmbătrânire Clinique Skin Supplies for Men M Protect, cu SPF 21. Poți să aduci toate astea aici *pronto*?

M-am gândit la conversația noastră despre părinți și frați. Iată ce am înțeles pe când eram student la UT și după ce am fost în Gardă în mlaștinile venezuelene și am mâncat capibara la grătar alături de trupele mele și am suportat 24/7 tirul antiaerienei lui Bolívar: indiferent de tipul de societate în care trăim, suntem întotdeauna soldați. Tu ești soldat și tatăl tău este soldat și vă iubiți, dar trebuie să mergeți la război pentru a fi tată și pentru a fi fiică.

LECȚIE PRACTICĂ: Tata a murit la 80 de kilometri nord de Karachi[46]. Era artilerist și ăștia sunt întotdeauna cei mai duri nemernici. Dar în ultimul mesaj pe care l-am primit, chiar înainte ca fundul să îi sfârșească într-o ambuscadă, mi-a spus: „David, ești un visător și o rușine și n-o să-ți vină niciodată mințile la cap, iar eu voi lupta întotdeauna împotriva tuturor lucrurilor în care crezi, dar nu voi iubi niciodată pe nimeni mai mult decât pe tine, așa că, dacă mi se întâmplă ceva, continuă să fii așa cum ești.“

Cred că aici am greșit ca țară. Ne-a fost frică să ne luptăm cu adevărat unii cu alții, așa că am sfârșit în această situație cu Bipartiții și cu AAR. Când am pierdut contactul cu ura pe care o simțim unul pentru celălalt, ne-am pierdut și responsabilitatea pentru viitorul nostru comun. Cred că, atunci când lucrurile se vor liniști și când bipartiții vor fi istorie, așa vom trăi, ca mici unități în dezacord. Nu știu ce nume îi vom da, partide politice, consilii militare, orașe-stat, dar așa va fi și nu o vom da în bară de data aceasta. Va fi iar ca în 1776[47].

Actul doi pentru America. Bine, Eunice, am terminat pe ziua de azi. Nu uita proviziile pentru 4 iulie.

Al tău, David

CRUCIADA PĂCĂTOȘILOR

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

7 IULIE

Dragă jurnalule,

Urăsc ziua de 4 iulie. Începutul sfârșitului verii. Deocamdată, totul este plin de viață, dar inevitabilul declin spre toamnă s-a pus deja în mișcare. Unii arbuști și tufișuri mai mici, pârliți de căldură, încep să semene cu o blondă care și-a ars părul cu peroxid. Căldura atinge vârfuri de foc, dar vara se minte singură, se stinge ca un geniu alcoolic. Și începi să te întrebi: ce-am făcut cu luna iunie? Cei mai săraci – locuitorii din ansamblul Vladeck, care locuiesc mai jos de cooperativa mea – par să ia vara cu inimă ușoară, gem și transpiră, beau bere blondă de calitate nepotrivită, fac dragoste, iar copiii îndesați trasează cercuri nebunești în jurul lor, pe jos sau cu biciclete montane. Dar pentru cei mai competitivi dintre newyorkezi, chiar și pentru mine, vara vine pentru a fi ingurgitată cu poftă. Noi știm că vara este apogeul vieții. Nu credem în Dumnezeu sau în perspectiva unei vieți de apoi, prin urmare, știm că avem doar optzeci de veri într-o viață și că fiecare trebuie să fie mai frumoasă decât precedenta, să includă o excursie la centrul dedicat artelor de la Bard, o partidă de badminton aparent relaxantă la cabana unui oarecare de prin Vermont și o plimbare cu caiacul pe vreun râu neiertător, rece, umed și cam periculos. Altfel cum să știi că ți-ai trăit cea mai bună vară? Ce se întâmplă dacă retezi vreo bucățică de paradis umbrit?

Sincer, zilele astea, când știu că nemurirea este mai departe de mine ca niciodată (cei 239 000 au dispărut, doar 1 615 000 ¥ rămași pe numele meu la ultima numărătoare), prefer iarna, când totul este mort în jurul meu, când nimic nu înmugurește, iar adevărul eternității, atât de rece și întunecat, se dezvăluie nefericiților acoliți ai realității. Dar mai mult decât orice, urăsc vara aceasta în mod special pentru că a lăsat deja în urmă o sută de cadavre în parc.

„O țară instabilă, greu de guvernat, care prezintă un risc grav pentru sistemul internațional de guvernanță corporativă și pentru mecanismele de schimb", așa ne-a numit Li, guvernatorul Băncii Centrale, după ce fundul său a aterizat cu bine la Beijing. Am fost umiliți în ochii lumii. Focurile de artificii de 4 iulie au fost anulate. Parada pentru încoronarea câștigătorului „Cheltuitorul American" a

fost suspendată din cauza faptului că o porțiune de pe Broadway din apropierea Primăriei s-a ondulat din pricina căldurii. Străzile au rămas goale, cetățenii, prudenți, au rămas acasă, pe linia F circulă doar un tren pe oră (nu foarte diferit de programul său normal, trebuie să recunosc). Singurele schimbări vizibile sunt noile panouri AAR, atârnate de niște Stâlpi de Credit, cu un tigru care pipăie un glob pământesc în miniatură însoțit de cuvintele „America s-a întors! Mârrr… Nu ne ștergeți încă de pe hartă [sic]. Nimic nu ne mai poate opri acum! Împreună vom surprinde lumea!"

Marți dimineață, după weekendul prelungit, cei de la Serviciile Post-Umane au trimis o mașină Hyundai Town să mă ia la serviciu. A durat o veșnicie să ajungem în Upper East Side. Aproape fiecare cvartet de-a lungul First Avenue era marcat de un punct de control înconjurat de sârmă ghimpată. Gărzile cu ochi obosiți și suprasolicitați, cu accent greu din Alabamississippi, ne-au tras pe dreapta, au percheziționat vehiculul de la motor la portbagaj, s-au jucat cu datele mele, l-au umilit pe șoferul dominican, punându-l să cânte imnul național (nici eu nu știu cuvintele, cine le știe?!) și apoi l-au pus să defileze în fața unui Stâlp de Credit.

– Băi, lăcustă, în curând va veni timpul să-ți trimitem fundul de *chulo* acasă, i-a lătrat unul dintre soldați șoferului.

La birou, Kelly Nardl plângea din cauza revoltelor, în timp ce tinerii din Sala Eternității stăteau înfipți în äppäräte, scrâșnind din dinți, cu picioarele lor încălțate în tenișii încrucișate, nesiguri cum să interpreteze toate informațiile noi care se revărsau peste ei ca o băutură de vară, care ar fi trebuit să fie răcoroasă, dar care le era servită caldă, așteptând cu toții replica lui Joshie. Garda eliberase o parte din parc și permisese accesul Media. Urmăream fluxul lui Noah în timp ce se plimba de colo-colo prin Cedar Hill, trecând în timp real pe lângă resturi de prelate și bălți sumbre de sânge în formă de amibă de pe iarba obosită, ceea ce o făcea pe Kelly să se smiorcăie pe tot biroul ei acoperit cu tempeh. E o piatră de temelie a emoțiilor sincere, Kelly a noastră. Am mângâiat-o pe cap inhalându-i mirosul. Într-o zi, dacă rasa noastră va supraviețui, o să trebuiască să găsim un mod de a descărca bunătatea ei, ca să o instalăm în copiii noștri. Între timp, indicatorii mei de stare de spirit de pe Panou au trecut de la „blând, dar cooperant" la „jucăuș/îngăduitor/îi place să învețe lucruri noi".

Joshie convocase o ședință organizațională cu toată lumea, Cowboy și Indieni. Am mers pe jos până la auditoriul Indienilor de pe York Avenue, semnificativ mai mare decât sanctuarul principal al sinagogii noastre, Joshie conducându-ne pe lângă punctele de control cu o mână ridicată în aer, ca un învățător în drumeție.

– Pierderi inutile de vieți omenești, a spus el, odată instalat la tribună,

sorbind elocvent din termosul său de ceai verde neîndulcit, în timp ce noi îl priveam multicultural din scaunele noastre înclinate și confortabile. Pierderea prestigiului de țară. Pierderea yuanilor proveniți din turism. Pierderi de imagine pentru liderii noștri, de parcă ar fi avut ceva de pierdut. Și pentru ce? Nu s-a obținut nimic în Central Park. Când își vor da seama bipartiții că uciderea Persoanelor cu Venit Net Scăzut nu va inversa deficiența comercială a acestei țări și nici nu va rezolva problemele noastre legate de balanța de plăți?

– Forța adevărului[48], a spus din spatele lui Howard Shu cu nasul său cafeniu, dar noi ceilalți am rămas tăcuți, poate prea șocați de ultima întorsătură a istoriei pentru a putea găsi alinare chiar și în cuvintele lui Joshie. Cu toate acestea, am zâmbit timid și i-am făcut cu mâna, sperând că mă va observa.

– Dolarul a fost gestionat grosolan, fantastic de prost, a continuat Joshie, cu expresia lui obișnuită, năucă, „de conversație", prin care se strecura genul de furie care nu era permisă la Serviciile Post-Umane, o furie categoric *pre*-umană, cu părți ale bărbiei tremurând independent una de alta, făcându-l să arate, dintr-un anumit unghi, de treizeci de ani, iar din altul, de șaizeci. AAR a încercat o duzină de planuri economice diferite în tot atâtea luni. Privatizare, deprivatizare, stimularea economiilor, stimularea cheltuielilor, reglementare, dereglementare, monedă indexată, rată de schimb flexibilă, fluctuație controlată, fluctuație necontrolată, mai multe taxe, mai puține taxe. Iar rezultatul net: nimic. Economia încă nu a ajuns la tracțiune, pentru a-l cita pe iubitul nostru președinte Fed. În timp ce vorbim, la HSBC-Londra, chinezii și Comunitatea Europeană finalizează discuțiile asupra noului parteneriat. Am ajuns să nu mai avem nicio relevanță critică în economia mondială. Restul globului este suficient de puternic pentru a se decupla de noi. Suntem în cădere liberă noi, țara noastră, orașul nostru, infrastructura noastră. Dar, spuse Joshie – și aici a inspirat adânc și a zâmbit deschis, tratamentele de decronificare prinzând viață pe chipul său, ochi strălucitori, chelie strălucitoare, piele strălucitoare; noi ne-am mișcat ușor spre marginea scaunelor, băgându-ne sugestiv degetele în suporturile de pahare –, trebuie să ne amintim că obligația noastră principală este față de clienții noștri. Trebuie să ne amintim că toți cei care au murit în Central Park în ultimele zile erau, pe termen lung, IDP, Imposibil de Prezervat. Întocmai ca în cazul clienților noștri, timpul lor pe planeta noastră era limitat. Trebuie să ne reamintim că himera deplinătății lui a fi e un silogism care limitează ceea ce putem face pentru o întreagă categorie de oameni. Cu toate acestea, chiar dacă ne putem absolvi de responsabilitate, noi, ca elită tehnologică, putem deveni un bun exemplu de urmat. Tuturor celor care ne critică le spun: partea bună de-abia acum urmează. Pentru că noi suntem ultima și cea mai mare speranță pentru viitorul acestei națiuni. Noi suntem economia creativă. Și vom învinge!

Printre Cowboy s-au auzit murmure de aprobare, în timp ce Indienii șușoteau că ei vor să se întoarcă la treaba lor. Mărturisesc că și mintea mea era în altă parte, în ciuda importanței spuselor lui Joshie, în ciuda mândriei pe care o simțeam că fac parte din această economie creativă (o mândrie aproape patriotică) și în ciuda vinovăției pe care o simțeam în legătură cu moartea oamenilor săraci. În seara aceea aveam să mă întâlnesc cu părinții lui Eunice Park.

Nu mă gătisem niciodată de mers la biserică, iar zilele când mă duceam la sinagogă erau departe, trecuse un sfert de secol de atunci, slavă lui Yahweh. Nici unul dintre prietenii mei nu întâlnise până acum persoana potrivită (cu excepția lui Grace și Vishnu), așa că nu a fost niciodată nevoie să se gătească de nuntă. Am scormonit în adâncurile singurului dulap care nu fusese cedat în favoarea pantofilor lui Eunice după un sacou cu inserții argintii, din ceea ce semăna a poliuretan, o piesă veche de vestimentație pe care o foloseam drept truc la turneele de oratorie și dezbateri din liceu și care îmi atrăgea întotdeauna simpatia juriului, dat fiind că arătam ca un proxenet începător venit dintr-o zonă defavorizată a Brooklynului.

Eunice mă scruta cu ochi uluiți. M-am aplecat să o sărut, dar ea m-a îndepărtat.

– Poartă-te ca un coleg de apartament, de acord? mi-a zis.

Protocolul de urmat la întâlnire, șarada în care aveam rol de coleg de apartament mă apăsau, dar am decis să nu mă îngrijorez. Mama Park și tata Park erau părinți imigranți. Îi voi convinge cu valoarea mea financiară și socială. Le voi apăsa butoanele de panică emoțională cu aceeași îndârjire cu care îmi introduc codul pin. Îi voi face să înțeleagă că în aceste vremuri tulburi pot conta pe un alb ca mine pentru a-i purta de grijă fiicei lor.

– Pot să-i spun măcar surorii tale că suntem mai mult decât colegi de apartament? am întrebat-o pe Eunice.

– Ea știe.

– Știe?

O mică victorie! M-am întins și am încheiat nasturii de la cămașa albă și mătăsoasă pe care o îmbrăcase Eunice, iar ea m-a sărutat pe ambele mâini în timp ce aranjam nasturii în găicile elaborate.

Slujba de închinare urma să aibă loc într-una dintre sălile de la Madison Square Garden, un amfiteatru excesiv iluminat, dar în esență întunecat, care putea găzdui circa trei mii de persoane, plin astăzi doar pe jumătate. Lumina intensă scotea în evidență pereții scorojiți și mizeria, facilitățile abia dacă fuseseră măturate după ultimul eveniment, care putea foarte bine să fi fost o convenție a producătorilor de lemn-dulce. Majoritatea participanților erau coreeni, cu

excepția câtorva tineri evrei și protestanți anglo-saxoni aduși de prietenele lor. Am fost întâmpinați de adolescenți purtând banderole de un verde aprins, pe care scria „Bine ați venit la Cruciada Păcătoșilor organizată de reverendul Suk“, plecându-se în fața celor mai în vârstă. Copii în haine apretate, cu äppärätele confiscate de părinți, săltau tăcuți printre picioarele noastre, jucând jocuri potrivite și fetițelor, și băieților, cu pioneze și bandă adezivă, o bunică singuratică, delegată să-i supravegheze pe toți.

Simțeam cum sacoul meu monstruos îmi genera o aură strălucitoare în jurul umerilor, dar femeile de vârstă mijlocie cu părul permanent, elaborat și jachete cu bureți la umeri, *ajummas*, un termen uneori batjocoritor folosit la adresa doamnelor căsătorite pe care l-am învățat de la Grace, mă făceau să mă simt mai bine în pielea mea. Împreună, arătam ca smulși din îndepărtatul deceniu 1980–1989 și depozitați în acest viitor plictisitor și bizar, o adunătură de păcătoși prost îmbrăcați, care se aruncă la picioarele lui Hristos în căutare de miluire, El, care, acolo, în Rai, arăta, desigur, întotdeauna bine și îngrijit, grațios în durerea Sa. Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva Fiul lui Dumnezeu nutrea o ură infinită pentru oamenii urâți, în pofida învățăturilor Sale amabile. Ochii Săi albaștri lichizi mă răniseră întotdeauna până la sânge.

Eu și Eunice ne-am îndreptat spre locurile noastre, cuviincioși precum doi „colegi de apartament“, stând în permanență la cel puțin un metru de atmosferă prăfuită unul de celălalt. Bărbați de vârstă mijlocie, epuizați de săptămâni de muncă de nouăzeci de ore, stăteau cu barba în piept, fără pantofi, profitând de ocazie să ciupească un pui de somn prețios înainte să înceapă asediul de rugăciuni. Aveam sentimentul că nu erau coreeni de nivel A, mulți dintre aceștia se întorseseră înapoi în țara natală după ce balanța economică se înclinase spre Seul. Trebuie să fi fost oameni din cele mai sărace provincii, oameni care nu aveau acces la cele mai de seamă universități din țara lor de origine sau care se rupseseră groaznic de familiile lor. Epoca zarzavagiilor coreeni pe care îi cunoscusem în copilărie se încheiase, dar oamenii din jurul meu erau mai puțin asimilați, încă apropiați de inima tremurândă a experienței imigranților. Dețineau mici afaceri în afara zonei de aur din Manhattan și Brownstone Brooklyn, se chinuiau și calculau, își obligau copiii să învețe până la limita privării de somn – la ei nu erau permise medii ponderate rușinoase de 86,894, nici nu se lua în discuție Boston-Nanjing Metallurgy College sau Tulane.

Aveam emoții așa cum nu mai avusesem din copilărie. Ultima dată când intrasem într-un lăcaș de cult fusesem pedepsit de publicul bătrân și furios de la Templul Beit Kahane pentru că le cântasem kadișul părinților mei, deși era evident că nu erau morți și că, de fapt, stăteau lângă mine privind în gol, rostind cuvinte în ebraică pe care niciunul dintre noi nu leînțelegea.

– Dorință ascunsă, îmi spusese asistenta mea socială în timp ce plângeam în biroul ei înghesuit din Upper East Side un deceniu mai târziu. Te simți vinovat că le-ai dorit moartea.

Jacheta mea argintie a alunecat printre rândurile de coreeni epuizați. Trebuia să mă abțin să nu transpir mai mult, pentru că reacția sării cu poli-ce-o-fi-fost, materialul din care era făcut sacoul meu, ar fi putut foarte bine să ne trimită prea devreme pe toți în brațele lui Isus. Și apoi i-am văzut. Stăteau pe un rând bun, cu capetele aplecate în față, fie de rușine, fie pentru a-și lua avânt pentru actul închinării. Familia Park. Torționarul, factorul îngăduitor, sora.

Doamna Park părea cu douăzeci de ani mai bătrână decât vârsta pe care îmi spusese Eunice că o are mama ei: un pic peste cincizeci. Cât pe ce să mă adresez ei cu un alt termen pe care îl învățasem de la Grace, *halmoni*, dar eram destul de sigur că nu era bunica, și că, de fapt, bunica lui Eunice era de mult sub pământ, undeva la periferia Seulului.

– Mami, ți-l prezint pe colegul meu de apartament, Lenny, a spus Eunice, cu o voce cum nu mai auzisem până atunci, un strigăt șoptit pe cale să se transforme în rugă.

Doamna Park își pensase sprâncenele până la o lungime de un centimetru, imitând-o pe Eunice, iar buzele ei rotunde erau date cu o urmă de ruj, dar la cam atât se limita proiectul ei de înfrumusețare. Pe chip i se întindea o mare pânză de păianjen, semn al înfrângerii, ca și cum mai jos de gât, în ea ar fi trăit o creatură parazită care, treptat, dar intenționat, îndepărtase toate elementele care se combină la ființele umane pentru a forma expresia satisfacției și a mulțumirii. Era drăguță, avea trăsături chibzuite, ochii uniform distanțați, nasul puternic și drept, dar, uitându-mă la ea, aveam senzația că mă apropii de o piesă de ceramică grecească sau romană restaurată.

Deși frumusețea și eleganța designului trebuiau scoase în evidență, ochiul se întorcea mereu asupra crăpăturilor și fisurilor reparate cu acea substanță mai închisă la culoare și uniformă, asupra mânerelor lipsă și a cicatricilor aleatorii. Am avut nevoie de un efort de imaginație ca să o văd pe doamna Park cum fusese înainte de a-l cunoaște pe doctorul Park.

Am făcut o plecăciune adâncă, de la brâu, în semn de salut, nu prea joasă, să nu caricaturizez obiceiul, dar suficientă pentru a-i arăta că știam că tradiția există. Am dat mâna cu doctorul Park, simțindu-mă imediat rușinat și inferior în fața lui. Avea mâini puternice, la fel ca restul corpului. Era un bărbat deosebit de chipeș; evident, Eunice moștenise frumusețea de la el. Nu era gătit – cel puțin în comparație cu ceilalți enoriași –, purta un tricou polo Arnold Palmer și o jachetă atârnată pe braț. Avea un gât gros de antreprenor și o piele care încă mai purta urma soarelui californian. Nu mai văzusem niciodată o bărbie atât de fermă și de

așezată, atât de inconfundabil bărbătească, nici o parte inferioară a corpului care să conțină atât de multă, parcă infinită, propulsie. Avea lentilele de la ochelari parțial întunecate – o altă incongruență sau poate chiar un indiciu blasfemic –, ochelari pe care i-a coborât doar puțin pentru a mă măsura din priviri. În ciuda rasei, ochii săi erau aproape la fel de luminoși ca ai lui Isus și mă priveau cu indiferență. M-am așezat lângă Sally Park, sora lui Eunice, care mi-a strâns timid mâna.

Sally era drăguță, dar luase mai mult din înfățișarea mamei decât a tatălui ei; într-un fel, deschidea o fereastră spre cât de drăguță trebuie să fi fost mama ei. Fața mai lată și umerii mai rotunzi o deosebeau de farmecul natural al surorii ei, cel puțin conform privirii subiective pe care i-am aruncat-o, dar faptul că semăna cu mama ei îi oferea pe loc un aer de amabilitate. Umbrele de sub ochii ei vorbeau despre timpul petrecut învățând, despre nesfârșite îngrijorări și muncă grea. Pe ea nu o distrusese încă acea creatură-parazit imaginară care constrânsese fericirea mamei și a surorii ei. Eunice îmi spusese că Sally era cel mai tandru și mai iubitor membru din familia ei, iar eu nu puteam decât să cred că e adevărat.

Cu toate astea, ceva la Sally mă deranja. Pe tot parcursul slujbei, ea și Eunice s-au angajat într-un dans al privirilor, ca doi soți divorțați care nu se mai văzuseră de ani buni și care acum se studiau unul pe celălalt. În puținele ocazii în care Eunice îmi vorbise despre Sally, își coborâse vocea la un ton înfrânt, neclar, spre deosebire de registrul înalt și ironic pe care îl folosea pentru a-și asedia părinții. Când vorbea despre sora ei, Eunice părea împrăștiată și nesigură. Uneori, din descrierile sale, Sally părea rebelă, alteori bisericoasă, alteori o activistă politică implicată, alteori detașată, alteori înflorind de senzualitate și întotdeauna supraponderală, ceea ce pentru Eunice era cea mai profundă rușine, cel mai evident mod de a-ți pierde obrazul. La o primă privire, Sally ar fi putut fi toate aceste lucruri (cu excepția greutății) și nu numai. Dansul de priviri dintre surori – înțepăturile lui Sally și contracarările lui Eunice – dezvăluia totul. Era rănită și singură. Era îndrăgostită de sora ei, dar nu reușea să spargă zidurile care făceau din Eunice un castel cu aspect aspru și frumos în mijlocul unui peisaj devastat.

Am stat cu toții în tăcere. Familia era prea stânjenită ca să spună ceva; fără alcool, coreenii pot fi un popor timid. M-am simțit mândru de mine. O cunoșteam pe Eunice de o lună și ceva și deja stăteam alături de rudele ei! Era adevărat că eu îi ofeream liniște, dar la fel de adevărat era și că ea mă domesticise. Cât de mult se schimbase viața mea într-un timp atât de scurt! Cu doar câteva sărutări de dimineață pe pleoape, sărutări nesolicitate, sărutări binevenite, Euny mă putea transforma pentru tot restul zilei în opusul urâtului Laptev al lui Cehov. Îi întâmpinam în boxeri pe curierii care ne livrau mâncarea, uitând de timiditatea mea obișnuită de a-mi arăta picioarele păroase, bucurându-mă de

ideea că pe canapeaua din spatele meu această fetiță făcea cumpărături, dădea mesaje, urmărind cum o fostă colegă de clasă pe care o ura își croia drum spre noi linii de credit în „Cheltuitorul American", perfect în largul ei în realitatea aceea digitală, dar și între pereții apartamentului meu. Îi înmânam curierului cei 10 yuani – cu pieptul în față, cu un zâmbet ca al lui Joshie pe chip, zâmbetul acela de câștigător la loteria vieții. *Sunt un bărbat, aceștia sunt banii mei, aceasta este viitoarea mea soție și aceasta este viața mea fermecată.*

Slujba a început. Un violoncelist, doi oboiști, mai mulți violoniști, un pianist și un cor mic și adorabil, majoritatea femei tinere îmbrăcate în rochii cam mulate, au urcat pe scenă și au început să cânte un potpuriu de melodii care variau între sacru și bizar. Ne-au oferit un concert pentru vioară de Mahler, apoi emoționantul imn pop coreean „Forever Young" al trupei Alphaville, cântat de niște adolescenți cu aspect epuizat, cu tunsori proaste și blugi strâmți, urmat de un tribut power-rock închinat Efesenilor, care a lăsat jumătatea mai în vârstă a congregației vizibil confuză. Am încheiat cu „Softly and Tenderly Jesus Is Calling"[49]. Acest ultim cântec a fost cel care i-a trezit pe toți enoriașii, care au început să intoneze cu voce tare și *con gusto*[50], în timp ce pe un ecran mare a apărut un fel de prezentare PowerPoint în coreeană și engleză, pe un fundal cu orhidee care pluteau pe apă și un semn foarte vizibil de copyright, menită să liniștească firea noastră de oameni cu frică de Dumnezeu. Toată lumea a cântat în sintonie, chiar și cei mai în vârstă, care rosteau cuvintele în engleză cu mai multă competență decât tatăl și mama mea când încercau să cânte „Sh'ma Yisroel" („Ascultă, Israel") la sinagoga lor.

M-a luat pe nepregătite replica „De ce să zăbovim când Isus se roagă?/Când se roagă pentru tine și pentru mine?". Limba engleză murea în jurul nostru, creștinismul era aceeași idee nesatisfăcătoare și iluzorie ca întotdeauna, dar eficacitatea frazei – amestecul inteligent de kitsch, vinovăție și imagini sfâșietoare, Isus *implorând* atenția și dragostea acestor asiatici, care se lăsau păgubași – m-a făcut să mă cutremur. Dar cel mai îngrozitor era că acele cuvinte chiar erau minunate. Și, pentru prima dată în viața mea, mi-a fost milă de Isus. Îmi părea rău că miracolele care i se atribuiau nu făcuseră, de fapt, nicio diferență. Îmi părea rău că eram singuri într-un univers în care până și părinții noștri ne-ar fi lăsat să fim bătuți în cuie de un copac dacă așa le venea sau să ne taie gâtul dacă așa li se poruncea – vezi Isaac, un alt evreu nefericit.

M-am întors spre Eunice, care-și vedea de pantofii ei sobri, apoi spre Sally, care își dădea silința să țină pasul, cu gura contorsionându-se după cuvinte, cu ochii la ecranul pe care apăreau mai multe imagini pastorale, un cerb american sărind pe lângă doi mesteceni tot americani. Nu simțeam nimic în afară de adierea îndurerată și plină de speranță a sunetului care ieșea din gura ei.

– „O, pentru viața minunată pe care El ne-a promis-o/Pe care ne-a promis-o mie și ție."

Unii dintre cei mai în vârstă începuseră să plângă, cu sunete hemoragice, venite din adâncuri, care nu pot aduce decât ușurare celui care suferă. Plângeau pentru ei înșiși, pentru copiii lor, pentru viitor? Sau plânsul ăsta era doar o chestiune firească? Curând, spre disperarea tuturor, corul și muzicienii au părăsit scena, iar reverendul Suk a urcat pe podium.

Era un bărbat elegant, cu o față înșelător de amabilă și cu doi umeri largi care umpleau un costum albastru-închis de clasă mijlocie. Afișa, drept recompensă după predica aspră, un zâmbet inocent ca un tată care încearcă să recâștige dragostea copilului său după ce i-a luat jucăria. Părea predicatorul perfect pentru cetățenii unei națiuni nesigure, în curs de dezvoltare rapidă, așa cum era de puțin timp Coreea.

Reverendul Suk și câțiva dintre preoții săi mai tineri au țipat pe rând la noi, când în engleză, când în coreeană. M-am uitat la doctorul Park, care tăcea, cu mâinile încrucișate în poală, ochelarii negri dați jos scoțând la iveală riduri adânci și o urmă de furie ca un curent subteran. Nu mi-ar fi fost de mirare dacă-l ura pe reverend, dacă se considera mai deștept decât el.

Eunice îmi spusese că doctorul Park citea Scriptura de la 4 dimineața și că se apleca și asupra Coranului și a textelor în Hindi. Un om inteligent, spusese ea cu mândrie, dar apoi își făcuse apariția un zâmbet mort, ca și cum ar fi vrut să spună:
„Înțelegi ce puțin înseamnă «inteligent» pentru mine?"

– De ce sunt așa multe locuri goale? a țipat acuzator la noi reverendul Suk, pentru că nu ne făcurăm treaba, pentru că eram un eșec în ochii lui și ai lui Dumnezeu. Atât de mulți oameni în stradă, dar atât de multe locuri goale! Această națiune era odată profund dedicată Evangheliei! Unde sunt toți acum?

Acasă, pradă lașității, îmi doream să-i spun.

– Nu-ți accepta gândurile! a urlat reverendul, cu orbitele-i de informator strălucind de o flacără lipsită de durere. Acceptați lumea lui Hristos, nu gândurile voastre! Trebuie să vă lepădați de voi înșivă. De ce? Pentru că suntem murdari și suntem răi!

Publicul stătea acolo supus, reținut, ascultător. N-aș vrea să pară că aș fi luat cuvintele sale literal, dar femeile acestea imaculate, cu părul coafat și cu hainele scrobite, cu părul aranjat în formă de aureolă și cu bureții de pe umeri care păreau epoleți, erau tocmai opusul murdăriei.

Și totuși, chiar și copiii neliniștiți, chiar și cei care nu puteau încă vorbi înțelegeau că erau păcătoși și că aceasta era o cruciadă, că făcuseră ceva nespus de greșit, că se murdăriseră într-un moment nepotrivit, că în curând își vor dezamăgi

în infinite moduri bieții părinți care munceau din greu. O fetiță a început să plângă, un plâns care semăna a sughițat, cu muci, făcându-mă, fără să vreau, să simt nevoia să mă întind ca s-o consolez.

Reverendul Suk a trecut la atac. Din tolba lui au ieșit trei cuvinte: „inimă", „povară" și „rușine". Și anume:

– Inima mea era foarte împovărată. Așa e inima pe care o am eu în mine. *Ijuș*, ajută-mă să mă lepăd de ea! Dacă mă găsești într-o poziție rușinoasă – cred că era o traducere simultană din coreeană, ultimul cuvânt fiind pronunțat cu dificultate ca „po-jii-șie" –, umple-mi inima împovărată cu harul Tău! Pentru că doar harul lui *Ijuș* vă va salva. Doar harul lui *Ijuș* va salva această țară decăzută și o va proteja de armata lui Aziz. Pentru că sunteți leneși. Pentru că nu apreciați. Pentru că sunteți plini de vanitate. Pentru că nu sunteți vrednici de Hristos.

Ochii mi s-au întors la semnul de drept de autor de sub imaginile care se scurgeau pe ecran, căprioare și orhidee, peste care erau suprapuse, în engleză și coreeană, fraze-cheie din predica reverendului Suk („LEPĂDAȚI-VĂ DE VANITATE", „HARUL LUI ISUS VĂ SALVEAZĂ", „MARE RUȘINE"). Ce reconfortant era semnul de drept de autor în contrast cu prim-planul acela evlavios. Ce reconfortantă era ideea că suntem, la propriu, o națiune guvernată de legi[51].

M-am întrebat dacă tinerii care rulau prezentarea PowerPoint credeau cu adevărat. Întotdeauna mi-am dorit să pot înțelege mai bine legătura dintre coreeni și creștini. Un prieten de-al meu din grupul Indienilor de la Servicii Post-Umane, unul dintre cei mai buni nanotehnologi de-ai noștri și supraviețuitor al nu uneia, ci a două tabere coreene de studiu dedicat Bibliei, mi-a zis odată:

– Bagă la cap, în comparație cu ramura coreeană a confucianismului, creștinismul e floare la ureche. Dacă te gândești la ce l-a precedat, protestantismul poate fi considerat într-un fel o dogmă aducătoare de libertate.

M-am gândit la Grace, a cărei inteligență era de necontestat, dar a cărei cucernicie mă tulbura.

– Este doar o chestie trecătoare, îmi spusese Vishnu, referindu-se la crezul iubitei sale. Un mod de-al lor de a se adapta la Occident. Un fel de club de socializare. Încă o generație și totul se va sfârși.

Eu nu vedeam profunzimea experienței intime pe care o trăia Grace, exemplarul din Noul Testament plin de sublinieri pe care mi-l arătase odată, drumurile săptămânale la o biserică episcopală plină de jamaicani, drept o formă de a se adapta, dar ceva îmi spunea că pruncul din pântecele ei nu se va închina Domnului.

– Uită de binele făcut! a urlat reverendul Suk. Dacă te mândrești cu ce e bun, dacă nu te lepezi de ce e bun, nu vei sta niciodată în fața lui Dumnezeu. Nu acceptați binele în fața lui Dumnezeu. Nu vă acceptați gândurile!

M-am uitat la Eunice. Se juca cu bretelele poșetei sale cafenii marca PăsăricăZemoasă, poșetă aproape cât ea, trecându-le în sus și în jos pe degete, lăsând scurte urme de roșu și alb pe pielea ei ca laptele, până când mama ei a apucat-o de mână, pufăind scurt și puternic în direcția ei.

Îmi doream să mă ridic și să mă adresez publicului.

– N-aveți niciun motiv de rușine, le-aș fi spus. Sunteți oameni de treabă. Faceți tot ce vă stă în putință. Viața este foarte grea. Dacă aveți o povară pe inimă, nu aici veți scăpa de ea. Nu aruncați ceea ce este bun. Fiți mândri de ceea ce este bun. Sunteți mai buni decât omul acesta furios. Sunteți mai buni decât Isus Hristos.

Și apoi aș fi adăugat:

– Noi, evreii, noi am inventat toate aceste lucruri, noi am inventat această Mare Minciună din care a răsărit tot creștinismul, toată civilizația occidentală, pentru că și nouă ne-a fost rușine. Foarte rușine. Rușinea de a fi copleșiți de națiuni mai puternice. Martiriul nesfârșit. Plânsul la mormântul strămoșilor. Am fi putut face mai mult pentru ei! I-am dezamăgit! Al Doilea Templu a ars în foc. Coreea a ars în foc. Bunicii noștri au ars în foc. Atâta rușine! Ridicați-vă din genunchi. Nu vă lepădați de inima voastră din piept. Păstrați-o la locul ei. Inima voastră este tot ceea ce contează. Lepădați-vă de rușine! Lepădați-vă de modestie! Lepădați-vă de strămoși! Lepădați-vă de preoții voștri, de părinții spirituali autoproclamați care pretind că sunt administratorii lui Dumnezeu. Lepădați-vă de timiditatea și de furia care zac acolo, la doar câțiva centimetri adâncime în pieptul vostru. Nu credeți în minciuna iudeo-creștină! Acceptați-vă gândurile! Acceptați-vă dorințele! Acceptați adevărul! Și dacă există mai mult de un adevăr, atunci alegeți calea cea mai grea, învățați să discerneți. Sunteți suficient de buni, sunteți *suficient de umani* pentru a discerne!

Eram atât de adâncit în propria furie, o furie care s-ar fi putut rezuma la o simplă rugăminte, „Domnule Park, vă rog, nu vă mai bateți soția și fiicele“, încât n-am observat că în jurul meu credincioșii se ridicaseră în picioare și cântau în cor „The Rose of Sharon“[52]. După cum s-a dovedit, acesta era ultimul capitol al Cruciadei Păcătoșilor. Privirea mea a ocolit-o pe cea a unui tovarăș evreu care abia aștepta să plece de acolo, departe de socri, în brațele iubitei sale.

Cu tandrețe, cu mânie, Isus pleda pentru sufletele noastre, dar noi eram prea osteniți, prea înfometați ca să-L ascultăm, prea înfometați chiar și pentru a completa testul rapid asupra slujbei reverendului Suk („Doar de amuzament, nu e cu note!“), pe care tinerii cu eșarfe îl distribuiau printre rânduri.

Din plecăciune în plecăciune, ne-am făcut drum spre ieșirea din Madison Square Garden și ne-am îndreptat către un nou restaurant din apropiere, de pe Strada 35, specializat în *nakji bokum*, un fel de mâncare pe bază de tentacule de

caracatiță umplute cu vârf cu pastă de piper și pudră de chili, printre multe alte surse de căldură debilitantă.

– Poate prea picant pentru tine? a spus mama lui Eunice.

Era întrebarea obișnuită adresată celor albi.

– Am mai mâncat de multe ori, am spus. E delicios.

Doamna Park m-a privit mai mult decât suspicioasă.

Am fost conduși într-o cămăruță goală, unde trebuia să ne descălțăm și să ne așezăm cu picioarele încrucișate în jurul unei mese. Mi-am dat seama cu groază că aveam o ditamai gaura într-una dintre șosete, o gaură de dimensiunea unui ochi de taur, prin care oricine putea să-mi scruteze carnea palidă și albă ca laptele. M-am întors spre Eunice, întrebând-o din priviri „De ce nu mi-ai spus?", dar ea era prea speriată de coliziunea dintre cele două lumi ale ei pentru a observa privirea mea alarmată. Și-a dat jos pantofii cu vârf ascuțit, de biserică, și a luat loc la masă. Adulții erau grupați pe o parte a mesei, Eunice și Sally se uitau la noi cuminți, din cealaltă parte. Doamna Park a început să comande, dar soțul ei a oprit-o, dezlănțuind o serie de mormăieli către un chelner tânăr și plin de coșuri cu o parabolă de păr unsuros. Tatălui lui Eunice i-a fost adusă imediat o sticlă de soju, tăria coreeană. Am încercat să mă întind și să-i torn, așa cum se obișnuiește în această cultură – tinerii trebuie să-i servească pe cei mai în vârstă (de parcă bătrânii ar fi mai buni decât noi, nu doar mai aproape de dispariție) –, dar el mi-a îndepărtat mâna cu putere, turnându-și singur de băut. Mi-a luat paharul, l-a pus în fața lui și l-a umplut cu o precizie perfect calibrată. Apoi, cu degetul arătător, a împins paharul în direcția mea.

– Oh, mulțumesc, am spus, apoi am fluturat sticla spre Eunice și Sally. Mai vrea cineva un pic din acest ceva bun?

Și-au ferit ochii. Domnul Park și-a înghițit medicamentul fără să scoată un cuvânt.

– Ei bine, atunci, am zis eu. Trebuie să spun că a fost nemaipomenit s-o am pe Eunice colegă de apartament, cu tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână…

– *Hee-young*! a strigat dr. Park la Sally. Cum merge școala?

Sally s-a îmbujorat. Cubul de ridiche albă și rece îi aluneca dintre bețișoare.

– Eu, a început ea. Eu…

– Eu, eu, a imitat-o domnul Park.

S-a întors scurt spre mine, de parcă eram complicele său. I-am zâmbit, dat fiind că mi-era imposibil să ignor orice gest făcea acest bărbat, chiar dacă asta însemna să fiu de partea lui și împotriva femeilor nevinovate de la masă. Cred că e o putere specială a tiranilor. Te fac să râvnești după atenția lor, te fac să confunzi atenția cu mila.

– Toți banii ăștia plătiți la Elderbird, la Barnard, pentru ce? a spus doctorul.

Ele n-au nimic de spus. Asta protestează, astălaltă îmi cheltuiește banii.

Vorbea cu accent britanic, dobândit în timpul rezidențiatului la Manchester. Calitatea discursului său m-a speriat și mai mult. Era un omuleț perfect, care, în felul său special, se ridica deasupra noastră.

– De fapt, am spus, acesta nu e un moment propice pentru vorbit sau scris. Tinerii se exprimă în moduri diferite.

– Da, da, a încuviințat doamna Park din cap, o mână micuță ridicată în fața chipului la fel de minuscul, roșind la fel ca fiicele ei, cealaltă mână plutind nervos pe deasupra orezului. Este vreme în care trăim. Vine sfârșitul. Și apoi către fiicele ei: Tati dorește doar ce e mai bun. Voi ascultați pe el.

Am ignorat referința biblică înfricoșătoare și am continuat să o laud pe femeia pe care o iubeam.

– Poate veți rămâne surprinși, dar să știți că Eunice este, de fapt, un vorbitor de mare calitate. Discutam recent…

Domnul Park a început să vorbească încet, în coreeană, cu Sally și Eunice. A vorbit timp de douăzeci de minute din spatele ochelarilor săi negri, oprindu-se doar pentru a-și reumple paharul, a-l da pe gât și a-l trânti la loc pe masă o secundă mai târziu. Ele stăteau acolo și roșeau, privindu-se din când în când, doar să vadă cum își suporta cealaltă supliciul. N-a mâncat nimeni nimic, în afară de mine. Mi-era foame cum nu-mi fusese nici-odată și simțeam că leșin, că am o cădere de glicemie. Chelnerii au venit, aducând grămezi de mâncare fumegândă și aburindă. În fața mea a ajuns o oală mare de pui de caracatiță, fierbinte și dulce, înconjurat de ddok, o prăjitură de orez în formă de tub care absorbea condimentele ca un burete. Mă cuprinsese anxietatea din pricina atâtor condimente care-mi intrau în gură, în timp ce cuvintele continuau să se reverse din gura domnului Park. Am întins mâna după o farfurie de murături și cremă de ouă pentru a mă răcori; gustul calmarului, al cepei verzi, al ardeiului iute, al cepei cu aspect portocaliu înmuiate în ulei de susan a crescut în intensitate. Nu mă puteam opri din mâncat. Am încercat să iau sticla de soju, dar domnul Park mi-a îndepărtat mâna și mi-a turnat el de băut, în timp ce continua să se dezlănțuie asupra fiicelor sale micuțe pe deasupra golfului mare care era masa de lemn.

Mi s-a părut că aud cuvântul *hananim*, care știu că în coreeană înseamnă „Dumnezeu“, și termenul profund jignitor *michi-nneyun*, care a făcut-o pe Eunice să dea aerul afară din piept într-o manieră atât de tristă, rănită, prelungă, definitivă, încât m-a făcut să mă întreb dacă va mai putea vreodată să inspire la loc tot aerul pe care-l expirase. Mâna doamnei Park a continuat să zăbovească deasupra bolului metalic de orez, atingându-i ocazional marginea. Din experiența mea, era foarte neobișnuit pentru coreeni să stea în fața mâncării și să nu se înfrupte din ea. Am închis ochii, lăsându-mi căptușeala gurii să fie cuprinsă de

fierbințeala pură. Am plutit peste masă și am ieșit în aerul dens din centru. Mi-aș fi dorit să fiu mai puternic ca să o pot ajuta pe Eunice sau măcar să mă așez în fața ei și să-i absorb o parte din durere. Voiam să-mi îngrop fața în căldura părului ei, în parfumul de mosc și uleiuri, pentru că pentru mine, ea era acasă. Pentru că știam că era prea micuță la trup și la suflet, prea dedicată familiei și ideii de familie pentru a accepta singură o astfel de suferință. Oare de aceea fugise la Roma, învățase italiana, găsise pe cineva maleabil și amabil, deși nu tocmai frumos, care să-i fie tovarăș? Încercase să devină o persoană diferită? Dar de domnul Park nu scapi nici în gaură de șarpe. Joshie ne ceruse să ținem un jurnal pentru că mecanismele creierului nostru se schimbă constant și pentru că în timp ne transformam în persoane complet diferite. Iar eu asta îmi doream pentru Eunice, îmi doream ca sinapsele dedicate răspunsurilor pentru tatăl ei să se ofilească și să renască, să fie rededicate cuiva care o iubea necondiționat.

Ceva mă ținea, ceva ca o adiere rece pe frunte. Când am deschis ochii, Eunice mă privea, rugătoare, timidă, ca atunci, la Roma, când am văzut-o prima dată vorbind cu sculptorul ăla ridicol. Ce mult am iubit-o atunci! Și cât de mult o iubesc acum! Rareori afecțiunea poate fi atât de instantanee și atât de profundă. Ne-am fixat din priviri o milisecundă, suficient pentru a elibera un milion de frânturi de empatie, ca să-i spun: „În curând vei fi acasă în brațele mele, iar lumea se va reconfigura în jurul tău și vei avea parte de atât de multă compasiune, încât o să te sperie cât de mult țin la tine.“ Între timp, domnul Park ateriza avionul solilocviului său. Furia îi părăsea corpul. A mai scuipat o replică sau două, apoi s-a liniștit, s-a liniștit atât de mult, încât a părut că se dezumflă sub ochii mei, lăsând în urmă doar măduva densă și otrăvită a celor a căror viață întreagă se reduce la actul de a răni și de a fi rănit. Ce-i făcuseră și cine îi făcuse asta lui, mă întrebam, sau era vorba doar de obișnuiții neurotransmițători care o luaseră razna? Domnul Park a mai dat pe gât un pahar de soju, apoi s-a aplecat spre caracatiță și a început să-și înfigă cantități mari în gură. Fetele și doamna Park au început și ele să mănânce, iar după cinci clipe intense, toată mâncarea a dispărut.

– Deci, Lenny, a spus doamna Park, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Eunice spune mie că ai slujbă bună de știință.

Domnul Park a pufnit.

Voiam să-mi consolidez statutul în fața familiei Park, dar nu voiam să-mi pun excesiv în evidență poziția de la Serviciile Post-Umane, pentru că știam că asta nu-i încânta pe creștinii devotați, nu acceptau conceptul de viață veșnică aici, pe pământ, pentru că le făcea visurile celeste să devină jalnice și lipsite de validitate.

– Lucrez pentru o divizie de la Staatling-Wapachung, am răspuns. S-ar putea să fi văzut unele dintre clădirile noastre care se construiesc în New York. Sunt proprietatea Staatling. Și mai este și Wapachung Contingency, care este o firmă

enormă de securitate. Se poate spune că ne ocupăm cu proprietatea, securitatea și extinderea vieții. Toate sunt foarte importante în vremuri de criză.

Am continuat așa o vreme, având grijă să fiu apolitic spre conservator, exact ca fluxul FoxLiberty-Prime pe care-l urmăreau părinții mei. Uneori, când vorbeam despre Wapachung Contingency, Sally se uita la mine cu o supărare prost mascată, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze că par prea îndrăgostit de angajatorul meu, însă, chiar și așa nemulțumită, rămânea grațioasă și blândă, pe când eu mi-aș fi dorit să scap de părinții ei și să vorbesc direct cu ea, să discutăm prietenește,dezinvolt.

– Desigur, eu nu sunt un doctor sau om de știință, așa cum sunteți dumneavoastră, domnule, m-am adresat tatălui ei. Ceea ce încerc să fac este un fel de simbioză între comerț și…

Domnul Park și-a îndreptat arătătorul spre piciorul meu, spre carnea albă care se ițea din gaura ciorapului, ca o bucată rușinoasă de burlesc.

– Observ, a spus el, că aveți o excrescență fie de țesut, fie osoasă, la baza articulației metatarsofalangiene. Poate un început de mont. Ar trebui să vă cumpărați altfel de încălțări, pantofi care să nu înghesuie degetele de la picioare. Este o patologie reală, de care ar trebui să aveți grijă, pentru că, în timp, singura opțiune va fi operația.

S-a întors spre Eunice, care a încuviințat din cap.

– Pantofi noi, a subliniat și ea.

– Avut grijă unul de altul în moment dificil, a spus doamna Park. Colegi de apartament buni, da?

– Mulțumesc, am zis.

Voiam să revin la cariera mea, la cum aveam de gând să o ajut pe Eunice să treacă peste vremurile incerte care ne așteptau, dar, de-acum, momentul trecuse.

– Îm.

Doamna Park a scos un äppärät vechi și l-a așezat pe masă, între o farfurie cu muguri de ferigă și una de carne de vită sărată, care doar ce ne fuseseră aduse.

– Uite, a spus, adresându-se lui Eunice și Sally. Video care tocmai trimis mama lui Myong-hee. Ea scris mie: „Verișoara din Topanga."

O fetiță asiatică, să fi avut cel mult trei ani, alerga spre cameră pe un fundal aglomerat de case de oraș californian ieftine și o piscină acvamarin. Purta un costum de baie imprimat cu margarete de cauciuc și avea un zâmbet profund autentic pe fața lată.

– Bună, *Emo*[53] Eunice. Bună, *Emo* Sally, striga ea către ecran. Mi-e dor de tine, *Emo* Eunice, țipa fata, arătându-ne dinții ca niște lopeți strâmb înșiruite.

– Uite, a zis doamna Park. Are un pic de orez deasupra ochiului.

Deasupra sprâncenei chiar *era* un bob de ceva. Toată lumea a râs, inclusiv

domnul Park, care a spus câteva cuvinte în coreeană, primele cuvinte aprobatoare din seara aceea, prima ocazie în care maxilarul i s-a relaxat, reducând la tăcere imnul de război, trimițând înapoi la cazarmă batalionul de atac. Eunice își ștergea ochii și mi-am dat seama că nu râdea. Și-a descrucișat picioarele, s-a ridicat de la masă dintr-o singură mișcare și a ieșit fugind din încăpere, în picioarele goale. Am dat să mă ridic să o urmez, dar doamna Park n-a spus decât:

– E dor de verișoara din California. Nu făcut griji.

Dar eu știam că nu doar copila drăguță de pe ecran o făcuse să plângă pe Eunice. Ci tatăl ei râzând, amabil, familia iubitoare și întreagă preț de un moment – o călătorie nemiloasă în imposibil, o istorie alternativă. Cina se terminase. Ospătarii strângeau masa cu resemnare și fără un cuvânt. Știam că, potrivit tradiției, trebuia să-i permit domnului Park să plătească masa, dar mi-am accesat äppärätul și i-am transferat 300 de yuani, totalul notei de plată, dintr-un cont anonim. Nu voiam banii lui. Dacă visul meu s-ar împlini, dacă m-aș căsători cu Eunice într-o bună zi, domnul Park va deveni pentru totdeauna un străin pentru mine. După treizeci și nouă de ani de viață, îmi iertasem părinții pentru că nu au știut cum să aibă grijă de un copil, dar aceasta era limita puterii mele de a ierta.

O SĂ-L IUBESC CHIAR MAI MULT

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

10 IULIE

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK

Mami, nu mi-ai mai răspuns de ceva vreme. Tot mai ești supărată în legătură cu Lenny? Nu-ți mai face griji pentru mister, da? Fă-ți griji pentru Sally, în schimb. Vezi că are probleme cu greutatea. N-o lăsa să comande „pii-țaah". Dă-i numai mâncare pe bază de multe legume. Am de gând să-i cumpăr niște pantofi de vară frumoși de la FootsieGalore, pe care să-i poată purta și la interviuri.

În acest moment sunt prea ocupată să-mi caut un loc de muncă în Retail ca să mai am timp să mă pregătesc pentru LSAT, dar vara viitoare sigur. Costurile diverse din contul AlliedCVS trebuie să fie noua „dobândă anuală efectivă" pe care o percep în ultima vreme. Înseamnă că va trebui să plătim ceva mai puțin pentru taxa lunară, dar trebuie să plătim imediat această nouă taxă, altfel va fi adăugată la cea principală, care apoi se transformă într-un agregat maxim, ceea ce va însemna probabil încă 6 000 sau mai mult în următoarele două cicluri de facturare. Oricum, cred că a sosit timpul să renunțăm la AlliedWaste; LandOLakes are niște tarife promoționale speciale luna aceasta, deși trebuie să iei încă 10 000 de euro credit doar pentru a trece la ei. Cred că cel mai bine ar fi să ne facem calculele și să verificăm.

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Prețios,

Salutare vouă, celor de pe tărâmul televiziunilor! *Oy*. Cred că am urmărit prea multe emisiuni vechi cu Lenny. Ciudat. Deci acum e supărată și mama pe mine. Cina cu familia a fost un dezastru, așa cum, pe bună dreptate, ai prezis. Ce-o fi fost în capul lui Lenny? Cum să creadă că-i poate fermeca pe ai mei? Știi, uneori e atât de înfumurat. Are ideea asta de alb american cum că, de fapt, viața este echitabilă și că băieții de treabă sunt respectați pentru că sunt de treabă și toate sunt SUPER-bune (pricepi?). Nu se mai oprea din repetat că știu să formez propoziții și că mereu spun că trebuie să am grijă de Sally, iar între timp tata strângea din pumn pe sub masă. Crede-mă, și eu, și Sally nu ne gândeam decât la pumnul ăla strâns, în timp ce bătrânul Len îi dădea înainte cu diatriba lui.

Știu că intențiile lui sunt bune. Întotdeauna e așa. Dar după un timp, cui îi mai pasă, nu? Cum de nu mă înțelege? E ca și cum nu s-ar opri să se gândească și să facă și el unu plus unu. A promis că va citi mai puțin și va petrece mai mult timp îngrijind apartamentul nostru, dar îi e mintea tot timpul la textele alea. Am căutat

Război și pace, e vorba despre un tip, Pierre, care luptă în Franța și căruia i se întâmplă numai chestii groaznice, dar, în final, datorită farmecului său, ajunge să fie cu o fată pe care o iubește cu adevărat și care îl iubește cu adevărat, chiar dacă l-a înșelat. Așa și Lenny. După el, în viață, în cele din urmă, amabilitatea și inteligența vor câștiga întotdeauna.

Dar cu mama a fost și mai rău. A sărit pe mine. Gen, mda, *nuh moo heh ta*. Puteai să-ți găsești pe cineva mai bun. E bătrân, nu e atrăgător, pielea lui arată nesănătos, are picioare cu probleme, nici nu e atât de înalt cât ai zis că e, câștigă 25 000 de yuani pe lună. Dacă vrei un iubit mai în vârstă, e un gemolog din Palisades care câștigă aproape 1 milion de dolari pe an, iar tata spune că locul de muncă al lui Lenny, Post-Umane, este o înșelătorie totală și că se va prăbuși complet. Mama îmi tot dădea mesaje: „Rămâi deschisă la alte opțiuni, rămâi deschisă la alte opțiuni."

Am încercat să nu mă simt rănită, dar a fost imposibil. Fac exact ca Lenny: el nu mă vede pe mine, ei nu-l văd pe EL. Pentru ei este doar un bărbat urât, ne-bogat, cu o gaură în ciorap (sincer, am crezut c-o să-l omor pentru asta).

Dar apoi ne-am dus acasă și am primit mesajul ăla de toată jena de la mama și am simțit că îl iubesc și mai mult pe Lenny. Cu cât îl detesta ea mai mult, cu atât îl iubeam eu mai mult. Era atât de obosit de la cină și de la slujba stupidă de la biserică, încât a adormit pe canapea și chiar a sforăit, deși el nu sforăie. El, evident, și-a pus sufletul pe tavă, dragul meu drag cu creierul lui de ton, atât de dulce și grijuliu. A încercat din răsputeri să fie drăguț cu părinții mei și să mă apere de tata, care a fost un ticălos, iar Lenny a luat totul asupra lui. Și-atunci m-am întrebat: dacă nu văd ce om bun este, la ce-mi sunt ei mie buni? Bănuiesc că ce vreau să spun este că pe mine minusurile lui Lenny nu mă mai afectează așa mult și trebuie să-i mulțumesc mamei pentru această revelație. Asta e treaba cu Lenny, dacă îți petreci timp cu el, îți dai seama că, de fapt, e foarte *yamjanae*. Mi se pare ceva tipic coreean, să percepi pe cineva care este atât de tandru și blând și să-l apreciezi pentru ceea ce este.

Îmi pare rău că o tot bla-bla-bla. În general lucrurile merg destul de bine. Ne petrecem timpul împreună, stăm de vorbă și facem o grămadă de chestii amuzante împreună. Am văzut câteva Imagini într-o galerie și am mâncat niște burgeri buni la bürgr în Bushwick (de ce n-au In-N-Out și aici, la New York?!). Am făcut sex neprotejat și mi-a zis că el se vede alături de mine și de un copil. Iar eu: CE??? Dar, cumva, avea sens. VREAU să am un copil cu el, chiar dacă lucrurile merg așa rău în lume. Cred că aș fi cea mai fericită zână din pădure dacă într-o zi am fi o familie adevărată! Apoi am mers la un local cu specific srilankez la cină și cine crezi că stătea lângă noi? Lacy Pizdaă. Ți-aduci aminte că făcea filmele alea porno oral-după-anal când eram copii? Avea pe ea un sacou Parakkeet mărimea XS cu perle și blugi transparenți FoaieDeCeapă, pe care chiar își permite să-i poarte, în ciuda vârstei. În ansamblu, arăta foarte elegant și rafinat, curvișțina. Iar partenerul ei era un domn mai în vârstă cu aspect de teuton, foarte chipeș.

Apropo, m-am dus la Tompkins Square cu mai multe provizii, am făcut niște

treburi ciudate pe la SPĂLAREA ȘI DEZINFECTAREA HAINELOR și am mai stat cu David. E atât de amuzant. La un moment dat, m-a ridicat, m-a aruncat pe umăr și m-a dus de jur-împrejurul parcului ca să pot face cu mâna tuturor. A fost fain să am lângă mine un tip puternic care să se ocupe de mine, iar David este atât de puternic, și nu doar pentru că a fost soldat în Venezuela. Și își ține coliba atât de CURATĂ (nu ca știi tu cine, ha ha), lucru pe care a spus că l-a învățat în armată. Se pregătește pentru momentul în care va veni garda să-i evacueze, ceea ce mă umple de anxietate. Dacă ai äppäräte vechi sau chiar laptopuri, te rog să mi le trimiți, oamenii ăștia sunt cu adevărat disperați. Am încercat să-l conving să ia prânzul cu mine, dar nu vrea să plece din parc. Este dedicat oamenilor săi cum e tata cu pacienții lui și cred că admir acest lucru. M-am uitat la gura lui și faptul că și-a pierdut o parte din dinți are ceva carismatic. Este un om robust care știe când să fie fizic și când să fie inteligent. Oricum, pun pariu că dacă avea Asigurare de Sănătate arăta și mai frumos. Uneori, când vorbește despre cum va fi după ce vor fi răsturnați bipartiții, mă gândesc că nu sună rău. E împotriva celor de la Credit, dar crede că Retail va face mereu parte din viața noastră și că fetele de la Retail pot fi Creative. Ideile lui sunt puțin cam deplasate, dar măcar el crede în ceva, nu?

Of. Bine, Prințesă P, mă duc să șterg pe jos în balcon că e plin de rahat de pasăre 24/7. Trăim în New York, unde toată lumea se cacă pe tine. Ha ha.

12 IULIE

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Îmi pare rău că nu ți-am răspuns imediat, Panda. Se întâmplă ceva foarte GRAV aici. Niște PVNS au intrat în fabrica tatălui meu când era închisă și au preluat-o. Luna trecută au eliminat poliția din Los Angeles, iar Garda Națională nu vrea să facă nimic și acum stau și mă întreb, ne-am pierdut afacerea sau cum? I-am auzit pe mama și pe tata VERBALIZÂND ÎN ȘOAPTĂ în dormitorul lor și m-am speriat foarte tare, pentru că nu știu ce se întâmplă și nu știu ce ar trebui să fac să-i ajut. De obicei îmi spun totul, dar privirea tatălui meu era de genul auoleeeuuu și spuneau să ne întoarcem în Coreea pentru o vreme. Am încercat să mă duc la Padma și pe autostrada 405 era punct de control și erau oameni cu mâinile la ceafă, așa că am virat într-o benzinărie și am stat acolo cu motorul pornit, iar apoi am început SĂ DAU PUMNI ÎN VOLAN și nu mă mai puteam opri. WTF??????????? Cum e posibil să nu ne poată proteja afacerea? Cum e posibil să lase armata lui Aziz să facă ce vrea? Zici că o fac special, că nu mai vor să ne simțim în siguranță. Nu cred că ar trebui să te mai vezi cu David ăsta, Eunice. Pare unul dintre ticăloșii care îmi distrug familia. Nici eu nu vreau să mai fiu cu Gopher, pentru că nu este unul dintre noi și nu înțelege NIMIC, iar părinții lui au bani pentru că i-au moștenit și totul e doar o glumă pentru el. I-am povestit despre fabrica tatălui meu, iar el a zis: „Bine, lăsați-i pe cei săraci să ia puterea.“ Cred că a venit vremea să uităm cine suntem și să ne întoarcem la familiile noastre, restul este doar zgomot din acela ciudat pe care îl auzi

când verbalizează între ei oamenii pe care nu îi cunoști. Serios, lumea din jurul meu e plină de fantome, mai puțin când sunt cu tine pe äppärät. Stupidă mai e țara asta! Doar niște albi răsfățați ar putea lăsa ceva atât de bun să se transforme în ceva atât de rău. Îmi pare rău că a fost așa jalnică cina cu părinții tăi și mă bucur că îl iubești pe Lenny mai mult ca niciodată, dar ar trebui să iei în considerare ceea ce spun părinții tăi, pentru că ei au foarte multă experiență. Nu spun să nu mai fii cu Lenny, ci doar să te gândești bine la ce simți pentru el și la ce va trebui să faci în cele din urmă. Te iubesc, cartof dulce.
EUNI-TARD: Bună, Sally. Ai auzit că PVNS a preluat afacerea familiei Kang?
SALLYSTAR: Nu. Ce groaznic!
EUNI-TARD: Asta e tot ce ai de spus?
SALLYSTAR: Ce-ai vrea să zic?
EUNI-TARD: Vrei să mergem să mâncăm burgeri? Poți mânca puțină carne roșie dacă promiți să mănânci doar legume și iaurt timp de o săptămână.
EUNI-TARD: Alo? Pământul către Sally Park.
EUNI-TARD: Probabil ești ocupată. Încă nu mi-ai spus ce părere ai despre Lenny.
SALLYSTAR: Toată lumea este îngrijorată pentru tine.
EUNI-TARD: ÎNGRIJORATĂ? Vai.
SALLYSTAR: Mami și tati nu vor să iei decizii pripite.
EUNI-TARD: Și acum tu ești purtătoarea lor de cuvânt Media?
SALLYSTAR: Nu suntem o familie perfectă, dar suntem totuși o familie, nu?
EUNI-TARD: Nu știu. Tu să-mi zici.
SALLYSTAR: Trebuie să ne luăm covoare noi pentru sufragerie și carpete pentru scări. Vrei să vii în New Jersey și să ne ajuți să le alegem?
EUNI-TARD: Pot să-l iau pe Lenny cu mine?
SALLYSTAR: Poți să faci ce vrei, Eunice.
EUNI-TARD: Glumeam.
SALLYSTAR: Deci vii?
EUNI-TARD: Vin. Dar n-o să stau lângă tata și nici n-o să vorbesc cu el. Lenny folosește cuvântul truculent. Tata e ca un copil truculent, cel mai bine e să-l ignori.
SALLYSTAR: Mai dă-i pace. Încearcă să se schimbe. Nu este foarte bine pe dinăuntru și asta înseamnă că trebuie să-l iertăm.
EUNI-TARD: Mă rog.
SALLYSTAR: Pe bune. Te vei simți mult mai bine dacă îl ierți, Eunice. Apoi te vei putea concentra la ce se întâmplă pe restul planetei. Poate mă poți ajuta să înființez un comitet de distribuire a alimentelor pentru orașele de corturi pe care le organizăm cu cei de la Columbia și NYU. Lucrurile se înrăutățesc la Tompkins Square.
EUNI-TARD: De unde știi tu că nu ajut deja?
SALLYSTAR: Ăă?
EUNI-TARD: Nimic. Îl voi ierta pe tata când va avea 70 de ani, iar unchiul Joon își va fi jucat toți banii la păcănele și va fi un om al străzii care va apela la mine și la Lenny pentru ajutor. Apoi îi voi spune: „Ne-ai tratat pe mine, pe mama și pe Sally ca pe un

rahat, dar acum, poftim, ia niște bani ca să nu mori de foame.“
SALLYSTAR: Ce oribil! Nu-mi vine să cred că te-ai gândit la asta.
EUNI-TARD: Hei, glumesc. Simțul umorului?
EUNI-TARD: Sally, mai ești acolo? Nu știu ce e în neregulă cu mine astăzi. Chiar mi-e dor de Myong-hee. Ultima dată când am fost în Los Angeles am încercat să-i împletesc părul și ea țipa „Nu, Eunice *emo*!“ ca și cum voia să-mi zică lasă-mă-n în pace, nu ești tu șefa părului meu!!! E o fetiță atât de drăguță. Pun pariu că data viitoare când ne întâlnim cu ea va fi cu zece cm mai înaltă. Nu vreau să crească.
EUNI-TARD: Sally! Haide! E din cauza lucrurilor pe care le-am spus despre tata?
EUNI-TARD: Treaba ta. Mai e puțin și IUBITUL meu ajunge acasă și vom face un branzino împreună.
EUNI-TARD: Sally, mă iubești?
SALLYSTAR: Poftim?
EUNI-TARD: Vorbesc serios. Mă iubești cu adevărat? Ca om, vreau să spun. Nu doar ca pe sora mai mare pe care ești obligată să o admiri.
SALLYSTAR: Nu vreau să vorbesc despre asta. Bineînțeles că te iubesc.
EUNI-TARD: Poate că nu am făcut destul.
SALLYSTAR: Ce tot spui acolo? Vrei, te rog, SĂ TACI ODATĂ? M-am săturat de tine. TRECUTUL, TRECUTUL, TRECUTUL!!!
SALLYSTAR: Alo? Eunice.
SALLYSTAR: Eunice?
SALLYSTAR: Alo.

ANTIINFLAMAȚIE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

20 IULIE

Dragă jurnalule,

Mi-a povestit Noah că e o zi în timpul verii când soarele luminează bulevardele largi într-un unghi special, care-ți dă senzația că tot orașul e un fluviu de lumină melancolică ca de secol XX și că până și cele mai prozaice și neiubite clădiri, dacă le privești cu coada ochiului, par strălucitoare, nucleare și că, atunci când se întâmplă asta îți vine să plângi ca după ceva pierdut, dar și să alergi într-acolo și să întâmpini cu bucurie declinul zilei. O spunea de parcă era vorba despre un fel de extaz mistic urban, iar chipul său îmbătrânit căpăta o strălucire grijulie, ca și cum ar fi împrumutat o parte din lumina despre care vorbea. Am crezut că e-comunică emoții când mi-a spus-o, dar äppärätul lui era în standby, nu transmitea, deci era ceva destul de real. Stăteam într-o cafenea de rahat din St. George, ciudat de emoționați de faptul că mai existau cafenele în lume, cu atât mai mult în Staten Island.

– Mi-ar plăcea să văd și eu asta, i-am spus. Când se întâmplă mai exact?

– Am ratat-o, a răspuns Noah. A fost la sfârșit de iunie.

– Atunci, la anu', am spus.

Și apoi, cu dramatismul unei adevărate regine Media, Noah mi-a mărturisit că el nu crede că va mai fi în viață la anul. Ceva legat de Autoritatea pentru Restaurare, de Bipartiți, de prețul biocombustibilului, de declinul mareelor – cine mai ține pasul? Asta a cam stricat efectul poveștii cu lumina care face bulevardele să strălucească exact așa cum trebuie. Am vrut să-i spun că nu trebuie să se străduiască pentru mine, că îmi place exact așa cum e: perfect peste medie, furios, dar decent, inteligent atât cât trebuie. M-am gândit la elefantul Sammy de la grădina zoologică din Bronx, la chipul său calm și deprimat, la cum își aborda extincția: cu calm și disperare discretă. Poate că la asta se referea Noah când vorbea despre lumina pe care o observase prin oraș. Lumina care se stinge suntem noi, iar noi suntem – pentru o clipă atât de scurtă, încât nici măcar nu poate fi înregistrată pe ecranele äppärätelor noastre – frumoși.

Apropo de lumină, săptămâna aceasta am avut un moment luminos cu Eunice. Am surprins-o uitându-se cu o oarecare curiozitate la Peretele meu de

Cărți, în special la o copertă veche și decolorată a unei cărți de hârtie de Milan Kundera – o gambetă deasupra unui peisaj urban din Praga –, cu arătătoarele ridicate deasupra cărții ca atunci când e gata-gata să apese butonul de CUMPĂRĂ ACUM de pe äppärät și celelalte degete masând spatele cărții, poate chiar bucurându-se de grosimea și greutatea ei neobișnuită, de liniștea relativă și de blândețea ei. Când m-a văzut că mă apropii, a strecurat cartea înapoi pe raftul ei și s-a retras pe canapea, adulmecându-și degetele în căutare de miros de carte, cu bujori în obraji. Dar știam că este curioasă, negustoreasa mea reticentă de propoziții, iar eu am înregistrat încă o victorie – a doua după ceea ce consider eu că a fost o cină foarte reușită cu părinții ei.

Viața era frumoasă alături de Euny. Uneori entuziasmantă, alteori întristătoare. Ne certam zilnic. Ea nu ceda niciodată. Luptătoare până la final. Este modul în care se forjează o ființă umană după ce a avut o viață timpurie nefericită. Este dorința de a te maturiza, de a deveni tu însuți, de a te apăra, chiar și împotriva unui dușman imaginar.

Cel mai mult ne-am certat în legătură cu angajamentele sociale. Ea se mulțumește cu prietenele ei de la Elderbird care tocmai s-au mutat înapoi la New York. Par a fi fete decente, efervescente, dar nesigure de sine, care tânjesc după bunuri de lux și după o anumită identitate, aidoma una celeilalte, dar, în fond, fără nicio grabă să se maturizeze. Una dintre fete, o mâncăcioasă, avea o FUTABILITATE de 500, prin urmare celelalte fete îi dădeau sfaturi despre slăbit. Se întindeau spre ea și o ciupeau tot timpul, o acopereau de creme până strălucea trist pe canapeaua din sufrageria mea și o cântăreau de parcă ar fi fost un ton alb și prețios atârnat pe un chei din Tokyo. O altă fată prefera lookul acela nou de Bibliotecară Dezbrăcată, alegând să-și acopere corpul cu extrem de puține piese de vestimentație, la care adăuga niște ochelari cu rame groase precum cele de la ferestrele mele, ceea ce mi s-a părut amuzant, pentru că până și o instituție bună precum Elderbird își închisese recent biblioteca fizică, deci de unde naiba se inspira fata asta? Apoi se îmbătau cu rosé pe balconul nostru (al nostru!), cu fețele lor drăguțe, dolofane și cherchelite, spunându-și povești lungi, mereu aceleași, care ar trebui să fie amuzante, dar care, în schimb, se dovedeau extrem de tulburătoare, relatări despre un univers ieftin și efemer în care toată lumea dezamăgea pe toată lumea, de parcă ar fi fost doar o chestiune de rutină, și în care, uneori, femeile permiteau bărbaților să urineze pe ele de față cu ceilalți. Pe cât de gelos mă simțeam pe tinerețea lor, pe atât de speriat eram pentru viitorul lor. Pe scurt, mă simțeam patern și excitat, ceea ce nu reprezintă cea mai potrivită combinație.

Îi spusesem lui Eunice, din întâmplare și cu cel mai drăguț rânjet de

ornitorinc poznaș, că următoarele două săptămâni se vor dovedi foarte aglomerate pe plan social. Joshie mă implorase să o cunoască și ne aștepta sâmbătă la el acasă. Grace și Vishnu dădeau o petrecere în Staten Island luni, săptămâna care venea, pentru a anunța oficial că așteaptă un copil.

– Știu că nu ești cea mai sociabilă ființă din lume, am început, dar ea îmi întorsese deja spatele, oprindu-mi mâna mângâietoare cu lamele furioase ale omoplaților.

– Șeful tău, m-a întrerupt, vrea să *mă* cunoască?

– Adoră tinerii. Se transformă el însuși într-un adolescent.

– Cățeaua aia de Grace vrea să mergem la ea în vizită? De ce? Ca să mai poată râde nițel de mine?

– Glumești? Grace te iubește!

– Probabil își dorește să fie sora mea mai mare. Nu, mulțumesc, Len.

– Chiar ține la tine, Eunice. Vrea să-ți găsească o slujbă în Retail. A spus că o fostă colegă de cameră de la Princeton de-a ei ar putea ști de un stagiu la Padma.

Abordasem de trei ori, în treacăt, tangențial, subiectul unei eventuale angajări a lui Eunice ca să ajute cu factura tot mai mare la aerul condiționat (8 230 de dolari neplătiți, și asta doar pe luna iunie), iar ea menționase că ar interesa-o domeniul Retail. Toți prietenii ei de la Elderbird doreau același lucru. Nu era nicio surpriză. *Credit la băieți, Retail la fete*.

– Nu *înțelegi*, Leonard.

Fraza pe care o urăsc cel mai mult în lume. Ba eu *chiar* înțeleg. Nu totul, dar multe. Iar ce nu înțeleg, cu siguranță vreau să aflu. Dacă Eunice mi-ar cere vreodată acest lucru, mi-aș lua o săptămână întreagă de concediu, aș invoca o problemă gravă de familie (adică, în esență, situația perenă) și aș sta s-o ascult vorbind. Aș pune între noi o cutie de șervețele și o supă miso pentru alinare, mi-aș scoate äppärätul, aș scrie totul, i-aș identifica durerea, aș face sugestii rezonabile bazate pe propriile experiențe și aș deveni extrem de versat în toate chestiunile legate de familia Park.

– Sunt nenorocită, a spus ea.

– Poftim?

– Nu am cu ce să mă îmbrac. Și am curul mare.

– Cântărești 37 de kilograme. Toată lumea de pe Grand Street se minunează la fundul tău. Ai trei dulapuri pline cu pantofi și rochii.

– Treizeci și nouă. Și nu am nimic de *vară*, Lenny. Vezi că nici măcar nu mă asculți?

Ne-am mai certat puțin. Ea s-a dus în sufragerie și a început să dea mesaje, cu picioarele încrucișate, cu zâmbetul mort pe față, suspinând din rărunchi. Rugămințile mele au crescut în intensitate. În cele din urmă am ajuns la un fel de

compromis. O să mergem la Galeriile Națiunilor Unite să ne luăm amândoi haine. Eu aveam să contribui cu 60% din costul hainelor pentru ea, iar ea avea să acopere restul cu Creditul părinților ei. Cum am spus, un compromis.

Nu mai fusesem niciodată la GNU. Galeriile m-au intimidat de când mă știu, iar acestea erau cele mai mari din țară. Acum doi ani, când am fost la Galerii, un coridor săpat în Union Square, toată lumea arăta mai bine și mult mai tânără decât mine. Mie îmi place să merg cu Grace la buticurile mici, neconvenționale, din Staten Island, chiar dacă acolo clientela este mai în vârstă și mai căruntă, oameni care au crescut în marile cartiere din Brooklyn, Greenpoint și Bushwick, și care acum fuseseră forțați să se retragă în Staten Island.

Am început să intru în panică din clipa în care am ajuns la GNU: umanitatea se revărsa în puhoaie din cele șapte straturi de parcare subterană, sondele de sub podele emiteau informații umplându-mi agresiv äppärätul cu date, Acumulatorii de Datorii care mă remarcau pentru poziția mea impresionantă în clasamentul Credit, bannerele uriașe AAR cu „America își sărbătorește [sic] consumatorii", care o înfățișau pe fata aceea pe care Eunice o cunoștea din liceu și care luase cu japca toate acele linii de Credit și reușise să cumpere șase colecții de primăvară și o casă.

Lumina apusului trecea prin acoperișul de sticlă al Galeriilor, iar spalierele de oțel aflate la sute de metri deasupra noastră străluceau precum coastele unui animal înfricoșător. Cred că aici se întrunea Consiliul de Securitate, deși s-ar putea să mă înșel. Cât am fost eu plecat la Roma în anul sabatic, se pare că America își învățase lecția și își închisese centrele comerciale tradiționale. Aceste Galerii erau gândite astfel încât să imite bazarurile nord-africane de odinioară, singurul lor scop fiind schimbul rapid de bunuri și servicii, dar fără strigătele vânzătorilor și mirosul de sudoare și de mandarine.

Eunice n-avea nevoie de hartă. Ea conducea, iar eu o urmam pe lângă mărfurile îndesate fără vreo ordine logică în spațiul nesfârșit al etajului, magazine înghesuite unul în altul, raft după raft, după raft, fiecare fiind abordat, cercetat, analizat, cântărit, respins. Aici se aflau faimoasele sutiene Saaami fără sfârcuri pe care mi le arătase Eunice pe FundDeLux și legendarele corsete Padma pe care le purta vedeta porno poloneză pe DoctorulFund. Ne-am oprit să ne uităm la niște rochii de cocktail de vară conservatoare, marca PăsăricăZemoasă.

– O să am nevoie de două, a spus Eunice. Una pentru petrecerea șefului tău și una pentru târfa aia de Grace.

– Cu șeful meu nu e tocmai o petrecere, am zis. O să bem două pahare de vin și o să mâncăm morcovi și afine.

Eunice m-a ignorat și s-a pus pe treabă. A butonat o vreme pe äppärät pentru

a-și face o idee despre cum se vând lucrurile în întreaga lume. Apoi s-a îndreptat spre un cerc de rochii negre, identice și a început să dea click printre ele. Click, click, click, fiecare cuier se lovea de cel precedent, scoțând sunetul acela de bile care se lovesc una de alta pe abac. Se oprea mai puțin de o secundă în dreptul fiecărei rochii, dar secundele acelea păreau mai semnificative decât orele pe care le petrecea pe FundDeLux vizionând aceeași marfă; erau o întâlnire cu realul. Expresia de pe chipul ei era una oțelită, concentrată, gura ușor întredeschisă. Iată anxietatea actului de a alege, durerea de a trăi fără istorie, durerea unei nevoi superioare. M-am simțit umilit de această lume, uluit de religiozitatea ei, de încercarea de a stoarce un sens dintr-un artefact alcătuit mai ales din fire. Ce simplu ar fi dacă frumusețea ar fi suficientă pentru a explica universul! Ce simplu ar fi dacă un sutien fără sfârcuri ar putea rezolva totul!

– Ori nu au mărimea zero, a spus Eunice după ce a dat click pe ultimele rochii de vară PăsăricăZemoasă, ori au broderia asta ciudată la tiv. Încearcă să le facă să pară mai elegante decât cele CapitulareTotală, care au crăpătura lungă până la pubis. Hai să mergem la FoaieDeCeapă.

– Nu sunt blugii ăia transparenți? am spus eu.

Mi-am imaginat-o pe Eunice cu labiile și posteriorul expuse trecătorilor în timp ce traversa strada Delancey, deosebit de aglomerată, și cum șoferii mașinilor cu numere de Jersey și-ar coborî uluiți geamurile fumurii. Simțeam nevoia să protejez ansamblul ei minimalist, dar mă trecea și un fior de erotism, ca să nu mai vorbim de poziția mea socială. Ceilalți ar putea vedea mica ei pistă de aterizare și ar căpăta o părere bună despre mine.

– Nu, față de nesimțit, a răspuns Eunice. Nu m-aș îmbrăca nici moartă în blugii ăia. Fac și haine normale.

– Oh.

Fantezia se sfârșise, dar eu m-am trezit ciudat de fericit alături de fata conservatoare de lângă mine. Am străbătut o jumătate de kilometru de rafturi și am dat peste magazinul FoaieDeCeapă. Adevărat, aveau mai multe rafturi cu rochii de cocktail, puțin cam sumare în zona sânilor, dar cu siguranță nu erau transparente. Femeile, obosite și nemulțumite, răscoleau printre blugii transparenți, semnătura brandului, care atârnau ca niște piei rigide și goale în centrul spațiului Retail.

În timp ce Eunice dădea click printre rochii, o persoană de la Retail s-a apropiat să vorbească cu ea. Äppärätul meu a trecut rapid peste râurile de date care se revărsau dinspre clienți ca niște valuri poluate, spărgându-se de țărmuri cândva imaculate, oprindu-se asupra lui McKay Watson. Frumoasă această fată de la Retail. O creatură înaltă, cu gâtul drept, ai cărei ochi, limpezi și prezenți, exprimau o sinceritate înnăscută, ca și cum ar fi vrut să spună: „Cu un trecut ca al

meu, cine are nevoie să se autoinventeze?“ I-am mângâiat din buricele degetelor datele lui McKay, privindu-i blugii FoaieDeCeapă care se lipiseră de corpul ei ușor, cu un fund greu – purta versiunea semi-transparentă care îi ascundea parțial zonele intime, dându-le un aer impresionist. Era genul de femeie în fața căreia trebuia să faci câțiva pași înapoi ca să o poți admira pe de-a-ntregul. Absolvise la Tufts, specializare principală în afaceri internaționale și secundară în științe Retail. Părinții ei erau profesori pensionari în Charlottesville, Virginia, unde crescuse (Imagini cu o McKay fără conștiință de sine încă, strângând afectuos în mâini o cutiuță cu suc de portocale). Nu avea un iubit în prezent, dar îi plăcuse poziția „călare cu spatele“ cu ultimul iubit, un tânăr aspirant, ArmăsarMedia din Great Neck.

Eunice și McKay verbalizau una cu cealaltă. Discutau despre îmbrăcăminte într-un mod pe care nu-l înțelegeam pe deplin. Discutau despre zonele fine ale unei anumite rochii care nu era făcută din fibre naturale. Talia, elastică, neelastică. Compoziție 7% elastan, 2% poliester, mărimea S, 50% viscoză rayon.

– Nu e tratată cu hidroxid de sodiu. Mi-am cumpărat-o pe cea cu crăpătura pe stânga și s-a întins. Tratează interiorul tivului cu parafină lichidă.

Eunice și-a pus o mână pe brațul alb și strălucitor al fetei de la Retail, un gest intim pe care nu-l mai văzusem extins decât asupra uneia dintre prietenele ei de la Elderbird, fata grăsuță cu aspect de matroană și GRAD SCĂZUT DE FUTABILITATE. Am auzit câteva expresii retro amuzante, cum ar fi „GL“, care înseamnă „glumesc“, și „sincer“, ceea ce înseamnă că nu este așa. Am auzit cunoscutele „FBT“ și „CSCVAA!“, dar și „TPR!“ și „CFG!“, „RMT!“ (rău de mișcare temporar?), „KOT!“ și mai universalul „Drăguț!“. Așa vorbesc oamenii, mi-am zis. Ascultă și minunează-te. Iat-o pe femeia pe care o iubești deschizându-se în fața lumii din jurul ei.

A cumpărat două rochii de cocktail de 5 240 de dolari indexați la yuan, din care eu am acoperit trei mii. Parcă simțeam cum datoriile mele gem cam nemulțumite, cum pierd câteva puncte, cum nemurirea alunecă cu câteva trepte mai aproape de improbabil, dar nimic nu se compara cu cei 239 000 de dolari indexați la yuan, genunchiul pe care îl încasasem în boașe de curând de la Howard Shu.

– De ce nu ai întrebat-o pe fata aia dacă poate să-ți facă rost de o slujbă la FoaieDeCeapă? am întrebat-o pe Eunice când ne-am îndepărtat de spațiul Retail.

– Glumești? a făcut Eunice. Ai idee ce note trebuie să ai ca să lucrezi la GNU? Și avea și un corp perfect. Un fund frumos și rotund, dar un bust foarte băiețesc. Asta e considerat foarte sexy acum.

Eu nu vedeam lucrurile așa.

– Notele tale sau aspectul tău nu sunt cu nimic inferioare ei, am zis. Oricum,

puteai măcar să-i ceri adresa de Teens. Ar putea fi o prietenă bună, așa părea.

– Mulțumesc, tată, a replicat Eunice.

– Vreau să spun…

– Bine, șșșt… Este rândul tău să faci cumpărături. Materialele care lasă pielea să respire vor face minuni pentru *kokiri* al meu.

Am fost loviți de aerul insinuant, strălucitor, cu panouri de mahon care era magazinul PăsăricăZemoasă pentru Bărbați.

– Ai bărbia mică, mi-a spus Eunice, din cauza asta toate cămășile cu gulere înalte și prea mari pe care le porți nu fac decât să atragă atenția asupra bărbiei tale și să accentueze cât de absentă este. O să-ți luăm niște tricouri cu anchior în culori uni. Cămășile de bumbac în dungi, un pic mai largi îți vor ascunde pieptul flasc și fă-ți o favoare, da? Cașmir. Meriți, Len.

M-a pus să închid ochii și să pipăi diferite țesături.
M-a îmbrăcat în blugi PăsăricăZemoasă – nu mulați – și mi-a strecurat o mână între picioare pentru a se asigura că organele mele genitale au loc să respire.

– Este vorba de confort, a zis. Trebuie să te simți și să te comporți ca o persoană de 39 de ani. Ceea ce, din câte știu eu, și ești.

Vorbea de parcă ar fi fost posedată de familia ei – nepoliticoasă, sarcastică, pornită parcă împotriva mea, dar își făcea treaba, se comporta adecvat, se asigura că organele mele genitale ședeau comod, salvând, astfel, aparențele. Conform vechiului proverb coreean pe care mi-l spusese odată Grace, dincolo de munți se aflau și mai mulți munți. Or, noi doi eram abia la început.

Când am intrat într-o cabină de probă, unul dintre vânzătorii adolescenți mi-a zis:

– Îi spun eu fiicei dumneavoastră unde sunteți, domnule.

În loc să mă simt jignit că fusesem confundat cu tatăl – adoptiv probabil – al lui Eunice, m-am simțit mândru de iubita mea, impresionat de faptul că în fiecare zi în care eram împreună ea ignora teribilele diferențe estetice dintre noi. Iar ceea ce făceam noi nu erau niște simple cumpărături, pentru mine sau pentru ea. Ci făceam cumpărături ca un cuplu. Momentul acesta era o reprezentare a viitorului nostru împreună.

Am ieșit de la PăsăricăZemoasă cu marfă în valoare de 10 000 de yuani. Noile mele datorii pâlpâiau frenetic sub forma mesajului RECALCULARE ÎN CURS, punând pe fugă roiurile de Acumulatori de Datorii, care până mai devreme alergau după mine să-mi ofere bani. Când am trecut pe lângă un Stâlp de Credit de pe strada 42, am văzut că scăzusem în clasament până la 1510 (cu zece puncte mai puțin). Oi fi fost eu mai sărac, dar de-acum nu mai puteam fi confundat cu falsul hipiot de vârsta a doua care intrase în GNU cu trei ore în urmă. Arătam ca un bărbat în toată regula.

Și mai era ceva. Arătam mai sănătos. Fibrele care permiteau pielii să respire mă făceau să arăt cu patru ani mai tânăr decât vârsta mea biologică. La serviciu, cineva de la Biroul de Admisie Clienți m-a întrebat dacă urmez și eu tratamente de decronificare. Mi-am făcut un control medical, iar statisticile mele de pe Panouri au început să crească, nivelurile de ACTH și de cortizol au scăzut vertiginos, iar acum eram descris drept „un domn mai în vârstă, lipsit de griji și plin de energie". Până și Howard Shu a venit la mine la birou să mă invite la masă. La vremea respectivă, Joshie îl trimitea în fiecare săptămână pe Shu la Washington cu avionul său privat. Se zvonea că Shu țintea spre Casa Albă sau chiar mai sus. „Rubenstein", sughițau oamenii, acoperindu-și gura. Negociam cu înșiși Bipartiții! Ce anume însă, n-aș ști să spun.

Dar nu-mi mai era frică de Shu. La întâlnirea noastră de la prânz, l-am privit fix în timp ce mă jucam cu manșetele cămășii mele în dungi din bumbac, care, într-adevăr, îmi acoperea primele semne de ginecomastie. Ne aflam într-o cantină aglomerată și beam apă elvețiană pe care ne-o alcalinizaserăm singuri la masă și mâncam niște granule de ceva cu gust de pește.

– Îmi pare rău că am pornit pe picior greșit când te-ai întors de la Roma, a spus Shu îngăduitor, cu ochii la datele de pe äppärät.

– Nu-i bai, am răspuns.

– Am ceva să-ți spun, dar să rămână între noi.

– Mbine. Verbalizează, amice.

Shu s-a șters la gură ca și cum tocmai l-aș fi scuipat, dar apoi și-a luat din nou o mină colegială.

– Sunt șanse mari să existe tulburări. O realiniere. Mai însemnate decât la ultimele revolte. Nu sunt sigur când. Atât am prins de la Wapachung Intelligence. Un fel de joc de-a războiul.

– Siguranța mai întâi de toate, am zis, cu un aer plictisit. Ce se întâmplă, Shuster?

Shu a căzut iar pradă unui moment de reverie, cu ochii în äppärät. I-am urmat exemplul, pretinzând că fac ceva serios și legat de serviciu, când, de fapt, nu făceam decât să urmăresc prin GlobalTracing locația lui Eunice. Se afla, ca de obicei, la 575 Grand Street, Ap. E-607, acasă la mine, adânc înfiptă în äppärätul ei, dar saturată subconștient de prezența cărților mele și a mobilierului cu design de la jumătatea secolului XX. Mă satisfăcea, într-un mod aproape meschin, gândul că puteam fi sigur întotdeauna că ea se află acolo. Casnica mea mică! Mă urmărea și ea clipă de clipă, devenind suspicioasă ori de câte ori mă abăteam de la cursul rutinei mele zilnice, fie că era vorba despre o întâlnire inopinată la un bar cu Noah sau Vishnu, fie despre o plimbare în partea neînsângerată din Central Park cu Grace. Faptul că devenea suspicioasă, că îi păsa – și asta mă bucura.

– Să nu vorbim despre ce *s-ar putea* întâmpla, a reluat Shu. Am vrut doar să știi că ești apreciat la Serviciile Post-Umane.

A înghițit prea multă apă, s-a înecat și a tușit cu mâna la gură. Avea aceeași pregătire școlară și profesională ca mine, dar i-am observat vârfurile bătătorite ale degetelor, de ziceai că în weekend făcea voluntariat la o fabrică de tricotaje.

– Și vrem ca tu să fii în siguranță.

– Sunt emoționat, am zis, și vorbeam serios.

Mi-a venit în minte o amintire din vremea liceului, ziua în care am aflat că mă plăcea o boboacă delicată pe care o îndrăgeam și eu, care avea un mers șchiopătat atrăgător și înclinație spre poezie, ca mine.

Howard a încuviințat din cap.

– Ți-am actualizat äppärătul. Dacă vezi trupe ale Gărzii Naționale, îndreaptă-ți äppärătul spre ei. Dacă apare un punct roșu, înseamnă că este personal de la Wapachung Contingency. Știi tu… – a încercat să zâmbească –, băieții buni.

– Nu înțeleg, am spus. Ce s-a întâmplat cu *adevărata* Gardă Națională?

Dar Shu nu mi-a răspuns.

– Fata aia pe care o ai pe äppärät, a zis, arătând spre o imagine a lui Eunice care-mi plutea pe tot ecranul.

– Eunice Park. Iubita mea.

– Joshie a spus să te asiguri că ești cu ea în caz de urgență.

– Dăă, am spus.

Dar era drăguț că Joshie își amintea că sunt îndrăgostit.

Shu a ridicat paharul cu apă alcalinizată și a făcut în glumă un toast. Apoi s-a aplecat pe spate și a dat-o pe gât cu gâlgâituri atât de puternice, încât masa noastră de marmură s-a zguduit, iar oamenii de afaceri din local s-au întors spre această mică migdală maronie de bărbat aflată în mijlocul lor, care râdea pe înfundate în fața demonstrației sale de forță. Dar și lor le era frică de el.

După prânzul cu Shu, am mers de la stația Essex Street F până la îndepărtata mea locuință de pe malul râului cu un sentiment reînnoit de măreție. De când Eunice îmi alesese hainele noi, începusem să mă uit obsesiv la toate fetele pe care le vedeam: frumoase, medii, subțiri, scheletice, albe, galbene, negre. Trebuie să fi fost noua mea încredere în sine, pentru că PERSONALITATEA mea atingea cifra 700, iar GRADUL MEU DE ATRACTIVITATE MASCULINĂ tindea spre 600 –, astfel încât, într-un spațiu închis precum autobuzul M14, cu mica sa turmă de trendoizi care pasc printre bătrânii muribunzi, aveam uneori șanse să mă înscriu în intervalul mediu de atractivitate, să zicem al cincilea cel mai chipeș bărbat din nouă sau zece. Aș vrea să-ți descriu acest sentiment cu totul nou, jurnalule, dar mă tem că aș vorbi în termeni pur evanghelici. Mă simțeam ca și cum renăscusem. Mă simțeam ca și cum Eunice mă înviase pe un așternut de bumbac

și lână.

Dar tot nu a fost ușor să o conving pe Eunice să-l întâlnească pe Joshie. Nu a putut să doarmă în noaptea dinainte de a merge la el acasă.

– Nu știu, Len, a șoptit ea. Nu știu, nu știu, nu știu.

Purta o cămașă de noapte lungă din satin ca în secolul XX, un cadou de la mama ei, care lăsa totul în voia imaginației, în loc de obișnuitele ei CapitulareTotală.

– Simt că mă obligi să fac asta, a continuat. Simt că mă forțezi să o fac. Simt că totul se întâmplă prea repede. Poate ar trebui să mă mut înapoi la Fort Lee. Poate că ar trebui să fii cu o femeie adevărată, adultă. Știam amândoi că te voi răni.

I-am pipăit ușor spatele în întuneric. Am emis sunetul meu patentat de șobolan-agitat-care-bate-cu-piciorul pe saltea, de șobolan agitat și apoi am scos un sunet ambiguu de animal.

– Încetează. Au închis la grădina zoologică.

I-am șoptit ce știam că vrea să audă. Diverse bijuterii pop-psihedelice. Încurajări. Mi-am asumat îndatoririle și vina. Nu era vina ei. Poate că era vina mea. Poate că eram doar extensia tatălui ei. A fost o noapte de oftaturi pentru ea, una de vorbit în șoaptă pentru mine. Într-un târziu, am adormit pe când soarele răsărea peste locuințele sociale Vladeck, un steag american epuizat plesnindu-se în vântul de vară. Ne-am trezit la ora 5 după-amiaza și a fost cât pe ce să ratăm mașina pe care o trimisese Joshie după noi ca să ne ducă în Upper West Side. Ne-am îmbrăcat în tăcere, iar când am încercat s-o iau de mână în noua, strălucitoarea Hyundai Town – era, probabil, călătoria sa inaugurală –, a strâmbat din nas și și-a întors privirea.

– Arăți minunat, i-am spus. Rochia ta.

Ea nu a răspuns.

– Te rog, am zis. Este important ca Joshie să te cunoască. Este important pentru mine. Fii tu însăți.

– Adică? Toantă? Plictisitoare?

Am luat-o pe scurtătură, prin Central Park. Elicopterele înarmate își făceau rondul de weekend deasupra noastră, dar jos traficul era lejer, briza umedă legăna vârfurile copacilor nemuritori. M-am gândit la cum ne-am sărutat pe Sheep Meadow în ziua în care s-a mutat cu mine, cum ținusem ființa ei micuță lângă mine timp de o sută de bătăi lente de inimă și cum, în tot acest timp, mă gândisem că moartea nu are nicio importanță.

Clădirea în care locuia Joshie se afla pe o stradă între Amsterdam și Columbus – o cooperativă de douăsprezece etaje din Upper West Side, nimic

remarcabil cu excepția celor doi membri ai Gărzii Naționale care stăteau de o parte și de alta a intrării, îndepărtând trecătorii de pe trotuar cu puștile lor. Un panou AAR de la intrarea pe stradă ne îndemna să îi negăm existența și să ne dăm implicit consimțământul. Joshie îmi spusese că oamenii aceia îl supravegheau, dar până și eu am priceput că, de fapt, îi ofereau protecție. Un punct roșu a apărut în partea de sus a äppärätului meu, însoțit de cuvintele „Wapachung Contingency". Băieții buni.

Holul micuț era ocupat aproape în întregime de un dominican afabil și masiv, într-o uniformă cenușie decolorată, care respira greoi.

– Bună ziua, domnule Lenny, m-a salutat.

Ne întâlneam des pe vremea când eu și Joshie eram prieteni, când munca noastră încă nu devenise atotcuprinzătoare și când încă ni se părea normal să împărțim un covrig în parc sau să mergem la vreun film iranian epuizant la Lincoln Center.

– Cu mult, mult timp în urmă, i-am spus lui Eunice în lift, aici locuiau intelectualii evrei. Cred că de-aia îi place lui Joshie aici. Este un fel de călătorie a nostalgiei.

– Cine erau? a întrebat.

– Poftim?

– Intelectualii evrei.

– Oh, doar niște evrei care reflectau mult asupra chestiunilor lumii și apoi scriau cărți despre asta. Lionel Trilling[54] și alții ca el.

– Ei au dat naștere afacerii cu nemurirea a șefului tău? a vrut să știe Eunice.

Îmi venea să-i sărut buzele reci și aspre.

– Într-un fel, am spus. Proveneau din familii sărace și dificile și priveau moartea cu realism.

– Vezi, de-aia nu am vrut să vin, a zis Eunice. Pentru că eu nu știu nimic din toate chestiile astea.

Ușile liftului de modă veche s-au deschis simfonic. Lângă ușa lui Joshie, un tânăr musculos, îmbrăcat în tricou și blugi, trăgea de un sac de gunoi greu, cu spatele la mine, iar lumina ternă din interiorul Upper West Side îi scăpăra pe capul ras. Un văr, dacă îmi amintesc bine. Jerry sau Larry din New Jersey. I-am întins mâna când s-a întors spre mine.

– Lenny Abramov, am spus. Cred că ne-am întâlnit la petrecerea de Hanuka acasă la tatăl tău, la Mamaroneck.

– Rhesus? a făcut bărbatul.

Mustața neagră ca de blană de animal s-a ridicat într-o parte în semn de salut. Ăsta nu era nici pe departe vărul din Matawan. Aveam în fața ochilor decronificarea în persoană. Era însuși Joshie Goldmann, cu trupul renovat,

transformat într-o masă tânără de tendoane groase și mișcări agile pline de elan.

– Isuse Hristoase, am spus. Cineva a făcut o vizită Indienilor. Nu e de mirare că nu te-am văzut la birou toată săptămâna.

Dar versiunea reîntinerită a lui Joshie deja nu mă mai băga în seamă. Respira sacadat, dar și uniform. Gura i s-a deschis încet.

– Hei, a spus gura.

– Bună, a spus Eunice. Lenny…, a dat să-mi spună.

– Lenny, a repetat Joshie, absent.

– Scuze. Eu sunt… Eunice.

– Joshie. Intrați. Vă rog.

I-a examinat fundul în timp ce trecea pragul, apreciindu-i umerii ușor bronzați de sub bretelele rochiei negre de cocktail, apoi m-a privit uluit, înțelegând. Tinerețe. Un flux de energie nestăvilit. Frumusețe fără nanotehnologie. Dacă ar fi știut cât de nefericită era…

Am trecut în sufrageria pe care o știam a fi modestă, la fel ca restul apartamentului. Canapele Art Deco din catifea albastră. Posterele din tinerețea lui – filme SF cu femei cu părul tapat și bărbați cu maxilarul pătrat – încadrate conservator în rame de stejar, ca și cum ar fi vrut să spună că rezistaseră testului timpului și deveniseră, dacă nu capodopere, cel puțin artefacte importante. Numai numele. *Hrana verde*. *Fuga lui Logan.* Începuturile lui Joshie. O copilărie distopică, de clasă superioară, petrecută în mai multe suburbii americane de elită. Imersiune totală în *Asimov's Science Fiction Magazine*. Copilul de doisprezece ani descoperind natura muritoare a omului, căci adevăratul subiect al materialelor SF este moartea, nu viața. Toate se sfârșesc. Absolut toate. Iubirea de sine. Să nu-ți dorești să mori. Să-ți dorești să trăiești, fără să știi sigur de ce. Să privești, uimit, spre cerul nopții, spre eternitatea neagră a spațiului cosmic. Să-ți urăști părinții. Să tânjești după dragostea lor. Să simți deja anxietatea trecerii timpului, să fugi în baie, clătinându-te pe picioare și hohotind de durerea pierderii pomeranianului, prietenul cel mai bun – singurul – al tânărului Joshie, răpus de cancer canin pe o peluză din Chevy Chase.

Eunice stătea acolo, în mijlocul sufrageriei, roșind din ce în ce mai tare, valuri-valuri de sânge în obraji. Am făcut ceva neașteptat pentru mine. Lăsând de-o parte manierele, m-am apropiat și am sărutat-o pe ureche. Nu știu de ce, dar voiam ca Joshie să înțeleagă cât de mult o iubeam și că această dragoste nu avea de-a face doar cu tinerețea ei, probabil singurul lucru pe care el îl aprecia la ea. Cei doi oameni care reprezentau tot universul meu și-au întors privirea, stânjeniți.

– Mă bucur atât de mult, a murmurat Joshie. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Isuse. Lenny vorbește așa mult despre tine.

– Lenny vorbește *mult* în general, a glumit cu succes Eunice.

I-am pus mâna în jurul umerilor, simțind cum respira. Joshie și-a îndreptat spinarea și am putut remarca tonusul muscular, realitatea profundă a ceea ce devenea, micile mașinării care lucrau în el, curățând ceea ce se stricase, reprogramând, rededicând, resetând kilometrajul fiecărei celule, făcându-l să strălucească cu strălucirea precoce a unui copil. Dintre noi trei, aici de față, eu eram cel care murea proactiv.

– Bine, să bem puțin din vinul ăla nemaipomenit de delicios, a propus Joshie și a râs cu o fățărnicie neobișnuită, după care a dat fuga în bucătăria aprovizionată ca o cambuză.

– Nu l-am văzut niciodată așa, i-am spus lui Eunice.

– Îmi amintește de tine, a răspuns Eunice. Un tocilar mare.

Am zâmbit auzind-o, mulțumit că putea pricepe ce aveam în comun eu și Joshie. Mi-a trecut prin cap că am putea forma o familie, deși nu eram prea sigur ce rol aș putea juca eu. Eunice mi-a îndepărtat câteva fire de păr de pe față, cu o expresie tandră pe chip, apoi mi-a aplicat niște strugurel pe buzele crăpate. Mi-a tras de poalele cămășii cu mânecă scurtă, astfel încât să se așeze mai bine sub puloverul meu ușor, din cașmir, cu anchior.

– Fă așa cu brațele, mi-a zis, scuturând din ale ei. Acum trage-ți mânecile.

Joshie s-a întors și i-a înmânat lui Eunice un pahar cu vin; eu am primit o cană.

– Sper că nu te deranjează cana, Lenny, mi-a zis el. Femeia care-mi face curat a fost oprită la punctul de control AAR de pe PW.

– De unde? am spus eu.

– Podul Williamsburg, m-a lămurit Eunice.

Și ea, și Joshie și-au dat ochii peste cap, râzând de incapacitatea mea de a mă obișnui cu abrevierile.

– Ai un apartament foarte drăguț, a spus Eunice. Afișele acelea cred că valorează un miliard. Totul este atât de vechi.

– Inclusiv proprietarul, a remarcat Joshie.

– Nu, a spus Eunice. Arăți minunat.

– Și tu arăți minunat.

Mi-am tras din nou mânecile cămășii.

– Veniți să vă arăt apartamentul, i-a propus Joshie. Turul casei în două minute este specialitatea mea.

Am intrat în biroul său dezordonat „de creație“. Am observat că Eunice își terminase aproape tot Pinotul și deja improviza un mod de a-și curăța urma purpurie de pe buze cu ajutorul degetului și al unui jeleu verde translucid pe care îl storcea dintr-un tub.

– Acestea sunt cadre din spectacolul meu solo, a spus Joshie, indicând spre o imagine înrămată care-l înfățișa îmbrăcat în dungi, ca la pușcărie, cu un albatros uriaș de pluș atârnându-i de gât. Stătea în fața mea și arăta cu treizeci de ani mai tânăr astăzi decât în Imagine, care era veche de cel puțin zece ani. Pierduse patruzeci de ani. O jumătate de viață care se dusese.

– Piesa se numea *Păcatele mamei*, am spus eu sărindu-i în ajutor. Foarte amuzantă și foarte profundă.

– S-a jucat pe Broadway? a întrebat Eunice.

Joshie a râs.

– Da, vezi să nu, a zis. Nu am reușit să ajung mai departe de clubul ăsta amărât din Village. Dar nu dădeam doi bani pe succes. Gândirea creativă, să-ți pui mintea la treabă, acesta era numărul meu – rețeta mea pentru longevitate. Dacă încetezi să gândești, dacă încetezi să te întrebi, mori. Simplu.

Și-a plecat ochii privindu-și picioarele, dându-și probabil seama că vorbea mai degrabă ca un vânzător, nu ca un lider. Eunice îl intimida, se vedea. Nu duceam lipsă de femei atrăgătoare la Servicii Post-Umane, dar siguranța lor de sine le încadra în una și aceeași personalitate pe toate. Oricum, Joshie spusese întotdeauna că nu va avea timp de romantism până când nemurirea nu va fi „o chestiune rezolvată".

– Le-ai desenat tu? a întrebat Eunice, indicând spre o acuarelă care prezenta o femeie bătrână, nudă, despărțită în trei de o forță necunoscută, cu sânii flasci împrăștiindu-i-se în toate direcțiile și cu pubisul întunecat, unde cele trei treimi se intersectau.

– Foarte frumos, am spus. Foarte Egon Schiele[55].

– Se numește *Țăndări de celulă*, a spus Joshie. Am făcut vreo douăzeci de variante și toate arată exact la fel.

– Seamănă puțin cu tine, a spus Eunice. Îmi place umbra din jurul ochilor ei.

– Mda, mă rog…, a făcut Joshie, scoțând un croncănit timid.

M-am simțit jenat privind tablourile mamei lui Joshie; era ca și cum aș fi intrat în baie și-aș fi surprins-o pe mama ridicându-și posteriorul obosit de pe scaunul de toaletă.

– Tu pictezi?

Eunice a tușit. Și-a făcut apariția Marele Zâmbet Stânjenit. Rușinea îi întuneca pistruii, scoțându-i și mai mult în evidență.

– Am făcut un curs, a murmurat. La Elderbird. Un curs de desen. N-a fost cine știe ce. Sunt praf.

– Nu știam, am spus. Că ai făcut un curs de desen.

– Pentru că nu mă asculți niciodată, față de nemernic, mi-a șoptit.

– Mi-ar plăcea să văd ceva desenat de tine, a zis Joshie. Mi-e dor să pictez.

Îmi dăruia multă liniște. Ne-am putea întâlni într-o zi să facem puțină practică.

– Sau ai putea să mergi la cursuri la Parsons, i-am sugerat eu lui Eunice.

Ideea ca ei doi – vii și fără de moarte – să creeze ceva împreună, o Imagine, o „operă de artă", cum s-ar zice, mă făcea să mă simt inferior. Ce n-aș fi dat să am și eu talent la desen sau la pictură! De ce trebuia să sufăr de această veche aflicțiune tipic evreiască pentru cuvântul scris?

– Am putea merge *amândoi* la câteva cursuri la Parsons, i-a propus Joshie lui Eunice. Știi, împreună.

– Dar cine are timp? am îndrăznit eu.

Ne-am întors în sufragerie, Joshie și Eunice au aterizat pe o canapea confortabilă și plină de rotunjimi comode, în timp ce eu m-am cocoțat pe o otomană din piele, de cealaltă parte.

– Noroc, ne-a urat Joshie, ciocnindu-și cana de paharul cu picior lung al lui Eunice.

Și-au zâmbit unul altuia, apoi Eunice s-a întors spre mine. A trebuit să abandonez otomana și să merg până la ei pentru a finaliza ritualul. Apoi a trebuit să fac drumul înapoi și să mă așez la loc. Singur.

– Noroc, am spus, aproape spărgând cana lui Joshie. Pentru oamenii pe care îi iubesc cel mai mult.

– Pentru tinerețe și prospețime, a spus Joshie.

Ce doi au început să discute. Joshie o întreba despre viața ei, iar ea răspundea în maniera obișnuită, apatică – „Da", „Cred că da", „Într-un fel", „Poate", „Am încercat", „Nu mă pricep", „Sunt un dezastru". Dar era încântată să fie băgată în seamă, mai atentă ca niciodată, mângâindu-și cu palma o șuviță de păr care-i cădea pe umăr. Nu știa să poarte o conversație cu un bărbat așa cum trebuie, fără furie sau fără să flirteze, dar încerca, cochetând, dezvăluind cât mai puțin, dornică însă să mulțumească. Se uita la mine îngrijorată, cu ochii încremeniți de efortul dureros de a fi obligată să gândească și să răspundă, dar îngrijorarea dispărea pe măsură ce Joshie continua să-i toarne vin – trecuserăm cu toții peste limita maximă de două pahare de resveratrol – și îi dădea să mănânce dintr-o farfurie cu afine și morcovi. S-a oferit voluntar să pună pe foc niște ceai verde cu „iarbă", lucru pe care nu-l mai văzusem făcându-l de ani de zile, dar Eunice i-a spus politicos că ea nu fuma marijuana, pentru că, în mod destul de pervers, o întrista.

– Eu nu te refuz, am spus, dar clar oferta nu mai era valabilă.

– De ce îi spui lui Lenny „Macacul Rhesus"? a întrebat Eunice.

– Fiindcă așa arată, a răspuns Joshie.

Eunice a făcut o căutare pe äppärät, iar când pe ecran a apărut animalul în cauză, și-a dat capul pe spate și a râs așa cum o văzusem râzând numai cu cele mai bune prietene ale ei de la Elderbird, sincer, plină de voioșie.

– Ai perfectă dreptate, a conchis. Brațele lungi și mijlocul încovoiat. Este așa greu să faci cumpărături pentru el. Mereu trebuie să-l învăț cum să…

Nu-și găsea cuvintele, dar a făcut niște mișcări din brațe.

– Se îmbrace, am continuat în locul ei.

– Învață repede, a spus Joshie, privind-o, întinzând absent un braț spre a doua sticlă de vin care stătea ascultătoare la picioarele lui.

Am întins cana să mi-o umple. Am continuat să bem, mult. M-am lăsat greu în otomana din piele umedă, minunându-mă de cât de puțin îi păsa lui Joshie de spațiul din jurul său. Nu cumpărase nicio piesă nouă de mobilier de când îl cunoșteam. Singur atâția ani, fără copii, fără supraabundența americană, dedicat unei singure idei, a cărei personificare stătea la o jumătate de metru de el, cu un picior băgat sub ea, semn că începea să se simtă în apele ei. Joshie reușea întotdeauna să-ți comunice că nu avea nicio intenție să te rănească. Chiar și atunci când o făcea.

Vorbeau în jargonul tinerilor: DoctorulFund, păruiala dintre fete, Phuong „Heidi" Ho, noua vedetă porno vietnameză. Foloseau cuvinte precum „curvișteină" și abrevieri adolescentine, TGV și ICE, care aminteau de trenurile europene de mare viteză. Joshie, fără riduri, îmbujorat de la vin, cu trupul acoperit de mușchi noi și terminații nervoase ascultătoare, se apleca înainte ca un proiectil aflat la jumătatea traiectoriei sale arcuite, cu mintea probabil inundată de instinctele tinereții, dominat de nevoia de a se conecta cu orice preț. M-am întrebat – un gând eretic – dacă îi va fi vreodată dor să fie mai în vârstă, dacă trupul lui va tânji vreodată după istorie.

– Chiar mi-aș dori să pictez, dar nu mă pricep, spunea Eunice.

– Eu pun pariu că te pricepi, a spus Joshie. Ai un simț estetic foarte dezvoltat. Și concizie. Se vede doar uitându-mă la tine!

– O profesoară din facultate mi-a spus că sunt bună, dar era lesbiană.

– Hei, ce zici să schițezi ceva chiar acum, pe loc?

– În niciun caz.

– Ba hai. Fă-o. Mă duc să iau niște foi.

Și-a îngropat pumnii în canapea, s-a propulsat în aer și a pornit în fugă spre biroul său.

– Stai! a strigat Eunice după el. Băga-mi-aș! S-a întors spre mine: Mă simt prea intimidată să desenez, Len.

Dar zâmbea. Se jucau. Eram beți. A fugit după Joshie, iar eu am auzit un țipăt ascuțit și tânăr – n-aș fi putut spune care dintre ei era responsabilul. M-am îndreptat spre canapeaua abandonată și m-am așezat pe locul lui Joshie, savurând căldura pe care stăpânul meu o lăsase în urmă. Se întuneca. Pe fereastră vedeam turnurile de apă și spatele nefinisat al clădirilor înalte de odinioară, până la

clădirile de sticlă și beton care mărgineau ambele maluri ale râului Hudson, ca două seturi de oglinzi murdare. Răbdător, äppärätul mi-a furnizat informații despre diverse evaluări imobiliare, comparându-le cu cele din HSBC-Londra și Shanghai. Mi-am pus sticla de vin la gură, lăsând resveratrolul să-mi inunde sistemul, sperând, rugându-mă să-mi mai dăruiască niscai ani în plus, să încetinească numărătoarea inversă spre moarte. Joshie s-a întors în sufragerie.

– Nu mă lasă să mă uit, a spus el.

– Chiar desenează? am întrebat. De mână? Nu pe un äppärät?

– La naiba, da, bătrâne! N-o cunoști deloc pe iubita ta.

– E foarte modestă în preajma mea, am zis. Și, ca să știi, Grizzly, nimeni nu mai folosește „bătrâne".

Joshie a ridicat din umeri.

– Tinerețea e tinerețe, a zis. Vorbești tinerește, trăiești tinerește. Tu cum mai stai cu nivelul de pH?

Eunice a intrat, trandafirie în obraji, dar fericită, strângând la piept un caiet de schițe.

– Nu pot! e exclamat ea. E o prostie. O să-l rup!

Am protestat așa cum se cuvenea, întrecându-ne unul pe celălalt în sunete baritonale care mai de care mai tunătoare, iar Joshie a trântit cana pe măsuța de cafea ca un derbedeu la o frăție studențească. Cu timiditate, dar cu un aer de flirt, împrumutat probabil dintr-un vechi serial de televiziune despre femeile din Manhattan, Eunice Park i-a înmânat caietul de schițe lui Joshie.

Desenase o maimuță. Un macac Rhesus, dacă nu mă înșelam. Un piept bulbos cu părul grizonant, urechi lungi în formă de inimă, lăbuțe perfect întunecate care se țineau cu greu de o creangă de copac, un moț învârtejit de păr grizonant în vârf de cap și mai jos, o expresie jucăușă, inteligentă și mulțumită.

– Cât de meticulos, am spus. Cât de detaliat. Doamne, și frunzele astea! Ești minunată, Eunice. Sunt profund impresionat.

– Ți-a făcut portretul, a zis Joshie.

– Mie?

M-am uitat încă o dată la fața maimuței. Buzele roșii, crăpate și barba dezlănțuită. Nasul supradimensionat, strălucitor la vârf și pe punte, ridurile timpurii care urcau până la tâmplele chele, sprâncenele stufoase care puteau foarte bine să fie considerate niște organisme vii în sine. Dacă te uitai din alt unghi, dacă mutai caietul de schițe în penumbră, mulțumirea pe care o distinsesem anterior pe fața cam grasă a maimuței putea trece drept dorință. Imaginea mă reprezenta. Sub formă de maimuță. Îndrăgostită.

– Uau! a exclamat Joshie. Desenul ăsta este *atât* de Media.

Eunice a spus că era teribil, că un copil de doisprezece ani ar fi desenat mai

bine, dar se vedea că nu o spunea cu convingere. L-am îmbrățișat pe rând de rămas-bun. Pe ea a sărutat-o lung pe obraji, iar pe mine m-a bătut pe umeri. Ne-a oferit un digestiv și niște căpșuni din Upstate de mâncat pe drum. S-a oferit să coboare cu noi cu liftul și să se ocupe de oamenii înarmați de afară. A rămas în pragul ușii, sprijinit de cadru, privind cum ne îndepărtam. Pe durata acelui moment de final, când ne-a dat drumul, i-am văzut chipul din profil și am observat cum venele purpurii și convergente îl făceau să pară, preț de o clipă, din nou bătrân, ca o radiografie înspăimântătoare a ceea ce țâșnea de sub acel frumos țesut nou de piele și de sub ochii tineri și strălucitori. Bătutul acela stupid pe umăr, tipic bărbătesc, nu era de-ajuns. Am simțit impulsul de a mă întinde la el să-l consolez. Dacă munca de-o viață a lui Joshie ar eșua, care dintre noi doi ar avea inima mai frântă, tatăl sau fiul?

– Vezi, n-a fost așa de rău, am spus în mașină în timp ce Eunice își așeza capul frumos, duhnind a alcool, pe umărul meu. Ne-am distrat, nu? E un tip de treabă.

Am auzit-o respirând regulat pe gâtul meu.

– Te iubesc, Lenny, a spus ea. Te iubesc atât de mult. Aș vrea să-ți pot descrie mai bine. Dar te iubesc cu tot ce am. Hai să ne căsătorim.

Ne-am sărutat pe buze, pe gură și pe urechi în timp ce treceam prin șapte puncte de control AAR și pe toată lungimea autostrăzii FDR Drive. Un elicopter militar a părut că ne urmărește până acasă, un fascicul galben de lumină mângâia valurile albe pe East River. Am discutat să mergem la Primărie. O ceremonie civilă. Poate săptămâna viitoare. De ce să nu devină ceva oficial? De ce să ne mai despărțim vreodată?

– Tu ești singurul pe care-l vreau, *kokiri*, mi-a spus. Singurul.

BĂTRÂNUL ȘI MAREA DE SPERMĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

20 IULIE

GOLDMANN-FOREVER: Bună, Eunice. Sunt eu, Joshie Goldmann. Care-i treaba?
EUNI-TARD: Joshie?
GOLDMANN-FOREVER: Știi tu, șeful lui Lenny.
EUNI-TARD: Ah. Bună ziua, domnule Goldmann. De unde aveți datele mele de contact?
GOLDMANN-FOREVER: Le-am găsit pe Teens. Și care-i treaba cu domnule Goldman? Pe tata îl chema așa. Spune-mi Joshie. Sau Ursul Grizzly. Lenny așa îmi spune.
EUNI-TARD: Ha ha.
GOLDMANN-FOREVER: Deci ți-am scris să-ți amintesc de mica noastră întâlnire.
EUNI-TARD: Am stabilit o întâlnire?
GOLDMANN-FOREVER: Trebuia să mergem la un curs de desen împreună. Dăăă!
EUNI-TARD: Zău? Scuze. Am fost foarte ocupată săptămâna asta. A trebuit să aplic pentru locuri de muncă în Retail și alte chestii.
GOLDMANN-FOREVER: Mulți dintre clienții noștri sunt din domeniul Retail. Ce cauți, mai exact? Ce fel de loc de muncă? Tipul de la Fund a zis că tocmai a apărut ceva. E confidențial, de fapt.
EUNI-TARD: Oh, n-aș vrea să pară că profit.
GOLDMANN-FOREVER: Încetează! Cine a zis că profiți? Ha! Sunt sigur că-ți putem găsi un post mișto la Fund.
EUNI-TARD: Bine. Mulțumesc.
GOLDMANN-FOREVER: Te-am înscris la un curs de vară de desen, la Parsons-Ewha. M-am înscris și eu.
EUNI-TARD: E foarte drăguț din partea ta, dar sesiunea de vară a început deja.
GOLDMANN-FOREVER: Fac o excepție. Suntem doar noi doi. Deși poate că n-ar trebui să-i menționezi asta lui Lenny. Ha ha.
EUNI-TARD: Mulțumesc foarte mult, dar chiar nu-mi pot permite.
GOLDMANN-FOREVER: WTF? Mă ocup eu de asta.
EUNI-TARD: Sunteți foarte amabil, domnule Goldmann. Dar cred că ar trebui să mă concentrez să-mi găsesc un loc de muncă săptămâna aceasta.
GOLDMANN-FOREVER: Cum mi-ai spus?
EUNI-TARD: Scuze!!!! Am vrut să spun Joshie.
GOLDMANN-FOREVER: Pfff! Oricum, desenul cu maimuța Rhesus a fost atât de bun, încât nu vreau ca talentul tău să se irosească, Eunice. Ești superdotată. Poate

sună ciudat, dar îmi amintești de mine când eram mai tânăr. Doar că tu ești mai dulce. Eram un tânăr foarte furios, până când am realizat că nu era obligatoriu să mor. Unii dintre noi sunt atât de speciali, Eunice, încât nu trebuie să cedeze în fața Himerei deplinătății de a fi. Dacă și tu ești specială? Mă rog, te pot ajuta eu să-ți găsești o slujbă, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Și voi face cursul împreună cu tine. O să fie grozav!!! Poți să faci mai multe desene cu animale-Lenny și apoi să i le faci cadou de ziua lui, la toamnă.
EUNI-TARD: Chiar mă întrebam ce să-i iau.
GOLDMANN-FOREVER: Perfect! Bine, trebuie să plec, dar revin curând cu vești despre curs. Au adus un profesor de la Paris special pentru noi.

euni-tard către AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Prețios,

BĂĂĂ-GAAA-MI-AȘ!!! Mbun, deci, maimuțica mea iubitoare de spermă, am nevoie de ajutorul tău. În regulă, stai jos? Deci am fost acasă la șeful lui Lenny, un apartament adorabil, ca la Paris, de modă veche. Decorat cu atât de mult simț estetic, dar nu prea ArmăsarMedia, zici că a cântărit bine chestiunea. Au închis strada pentru el, îți vine să crezi? Iar șeful lui este ATÂÂÂT de adorabil. Conduce o companie uriașă care îi face pe oameni să pară mult mai tineri. Are peste 70 de ani, dar arată de parcă ar fi fratele mai tânăr și mai frumos al lui Lenny. Ți-aduci aminte de filmele alea porno la care ne uitam când eram la grădiniță? Cu bătrânul care molesta adolescenți pe plajă? Cum se numea? *Bătrânul și marea de spermă* sau ceva de genul ăsta? Cam așa arată și el, dar ras în cap, mai drăguț și mai tânăr.

Oricum, șeful lui Lenny spune că are niște microroboți în el care îi repară celulele moarte, dar mie-mi sună a baliverne. Pun pariu că și-a făcut multe operații estetice și că are grijă de el și face sport de trei ori pe zi (NU CA LENNY!). Deci am petrecut împreună și eu am băut mult vin, cel mai mult de la Roma încoace, și m-am cam cherchelit, iar tipul ăsta, domnul Goldmann, se tot uita la mine cu o față dulce și pofticioasă, de parcă ar fi vrut să profite de mine, dar cu blândețe, ca și cum aș fi fost fiica și jucăria lui sexuală în același timp. Este atât de caraghios și de prostănac (a avut un show solo pe o scenă adevărată și a desenat niște chestii amuzante cu o femeie bătrână cu mult păr pubian – SCÂRBOS!), încât îmi venea să sar în poala lui sau ceva de genu'. M-am udat puțin, era dezarmant, atât de inteligent și de relaxat și pur și simplu amuzant, contrariul lui Lenny adică. Începusem să transpir puțin și să mă simt ATÂÂÂT de conștientă de corpul meu. Nenorocitele astea de coapse ale mele sunt atât de grase, încât se freacă una de alta și fac un sunet ca de sărut umed. MOA! MOA! CSCV!!! Trebuie să slăbesc ACUM, gata cu scuzele. Am terminat cu proteinele și carbohidrații, deși domnul Goldmann vorbea mult despre proteinele marca Peak. Mă rog, săptămâna asta am de gând să mănânc înghețată de-aia pe băț din fasole roșie de la magazinul coreean și să beau cinci căni de apă la cină.

Apoi m-am dus acasă cu Lenny și m-am sărutat cu el și ne-am tras-o și tot restul, dar eu mă gândeam tot timpul la Joshie Goldmann. AAA! Ce naiba e în neregulă cu

mine? Parcă n-ar fi deja Lenny suficient de bătrân. Zici că sufăr de complexul *hahl' ra buh gee*[56]. Ha ha! Ar trebui să o întreb pe Sally dacă pot face un stagiu la secția de geriatrie a spitalului unde face ea voluntariat. Și cred că m-am simțit atât de vinovată, încât i-am tot spus lui Lenny că vreau să mă mărit cu el! Mă rog, a doua zi am primit un mesaj de la Joshie (așa vrea să îi spun), în care mi-a zis că AR TREBUI SĂ MERGEM ÎMPREUNĂ LA UN CURS DE DESEN la Parsons, unde suntem doar eu, el și un profesor de artă francez. Și că ar trebui să fie secret, să nu-i spun lui Lenny că suntem doar noi doi. Crezi că încearcă să mă agațe? Ce să fac? E șeful iubitului meu, Poneiule!

Oh, și-a zis că poate să-mi facă rost de o slujbă în Retail, pe la FundDeLux sau ceva de genu'. Este un om foarte influent. Chestia este că, deși e cu patruzeci de ani mai în vârstă decât Lenny, este încă un pic cam copil, dar un copil mai genial, așa. Este amuzant și stăpân pe sine și pun pariu că îmi poate plăti facturile AlliedWaste- HA HA HA! Hai că glumesc. Dar, pe de altă parte, simt că aș comunica mai ușor cu el decât cu Lenny, chiar dacă, nu știu de ce, el nu poartă äppärät și nu-i pot găsi profilul.

Isuse Hristoase, *pinyata* de păsărică. Zi-mi că-s rea, te rog, pune-mă la punct înainte să ajung să mă cuplez cu un boșorog.

Deci cred că un alt lucru important de spus ar fi că m-am întâlnit cu tata și a fost ciudat, dar în același timp mi-a mai vindecat puțin inima. Chiar nu mai are pacienți, așa că a întrebat-o pe Sally dacă poate da o mână de ajutor într-una dintre taberele PVNS din parcuri, iar ea l-a trimis la Tompkins Square, iar apoi Sally a „aranjat" să ne întâlnim acolo. Trebuie să fie ea mereu cu moț, să facă pe fiica cea bună care reunește familia.

S-a pus pe plouat foarte tare, dintr-odată, și s-a udat complet toată mâncarea de pe mese și cineva donase trei jamboane, așa că oamenii plângeau. Săptămâna trecută a murit o bătrână de atac de cord, ambulanțele nici măcar nu mai vin acolo și, în plus, nimeni nu are tichete de sănătate. Așa că a sărit tata în ajutor. Și-a petrecut toată după-amiaza făcând controale gratuite în corturi. La început, David îi dădea ordine, spunându-i că prioritatea e asta sau aia, dar tata l-a privit în tăcere, cum face când se uită la mine fără să spună nimic. Și-atunci David a schimbat macazul. Tata și-a adus toate instrumentele medicale cu el și era atât de ciudat să-l văd pe acest bătrânel *hahl' ra buh gee* mergând prin parc, purtând geanta imensă de piele maro pe care i-a luat-o mama cadou de ziua lui, când a împlinit 60 de ani, așa de inofensiv și de inocent, și mă gândeam ĂSTA este omul care mi-a distrus viața?

A zis că sunt cazuri grave de malnutriție, așa că ne-am dus la noul H-Mart de pe Second Ave. și am cumpărat o căruță de alimente neperisabile, vreo mie de ddok și pachete de kim (nu cele foarte bune) și biscuiți din ăia sărați de nori și am adus totul în parc cu taxiul. M-am simțit ciudat pentru că mi-am adus aminte ce rușine mi-era când îmi punea mama atâta mâncare la mine pentru prânz, la grădiniță, iar acum o dădeam săracilor americani. A fost amuzant să merg la cumpărături cu tata, nu a țipat la mine nici măcar o dată. Și știi ce bine se poartă cu pacienții săraci. S-a jucat

cu toți copiii din cortul de Activități, dacă îți vine să crezi, așa cum se joacă cu Myong-hee când mergem în California, face pe avionul care zboară înapoi la Seul, iar ea urcă la bord, apoi i se pune centura, apoi i se servește masa (mai vreau ddok!) și când aterizează, spune: „Mulțumesc că ai zburat cu compania aeriană Unchiul. Asigură-te că ți-ai luat lucrurile personale, da?“ El și David au vorbit despre Scriptură vreo zece ore și am observat că David era impresionat de tata, care debita despre Romani și alte porcării d-astea, că să ajuți persoanele PVNS este ca și cum „mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților“[57] și mi-au plăcut vorbele astea de duh pentru că îi transforma pe David și pe toți acei oameni săraci în sfinți, nu ca ticăloșii Media cu care se învârte Lenny. A trebuit să scoată toate prelatele de rezervă ca să protejeze de ploaie porumbul rămas de la 4 iulie, iar David a vrut să cheme alți oameni să-l ajute, dar tata, buldog mic și încăpățânat, a refuzat orice ajutor și au făcut treaba doar el și David, ca doi bărbați puternici și de încredere, deși eu îmi făceam griji că tata o să răcească.

E ciudat, dar m-am gândit cum ar fi dacă asta ar fi familia mea, fără mama sau Sally? Poate ar fi trebuit să mă nasc bărbat, cine știe. Știu că nu-ți place David și tot ce înseamnă Armata lui Aziz, dar după ce au terminat, tata mi-a spus că David i-a părut foarte inteligent și că este păcat ce le face țara asta oamenilor ca el, îi trimite în Venezuela și apoi nu le acordă prime sau Asigurare de Sănătate.

Trebuie să spun că, într-un fel, am impresia că tata are mai multe în comun cu David decât cu Lenny. Și asta pentru că tații noștri au crescut în Coreea după război, știu cum e să nu ai nimic și cum să supraviețuiești bazându-te doar pe mintea ta. Mă rog, îmi făceam griji că tata o să aducă vorba de Lenny și, la un moment dat, chiar am crezut că o va face, pentru că eram singuri și el se schimbă complet când suntem singuri, îi cade masca și totul se rezumă la faptul că l-am dezamăgit și pe el, și pe mama, dar tot ce a spus a fost: „Ce mai faci, Eunice?“

Am fost la un pas să izbucnesc în plâns pentru că nu m-a întrebat niciodată în viața mea așa ceva. Eram: „ Ăăă, eu… bine, ăăă…“ și parcă nu mai puteam să respir și nici nu reușeam să-mi dau seama dacă eram fericită sau doar speriată, pentru că părea o întrebare de adio, ca și cum n-o să mă mai vadă niciodată. M-am întrebat ce-ar face dacă m-aș arunca în brațele lui. Mi se face așa frică ori de câte ori trebuie să plec de acasă de la părinții mei pentru o vreme, pentru că întotdeauna mă atacă tocmai în ultimul moment, întotdeauna spune ceva groaznic în mașină, în drum spre aeroport, dar mă întreb dacă nu cumva, în secret, e felul lui de a încerca să comunice cu mine înainte să-mi iau zborul și să-l abandonez pentru cineva ca Lenny. Așa m-am simțit când am ieșit din parc și am spus: „Pa, tati, te iubesc“ și-am fugit la noi la apartament și mulțumesc lui Dumnezeu că Lenny nu era acasă, am plâns trei ore până când a venit, la ora cinei, și chiar nu aveam niciun chef să-mi petrec seara cu el.

Mă rog, nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, pentru că mă deprimă. Ce e nou cu tine, mica meu *churro frito*? Și-a recuperat tatăl tău afacerea cu ventuzele de desfundat veceul? Cum a fost întinerirea vaginală? Tâmpitul de Gopher? Mi-e din ce

în ce mai dor de tine cu fiecare zi care trece și suntem departe una de cealaltă. Oh, mama TOT nu-mi răspunde la mesaje. Mă pedepsește că sunt cu Lenny. Poate că ar trebui să-l aduc la biserică pe noul meu prieten de șaptezeci de ani, Joshie GOLDMANN! Ha ha.

22 IULIE

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Prețioasă,

Chiar nu pot vorbi acum. A dispărut tata. S-a dus la fabrică și aceea a fost ultima locație înregistrată pe GlobalTrace de äppärätul meu. Credem că s-a strecurat în clădire, deși este înconjurată de Garda Națională și înăuntru PVNS fac ce vor ei. Mama și cu mine am încercat să trecem de punctul de control, dar nu ne-au lăsat, iar când mama a început să strige la unul dintre soldați, a lovit-o cu pumnul. Am ajuns acasă și acum îi schimb compresele, are ochiul umflat și nu vrea să meargă la spital. Nu mai înțelegem ce se întâmplă. Un tip Media, Pervaiz Silverblatt, de pe Levy Report, spune că a avut loc un incendiu la fabrică, dar eu nu am auzit niciodată de el. Iartă-mă că sunt o prietenă rea și că nu te pot ajuta cu problemele tale acum. Trebuie să fii puternică și să faci tot ce trebuie făcut de dragul familiei tale.

EUNI-TARD: Sally, ai auzit ce se întâmplă în California? Familiei Kang?

SALLYSTAR: Întreabă-ți iubitul.

EUNI-TARD: Poftim?

SALLYSTAR: Întreabă-l despre Wapachung Contingency.

EUNI-TARD: Nu pricep.

SALLYSTAR: Nu-ți bate capul.

EUNI-TARD: Du-te-n mă-ta, Sally. De ce trebuie să te comporți așa? Ce v-a făcut Lenny ție sau mamei? Și, DACĂ VREI SĂ ȘTII, Lenny nu lucrează pentru Wapachung Cum-îi-zice, ci la Servicii Post-Umane. L-am cunoscut pe șeful lui și e foarte drăguț. E doar o companie care îi ajută pe oameni să arate mai tineri și să trăiască mai mult.

SALLYSTAR: Sună cam egoist.

EUNI-TARD: Da, pentru că numai tu și tata puteți fi sfinți care slujesc Ierusalimul.

SALLYSTAR: Ăă?

EUNI-TARD: Caută, este în biblia aia a ta. Probabil ați evidențiat pasajul în douăzeci de culori diferite. Ghici ce? Și eu am ajutat, Sally. Am fost în parc în ultimele săptămâni. Și m-am împrietenit cu David, care crede că ești doar o fetiță răsfățată din Barnard.

SALLYSTAR: Cât mai ai de gând să continui să fii doar un ghem de furie, Eunice? Într-o bună zi nu vei mai fi frumoasă și nu vor mai alerga după fundul tău toți acești bătrâni albi și proști și atunci ce se va întâmpla?

EUNI-TARD: Mersi, Sally. Măcar ești sinceră. Pentru prima dată în viața ta.

SALLYSTAR: Îmi pare rău, Eunice.

SALLYSTAR: Eunice? Iartă-mă.
EUNI-TARD: Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu David în parc. Le iau niște multivitamine Men's Biomultiple pentru că trebuie să fie puternici în caz de atac.
SALLYSTAR: Bine. Te iubesc.
EUNI-TARD: Mda, cum să nu.
SALLYSTAR: Eunice!
EUNI-TARD: Știu că mă iubești.

24 IUNIE

AZIZARMY-INFO CĂTRE EUNI-TARD:

Bună, Eunice. Mi-a făcut plăcere să-l cunosc pe tatăl tău și să vorbesc cu el. Îmi amintește de tine, în sensul că amândoi sunteți duri. Mă bucur că ai spus că v-a apropiat faptul că ați stat împreună la Tompkins Square Nation. Văzându-l pe tatăl tău, mi s-a făcut dor de al meu. Părinții noștri au fost chiar mai duri cu noi decât trebuia și asta înseamnă că și noi, copiii lor, am devenit mai puternici decât era necesar să fim. OBSERVAȚIE: Te plângi și te văicărești mult, Eunice, așa e firea ta, dar ești o femeie foarte puternică, înfricoșător de puternică uneori. Folosește această forță în slujba binelui. Lasă trecutul în trecut.

E FRIG în seara asta din cauza ploii. Toată lumea doarme și singurul zgomot care se aude este Anna, fetița lui Marisol, care cântă melodii vechi R&B lângă fântână. Sunt îngrijorat în legătură cu Force Protection. Patrulele mele spun că nu e nicio activitate AAR în perimetrul parcului, ceea ce nu mi se pare normal pentru o zi de vineri. Am de gând să trimit o unitate la spălătoria din St. Mark's. Poate bipartiții văd scrisul de pe perete. Poate de data asta ne vom primi primele pentru Venezuela.

OBSERVAȚIE: Ești foarte norocoasă în general, Eunice, știi asta? Mi-ar plăcea să fii aici, cu mine, acum, să stăm de vorbă în liniștea cortului (am încercat să verbalizez cu tine, dar probabil dormi); ar fi ca în facultate, doar că la Austin nu era nicio fată așa frumoasă ca tine. Ca să știi, Chauncey de la Malnutriție spune că avem nevoie de 20 cutii de soluție antițânțari și că ne-ar trebui 100 unități de avocado și carne de crab de la H-mart, ne-ar ridica semnificativ profilul nutrițional.

Sper că pe tine nu te plouă, că ți-e mintea liniștită și trupul sănătos. Săptămâna asta nu te lăsa pradă mentalității Valoare Netă Ridicată. Efectuează sarcini utile, care să-l facă mândru pe tatăl tău. Dar: să te și relaxezi puțin. Orice s-ar întâmpla, te apăr eu.

David

RUPTURA

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

29 IULIE

Dragă jurnalule,

Grace și Vishnu au dat petrecerea aceea în Staten Island ca să anunțe că așteaptă un copil. În drum spre terminalul feribotului, eu și Euny am văzut o demonstrație, un marș de protest ca pe vremuri, pe strada Delancey și spre suprastructura distrusă a podului Williamsburg. A fost autorizată de Autoritatea pentru Restaurare, sau cel puțin așa părea, manifestanții scandau liber, fluturând pancarte pline de greșeli gramaticale, cerând locuințe mai bune: „Putere uamenilor!", „Orice uom are dreptul la o casă!", „Nu ne trimiteț acas!", „Pe foc cu toții Stâlpii de Credit!", „Eu nu este o lăcustă, *huevón*!", „Nu mă fă furnică!" Strigau în spaniolă și în chineză, accentele lor bruiau urechile, atâtea limbi puternice întrecându-se una cu alta ca să-și croiască drum spre apatica noastră limbă nativă. Erau bărbați mici din Fujian, mame hispanice cu spinările late ieșind în evidență din mulțime, caucazieni Media gălăgioși încercând să transmită propriile probleme cu avansul la apartament și panourile imperioase ale cooperativelor. „Suntem dominați de imobiliare!" strigau cei mai erudiți dintre participanții la marș. „Gata cu amenințările cu deportarea! Huo! Spațiile pentru tinerii LGBT nu sunt de vânzare! Unde-s mulți, puterea crește! Ne luăm înapoi orașul! Cerem dreptate! Vrem pace!" Cacofonia lor mă liniștea. Dacă încă mai existau marșuri ca acesta, dacă oamenii încă se mai preocupau de chestiuni precum locuințele *mai bune* pentru tinerii transsexuali, atunci poate națiunea aceasta nu murise încă. M-am gândit să-i dau veștile bune lui Nettie Fine, dar eram îngrijorat că vom întâmpina probleme pentru a ajunge în Staten Island. Conform äppärätului meu, trupele Gărzii Naționale de la punctele de control de la terminalul feribotului nu erau Wapachung Contingency, așa că ne-am supus obișnuitelor umilințe de o jumătate de oră. „Neagă și consimte", ca toată lumea.

Grace și Vishnu locuiau pe un singur etaj al unei case în stil Shingle[58] din cartierul de hipsteri St. George. Coloanele dorice ale casei proclamau o istoricitate autoritară, turla îi oferea un aer destins și comic, vitraliile erau kitsch, dar drăguțe, pe când restul casei avea un aer încrezător, erodat de acțiunea mării, cu un contur autohton, de sfârșit de secol XIX, o casă construită pe o insulă aflată

la mică distanță de ceea ce, pe atunci, devenea cel mai important oraș din cea mai importantă țară din lume. Vishnu și Grace ai mei nu erau bogați – cumpăraseră casa aproape pe nimic cu doi ani în urmă, când ultima criză își atingea apogeul. Locuința era una deja dezordonată, fără aportul copilului care era pe drum, o sumedenie de piese stricate de mobilier Shaker pe care Vishnu nu găsea niciodată timp să le repare și cărți cu adevărat urât mirositoare, dintr-o altă viață, pe care nu aveau să le citească niciodată. Vishnu era afară, pe veranda din spate, pregătea tofu la grătar și întorcea legumele. Terasa de la verandă oferea apartamentului o valoare dincolo de mundan, grație priveliștii spre orașul Manhattan, care se înălța prin căldura verii la orizontul obosit, extenuat, dornic de un duș. Eu și Vishnu ne-am salutat în stil ghetou, îmbrățișându-ne și bătând palma. M-am învârtit în jurul prietenului meu, discutând cu el atent, cum aș fi făcut-o cu o femeie, la bar, pe vremea când eram tânăr și singur. Eunice stătea timidă deoparte, cu un pahar de Pinot nu-știu-de-care strâns în pumn.

CrisisNet: DATORIA DE PE PIAȚA DE CREDIT DEPĂȘEȘTE 100 DE TRILIOANE DE EURO NORD-EUROPENI DE REFERINȚĂ.

Nu eram sigur ce înseamnă asta. Vishnu privea distrat în depărtare, în timp ce o legumă rădăcinoasă a căzut printre lamelele grătarului, făcând un zgomot ușor.

Terasa a început să se umple. Noah avea un aer posomorât și ostenit de vară, dar era pregătit să prezinte anunțul: Vishnu și Grace așteptau o fetiță, un copil care avea să se nască în această bizară lume a noastră îndatorată până peste cap. Prietena lui Noah, Amy Greenberg, clovnul binefăcător, transmitea intens pe „Ora colăceilor de pe șolduri“, în izbucniri de râs spasmodic, nu tocmai subtilă în furia sa pe Noah, care nu intenționa să o lase și pe ea însărcinată, și pe faptul că tot ce avea era *cariera* ei construită cu atâta efort.

Prietenii mei. Dragii de ei. Am stat de vorbă, în felul tipic amuzant și trist al oamenilor care se apropie de a patra decadă de viață, despre lucrurile care înainte ne făceau tineri, în vreme ce Amy trecea de la unul la altul un joint adevărat, fără semințe și umed, cum doar cei din Media reușeau să mai facă rost. Am încercat să o implic și pe Eunice în conversație, dar ea a stat mai mult la marginea terasei, cu äppärätul ei, în rochia uimitoare de cocktail, desprinsă parcă dintr-un film vechi, o prințesă arogantă și neînțeleasă de nimeni, în afară de un anumit bărbat.

Noah s-a apropiat de Eunice, încercând s-o vrăjească retro („Domnișoară, ce mai faceți?“). Îi vedeam gura rotunjindu-se în silabe mici, afirmative, înțelegătoare sau încurajatoare, gâtul lucios acoperindu-se treptat de o roșeață mortală, ca o erupție, dar vorbea prea încet s-o aud peste zgomotul scuipat al

legumelor care se înnegreau pe grătar și peste hohotele vechilor prieteni.

Au sosit și mai mulți oameni: colegii de muncă evrei și indieni ai lui Grace, avocate din Retail care treceau fără niciun efort de la un aer prietenos la unul sever, de la liniștit la volatil, foste iubite de-o vară de-ale lui Vishnu, fete frumoase, care încă mai țineau legătura cu el pentru că era un tip grozav și o grămadă de oameni care au studiat la NYU cu noi, majoritatea tipi alunecoși de la Credit, dintre care unul cu o creastă la modă și cu un cercel cu perlă, încercând să se ridice la nivelul lui Noah ca ton și importanță.

Am băut cu Noah o succesiune rapidă de shoturi de vodcă. Oprindu-și äppärätul, Noah mi-a mărturisit că sarcina lui Grace „îl tulbura", că nu știa ce-o să se aleagă de el în viitor și că alcoolismul său, deși fermecător pentru majoritatea, începea să o îngrijoreze pe Amy Greenberg.

– Fă ce simți că e corect, i-am spus volubil, oferindu-i un sfat care data de prin epoca în care primul Boeing Dreamliner, care încă mai zbura sub siglă americană, se ridica de la sol, despicând cerul plumburiu al orașului Seattle.

– Dar nu mi se mai pare *nimic* corect, m-a informat Noah, scrutând alene din ochi formele suple ale lui Eunice.

I-am turnat o dușcă mai mare, dând vodca pe dinafară, udându-mă pe degetele înnegrite de la mâncarea arsă pe grătar. Măcar azi nu vorbea despre politică, m-am bucurat eu, fericit și cam surprins. Am băut, lăsând jointul care trecea de la unul la altul să adauge o savuroasă umezeală verde stării noastre de spirit incerte. Dincolo de corneele mele, pericolul pândea pulsând, dar ochii încă vedeau limpede și clar fiecare ființă care reprezenta obiectul afecțiunii mele. De i-aș avea pe prietenii mei și pe Eunice a mea pentru totdeauna, mi-ar fi suficient.

O furculiță s-a ciocnit de un pahar de șampanie, singurul pe care îl deținea cuplul și care nu era din plastic. Venise momentul ca Noah să țină discursul său „improvizat" și bine repetat.

Vishnu și Grace se aflau în mijlocul nostru. Eram copleșit de valuri de simpatie și dragoste pentru ei. Cât de frumoasă era Grace, cu bluza ei albă, simplă, țărănească și blugii netransparenți, acea gâscă amabilă și ciudată, iar Vishnu, cu trăsăturile lui întunecate care deveneau din ce în ce mai ebraice sub povara responsabilităților care-l așteptau (cred cu tărie că aceste două rase ai căror reprezentanți eram sunt făcute pentru a procrea), cu un stil vestimentar mai calm, mai colectiv, rahaturile cu SUGI PLA, tipice tinerilor, înlocuite de pantaloni non-vintage și un tricou standard pe care scria „Rubenstein trebuie să moară încet". Grace și Vishnu, cei doi adulți ai mei.

Noah a luat cuvântul și, în ciuda convingerii că-i voi urî cuvintele, natura lor superficială, dorința aceea incorigibilă tipică celor de la Media de a transmite totul în direct, n-a fost așa.

– Îl iubesc pe ne-*grou*-teiul ăsta, a spus el, arătând spre Vishnu, și pe mireasa acestui negrotei și consider că ei sunt singurii care ar trebui să aducă pe lume copii, singurii *calificați* să procreeze.

– Așa e! am strigat drept răspuns.

– Singurii suficient de conștienți cât să se asigure că, orice s-ar întâmpla, copilul va fi iubit, îngrijit și apărat de pericole. Pentru că sunt oameni buni. Știu că așa se zice – „Sunt oameni buni, *yo*" –, dar există un „bun" plastic, acel „bun" care ne vine la îndemână tuturor și un alt fel de „bun", mai profund, atât de rar întâlnit în zilele noastre. Consecvent. Zi după zi. Iertător. Echilibrat. Care se ține cu nervii. Care canalizează furia, furia uriașă față de ceea ce s-a întâmplat cu noi, ca popor, transformând-o în „mda, bine, mă rog…". Țineți furia aceasta departe de copii, doar atât vă spun.

Eunice îl măsura pe Noah din priviri cu căldură, strângând inconștient degetele în jurul äppärätului și, implicit, a bunurilor FundDeLux care pulsau sub ochii ei. Credeam că Noah a terminat de vorbit, dar nu, acum trebuia să facă niște glume pentru a echilibra situația, căci da, toți îi iubeam pe Grace și pe Vishnu, dar ne era extrem de teamă pentru ei și pentru sufletul pe care-l puseseră la dospit de două luni de zile. Amy râdea la glumele lui, imitată de noi toți, ținându-i isonul, râzând la rândul nostru – ceea ce era în regulă.

Jointul a revenit, trecut din mâna unei femei subțiri, o necunoscută; am tras adânc un fum din el. M-am oprit asupra unei amintiri: aveam vreo paisprezece ani și treceam pe lângă unul dintre căminele nou construite de la NYU pe First sau Second Avenue, niște blocuri multicolore cu o chestie modernă în formă de aripă de pui atârnând de pe acoperiș. În holul clădirii se aflau niște fete îmbrăcate elegant, fete ocupate cu a fi tinere, care au zâmbit la unison când am trecut pe lângă ele – nu în glumă, ci pentru că eram un tip normal și era o zi de vară strălucitoare și noi toți eram în viață. Îmi amintesc cât de fericit eram (am decis pe loc că voi merge la NYU) și cum, după ce am parcurs vreo jumătate de cvartal, mi-am dat seama că fetele acelea aveau să moară, că și eu aveam să mor și că nu mă voi împăca niciodată cu acest final – cu inexistența, cu dispariția, cu toată această importanță a celei mai lungi dintre „curse" –, pentru că nu-mi va permite să mă bucur pe deplin de fericirea prietenilor pe care bănuiam că îi voi dobândi într-o zi, prieteni ca oamenii aceștia din fața mea, care sărbătoreau viitoarea venire pe lume a copilului lor, râzând și bând, transmițând unei generații noi, intacte, capacitatea lor de a iubi și decența lor, chiar dacă fiecare an ne apropia de inimaginabil, de acele ore de veghe care începeau la 9 seara și se terminau la 3 dimineața, de acele ore pulsând a groază și dominate de înțepături de țânțari. Cât de departe ajunsesem prin comparație cu părinții mei, născuți într-o țară construită pe cadavre, cât de departe ajunsesem de neliniștea lor nesfârșită – oh,

ce noroc chior! Și totuși, cât de puțin mă îndepărtasem de toate acestea, incapabil să mă bucur de prezent, s-o apuc pe Grace de umeri și să-i spun: „Fericirea ta este fericirea mea."

CrisisNet: CHINA INVESTMENT CORPORATION ÎNCETEAZĂ SĂ SUSȚINĂ TREZORERIILE STATELOR UNITE.

L-am văzut pe Vishnu clipind de câteva ori în timp ce ultimele știri se derulau pe äppärätele noastre și cum o parte dintre cei de la Credit au început să șușotească între ei. Vishnu și-a tras iubita aproape, punând palma căuș pe abdomenul abia umflat. Ne-am întors la râsetele noastre, la interpretarea lui Noah, care-l întruchipa pe Vishnu boboc la NYU – un țăran din Upstate, fusese parțial călcat de un camion și sfârșise internat la spital cu urme de cauciucuri pe piept.

Două rânduri de elicoptere zburau în V, ca un cârd de gâște, adunându-se deasupra canalului Arthur Kill pe de o parte și a formei curbate, pline de poezie, a podului Verrazano pe cealaltă. Ne-am ridicat cu toții privirea de la Grace, care, înlăcrimată, ne adresa un discurs: însemnam totul pentru ea și nu își făcea griji pentru nimic atâta timp cât ne avea pe noi…

– Sfinte Sisoe, și-au spus unul altuia doi dintre tipii de la Credit, cu sticlele de Corona tremurându-le în mâini.

CrisisNet: REPREZENTANTUL BĂNCII CENTRALE CHINEZE, WANGSHENG LI, EMITE O NOTĂ DE AVERTIZARE: „AM DAT DOVADĂ DE RĂBDARE."

– Haideți să…, a spus Vishnu. De fapt, lăsați. Haideți să ne bucurăm de ziua de azi. Oameni buni! Mai circulă un joint și în direcția asta!

Clasamentul creditelor și activele noastre pâlpâiau: RECALCULARE ÎN CURS. Domnul cu creastă se îndrepta deja spre ieșire.

CrisisNet: URGENT: AUTORITATEA AMERICANĂ PENTRU RESTAURARE RIDICĂ NIVELUL DE ALERTĂ PENTRU NEW YORK, LOS ANGELES, DISTRICTUL COLUMBIA LA ROȘU+ +PERICOL IMINENT.

De-acum strigam cu toții unii la alții. Strigam și ne agățam unii de ceilalți, cuprinși de entuziasmul a ceea ce bănuisem dintotdeauna că se va întâmpla și care acum devenea real. Ne aflam cu adevărat, în sfârșit, în miezul filmului, incapabili

să părăsim sala de cinematograf și să ne salvăm vehiculele. Ne priveam unii pe ceilalți în ochi, ochii noștri *adevărați*, unii albaștri, alții căprui, dar mai ales căprui și negri, evaluându-ne alianțele: aveam mai multe șanse de supraviețuire dacă rămâneam împreună sau era mai bine să ne despărțim? Noah lungea din gât în sus, din ce în ce mai sus, atât ca să înțeleagă situația, cât și ca să-și afirme întâietatea de bărbat înalt.

– Trebuie să rămânem împreună, îi spuneam lui Amy Greenberg, dar ea era cu mintea altundeva, într-un loc unde se făceau calcule, iar datele și imaginile erau la fel de fierbinți ca un *vinho verde* în iulie. Și eu îmi consultam datele în timp ce încercam să dau de Eunice.

> CrisisNet: LUPTE CU ARME DE CALIBRU MIC ÎN CURS ÎN NEW YORK, ÎN ZONELE AFLATE SUB CARANTINA GĂRZII NAȚIONALE, CENTRAL PARK, RIVERSIDE PARK, TOMPKINS SQUARE PARK.
>
> MESAJ URGENT DE LA COMANDAMENTUL MID-ATLANTIC AL AUTORITĂȚII AMERICANE PENTRU RESTAURARE (ora 18:04, EST) Urmează text – Atacuri insurgente au fost lansate asupra complexului financiar rezidențial Borrower-Spender din Lower Manhattan. Rezidenții TREBUIE să se prezinte la reședința principală pentru instrucțiuni suplimentare/repartizare. *Prin citirea acestui mesaj, negați existența lui și vă dați consimțământul.*

Lumea transmitea. Oamenii Media, care locuiau în imobilele din jurul parcului Tompkins, transmiteau cu äppärätele sprijinite cu grijă de pervazul ferestrelor. Dreptunghiul de verdeață era sufocat de fum; chiar și cei mai rezistenți copaci își pierduseră frunzele sub loviturile artileriei, crengile goale tremurând fără cuvinte în vântul iscat de elicoptere. PVNS fuseseră înconjurați. Conducătorul lor, identificat în Media ca fiind un anume David Lorring, cu doi de r și un n, era grav rănit. Gărzile îl transportau în afara parcului către un transportor blindat. Nu-i puteam vedea fața dincolo de umflătura roșie și cărnoasă care ieșea la iveală din spatele unui bandaj aplicat grăbit, dar încă purta uniforma vintage din Venezuela, de culoare verde-junglă, cu un braț atârnând de pe targă într-un unghi inuman, de parcă i-ar fi fost smuls și reatașat de niște psihopați. Prin fum, am surprins frânturi de trupuri prea compromise pentru a putea fi categorisite, figuri bărbătești cu arme de foc care pătrundeau mai adânc în haos și peste tot, pocnetul sticlelor de apă din plastic care explodau. O pancartă, pe care scria un cuvânt surprinzător, „DIFTERIE“, a zburat direct în

obiectivul camerei unui äppärät.

Eunice s-a apropiat în grabă de mine:

– Vreau să merg în Manhattan!

– Cu toții vrem să mergem acasă, am zis, dar uite ce se întâmplă.

– Trebuie să ajung în Tompkins Park. Cunosc pe cineva acolo.

– Ai înnebunit? Ucid oameni acolo.

– Un prieten de-al meu e la ananghie.

– O mulțime de oameni sunt la ananghie.

– Posibil să fie acolo și sora mea! Face voluntariat în parc. Ajută-mă să ajung la feribot.

– Eunice! Nu plecăm *nicăieri* acum.

Zâmbetul mort i s-a arătat pe chip cu atâta forță, încât am crezut că îi pocniseră pomeții.

– Bine, a spus.

Grace și Vishnu umpleau pungi cu alimente pentru cei care nu găteau acasă, prezicând cu înțelepciunea bătrânilor situația de asediu care avea să vină. Äppärätul meu a început să urle. Primeam pachete de date alarmante.

CĂTRE: Acționarii și personalul executiv de la Serviciile Post-Umane
DE LA: Joshie Goldmann
SUBIECT: Situația politică
URMEAZĂ CORPUL MESAJULUI: Ne aflăm în plin proces de schimbare profundă. Îi îndemnăm pe toți membrii familiei Post-Umane să rămână deopotrivă calmi și vigilenți. Prăbușirea – preconizată – a regimului Rubenstein/AAR/Bipartiți ne oferă posibilități mărețe. La Staatling-Wapachung ne îndreptăm atenția spre fondurile suverane de investiții în sănătate ale altor națiuni, în căutare de noi investiții și alianțe. Anticipăm schimbări sociale care vor fi în beneficiul tuturor acționarilor și al personalului de nivel înalt. În etapele inițiale ale transformării, principala noastră preocupare este siguranța tuturor acționarilor și a colegilor de muncă. Dacă în momentul de față vă aflați în afara New Yorkului, vă rugăm să vă întoarceți degrabă în oraș. În ciuda stării aparente de anarhie și colaps din anumite secțiuni din centrul și din zona din imediata apropiere a acestuia, siguranța dumneavoastră poate fi cel mai bine garantată dacă vă aflați în propriile Triplexuri, case sau apartamente din Manhattan și din Brownstown Brooklyn. Personalul Wapachung Contingency a fost instruit să vă protejeze de indivizi cu Venit Net Scăzut și de elementele corupte ale Gărzii Naționale. Pentru mai multe informații sau în cazul în care aveți nevoie de asistență, vă

rugăm să îl contactați pe Howard Shu, de la Serviciul de Asistență Iubitori de Viață. În cazul în care, indiferent de motiv, transmisiunile obișnuite pe äppärät încetează, vă rugăm să accesați desfășurătoarele de urgență Wapachung Contingency și să urmați instrucțiunile date. Vin vremuri palpitante pentru noi și pentru economia creativă. Suntem cu toții norocoși și, într-un sens abstract, binecuvântați. Tot înainte!

Eunice se întorsese cu spatele la mine și vărsa, intermitent, dar voluptuos, lacrimi care i se scurgeau pe nas, transformându-se în picături mari, care căpătau volum și forță.

– Eunice, am spus. Iubito. O să fie bine. Am înconjurat-o cu un braț, dar ea m-a respins.

Pământul s-a cutremurat în apropiere, iar de dincolo de gardul viu neîngrijit al micului *palazzo* în care locuiau Grace și Vishnu venea un zgomot cu totul suprarealist: strigătele într-un contralto tulburător al oamenilor din clasa de mijloc. Țipau.

CrisisNet: SURSE NEIDENTIFICATE: A FOST RAPORTATĂ, LA 300 DE MILE DE COASTA CAROLINEI DE NORD, PREZENȚA FREGATELOR MILITARE MARISCAL SUCRE ȘI RAUL REYES APARȚINÂND MARINEI VENEZUELENE PLUS NAVE DE SPRIJIN. ALTE SPITALE ST. VINCENT DIN ZONA NEW YORKULUI ÎN STARE DE ALERTĂ.

Cei câțiva dintre noi care eram din Manhattan și din Brownstone Brooklyn stăteam la coadă în fața lui Vishnu și Grace ca să obținem un loc de dormit la ei acasă. Alți rezidenți din Staten Island ofereau paturi pliante și spații supraîncălzite în propriile poduri. Numele și numerele de telefon ale companiilor de service auto săltau de la un äppärät la altul, iar oamenii încercau să afle dacă podul Verrazano mai era practicabil.

Äppärätul meu a scâncit din nou și, fără niciun avertisment, vocea lui Joshie, mai alertă ca nicicând, mi-a umplut capul.

– Unde ești, Len? GlobalTrace îmi arată Staten Island.

– St. George.

– Eunice e cu tine?

– Da.

– Trebuie să te asiguri că e bine.

– E bine. O să stăm peste noapte în Staten Island și o să așteptăm să treacă ce e mai rău.

– Să stați peste noapte? Nu ai primit informarea? Trebuie să te întorci în Manhattan.

– Am primit-o, dar nu are niciun sens. Nu suntem mai în siguranță aici?

– Lenny.

Vocea a făcut o pauză, lăsând numele să-mi răsune până în străfundul conștiinței, ca și cum Dumnezeu însuși mă chema la el.

– Nu ai primit aceste informări de la fitecine, a continuat. Vin direct de la Wapachung Contingency. Pleacă *imediat* din Staten Island. Du-te imediat acasă. Ia-o pe Eunice cu tine. Asigură-te că este în siguranță.

Eram încă drogat. Ferestrele sufletului meu erau încețoșate și roșiatice. Trecerea de la fericirea relativă la frica desăvârșită nu avea niciun sens. Apoi mi-am amintit care era sursa acelei fericiri relative.

– Prietenii mei vor fi în siguranță dacă rămân în Staten Island?

– Depinde, a răspuns Joshie.

– De?

– De averea lor.

Nu știam cum să răspund la așa ceva. Îmi venea să plâng.

– Prietenii tăi, Vishnu și Grace, vor fi bine acolo unde sunt, a spus Joshie.

De unde știa numele prietenilor mei? Îi spusesem eu?

– Principalul tău obiectiv ar trebui să fie să o aduci pe Eunice înapoi în Manhattan.

– Cum rămâne cu prietenii mei, Noah și Amy?

Pauză.

– Nu am auzit în viața mea de ei, a spus Joshie.

Era timpul să plecăm de-acolo. L-am sărutat pe Vishnu pe amândoi obrajii, am schimbat salutul de ghetou cu ceilalți și am acceptat un mic recipient de kimchi și pachețele învelite în alge de la Grace, care ne-a implorat să rămânem.

– Lenny! a strigat ea, apoi mi-a șoptit la ureche, cu grijă să nu audă Eunice: Te iubesc, dragul meu. Ai grijă de Eunice. Aveți grijă de voi, amândoi.

– Nu vorbi așa, i-am șoptit. Ne vom revedea. Ne vedem mâine.

I-am găsit pe Noah și pe Amy transmițând unul lângă altul, el strigând, ea plângând, cu aerul dens de panică și îmbibat de Media. M-am întins și am oprit äppärätul lui Noah.

– Tu și Amy trebuie să veniți cu noi în Manhattan.

– Ți-ai pierdut mințile?! Sunt lupte în centrul orașului. Vin venezuelenii.

– Șeful meu spune că trebuie să ajungem în Manhattan. A spus că suntem mai în siguranță acolo. A aflat de la Wapachung Contingency.

– Wapachung Contingency? a urlat Noah. Te pomenești că ai devenit bipartit acum?

Pentru prima dată am simțit impulsul să-l iau la palme pe prietenul meu până scot toată indignarea din el.

– Trebuie să fim în siguranță, dobitocule, am spus. E în curs o revoltă majoră. Încerc să-ți salvez viața.

– Și cu Vishnu și Grace cum rămâne? Dacă nu sunt în siguranță aici, de ce nu vin cu noi?

– Șeful meu mi-a spus că ei vor fi în siguranță aici.

– De ce, pentru că Vishnu colaborează?

L-am apucat de braț cum n-o mai făcusem niciodată, răsucindu-i carnea în strânsoarea mea puternică, într-un mod care denota că, dintre noi doi, pentru prima dată, eu eram șeful.

– Uite ce e, am spus. Te iubesc. Ești prietenul meu. Trebuie să facem asta pentru Eunice și Amy. Trebuie să ne asigurăm că nu vor păți nimic.

S-a uitat la mine cu ura mereu la îndemână a celor drepți. Nu fusesem niciodată sigur de afecțiunea lui pentru Amy Greenberg, dar acum nu mai aveam niciun dubiu. N-o iubea. Erau împreună din același evident, atemporal motiv: durea mai puțin decât să fii singur.

CrisisNet: SURSE NEIDENTIFICATE: 18 STÂLPI DE CREDIT INCENDIAȚI DE PROTESTATARI CU VENIT NET SCĂZUT ÎN DISTRICTUL CREDIT DIN MANHATTAN. GARDA NAȚIONALĂ VA RĂSPUNDE CU „ACȚIUNI IMEDIATE“.

Am ieșit pe frumoasa, umbrita stradă victoriană St. Mark's ca două cupluri cu obraz subțire, brațul lui Noah pe umerii lui Amy, al meu pe umerii lui Eunice. Dar aria de cupluri drăguțe și sălciile plângătoare de pe stradă erau doar o minciună. O teamă grețoasă, caucaziană, iarbă tunsă și sex moderat amestecate cu o doză surprinzătoare de transpirație de lumea a treia umplea cea mai elegantă stradă a cartierului. Tineri umani, hipsteri albi, se îndreptau la pas spre feribotul din Staten Island, spre Manhattan și apoi Brooklyn, în timp ce o altă mulțime încerca să-și facă drum înapoi spre Staten Island – niciuna dintre părți neștiind dacă luase decizia corectă –, pălăvrăgelile Media se auzeau de pe äppärätele noastre, iar întregul oraș era parcă sufocat de violență, fie ea reală sau inventată. Ne-am furișat unii pe lângă alții, oamenii Media transmiteau din mers, Amy oferea un rezumat al garderobei sale și al recentelor sale frustrări cu Noah, Eunice privea în jur, cu un ochi atent, în timp ce formidabila ei FUTABILITATE flutura pe lângă noi în topul clasamentului. O nouă armată de elicoptere a trecut pe deasupra noastră, tocmai când se anunța o adevărată furtună.

Am primit un mesaj de urgență de la Nettie Fine: „LENNY, EȘTI ÎN

SIGURANȚĂ? SUNT ATÂT DE ÎNGRIJORATĂ! UNDE EȘTI?“ I-am scris că eu, Noah și Eunice eram în Staten Island și încercam să ne întoarcem în Manhattan. „SĂ MĂ ANUNȚI CE SE ÎNTÂMPLĂ PAS CU PAS“, mi-a scris, potolindu-mi temerile. Deși totul se ducea dracului, mama mea americană tot îmi purta de grijă. Am luat-o la stânga, pe Hamilton Street, o coborâre rapidă spre golf, unde se afla terminalul feribotului din Staten Island. Cât pe ce să fim doborâți de un ArmăsarMedia în fugă, tot numai dinți, ars de soare, cu cămașă *guayabera* descheiată.

– Se trage în oamenii Media! transmitea el către äppärät și către oricine era dispus să-l asculte.

– Unde? am strigat.

– Aici. În Manhattan. Brooklyn. PVNS incendiază Stâlpii de Credit! Garda răspunde la foc! Venezuelenii navighează pe Potomac!

Noah ne-a tras înapoi, cu brațele în jurul meu și al lui Eunice, cuprinzându-ne strâns cu forța sa relativă, cu trupul solid și mut, făcându-mă să-l urăsc.

– Trebuie să ocolim! ne-a strigat. N-avem cum s-o luăm pe Hamilton. Este plină de Stâlpi de Credit. Garda o să înceapă să tragă.

Am văzut cum Eunice îl privea zâmbind, felicitându-l pentru fermitatea lui ieftină. Amy făcea streaming despre iubita ei mamă – prototipul ridat de soare al contemporanei CurveMedia –, aflată în prezent în vacanță în Maine, despre cât de mult îi lipsea, despre cum și-ar fi dorit să fi mers să o vadă la sfârșitul săptămânii, dar Noah, *Noah*, insistase să meargă la petrecerea lui Grace și a lui Vishnu, iar acum viața era oribilă, nu-i așa?

– Poți să mă duci la Tompkins Park? l-a rugat Eunice pe Noah.

El i-a zâmbit. În mijlocul isteriei, el zâmbea.

– Să vedem ce pot face.

– V-ați pierdut mințile cu toții? am izbucnit.

Dar Noah le trăgea deja după el pe Eunice și pe Amy în direcția Victory Boulevard. Oamenii alergau, mai puțini decât pe strada Hamilton, dar erau cel puțin câteva sute, speriați și dezorientați. M-am întins după Eunice și-am smuls-o din strânsoarea lui Noah. Trupul meu, fleșcăit, dar real, aproape dublu față de-al lui Eunice, s-a încolăcit complet în jurul ei. Ne-am aplecat înainte, înfruntând fluxul, brațele mele suportând cu greu presiunea hoardei care înainta, parada de oameni tineri și speriați, mirosind a gel de duș cu arome florale, densitatea incapacității lor de a supraviețui. În fața noastră, doi Stâlpi de Credit ardeau în căldura cenușie care preceda furtuna, cu contoarele lor cu LED-uri stricate și cu scântei ieșindu-le din măruntaiele electronice.

Mi-am croit drum înainte împingând; forța moștenirii mele rusești, a urâțeniei mele de evreu, pompată în sistem – pericol, pericol, pericol – în timp

ce-mi protejam prețioasa încărcătură de orice formă de rău, deși geanta ei de cosmetice Padma îmi intra între coaste, încețoșându-mi ochii de durerea pricinuită de marginile ascuțite.

– Scumpo, scumpo, o să fie totul bine, îi șopteam lui Eunice.

Dar nu era nevoie. Eunice era bine. Ne-am luat de mână. Noah o conducea pe Amy, Amy o conducea pe Eunice, iar Eunice mă conducea pe mine prin mulțimea vuind de urlete, care se întorcea într-o direcție și apoi în alta, zvonurile circulând cu viteza äppärätelor. Cerul s-a schimbat parcă pentru a ne provoca și mai abitir, un vânt puternic începând să ne biciuiască dinspre est și apoi dinspre vest. În spatele fostului tribunal, o zonă municipală devenise bază a Gărzii Naționale, cu elicoptere care decolau, transportoare blindate, tancuri, puști Browning balansându-se în aer, o mică zonă delimitată ca un țarc unde erau îngropați câțiva negri în vârstă.

Am luat-o la fugă. Nu însemna nimic. Toate astea nu însemnau nimic. Toate indicatoarele. Numele străzilor. Monumentele. Chiar și aici, în miezul împărăției fricilor mele, nu mă puteam gândi decât la faptul că Eunice nu mă iubea, că îi pierdeam respectul, că Noah era liderul, cel care lua decizii, într-un moment în care ea de *mine* ar fi trebuit să aibă nevoie. Banca și trustul Staten Island Bank. Frizeria În Răspăr. Comunitatea evanghelică pentru copii. Societatea de sănătate mintală din Staten Island. Podul Verrazano. Parfumeria A&M. Planeta Plăcere. Grădinița În Continuă Creștere. Picioare, picioare. Cioburi de date în jurul nostru, clasamente inutile, fluxuri inutile, comunicate inutile de la o lume care nu mai era către o lume care nu va fi niciodată. Simțeam mirosul de usturoi din respirația și de pe corpul lui Eunice. L-am confundat cu viața. Simțeam greutatea mică a unui gând pe care îl puteam proiecta în spinarea ei. Gândul s-a transformat în mantră:

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

– Tompkins Park, a zis ea, înfigându-și în mine ghearele încăpățânării. Sora mea.

Un val de oameni de culoare din cartierul vecin, neburghezit, de dincolo de St. George, s-a contopit cu al nostru. Simțeam cum hipsterii încercau să se separe de negri, un instinct de supraviețuire tipic american care datează de la sosirea primului vas cu sclavi. Distanțarea de cei condamnați. Negru, alb, negru, alb. Dar nici asta nu mai conta. Eram, în sfârșit, unul. Eram condamnați cu toții. O nouă rafală de ploaie ne spală fețele, urmată de un val de căldură, chipul îmbătrânit al lui Noah mă privea fix în ochi, blestemându-mi încetineala și natura indecisă, Amy transmitea un singur cuvânt – „Mami" – la nesfârșit în sateliții de deasupra noastră, în realitatea aerisită a mamei sale din Maine, Eunice își ținea capul drept, fața întoarsă spre mine, brațele în jurul meu, ea toată în

brațele mele.

Noah și Amy au intrat în terminalul feribotului în fugă printr-un portal de cioburi fine de sticlă. Eunice mă apucase de braț și mă trăgea spre destinația noastră. Două feriboturi tocmai își descărcaseră ultima încărcătură de pasageri urlători sosiți din Manhattan. Cine conducea aceste feriboturi? Cum de mai puteau traversa golful? Oferea siguranță această continuă mișcare? Mai exista vreun loc sigur unde să acosteze?

– Lenny, mi-a zis. Îți spun de pe acum: dacă nu mă duci la Tompkins Park, mă duc cu Noah. Trebuie să-mi găsesc sora. Trebuie să încerc să-mi ajut prietenul. *Știu că îl pot ajuta*. Tu poți să te duci acasă, unde vei fi în siguranță. O să mă întorc, promit.

Unul dintre feriboturi, *John F. Kennedy*, începuse să se agite pe apă, pregătit de plecare, iar noi ne-am îndreptat spre cala sa deschisă. Noah și Amy se urcaseră deja la bord și se înghesuiau sub o pancartă pe care scria „Transport AAR – Nu-i așa că America merită văzută, iubitule?".

Tu poți să te duci acasă, unde vei fi în siguranță. Trebuia să spun ceva. Trebuia să o opresc, altfel ar fi fost împușcată întocmai precum protestatarii PVNS. Creditul ei nu era bun deloc.

– Eunice! am strigat. Încetează să fugi de mine! Trebuie să rămânem împreună în momentele astea, să mergem *acasă*.

Dar ea s-a smuls din prinsoarea mea, fugind spre *Kennedy* chiar în momentul în care rampa feribotului a început să se ridice. Am apucat-o de umărul micuț și, cu o teamă intensă să nu i-l disloc, să nu aud pocnetul care însemna că i-am făcut rău, am tras-o spre cea de-a doua navă, care aștepta, cea care purta inscripționat numele *Guy V. Molinari*.

Un elicopter negru survola deasupra noastră, cu ciocul său aurit și înarmat îndreptat în direcția noastră și apoi spre insula plină de zgârie-nori din imediata apropiere.

– Nu! a urlat Eunice, în timp ce feribotul *Kennedy* se îndepărta, cu prietenii mei, noul ei erou, Noah, la bord.

– E în regulă, am spus. Ne întâlnim cu ei pe malul celălalt. Haide! Să mergem!

Ne-am urcat pe *Molinari*, croindu-ne drum printre tineri și familii, atât de multe familii, pline de lacrimi noi și lacrimi uscate și îmbrățișări temporare. „LENNY, UNDE EȘTI ACUM?" mi-a scris Nettie Fine. În ciuda confuzei, i-am răspuns repede că ne aflam pe un feribot spre Manhattan și că, pentru moment, eram în siguranță. „PRIETENUL TĂU, NOAH ESTE ÎN SIGURANȚĂ CU TINE?" a vrut să știe ea, dulcea, grijulia de Nettie Fine, preocupată până și de oamenii pe care nu i-a cunoscut niciodată. Probabil ne urmărea în timp real prin

GlobalTracing. I-am scris că se afla pe un alt feribot, dar era în siguranță, la fel ca noi. „CARE FERIBOT?“

I-am spus că noi eram pe *Guy V. Molinari*, iar Noah, pe *John F. Kennedy* chiar în momentul în care în spatele nostru s-au deschis focuri de armă eratice, pocnind de-a lungul străzii Hamilton. În urechi mi se strecurau țipetele scurte pe care creierul, pentru moment, le înăbușea. Surzenie. Liniște deplină. Gura lui Eunice strâmbată de cuvinte crude pe care nu puteam să le înțeleg. Botul alungit al feribotului *Guy V. Molinari* s-a înfipt în apa călduță de vară, pornind cu furie în direcția Manhattan. Acum, mai mult ca niciodată, uram falsa spirală a Turnului „Libertății“, o uram dintr-un milion de motive, dar mai ales pentru că reprezenta promisiunea suveranității, a forței brute, or, eu voiam să tai punțile cu țara mea, cu iubita mea încruntată și furioasă și cu tot ce mă lega de această lume. Tânjeam după cei 740 de metri pătrați care îmi aparțineau prin lege, astfel că m-am bucurat în zumzetul motoarelor în timp ce navigam spre conceptul meu de acasă.

Un corb a apărut deasupra feribotului pe care se aflau Noah și Amy. Și-a coborât ciocul auriu, care din auriu a devenit portocaliu. A lansat în succesiune rapidă două proiectile. O explozie, apoi încă una; elicopterul s-a întors cu dezinvoltură și a zburat înapoi în direcția Manhattan.

Pe *Guy V. Molinari* s-a lăsat un moment de încremenire, niciun strigăt, äppärätele mute, oamenii mai în vârstă ținându-se strâns de fiii lor, tinerii pierduți în durere înțelegând, dintr-odată, cu ochii plini de lacrimi reci și înțepătoare în briza mării, că asistau la propria extincție. Și apoi, în vreme ce flăcări înfloreau pe punțile superioare ale feribotului, în timp ce *John F. Kennedy* se înălța, se despărțea în două, se dezintegra în apele calde, în timp ce prima parte a vieții noastre, partea falsă, se încheia, în stânga scenei, o voce răgușită, a strigat în sfârșit întrebarea pe care uitaserăm să ne-o punem de atâția și atâția ani:

– *De ce?*

ACTUALIZARE STARE DE URGENȚĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

7 AUGUST

Dragă jurnalule,

Vidra m-a vizitat în vis. Nu vidra desen animat care m-a interogat la Roma, nu vidra desenată pe pancarta de pe Grand Street, ci o vidră adevărată, un mamifer la rezoluție înaltă, cu mustăți, blană și umezeala râului. Mi-a apăsat nasul negru de pluș umed pe obraz, în ureche, sărutându-mă, binecuvântându-mi chipul flămând cu respirația sa familiar de fierbinte, cu mirosul său familiar de somon, distrugându-mi cu lăbuțele pline de noroi cămașa albă și curată pe care o îmbrăcasem pentru Eunice, pentru că în visele mele voiam să mă iubească din nou, o voiam înapoi. Și apoi vidra mi-a vorbit cu vocea lui Noah, pe tonul acela iritat, deplasat, dar, în fond, uman, vocea unui savant înfrânt: „Știi, americanii se simt singuri când pleacă peste hotare", a spus, făcând o pauză pentru a-mi măsura expresia de pe chip. „Mereu se întâmplă așa. De aceea eu nu părăsesc niciodată pârâul în care m-am născut." Mă privea de sus în jos ca să vadă dacă mi se părea amuzant. „Ai întâlnit străini de treabă în timpul șederii tale peste hotare." Nu era o întrebare, ci o afirmație. Noah n-avea timp de întrebări. „Încă mai aștept numele acela, Leonard sau Lenny." Am simțit cum mi se mișcă gura din vis, pregătită s-o trădeze iar pe Fabrizia, dar, oricât mă căzneam, era prea încleștată s-o deschid. Vidra-Noah a zâmbit ca și cum ar fi știut exact ce fel de om sunt și și-a șters mustățile cu o labă umană. „Ai spus «DeSalva»."

Noah. Au trecut trei zile de la Ruptură. În loc de doliu, în loc de durere, doar amintiri superficiale cu noi doi împărțind o țigară pe grămezile de pietriș din Washington Square, prietenia noastră timpurie la fel de fragilă și de stupidă ca o poveste de dragoste adolescentină. Mereu cu politica în gură, cu fetele în minte, doi băieți din suburbii, boboci la NYU, Noah lucrând deja la unul dintre ultimele romane care vor fi tipărite vreodată, eu încercând să fiu prietenul cuiva ca Noah. Nici măcar nu mai știu dacă amintirile acestea sunt reale. Aceasta este viața mea acum. Vise, nimic altceva decât vise.

Am dormit pe canapea. Eu și Eunice abia dacă am mai schimbat o vorbă de când am târât-o acasă și am îndepărtat-o de nenorocitul de Tompkins Park, de orice sau de oricine credea ea că ar putea salva. Misteriosul ei prieten? Sora ei? Ce

naiba să caute Sally în mijlocul unui câmp de bătălie?

– Nu cred că va funcționa, îi spusesem lui Eunice, referindu-mă la relația noastră după ce stătuse îmbufnată în dormitor cea mai mare parte a acelei zile însângerate. Dacă nu putem avea grijă unul de celălalt *acum*, când lumea se duce de râpă, cum să reziste relația noastră? Eunice! Măcar asculți ce spun? Mi-am pierdut unul dintre cei mai buni prieteni. Nu-ți vine și ție să mă consolezi?

Niciun răspuns, zâmbet mort, retragere în dormitor. *E basta!*

Zgomotele, mari și mici, îndepărtate și apropiate, bubuiturile din capul meu, urmele trasoarelor traversând cerul pe deasupra lunii acoperite de nori, trasoare iluminând părțile secrete și ascunse ale orașului, o clădire întreagă de copii plângând și, chiar mai înfricoșător de-atât, absența temporară a acelor plânsete. Necontenit. Necontenit. Necontenit. Fulgerele magenta sunt vizibile chiar și prin draperiile trase de tot, le auzi pe piele. Noaptea, sunet de hârșâit metalic pe râu, ca două barje care se ciocnesc încet una de alta. Când deschid o fereastră, nările mi se umplu de un miros ciudat de flori și frunze arse – miros dulce și dens de putrefacție, ca la țară după o furtună. Destul de ciudat, nu se aud alarme de mașini. Ascult sunetele reconfortante ale ambulanțelor care se grăbesc, probabil, să țină oamenii în viață – la fiecare câteva minute în prima zi după Ruptură, apoi la fiecare câteva ore, apoi nimic.

Äppärätul meu nu se mai poate conecta. Nici eu nu mă mai pot conecta. Nu mai funcționează niciun äppärät.

– Este un PENN, spun pe un ton definitiv vrăjitorii Media în vârstă de treizeci și ceva de ani care își petrec timpul pe holul clădirii noastre. Un puls electromagnetic non-nuclear. Probabil l-au detonat venezuelenii la înălțime, deasupra orașului. Sau chinezii.

De parcă ar ști cineva. De parcă ar mai fi vreo diferență între calitatea „știrilor“ de când a dispărut Media.

Ce să detoneze venezuelenii? Poate doar *arepa*.

Totuna, cum ar spune Eunice, dacă ar mai vorbi cu mine.

Îmi îndrept äppärätul spre fereastra întredeschisă, încercând să prind semnal. Nu reușesc să dau de părinții mei. Nu mă mai pot conecta cu Westbury. Nu mă mai pot conecta cu Vishnu. Nu mă mai pot conecta cu Grace. Și nimic de la Nettie Fine. Liniște totală de când a explodat feribotul pe care se afla Noah. Tot ceea ce am sunt desfășurătoarele pentru situații de urgență Wapachung Contingency. „ACTUALIZARE STARE DE URGENȚĂ. RĂMÂNEȚI LA DOMICILIU. APĂ: DISPONIBILĂ. ELECTRICITATE: SPORADIC. ASIGURAȚI-VĂ CĂ BATERIA ÄPPÄRÄTELOR ESTE COMPLET ÎNCĂRCATĂ, DACĂ ESTE POSIBIL. AȘTEPTAȚI INSTRUCȚIUNI.“

În camera alăturată, ea plânge. Mi-e atât de frică.

Nu am pe nimeni.

Eunice, Eunice, Eunice. De ce trebuie să-mi frângi inima, iar și iar?

Au trecut cinci zile de la Ruptură. Instrucțiuni.

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY: NIVELUL DE SIGURANȚĂ ÎN CENTRU/LOWER MANHATTAN ÎMBUNĂTĂȚIT. VĂ RUGĂM SĂ VĂ PREZENTAȚI LA SEDIUL DIVIZIEI DE APARTENENȚĂ.

Mi-am pus o cămașă și o pereche de pantaloni, simțindu-mă deopotrivă speriat și entuziasmat. Aerul condiționat nu mai mergea și trăisem în lenjerie intimă, simțeam pantalonii de pe mine grei ca o armură, iar cămașa, un giulgiu. Eunice stătea lângă masa din bucătărie, privind absent la äppärätul ei nefuncțional. N-am simțit niciodată miros de păr nespălat de la ea, dar iată-l, la fel de puternic ca tot ce se afla în frigiderul pe jumătate mort. Și asta m-a înmuiat, nu știu de ce, m-a făcut să vreau s-o iert, s-o regăsesc, pentru că, orice s-ar fi întâmplat între noi, n-avea de-a face cu mine.

– Trebuie să mă duc la serviciu, am spus, sărutând-o pe frunte, fără să mă tem să inhalez ceea ce devenise.

Și-a ridicat privirea spre mine pentru prima dată după o sută de ore, cu ochii uscați.

– Să te întâlnești cu Joshie? a întrebat.

– Da, am spus.

A încuviințat din cap. Stăteam acolo ca un salariat japonez în pantalonii mei prea groși și în cămașa înăbușitoare, așteptând mai mult. Nimic. Nu voia.

– Eu încă te iubesc, am adăugat.

Niciun răspuns, dar nici zâmbetul mort.

– Cred că amândoi am încercat sincer să facem să funcționeze relația asta. Dar suntem prea diferiți. Nu crezi?

Apoi am plecat, înainte ca ea să poată invoca vreo emoție pe care să și-o nege imediat.

Afară, străzile erau aproape goale. Toate taxiurile plecaseră spre locul de unde vin taxiurile, iar această absență a galbenului în mișcare făcea ca Manhattanul să arate liniștit și tăcut, precum Kabulul în timpul rugăciunilor de vineri. Stâlpii de Credit erau arși cât era de lungă Grand Street; arătau ca niște copaci preistorici după retragerea ghețarilor, cu LED-urile colorate atârnând ca un șir de parabole inversate, cu pancartele rasiste din vârf smulse și rupte, aruncate peste parbrizele mașinilor ca niște otrepe vechi. O furgonetă veche Econoline cu un autocolant pe

bara de protecție pe care scria „Fiica mea este pușcaș marin american în Venezuela“ fusese, de asemenea, incendiată din nu știu ce motiv și zăcea pe spate în mijlocul străzii, ca un gândac de apă mort. La A-OK Pizza Shack era deschis, dar își închisese ferestrele, la fel ca bodega arăbească din apropiere, cu mesajul „NE CEREM SCUZE, DAR ACCEPTĂM DOAR YUANI, ȘI NOI TREBE SĂ MÂNCĂM“ scris pe orice bucată de carton disponibilă. În rest, cartierul arăta remarcabil de intact, actele de vandalism fuseseră puține. Liniștea adâncă a dimineții de după lovitura eșuată de stat a lumii a treia se ridica de pe străzi, învăluind blocurile-turn tăcute. Eram mândru de New York, acum mai mult ca niciodată, pentru că supraviețuise unui lucru pe care alt oraș n-ar fi reușit să-l răzbească: propria furie.

Gura de metrou de pe linia F era plină de gunoaie, iar metroul nu circula. Am mers pe Grand, un singur om, simțind densitatea lunii lui august și o foame ciudată de viață, întrebându-mă ce va urma. În primul rând, aveam nevoie de bani reali, nu de dolari.

În fața sucursalei HSBC din cartierul chinezesc, o coadă ca de dragon de chinezi săraci din clasa de mijloc aștepta verdictul asupra economiilor strânse de-o viață. M-am întrebat dacă acești bărbați și femei în vârstă ruinați, practicanții de Tai Chi din Seward Park, cu pantofii lor de sport de 3 yuani și cheliile lor, pot găsi vreo modalitate de a se repatria în țara lor de baștină, acum mai bogată. I-or primi înapoi? Și părinții lui Eunice? Oare ar fi bineveniți dacă ar decide să se întoarcă în Coreea?

Am stat la coadă o oră întreagă, ascultând un bărbat din Caraibe îmbrăcat în denim din cap până în picioare, cu pielea crăpată strălucind de paciuli, cântându-ne ideile sale despre lume:

– Oamenii Wapachung, oamenii Staatlin iau bani și jecmănesc. Ne fac praf economia, ne golesc buzunarele. Asta e extorsiune curată. Asta e mafie. De ce au doborât feribotul ăla? Cine controlează pe cine? Asta vă-ntreb. Și vom afla răspuns noi, ăștia, ai nimănui? Niciodată.

Am vrut să-i dau bărbatului un răspuns cu care să poată trăi, dar gura mi-a rămas mută, deși mintea îmi zbârnâia. Nu acum, nu acum. Păstrează întrebările pentru Joshie.

Contul meu bancar era încă suficient de mare pentru a beneficia de un casier dedicat, o grecoaică bătrână, importată dintr-o sucursală jefuită din Astoria, care mi-a explicat totul. Toate resursele mele indexate la yuan erau relativ intacte, dar portofoliul AmericanMorning – LandOLakes, AlliedWasteCVS și fostul conglomerat de ciment, oțel și servicii care odată reprezentau o economie avansată – nu mai exista. Patru sute de mii de yuani, doi ani de strâns punga și de bacșișuri mici la restaurante, se duseseră pe copcă. Adăugat la cheltuielile pe care le făcusem cu Eunice în ultima lună, ajunsesem la 1 190 000 de yuani. Cât

despre viitoarea mea nemurire, aveam deja epitaful scris. Iar în ce privește supraviețuirea, noul standard de aur valabil pentru toți americanii, mă descurcam foarte bine. Am scos 2 000 de yuani. Președintele Mao, cu chipul împietrit și linia remarcabilă a părului, mă țintuia cu privirea de pe bancnota de 100 de dolari. Am ascuns banii în ciorap.

– Sunteți cel mai bogat om din cartierul chinezesc, mi-a spus casierul. Mergeți acasă la familia dumneavoastră.

Familia mea. Cum supraviețuiau? Ce se întâmplase în Long Island? Oare voi mai auzi vreodată vocile lor cântate, de păsări anxioase? La un colț de stradă, am văzut un bărbat făcând semn unei mașini, apoi negociind prețul unei curse. Tatăl meu îmi povestise că așa se deplasa prin Moscova când era tânăr, o dată oprise chiar o mașină de poliție – căpitanul căuta să facă și el un ban cinstit. Am întins mâna și un Hyundai Persimmon împopoțonat cu tot felul de articole columbiene s-a oprit în fața mea. Am căzut de acord să-i dau 20 de yuani să mă ducă până pe Upper East Side. În minutele care au urmat am privit orașul trecând pe lângă mine, pudic și gol, contrastând cu salsa scandalos de veselă care se auzea înăuntrul mașinii Hyundai. Șoferul meu era un fel de antreprenor și pe drum mi-a vândut o ipotetică pungă de orez care urma să-mi fie livrată acasă de vărul său, Hector.

– Înainte mi-era frică de anumite lucruri, mi-a spus, dându-și jos ochelarii de soare ca să-mi arate ochii insomniaci, pupilele căprui în care înotau prima și ultima culoare de pe steagul columbian, dar acum m-am prins care e treaba cu guvernul nostru. Nimic pe dinăuntru! Ca lemnul. Îl spargi și *nimic*. Așa că acum am de gând să-mi trăiesc viața. Și o să fac niște bani. Bani adevărați. Bani *chinezești*.

Am încercat să fiu prietenos și să-i dau niște sfaturi financiare pe toată durata călătoriei, răspunzând cu „Mhm, mhm", pe tonul obișnuit, lipsit de implicare, pe care îl folosesc cu oamenii cu care nu am nimic în comun, dar când am ajuns la destinație, a frânat brusc.

– *Salte, hijueputa*[59]*!* a strigat el. Afară! Afară! Afară!

Am coborât din mașină, care a pornit imediat în direcția opusă scârțâind din cauciucuri. Banii nu și i-a încasat.

Strada era plină de oameni de la Garda Națională.

Nu mai văzusem niciun militar pe străzi de când ieșisem din apartament, dar sinagoga Servicii Post-Umane era înconjurată de transportoare blindate și de membri ai Gărzii, pe care äppärätul meu i-a identificat vesel ca fiind Wapachung Contingency. (De fapt, la o privire mai atentă, steagurile și însemnele Gărzii Naționale erau aproape complet șterse de pe vehiculele și uniformele lor. De-acum, bărbații aceștia erau oamenii Wapachung.) Protejau ușile clădirii de o

hoardă dezlănțuită de tineri, aparent angajați de-ai noștri care tocmai fuseseră concediați, toți frumoșii noștri Dalton, Logan și Heath, Ava, Aiden și Jaiden care mă chinuiseră în Sala Eternității și care acum se îngrămădeau la intrarea sinagogii lui Joshie, însăși sursa identității lor, a egoului lor, a visurilor lor. Dușmanul meu, Darryl, tipul cu SUGI PLA, sărea pe loc ca o lăcustă care luase foc, încercând să-mi atragă atenția.

– Lenny! m-a strigat, în timp ce eu mă îndreptam spre gardienii de la ușă, care mi-au scanat äppärätul și mi s-a făcut semn scurt că pot intra. Spune-i lui Joshie că nu e corect! Spune-i lui Joshie că voi lucra pentru jumătate din salariu. Îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele! Aveam de gând să-ți iau apărarea la Miso Pig-Out, în noiembrie. Te rog, Lenny!

Le-am aruncat o privire de pe ultima treaptă a intrării în sinagogă. Cât de perfect arătau. Cât de izbitor, de actuali și de tineri. Chiar și în mijlocul calamității, mințile lor neuroîmbunătățite lucrau cu promptitudine, încercând să rezolve dilema, încercând să-și facă loc înapoi înăuntru. Fuseseră pregătiți din punct de vedere evolutiv pentru a duce o viață exaltată, iar acum civilizația se prăbușea în jurul lor. Ce ghinion!

Apoi, iată-mă înăuntru. Sanctuarul principal era blocat de alți membri ai Gărzii în ținută de luptă. Literele de pe Panouri se învârteau nebunește. Pentru majoritatea angajaților noștri, trenul fusese ANULAT. Clapetele care se roteau la unison pe fiecare dintre cele cinci panouri păreau un cârd de porumbei intrat în sediul nostru ca să se angajeze în lupte înaripate. Stăteam în fața unuia dintre vitralii. Înfățișa semințiа lui Iuda, reprezentată de un leu și o coroană, și pentru prima dată m-am gândit că, pentru câteva mii de oameni, acesta fusese cândva un templu.

Ce mai rămăsese din colegi mai bântuiau încă prin birouri, dar conversațiile lor sunau funebru și dens. Nu mai vorbea nimeni despre nivelurile pH-ului, despre „Sânge Inteligent“ sau „tratamentele beta“. Nu se mai auzea ecou de „trigliceride“ în baia în care noi, bărbații de la Serviciile Post-Umane, ne făceam lungile nevoi organice, străduindu-ne să ne eliberăm de verdețurile care ne chinuiau intestinele. În drum spre Joshie, m-am oprit la biroul lui Kelly Nardl. Gol. Dispăruse. Instinctiv, am dus mâna la äppärät să-i trimit un mesaj, apoi mi-am dat seama că toate transmisiunile externe fuseseră întrerupte. Din neant, m-a cuprins iar spaima pentru părinții mei.

Doi membri ai Gărzii Naționale păzeau biroul lui Joshie. Fluxul dedicat situației de urgență de pe äppärätul meu trebuie să le fi indicat importanța persoanei mele, pentru că s-au dat la o parte și mi-au deschis ușa. Iată-l. Joshie. *Budnik*. *Papi chulo*. Sub asediu în biroul său minimalist, în timp ce vocile tinere de afară răgeau după al *său* SângeInteligent. Am reușit să deslușesc strigările

lipsite de originalitate și juvenile „Hei, hei/Ho, ho/Joshie, ticălosule, ieși afară din birou!“ și mult mai durerosul „Nu mai avem slujbă,/Visurile ne-au fost vândute,/ Dar într-o bună zi, mișelule,/O să-mbătrânești și tu“. Joshie avea la gât simbolul yuanului, din aur. Încerca să pară tânăr, dar postura lui părea copleșită, pielea lobilor urechilor îi atârna într-un mod ciudat, iar pe partea stângă a nasului i se scurgea o deltă de vene purpurii. Când ne-am îmbrățișat, mâinile care mă băteau pe spate tremurau ușor.

– Ce face Eunice? m-a întrebat imediat.

– E supărată, am răspuns. Crede că sora ei putea fi în Tompkins Park, nu știu de ce. Nu poate lua legătura cu familia ei din Jersey. Pe George Washington e punct de control. Nu lasă pe nimeni să treacă. Și e furioasă pe mine. Adică, nici nu mai vorbim unul cu celălalt.

– Bun, bun, a mormăit Joshie, privind pe fereastră. Și tu? Cum trăiești toate astea? Un impediment minor.

– Un impediment minor? Asistăm la un fel de cădere a Imperiului Roman.

– Nu fi dramatic, veveriță, a făcut Joshie. Am de gând să-i plătesc pe tinerii aceștia cu acțiuni preferențiale, iar când ne vom pune pe picioare, îi angajez la loc pe toți.

Vorbind, își recăpăta energia, lobii urechilor i se restrângeau, efectiv mutându-se la loc în poziție.

– Hei, Rhesus, ascultă! Pun pariu că pe termen lung toate astea vor juca în favoarea noastră. E o cădere controlată pentru țara asta, un faliment planificat. Se lichidează forța de muncă, se lichidează stocurile, se lichidează totul, mai puțin bunurile imobiliare. De-acum, Rubenstein e doar o marionetă. Congresul este doar de fațadă: „Vezi, încă mai avem un Congres!“ Acum vor interveni mai multe părți responsabile. Toată treaba cu navele de război venezuelene și chinezești e o prostie. Nu ne invadează nimeni. Dar ce *se va întâmpla*, și am aflat acest lucru din surse de încredere, este că Fondul Monetar Internațional va pleca de la Washington, posibil la Singapore sau Beijing, și apoi va elabora un plan de redresare cu FMI pentru America, va împărți țara în concesiuni și le va preda fondurilor suverane de investiții. Norvegia, China, Arabia Saudită, tot tacâmul.

– Gata cu America? am întrebat, fără să-mi pese prea mult ce răspuns primeam.

Tot ce îmi doream era să fiu în siguranță.

– E, draci. O Americă *mai bună*. Norvegienii, chinezii vor dori să-și recupereze investițiile. Vor dori să curețe orașele noastre trofeu de toți cei fără credit și să le transforme în adevărate huburi de lifestyle. Și cine va profita de asta? Nimeni altcineva decât Staatling-Wapachung. Proprietate, securitate și apoi noi. Nemurire. Ostilitățile au generat o creștere a cererilor de nemurire. Îi văd pe

norvegienii de la StatoilHydro alături de Staatling. Poate chiar o fuziune! Da, așa se face. Norvegienii au euro și renminbi[60] de cheltuit.

– Cum adică, să scăpăm de toată lumea fără credit?

– Relocare, a răspuns și a luat o înghițitură entuziasmată de ceai verde. Orașul ăsta nu este pentru oricine. Trebuie să fim competitivi. Aceasta înseamnă să faci mai mult cu mai puțin. Să ne echilibrăm registrele contabile.

– Un tip de culoare care stătea la coadă la mine la bancă a zis că Staatling-Wapachung este singurul vinovat, am spus, încercând să fac apel la ierarhia liberală cu „a zis un tip de culoare".

– Ce vină avem noi, mai precis?

– Nu știu. Am bombardat feribotul. Trei sute de morți. Prietenul meu Noah. Ți-aduci aminte ce mi-ai spus chiar înainte de Ruptură? Că Vishnu și Grace vor fi bine. Dar ai spus că nu știi cine este Noah.

– Ce zici acolo? Joshie s-a aplecat înainte, înfigându-și coatele în birou. Mă acuzi, cumva?

Am tăcut, jucând rolul fiului rănit.

– Uite ce e, îmi pare rău că prietenul tău a murit, a continuat Joshie. Toate aceste decese au fost tragice. Feribotul, parcurile. Evident. Dar, în același timp, cine *erau* toți acești oameni de la Media și ce contribuție aveau?

Am tușit în mână, cu trupul străbătut de un fior de durere, ca și cum un aisberg mi s-ar fi înfipt în anus.

Nu-i spusesem niciodată lui Joshie că Noah era Media.

– Răspândeau zvonuri inutile. Centre securizate de verificări în nordul statului. Mda, cum să nu. Guvernul lui Rubenstein nici un picnic nu e în stare să organizeze, nici dacă-ți aduci singur băutura și mâncarea de acasă. Lenny, știi cum stă treaba. Nu ești tâmpit. Lucrăm la ceva important aici. Am investit atât de mult în acest loc. Tu și cu mine. Și acum? Noi vom schimba regulile jocului. Indiferent de cine va fi la conducere mâine, norvegienii, chinezii, *vor dori* ce avem noi. Nu vorbim de o aplicație stupidă pentru äppäräte. Ci despre eternitate. Eternitatea este *inima* economiei creative.

– Dă-o dracului de economie creativă, am spus, fără să mă gândesc. În centrul orașului nu e mâncare.

O secundă. Palma lui. Obrazul meu. Parametrii lumii deplasându-se cu 60 de grade spre stânga, apoi bâzâit în urechi. Liniște. Mi-am simțit mâna ridicându-se automat spre față. Nici nu știam că mi-o mișcasem.

Îmi trăsese o palmă.

Presupun că amintirea primei palme părintești a ieșit la suprafață undeva în buzunarul din spate al sufletului meu, mâna lui *papa* Abramov despărțind aerul, poziția de boxer cu picioarele desfăcute larg, de parcă s-ar fi luptat cu un vânător

de 200 de kilograme, și nu cu un copil de nouă ani… Cu toate astea, nu știu de ce, singurul meu gând era că în noiembrie urma să împlinesc patruzeci de ani. Peste trei luni aveam să fiu un bărbat de patruzeci de ani care tocmai fusese pălmuit de prietenul său, de șeful său, de tatăl său de-al doilea.

M-am aruncat asupra lui, de cealaltă parte a biroului, marginile ascuțite tăindu-mi stomacul, i-am înfipt pumnii în tricoul negru, fața lui, fața lui umedă și speriată înfiptă în a mea, blândețea ochilor lui căprui, expresivitatea, chipul ăla amuzant de evreu care se putea întrista de la o clipă la alta, tot ce realizaserăm împreună, toate planurile noastre de bătălie puse la cale la o tavă de samosa vegane prăjite în ulei de floarea-soarelui.

Mi-am luat o mână de pe tricou, ridicând pumnul strâns. Ori o făceam acum, ori n-o mai făceam deloc. Fie alegeam acest drum final, fie lăsam pumnul jos. Dar ce aveam eu în afară de Joshie? Mai putea oare face în așa fel încât să ieșim la liman după tot ce se întâmplase? Căderea Romei a fost urmată de Renaștere, nu?

Chiar pot eu să-l pocnesc pe omul ăsta?

Așteptasem prea mult. Joshie mi-a desfăcut ușor mâna încă înfiptă în tricoul lui.

– Îmi pare rău, mi-a zis. Îmi pare atât de rău. Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. E de la stres. Sunt stresat. Nivelul de cortizol. Isuse. Încerc să afișez o expresie curajoasă. Dar normal că și mie mi-e frică.

M-am retras. M-am dus în cealaltă parte a încăperii ca un copil pedepsit, simțind cum razele alfa provenite de la statuia lui Buddha din fibră de sticlă a lui Joshie îmi mângâie ființa.

– Bine, bine, spunea Joshie. Du-te acasă acum. Transmite-i dragostea mea lui Eunice. Spune-i lui Joe Schechter că pot să-l angajez înapoi cu jumătate de salariu, dar cu Darryl am terminat-o. Vino înapoi mâine. Ne așteaptă treabă multă. Și eu am nevoie de tine, să știi. Nu te uita așa la mine. Bineînțeles că am nevoie de tine.

M-am oprit la A-OK Pizza Shack și am cumpărat puținul pe care-l mai aveau, trei pizza prețioase și un calzone, calde la atingere, totul la un preț de 60 de yuani. Când am ieșit afară, am fost izbit de lumină, lumina lui Noah, lumina care inundă orașul, făcând să dispară totul în afară de ea, extazul mistic urban. Am închis ochii, gândindu-mă că, după ce o să-i deschid, tot ce se întâmplase în ultima săptămână va dispărea, pur și simplu. Dar nu a fost așa. Tot ce am văzut a fost acea creatură abominabilă. Nenorocita de *vidră*, fix în mijlocul străzii Grand, ronțăind ceva din asfalt. Am luat un calzone greu, gata să-l arunc în antagonistul blănos. Dar nu, nu era o vidră. Era doar iepurele de companie al cuiva, care

scăpase și se bucura de noua singurătate, ospătându-se cu mâncarea de pe stradă în timp ce-și peria spasmodic urechile cu o labă, amintindu-mi de Noah, de cum se lăuda de coama sa stufoasă. Au apărut norii, transformând lumina urbană a lui Noah în umbră de densitatea ardeziei. Prietenul meu nu mai era.

La ușă mă așteptau două valize pline de pantofi. Eunice nu era nici în sufragerie, nici în dormitor. Se muta, până la urmă? Am cercetat 700 din cei 740 de metri pătrați care constituiau cuibul meu – nimic. Într-un sfârșit, mi-a atras atenția zgomotul apei care curgea în baie. Încordându-mi auzul dincolo de zgomotul unui elicopter în trecere, am auzit un plânset blând de femeie frântă de durere.

Am deschis ușa. Tremura și sughița, cu două sticle de bere Presidente la picioare și o sticlă de vodcă pe jumătate golită. Nu ceda, uită de milă, mi-am spus. Agață-te de furia săptămânii trecute, ține-o strâns în piept. Ridică-te deasupra umilințelor devenite ritual. Ești cel mai bogat om din cartierul chinezesc. Ea n-a făcut nimic pentru tine. Poți mai mult de-atât. Lasă lumea să se destrame, acum ai mai mult de câștigat în solitudine. Dezleagă-te de acest albatros de 39 de kilograme. Nu uita că nu a vrut nici măcar să te consoleze după moartea lui Noah.

– Parcă nu avem voie să bem nimic pe bază de cereale, i-am spus lui Eunice, indicând din cap spre alcoolul consumat.

Niciodată nu o văzusem bând atât de mult. Mă așteptam să mă trimită la dracu, dar nu. Tremura în continuare, constant, ca un animal pe moarte, izbindu-se de gresia ieftină din baie. Șoptea ceva în engleză și coreeană. „De ce, *appa*?" îl implora pe tatăl ei. Sau poate că se referea pur și simplu la äppärätul ei care nu mai mergea. Nu remarcasem până acum asonanța dintre viciul care guverna lumea noastră și cuvântul care însemna „tată" în coreeană. Tricoul pe care îl purta, un tricou ironic cu „Biroul de turism Bagdad", era al meu, iar acea legătură ciudată – Eunice în hainele mele – mă făcea să-mi doresc s-o cuprind în brațe, mă făcea să-mi doresc să mă lipesc de ea. Am ridicat-o în brațe. Greutatea ei, deși neglijabilă, îmi dădea înțepături la prostată, dar restul ființei mele se simțea binecuvântată. Am dus-o în patul nostru, simțindu-i respirația cu iz de alcool și mirosul de căpșuni din părul proaspăt spălat. Se spălase pentru mine.

– Am adus pizza, am spus. Și calzone cu spanac. Altceva nu se găsește deocamdată. Nimic organic.

Tresărea atât de intens, încât am început să mă îngrijorez, medical vorbind. Trupul ei, un pumn de carne, se scutura în mici mișcări rotunde, de parcă își sfârșise toată energia. I-am atins fruntea. Ardea.

– Nu-i nimic, am spus. Ia niște Motrin. Mănâncă o pizza. Bea apă. Alcoolul deshidratează.

– Știu, a șoptit ea între două tresăriri, făcându-mă să sper că manifestarea nemulțumită putea fi un semn de revenire.

Dar continua să tremure, cu chipul ca o mască palidă și pistruiată, mai strâmbă pe partea stângă, de parcă avea convulsii. Un copil, e doar un copil.

– Len, a spus ea. Apa se aduna în gropița de pe bărbia ei. Lenny. Îmi…

Îi părea rău. Întocmai ca lui Joshie. Mă tatona o decizie. O ultimă decizie. Buzele mele s-au strâns, dând să formeze primele cuvinte ale unei propoziții decisive. Dar le-am ținut strânse pentru moment. Presupun că aș fi putut începe prin a-i spune de-spre toate felurile în care trebuia să se schimbe, astfel încât noi doi să fim fericiți împreună, dar ar fi fost inutil. Trebuia fie să o accept pe fata pe care o aveam în brațe, fie să-mi petrec câtă vreme mai aveam la dispoziție căutând altceva.

Tremuratul ei s-a accentuat, s-a răsucit în brațele mele, i-am simțit zbaterea puternică a coloanei vertebrale pe piept. Îi vedeam oasele înfășurate în tricoul meu, convulsiile care o cuprinseseră îmi dezvăluiau întreaga dinamică a scheletului ei. Plânsul ei venea dintr-un loc atât de profund, parcă de peste mări, din vremuri în care națiunile noastre abia se formau. Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm, mi-am dat seama că Eunice Park, spre deosebire de alții din generația ei, nu era o ființă anistorică. I-am cuprins fundul moale, singura concesie care făcea din ea o femeie. Am sprijinit-o pe mine, cu palma deschisă. M-am coborât mai jos, smulgând de pe ea chiloții CapitulareTotală. Gustul era același dintotdeauna – nu dulce ca mierea, cum ar putea pretinde muzicienii urbani –, ci mosc dens, cu un iz vag de urină. Mi-am pus gura în jurul ei și am rămas acolo nemișcat, așteptând ca tremuratul să se domolească, ca somnul să ne cuprindă pe amândoi, uitând de foamea de pizza care-mi rodea stomacul. Mă gândeam la cuvântul „adevăr“.

Despre ea se putea spune orice, dar Eunice Park era cât se poate de adevărată.

SFATURI PENTRU ÎNTÂLNIRI

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

4 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AZIZARMY-INFO:

David, ești acolo? Oh, Doamne! Am văzut ultimele transmisiuni Media. Sângerai. Fața ta. Și brațul tău. Bietul meu David. Aproape că am leșinat. Am încercat să ajung la Tompkins Square, jur că am încercat, dar nu am reușit.

Nu m-au lăsat să trec. Ești bine? SORA MEA ERA ÎN PARC CU TINE??? Știu că venea uneori în weekenduri.

Te rog, răspunde-mi cât mai curând posibil. Eu cred încă în tine. Încă mă gândesc la ceea ce m-ai învățat despre viața mea și despre tatăl meu, la Lecțiile tale și la Observațiile tale. Ai avut dreptate în legătură cu totul. Nu am de gând să mă las pradă mentalității de Valoare Netă Ridicată. O să fac lucruri de care vei fi mândru. Sunt o luptătoare și nu voi înceta niciodată să lupt.

David, răspunde-mi!

Cu drag, Eunice

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locație: NEW YORK, NY, SUA. Vă rugăm să aveți răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

Sfaturi gratuite pentru întâlniri GlobalTeens: Bărbaților le place să râzi la glumele lor. Dar nimic nu este mai puțin atrăgător pentru ei decât să încerci să monopolizezi totul, devenind tu însăți un banc! Când face o glumă, zâmbește ca să-ți vadă dinții și să vadă cât de mult îl „vrei“, apoi spune-i: „Ești atât de amuzant!“ O să-i faci un mumu cât ai zice pește, șteoalfo!

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Poneiule, ești aici? Ce-i cu tine? Încerc de o săptămână să verbalizez cu tine, dar äppärätul nu se conectează nici pe TALK, nici pe STREAM, tot ce primesc este un mesaj de eroare care mă sperie. Răspunde-mi. Mi-e dor de tine. Sunt îngrijorată pentru tine. Mi-e TARE dor tine. Ce se întâmplă acolo? Au fost împușcături și în Hermosa? Ce s-a întâmplat cu fabrica tatălui tău? Scrie-mi ACUM! Sunt îngrijorată, Jenny Kang. Vorbește cu mine, dulcele meu Ponei Prețios. Plâng întruna. Nu știu ce e cu familia mea. Nu știu ce-i cu prietenul meu, David. Cred că Lenny nu mă mai vrea. Cred că ne-am despărțit total și că nu-mi dă papucii doar din cauza situației. Te rog să-mi scrii sau să verbalizezi cu mine pe TALK. Nu vreau să fiu singură și sunt

speriată. Ești prietena mea cea mai bună.

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locație: HERMOSA BEACH, CA, SUA. Vă rugăm să aveți răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

Sfaturi gratuite pentru întâlniri GlobalTeens: Nu-ți încrucișa niciodată brațele când ești la întâlnire cu un bărbat. Îi vei transmite că nu ești pe deplin de acord cu ceea ce spune sau că poate nu te atrag datele sale. Cuprinde-ți mai bine fața în mâini, cu palmele deschise, ca și cum ai vrea să-i cuprinzi boașele! Ia-ți o diplomă în Limbaj Corporal, draga mea, și o să ajungi să le-o dai tu altora.

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mami! Ești pe aici? Mamă, sunt îngrijorată. Am încercat să verbalizez cu tine și cu Sally, dar nu mă pot conecta. Voiam doar să știi că sunt bine. Nu s-a tras deloc cu arma în clădirea noastră, aparține evreilor. Am nevoie de tine în clipa asta, mamă. Știu că ești încă supărată pe mine din cauza lui Lenny, dar trebuie să știu de tine, să știu că ești bine. Spune-mi doar dacă tu, tata și Sally sunteți bine.

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locație: FORT LEE, NJ, SUA. Vă rugăm să aveți răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

8 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Jenny. Bănuiesc c-o să primesc un mesaj de eroare după ce trimit acest mesaj, dar îți scriu oricum în speranța că îl vei primi, dacă nu acum, măcar într-o zi. Nu vreau să cred că ai dispărut și tu ca prietenul lui Lenny, Noah. Nu pot și nu vreau, pentru că însemni atât de mult pentru mine. Așa că lasă-mă să-ți povestesc ce mai e cu viața mea.

Am trecut printr-o perioadă foarte grea, dar cred că l-am iertat pe Lenny. Trebuie doar să accept faptul că David și toți ceilalți din parc au dispărut, chiar dacă știu, SIMT, că Sally nu era acolo. Trebuie să accept că nu puteam face nimic pentru a-i salva pe David și pe oamenii lui și că n-a fost vina lui Lenny, el încerca să ne aducă acasă, unde eram în siguranță. Oh, dulcele meu Ponei Prețios. Cred că l-am iubit pe David într-un mod pe care nici măcar nu-l pot descrie. Da, eram complet nepotriviți, dar și Lenny și cu mine suntem nepotriviți. Tata s-a comportat frumos cu mine după ce m-a văzut cu David în parc, pentru că eram toți trei împreună și făceam ceva pentru un scop nobil. A fost ca și cum tata a VĂZUT că, indiferent cât de distrusă aș fi, sunt și eu bună și că nu are niciun motiv să mă urască. Știu că sună foarte

creștinesc, dar cred că am și eu înclinația asta, ca Sally, dorința de a face bine, cred.

Nu știu, nu știu, dar ieri, când am făcut sex cu Lenny, nu am putut să-l privesc în ochi. Mă împungea cu burta lui dolofană și mă tot gândeam la cât de mult am pierdut și cât de mult voi pierde în continuare și mă simțeam VINOVATĂ față de David, ca și cum l-aș fi înșelat. Și cred că asta m-a făcut să-mi doresc să-l înșel pe Lenny.

Nu că Lenny ar fi făcut ceva rău. Are yuani în bancă, așa că avem pizza și calzone, iar fundul meu crește pe zi ce trece. Supraviețuim, și asta datorită lui Lenny. Sper, dragă Ponei, că ai și tu pe cineva care să aibă grijă de tine așa cum are el grijă de mine. Aici, în clădire, sunt o grămadă de bătrâni, în mare parte evrei, și nu are nimeni grijă de ei, iar săptămâna asta cred că sunt 100 de grade și nu este electricitate suficientă ca să meargă aerul condiționat, așa că trebuie să mergem să le ducem apă. Încerc să-l conving pe Lenny să mă ajute să cumpăr sticle de pe la băcănii, pentru că e raționalizată. Cred că el ar vrea să ajute, dar este prea timid să ducă treaba până la capăt. Albilor nu prea le pasă de bătrâni, cu excepția lui David, care încerca să ajute pe toată lumea. Și l-au împușcat ca pe un câine.

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

MESAJ DE URGENȚĂ WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Eunice, îți voi trimite mesaje pe o frecvență de urgență, le vom transmite prin intermediul äppärătului lui Lenny. Rămâne doar între noi doi, da? Nu-i spune lui Lenny, are destule pe cap. Pentru moment vreau să-mi confirmi că ai primit acest mesaj și că ești în siguranță. Spune-mi dacă pot face ceva pentru tine. ORICE. Pupici, Joshie

20 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Scuză-mă că nu ți-am mai scris de ceva vreme. Cred că sunt cam deprimată. Lucrurile merg mult mai bune între mine și Lenny, dar totuși simt că ceva s-a schimbat. Acum că Lenny aproape m-a părăsit, simt că nu mai am situația sub control. E ca și cum aș fi despuiată sau ceva de genul ăsta, fără armură. Mă tem că mă va pedepsi pentru toate momentele în care nu l-am iubit pe deplin. Poate ar trebui să-l pedepsesc eu prima? Șeful lui, Joshie, îmi tot trimite mesaje pe frecvența de urgență Wapachung ca să verifice dacă sunt bine, dar eu nu știu ce să fac. Chestia e că Joshie mi se pare atractiv. E masculin și e mai bătrân. Cred că sunt atrasă fizic de personalitatea puternică pe care o are. E ca David, gata în orice moment să preia frâiele când sunt amenințați oamenii pe care îi iubește.

Mă rog, mi-am petrecut jumătate din ziua de azi așteptând un mesaj de urgență de la Joshie. E chiar așa de greșit? Sunt o iubită atât de rea.

Dar m-am gândit și la asta. Poate că David s-a înșelat până la urmă în legătură cu totul? Poate că nu va exista un Al Doilea Act pentru America, așa cum a spus. Poate că aveai dreptate tu în privința lui. Poate era doar un visător care nu ar fi fost niciodată în stare să aibă grijă de mine și de familia mea. Dar dacă nu el, atunci cine? Lenny?

Uneori mă simt vinovată că nu sunt o persoană mai împlinită, așa aș fi putut să-mi ajut sora și mama. Poate că ar trebui să-l întreb pe Joshie ce-ar fi bine să fac, dacă poate să vadă el ce e cu familia mea. Îu, ce distrusă sunt! Spune-mi tu, te rog. Scrie-mi sau verbalizează cu mine. Oricând, zi sau noapte, oricând primești asta, oricând poți să-mi scrii sau să-mi răspunzi în siguranță. Am nevoie să-ți aud vocea, Poneiul inimii mele. Spune-mi că nu sunt singură.

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

22 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Bună, mami. Pun pariu că voi primi un mesaj de eroare după ce scriu asta, dar simt că trebuie să scriu oricum. Dacă într-o bună zi vei primi acest mesaj, vreau să știi că îmi pare rău. Sunteți atât de aproape și totuși nu vă pot ajuta nici pe tine, nici pe Sally și nici pe tata. Știu că m-ai crescut să fiu mai bună, nu așa. Știu că, dacă am fi în Coreea, tu ai fi găsit o modalitate de a-ți ajuta părinții, indiferent de ce sacrificii ar fi presupus acest lucru. Se vede treaba că eu nu sunt un om bun. Nu am nicio putere, n-am realizat nimic în viața mea și îmi pare atât de rău că nu m-am descurcat mai bine la LSAT. Mi-aș dori să știu care este calea mea specială, așa cum îi place reverendului Cho să spună. Dacă Sally e cu tine, te rog spune-i că îmi pare rău că am dezamăgit-o și pe ea, ca soră.

Fiica ta inutilă,

Eunice

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

MESAJ DE URGENȚĂ WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Bună, Eunice. Ce mai faci? Uite, știu că prin centru cam lipsește mâncarea, așa că am să-ți trimit un colet mare cu bunătăți. Mâine, în jurul orei 16:00, așteaptă pe Grand, la 575, un jeep negru de la Staatling-Wapachung Service. Ai vreo cerere specială? Știu că vouă, fetelor, vă place untul de arahide organic și mult lapte de soia și cereale, nu-i așa?

Lucrurile se vor îmbunătăți foarte curând, îți promit. Toată această situație se va clarifica imediat. Sfat: pune-te la punct cu norvegiana și cu mandarina. FBT. Și ghici

ce? Profesorul acela de artă va veni de la Paris, așa că putem începe cursul împreună, acasă la mine! Parsons s-a închis. Abia aștept să te revăd. O să ne distrăm pe cinste, Eunice. Ca de obicei, te rog să nu divulgi acest mic secret al nostru. Macacul Rhesus este foarte sensibil și s-ar putea să interpreteze greșit, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ha ha.

23 AUGUST

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Eunice Park

Destinatar: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Bună, Joshie. Am primit mesajul tău. Ce drăguț. Sunt foarte încântată de pachetul cu bunătăți. În ultima săptămână nu am mâncat altceva decât carbohidrați și grăsimi. Apa de la robinet este destul de greu de găsit, iar săptămâna trecută, băcănia unde mergem de obicei a rămas fără apă îmbuteliată. În plus, în clădire sunt câteva persoane în vârstă care au nevoie de apă și de provizii și căldura le face foarte rău, deși mă îngrijorează ce se va întâmpla când o să vină iarna, dacă nu va fi SUFICIENTĂ căldură. Mulțumesc foarte mult! Da, îmi plac la nebunie cerealele (Smart Start este marca mea preferată) și untul de arahide organic. Scuză-mă că îndrăznesc să te deranjez cu chestii d-astea, dar ai putea să afli dacă părinții mei sunt bine? Nu am mai primit vești de la ei de când mi s-a oprit GlobalTeens și sunt foarte îngrijorată. Dr. Sam Park și dna Chung-won Park, Harold Avenue nr. 124, Fort Lee, New Jersey, 07024. Și încă o chestiune: nu am primit vești nici de la cea mai bună prietenă a mea, Jennifer Kang, locuiește pe Myrtle Avenue, nr. 210, Hermosa Beach, California, nu știu codul poștal. Și ar mai fi ceva: prietenul meu, David Lorring, se afla în Tompkins Square când s-au întâmplat toate chestiile alea. Poate poți verifica tu dacă este bine. Din nou, îmi pare rău că îmi permit, dar sunt speriată de moarte.

Cred că va fi grozav să desenez cu tine, dar mă întreb dacă n-ar fi bine să-l informăm și pe Lenny. Este un macac Rhesus foarte sensibil, exact cum spui tu, și dacă ar afla vreodată, s-ar supăra foarte rău pe mine. Și ESTE iubitul meu. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

A ta, Eunice

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Smart Start! Uau, e și marca mea preferată de cereale! Mă bucur că avem atât de multe în comun. Chiar ai grijă de tine și asta se vede pentru că ești foarte frumoasă și arăți foarte tânără. Văd că ne potrivim și la filozofia de viață, vrem să rămânem tineri, avem grijă de noi, lucru pe care cred că amândoi am încercat să i-l insuflăm lui Lenny, dar e în van, cred că Lenny este imun la așa ceva. Am încercat să-l fac să

evalueze toate alegerile în materie de sănătate, dar el este foarte concentrat pe părinții lui și îngrijorat de moartea LOR, fără să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă să-ți dorești să trăiești viața la maximum, să fii cât mai proaspăt, cât mai tânăr. Într-un fel, noi doi facem parte din aceeași generație de oameni, iar Lenny provine dintr-o lume diferită, o lume postumă, obsedată de moarte, nu de viață, consumată de frică, nu de pozitivism. În fine, intenționez să încarc câteva jeepuri cu provizii pentru ca tu să ai o grămadă de mâncare pentru tine și ca să-i hrănești și să-i hidratezi pe toți acei bieți bătrâni din clădirea ta.

Nu știu dacă Lenny ți-a explicat, dar divizia de Servicii Post-Umane pe care o conduc face parte din aceeași companie ca Wapachung Contingency. Așa că am vorbit cu niște tipi de la Contingency și vor face niște investigații în legătură cu părinții tăi. Știu că situația din Fort Lee este foarte incertă. Practic, în săptămâna de după Ruptură, nimeni nu a avut comanda și controlul acolo, dar nu este atât de grav ca prin alte părți ale țării, fiindcă sunt chiar peste râu de noi. Cu alte cuvinte, sunt sigur că sunt bine. Nu am reușit să obțin informații despre Hermosa Beach, California, cu excepția faptului că au fost raportate schimburi de focuri de armă intense în timpul și după Ruptură. Îmi pare rău, Eunice. Nu știu dacă prietena ta era în zonă în momentul luptelor. Vreau doar să fii pregătită pentru ce e mai rău.

Mă simt un pic prost să scriu asta, dar vreau să fiu sincer până la capăt. Chiar țin foarte mult la tine, Eunice. Din clipa în care te-am întâlnit, m-am simțit atât de agitat, încât am crezut că mi s-a golit mintea de tot. Mi-a luat zece minute bune doar să deschid o sticlă de resveratrol, așa de tare îmi tremurau mâinile! Când te-am văzut, mi-am amintit de cea mai urâtă perioadă din viața mea, de lucruri despre care nu ar trebui să vorbesc pe această frecvență de urgență. Tot ce pot să spun e că au fost momente dificile, momente pentru care e nevoie de mai multe vieți ca să le poți depăși (motiv pentru care nu pot să mor), iar când te-am văzut și DUPĂ CE am început să respir din nou (ha ha), am simțit că o parte din greutatea aceea mi s-a ridicat de pe umeri. Simțeam că știu ce-mi doresc, nu doar de la eternitate, ci și de la momentul prezent. Iar când, recent, lucrurile au luat-o razna, gândul la tine mi-a dat putere să merg mai departe. Ce le faci tu oamenilor, Eunice? Cum reușești? Cum e posibil ca zâmbetul tău să-l transforme pe unul dintre cei mai puternici oameni de pe emisferă într-un adolescent prostănac? Simt că împreună putem răscumpăra orice mizerie pe care am trăit-o în viața asta, orice grozăvie pe care am înfruntat-o când eram copii.

Mă rog, mă simt ciudat să îmi deschid inima în felul acesta în fața ta, pentru că ceea ce simt pentru TINE și pentru FAMILIA TA din FORT LEE ȘI PENTRU BUNĂSTAREA LOR este atât de profund și fără de rezerve, încât mă tem că te-ar putea face să fugi de mine. Îmi pare rău dacă așa stau lucrurile. Dar dacă nu, te rog să-mi spui și o să desenăm împreună, fără nicio obligație. Mai bine decât să stai în apartamentul mizerabil de pe Grand Street, numărul 575, nu? Ha ha ha.

Cu drag,

Al tău, Joshie

BĂRBAȚI LA CINCI JIAO

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

5 SEPTEMBRIE

Dragă jurnalule,

Äppärätul meu nu se mai poate conecta. Nici eu nu mă mai pot conecta.

A trecut aproape o lună de când am scris ultima dată în jurnal. Scuză-mă. Dar nu pot să mă apropii profund de nimeni, nici măcar de tine, jurnalule. În complexul nostru de clădiri s-au sinucis patru tineri, doi dintre ei au scris în biletele de adio că nu-și pot imagina viața fără äppärätele lor. Unul dintre ei a scris, destul de elocvent, despre cum „a întins mâna spre viață", dar nu a găsit decât „ziduri, gânduri și fețe", ceea ce nu era suficient. Avea nevoie să facă parte dintr-un clasament ca să-și cunoască locul pe lumea asta. Poate sună ridicol, dar îl înțeleg. Suntem cu toții atât de plictisiți, că riscăm să ne pierdem mințile. Mă mănâncă mâinile de dor de conexiune, vreau să mă conectez cu părinții mei și cu Vishnu și Grace, vreau să-l jelesc pe Noah alături de ei. Dar n-o am decât pe Eunice și Peretele meu de Cărți. Așa că încerc să Celebrez ceea ce am, una dintre directivele mele principale.

La muncă este totul în regulă. Un fel de ceață, dar până și ceața e mai bună decât vârtejul lent al realității. De cele mai multe ori lucrez singur la birou, cu un bol de supă miso pe jumătate întors spre mine. Nu prea am mai petrecut timp cu Joshie de când cu „Palma". Este plecat undeva, negociază cu FMI, cu norvegienii, cu chinezii sau oricine mai dă doi bani pe el. Idiotul de Howard Shu a devenit purtătorul de cuvânt al celor câțiva dintre noi care am mai rămas la Post-Umane. Se plimbă cu o mapă de modă veche și ne spune ce trebuie să facem. Înainte de Ruptură, nu am fi acceptat niciodată ceva atât de ierarhic, dar acum suntem bucuroși să primim instrucțiuni, chiar și așa, lătrate. Treaba mea deocamdată este să trimit clienților noștri mesaje pe frecvența de urgență Wapachung, să mă asigur că sunt în siguranță, dar și să le verific în mod subtil afacerea, căsnicia, copiii, finanțele. Trebuie să ne încredințăm că *suntem* în siguranță și că ne plătim cotizațiile lunare.

Nu va fi ușor. Nu mai lucrează nimeni. Din câte am auzit, profesorii nu sunt plătiți. Nu mai există școală. Copiii sunt lăsați liberi și dezlănțuiți în acest nou și dificil oraș. Am găsit un pușți din Blocurile Vladeck, să fi avut vreo zece sau

doisprezece ani, stând lângă băcănia arăbească, lingând interiorul unei pungi goale de ceva care se numea „Clük". Pe ambalaj scria că este „inspirat din aromă de pui adevărat!". Când m-am așezat lângă el, abia își putea ridica ochii spre ai mei. Din instinct, mi-am scos äppärätul și l-am îndreptat spre puști, ca și cum asta ar fi îndreptat lucrurile. Apoi am scos o bancnotă maro de 20 de yuani și i-am pus-o la picioare. Cât ai clipi, mâna i s-a repezit după ea. Bancnota a sfârșit mototolită în pumnul său. Pumnul, ascuns la spate. Fața lui s-a întors încet spre a mea. Mi-a aruncat o privire căpruie care nu exprima recunoștință, ci spunea: „Lasă-ne în pace pe mine și noua mea avere, altfel sar la gâtul tău cu ultimele puteri care mi-au mai rămas." L-am lăsat acolo, cu degetele strânse în pumnul ascuns la spate, cu ochii plecați spre picioarele mele care se îndepărtau.

Nu știu ce se întâmplă. Orașul este fie terminat de tot, fie deja pe calea mântuirii. Se montează noi panouri. „Turism NYC: TU ești pregătit pentru Ruptură?" și „New York Cit-ay *Edge*: Ai calitățile necesare pentru a supraviețui?".

Din câte pot spune, singura formă notabilă de angajare din Manhattan sunt șantierele „Staatling-Wapachung Works Progress", care promit „O oră de muncă cinstită = 5 jiao. Asigurăm un prânz hrănitor". Rânduri și rânduri de oameni spărgând asfaltul, săpând șanțuri, astupând cu ciment șanțurile săpate. Acești bărbați de 5 jiao bântuie orașul, cu mâinile în buzunare, cu dopuri inutile de la äppäräte vestigiale în urechi, ca o turmă de lei fără voce. Sunt de vârstă mijlocie sau mai tineri, părul rar, decolorat de soare, arsuri tiranice pe față și pe gât, tricouri scumpe cumpărate în vremuri mai fericite, cu pete de transpirație de forma Antarcticii întinzându-li-se până la stomac. Lopeți, târnăcoape, expirații zgomotoase, nu pufăituri de efort, pentru că energia trebuie economisită. L-am văzut pe vechiul prieten al lui Noah, Hartford Brown, care, cu doar câteva luni în urmă, se lăsa regulat pe un iaht în Antile, lucrând într-un rând de bărbați la 5 jiao pe Prince Street. Arăta ca un nebun, jumătate de corp bronzată, cealaltă jumătate decojită, fața ușor bătătorită, golită de orice textură, ca o felie groasă de prosciutto. Dacă pot face un homosexual fabulos să muncească în halul ăsta, m-am gândit, ce ne pot face nouă, celorlalți?

M-am apropiat de el în timp ce-și legăna târnăcopul, simțind cum mirosul său de hoit își făcea drum înspre nările mele.

– Hartford, am spus. Sunt Lenny Abramov. Prietenul lui Noah.

A expirat îndelung, dintr-un loc îngrozitor aflat undeva în el.

– Hartford!

S-a întors cu spatele. Cineva i-a strigat într-un megafon:

– Întoarce-te la *treabă*, ciocolatiule!

I-am întins o bancnotă de 100 de yuani, pe care a acceptat-o, tot fără să mulțumească, apoi s-a întors, legănându-și târnăcopul.

– Hartford, am spus. Hei! Nu mai trebuie să muncești acum. O sută de yuani înseamnă două sute de ore de muncă. Ia-o ușurel. Du-te să te odihnești. Stai la umbră.

Dar el a continuat să se balanseze mecanic, evitându-mă, deja înapoi în lumea lui, care începea cu târnăcopul adus în dreptul umărului și se termina cu târnăcopul înfipt în pământ.

Acasă, Eunice se ocupa de organizarea ajutoarelor pentru persoanele în vârstă. Nu știu de ce. Să fie rămășițe din trecutul ei creștin? Supărarea că nu-și poate ajuta părinții? O s-o iau ca atare.

Mergea de la un etaj la altul în fiecare dintre cele patru clădiri ale cooperativei, în total optzeci de uși, bătea la fiecare și, dacă găsea persoane în vârstă, le nota nevoile – hrană și apă – și se asigura că proviziile erau livrate săptămâna următoare cu unul dintre convoaiele lui Joshie de la Staatling-Wapachung Service. De ce ne ajută? Presupun că se simte vinovat pentru Noah și ce s-a întâmplat cu feribotul, sau poate pentru Palmă. Oricum ar fi, avem nevoie de ce are el.

Ducea personal apa – uneori cu ajutorul meu – în fiecare apartament, se asigura că toate ferestrele și ușile sunt deschise pentru a îmbunătăți circulația aerului, stătea și îi asculta pe bătrâni plângând după copiii și nepoții lor împrăștiați prin țară, temători că se întâmplase ce e mai rău, mă ruga să-i traduc anumite cuvinte în idiș („Rubenstein e *farkakteh*[61]“, „Rubenstein e un *shlemiel*[62]“, „Rubenstein, un *pisher*[63]“), dar, mai important, stătea cu ei și-i îmbrățișa în timp ce lacrimile lor polenizau covoarele prăfuite și îmbâcsite de prin secolul trecut. Când femeile mai în vârstă (majoritatea rezidenților noștri în vârstă sunt văduve) miroseau deosebit de urât, ea le curăța căzile murdare, le ajuta pe bătrânele șubrede să intre înăuntru și le spăla. Era o sarcină pe care o găseam deosebit de respingătoare – mă temeam că într-o zi va trebui să am grijă de părinții mei cu tot atât de multă atenție, la fel de tactil, așa cum se aștepta tradiția rusească de la mine –, dar Eunice, care disprețuia orice miros străin care venea din frigiderul nostru sau duhoarea unghiilor mele de la picioare după mai multe pedichiuri ratate, nu tresărea, nu întorcea spatele cărnurilor flasce, împroșcate, din mâinile ei.

Am văzut o femeie murind. Mă rog, Eunice a văzut-o. Un atac cerebral, cred. Nu reușea să-i scoată vorbele din gură, o creatură ofilită, așezată la o măsuță de cafea acoperită de telecomenzi inutilizabile, cu o fotografie a Rabinului Lubavitcher arătându-și frumoasa barbă din rama aflată în spatele ei.

– *Poci*, repeta ea, împroșcând cu scuipat umerii lui Eunice. Și apoi, cu mai multă emfază: *Poci, poci, poci*!

Voia să spună, „pot“? Eu am părăsit apartamentul, nu suportam să retrăiesc amintirea bunicii mele după ultimul atac cerebral, cel final, în scaunul cu rotile, acoperindu-și cu șalul părțile moarte ale corpului, îngrijorată că părea neajutorată în fața lumii.

Mi-era frică de oamenii bătrâni, mi-era frică de mortalitatea lor, dar cu cât mă temeam mai tare, cu atât mai profund mă îndrăgosteam de Eunice Park. M-am îndrăgostit de ea la fel de iremediabil și de profund ca la Roma, unde o confundasem cu o persoană diferită, mai puternică. Problema mea era că nu am putut să o ajut să-și găsească părinții și sora. Nu am putut afla ce s-a întâmplat cu familia ei din Fort Lee cu toate cunoștințele mele de la Staatling. Într-o zi, Eunice mi-a spus că *simte* că ai ei sunt încă în viață și că sunt bine – un sentiment care m-a impresionat prin naivitatea sa aproape religioasă, dar care m-a făcut să îmi doresc să cred același lucru despre familia Abramov.

Poci, poci, poci.

S-au întâmplat atât de multe lucruri de ultima dată când ți-am scris, jurnalule, unele îngrozitoare, majoritatea banale. Cred că cel mai important fapt la care mă pot gândi este că lucrurile se îmbunătățesc cu Eunice, că depresia noastră comună cauzată de ceea ce s-a întâmplat cu orașul nostru, cu prietenii noștri și cu viețile noastre ne-a apropiat. Dat fiind că nu ne putem conecta la äppäräte, învățăm să ne ajutăm unii pe alții.

Odată, după un weekend lung de frecat și de spălat bătrânii noștri, m-a rugat să îi *citesc*.

M-am dus la Peretele meu de Cărți și am luat cartea lui Kundera, *Insuportabila uşurătate a ființei*; cândva o surprinsesem pe Eunice examinându-i coperta, urmărind cu degetul conturul gambetei deasupra orizontului din Praga. Pe prima pagină a cărții apăreau citate laudative la adresa autorului și a operei sale din *The New Yorker*, *The Washington Post*, *The New York Times* (adevăratul *The Times*, nu *Lifestyle Times*), chiar și din ceva numit *Commonweal*. Ce se întâmplase cu toate aceste publicații? Îmi amintesc că citeam *The Times* în metrou, împăturindu-l stângaci în timp ce mă sprijineam de ușă, captivat de cuvinte, îngrijorat să nu cad sau să nu mă împiedic de vreo frumoasă cu trupul abia descoperit (întotdeauna era cel puțin una), dar și mai speriat să nu pierd firul articolului din fața mea, cu coloana vertebrală izbindu-mi-se de ușa trenului, cu zgomotul și zumzetul mașinăriei masive din jurul meu, iar eu, cu vorbele mele scrise, strălucitor de singur.

Citind din cartea lui Kundera, simțeam că mă cuprindea o anxietate crescândă pe măsură ce cuvintele de pe paginile galbene și încrețite îmi ieșeau din gură. M-am trezit că abia mai puteam respira. Am citit această carte de mai multe ori în adolescență, îndoind colțurile multor pagini unde filozofia lui Kundera se

apropia de a mea. Dar acum chiar și mie îmi era greu să înțeleg toate conceptele, ca să nu mai vorbim de ceea ce putea pricepe Eunice. *Insuportabila ușurătate a ființei* era un roman de idei, a cărui acțiune se desfășura într-o țară care nu însemna nimic pentru ea, într-un timp – invazia sovietică a Cehoslovaciei din 1968 – care ar fi putut la fel de bine să nu fi existat pentru Eunice. Învățase să iubească Italia, dar acela era un tărâm mult mai digerabil, mai elegant, o țară a Imaginilor. În primele câteva pagini, Kundera punea în discuție câteva figuri istorice abstracte: Robespierre, Nietzsche, Hitler. De dragul lui Eunice, îmi doream să treacă la subiect, să introducă personaje „vii", reale – mi-am amintit că era o poveste de dragoste – și să lase în urmă lumea ideilor. Iată-ne, doi oameni întinși în pat, capul plin de griji al lui Eunice sprijinit pe clavicula mea, și eu, care voiam să simțim ceva care să ne unească. Voiam ca acest limbaj complex, această dezlănțuire intelectuală, să se transforme în iubire. Nu așa se făcea înainte, acum un secol, când oamenii își citeau poezii unii altora?

La pagina opt, am citit o parte pe care o subliniase adolescentul lunatic și neliniștit care fusesem. „O dată nu înseamnă nimic, e ca și când nu s-ar fi întâmplat niciodată."[64] Lângă rândurile acestea scrisesem cu litere mari: „CINISM EUROPEAN sau un ADEVĂR FOARTE ÎNFRICOȘĂTOR???" Am recitit rândurile, încet, cu emfază, direct în urechea obraznică și fără dopuri de ceară a lui Eunice, întrebându-mă, în timp ce o făceam, dacă nu cumva această carte a fost cea care mă trimisese în căutarea nemuririi. Joshie însuși îi spusese odată unui client foarte important: „Viața veșnică este singura viață care contează. Orice altceva este doar o molie care se învârte în jurul becului." Nu observase că stăteam lângă ușa biroului său. M-am întors la locul meu în lacrimi, simțindu-mă abandonat în neant, ca o molie, uimit de lirismul neobișnuit al lui Joshie. Partea cu molia, vreau să spun. Cu mine n-a vorbit niciodată așa. Întotdeauna sublinia lucrurile pozitive din scurta mea existență, cum ar fi faptul că aveam prieteni, că îmi permiteam restaurante bune și că nu eram niciodată complet singur prea mult timp.

Am continuat să citesc, simțind respirația solemnă a lui Eunice pe pieptul meu. Personajul principal, Tomas, începuse să facă sex cu multe cehoaice atrăgătoare. Am recitit de mai multe ori un pasaj despre amanta lui Tomas, care stătea în fața lui, în chiloți și sutien, cu o gambetă pe cap. Am arătat spre gambeta de pe copertă. Eunice a încuviințat, dar am simțit că autorul îmbrăcase fetișul în prea multe cuvinte pentru ca ea să obțină ceea ce generația ei cerea de la orice formă de continuare: un val de excitare imediată, satisfacție luată temporar cu împrumutul.

Ajunși la pagina șaizeci și patru, Tereza, iubita lui Tomas, și Sabina, amanta lui, se fotografiază goale, purtând doar gambeta, laitmotivul. „Căzuse acum pradă

bunului plac al amantei lui Tomas“, citeam două pagini mai târziu, făcându-i cu ochiul lui Eunice. „Această frumoasă supunere avea darul s-o amețească.“[65] Am repetat cuvintele „frumoasă supunere“. Eunice se foia. A scăpat de chiloții CapitulareTotală cu o mișcare a degetului și s-a urcat pe fața mea, călărind-o. Cu cartea încă parțial deschisă într-o mână, i-am cuprins fesele cu cealaltă, în timp ce limba mi se mișca familiar pe vulva ei. S-a retras un moment, lăsându-mă să o privesc în față. Am confundat expresia ei cu un zâmbet. Era altceva, o ușoară deschidere a gurii, cu buza inferioară ridicată spre dreapta. Era uimire: uimirea de a te simți iubit pe deplin. Miracolul de a nu fi lovit. A revenit în poziție deasupra mea, scoțând o serie de gemete acute, ca de soprană, cum nu mai auzisem niciodată. Era ca și cum ar fi vorbit o limbă străină, una care nu ținea pasul cu istoria, una blocată pe sunetul primordial „ah“. Am ridicat-o, nesigur dacă îi plăcea sau nu.

– Vrei să ne oprim? am întrebat. Te doare?

Dar ea s-a pus la loc cu forța pe fața mea, legănându-și corpul din ce în ce mai repede.

După aceea, a revenit cu capul pe clavicula mea, adulmecând critic urma pe care mi-o lăsase pe bărbie. Am continuat să citesc. Am citit cu voce tare despre isprăvile acestui personaj de ficțiune, Tomas, și ale numeroaselor sale amante. Săream părți, căutând pasaje mai suculente pentru a o hrăni pe Eunice. Povestea se mută de la Praga la Zürich și apoi din nou la Praga. Mica națiune a Cehoslovaciei era sfâșiată de sovieticii imperialiști (care aveau să fie sfâșiați la rândul lor vreo douăzeci și trei de ani mai târziu, lucru pe care autorul n-avea de unde să-l știe la momentul scrierii romanului). În carte, personajele erau obligate să ia niște decizii politice care, în cele din urmă, nu însemnau nimic. Conceptul de kitsch era, pe bună dreptate, atacat, deși într-un mod oarecum nemilos. Kundera mă obliga să reflectez și mai profund asupra propriei mortalități.

Privirea lui Eunice se stinsese, lumina din ochi dispăruse, acele două pupile negre gemene încărcate de obicei cu un mandat irepresibil de furie și dorință.

– Mă urmărești? am întrebat. Poate ar trebui să ne oprim.

– Ascult, a spus în șoaptă.

– Dar *înțelegi*?

– Nu am învățat niciodată să citesc textele. Doar să le scanez în căutare de informații.

Mi-a scăpat un hohot mic și prostesc. Eunice a început să plângă.

– Oh, iubito, am spus. Iartă-mă. N-am vrut să râd. Oh, iubito.

– Lenny.

– Până și eu am probleme în a înțelege ce scrie. Nu e vorba doar de tine. Nu e ușor să citești. Oamenii nu mai sunt făcuți să citească. Trăim într-o epocă post-

literară. O epocă *vizuală*. Câți ani au trebuit să treacă după căderea Romei ca să apară Dante? Mulți, mulți ani.

Am continuat să bălmăjesc așa câteva minute. Ea a plecat în sufragerie. Rămas singur, am azvârlit *Insuportabila ușurătate a ființei* în celălalt capăt al camerei. Îmi venea s-o rup în bucăți. Mi-am atins bărbia, încă udă de ea. Îmi venea să fug din apartament, în noaptea sărăcită a Manhattanului. Mi-era dor de părinții mei. În vremuri de restriște, cei slabi au nevoie de cei puternici.

În sufragerie, Eunice își deschisese äppärätul și se concentra la ultima pagină de cumpărături stocată în memorie înainte să se prăbușească toate comunicațiile. Vedeam că, instinctiv, deschisese un flux de plăți LandOLakes, dar de fiecare dată când încerca să introducă datele contului, sfârșea prin a-și da capul pe spate ca înțepată.

– Nu reușesc să cumpăr nimic, a spus.

– Eunice. Nu trebuie să cumperi nimic. Hai în pat. Nu trebuie să citim. Nu trebuie să mai citim niciodată. Îți promit. Cum să citim când oamenii au nevoie de ajutorul nostru? Este un lux. Un lux stupid.

Când strălucirea luminii de dimineață era la apogeu, Eunice s-a ghemuit în sfârșit lângă mine, acoperită de sudoare, înfrântă. Am ignorat dimineața și am ignorat și ziua. Am ignorat și ziua următoare. Dar când m-am trezit, a treia zi, pe când căldura își croia drum prin fereastra deschisă, ea dispăruse. M-am dus fugind în sufragerie; nici urmă de Eunice. M-am dus fugind pe hol. I-am întrebat pe bătrânii care zăboveau pe-acolo dacă știau pe unde e. Simțeam cum mi se oprește inima, cum mi se scurge sângele din picioare și mâini.

Când a apărut, în sfârșit, douăzeci de ore mai târziu („Am ieșit la o plimbare. Simțeam nevoia să ies de aici. Nu e chiar atât de periculos, Lenny. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji"), m-am trezit în genunchi, în poziția mea obișnuită, rugând-o să mă ierte pentru orice păcat comis din cauza incapacității mele de a înțelege, rugându-mă pentru zâmbetul ei adevărat și pentru compania ei, implorând-o să nu mă mai părăsească niciodată.

Poci, poci, poci.

DOAMNE, SUNT O IUBITĂ ORIBILĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

10 SEPTEMBRIE

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Bună, draga mea domnișoară Eunice. Ce mai faci? Trebuie să recunosc, mă gândesc întruna la timpul petrecut împreună săptămâna trecută. Sunt complet ÎNDRĂGOSTIT de tine. Cele douăzeci și patru de ore pe care le-am petrecut desenând cu domnul Cohen (ho ho ho, păzea teoria culorilor că sosim!), scotocind prin ce a mai rămas din Barneys, stridii la cantina Staatling, un pic de distracție în pat și apoi exercițiile de întindere împreună, Sfinte Dumnezeule, chiar a fost întâlnirea perfectă. Erai atât de drăguță când ai intrat în apartamentul meu. Incredibil cum îți tremurau mâinile. Încă mai adun cioburile de sticlă de pe podea (cum ai reușit să spargi DOUĂ pahare?), dar nu-i nimic, pentru că asta îmi arată cât de reală ești. Îți mulțumesc, Eunice, că m-ai făcut să mă simt BINE și flexibil, și pregătit să-mi iau avântul. Și mulțumesc că mi-ai ales toate acele haine. Ai dreptate, felul în care mă îmbrăcam avea ceva puțin cam hippie, iar mustața mea TREBUIA să dispară. Gata cu ea. Singura mea problemă este că mi-e deja îngrozitor de dor de tine. Vrei să repetăm isprava cât de curând? Vrei s-o facem gen pentru totdeauna? Nu pot să-mi mai imaginez viața fără lipăitul piciorușelor tale prin jurul patului meu. Și mă așteaptă o viață lungă, ha ha.

Chiar ESTE o mare ușurare că părinții și surioara ta sunt în viață și sunt pe cât de bine putem fi cu toții în aceste circumstanțe. Am transmis cererea de relocare la Cartierul General, dar avem o problemă: chiar dacă vor reuși să-i scoată pe ai tăi din Fort Lee, unde îi ducem? Lucrăm la niște aranjamente cu FMI pentru viitor și cred că New Yorkul urmează să fie reconstruit ca să devină un fel de „Lifestyle Hub“ pentru oamenii bogați, un loc unde să arunce cu banii, să trăiască veșnic, bla bla bla BLA. Prin urmare, fiecare centimetru de spațiu va fi contabilizat, iar prețurile vor fi absolut PREMIUM. Iar restul țării va fi împărțită între mai multe fonduri suverane străine, iar Wapachung Contingency va prelua ce a mai rămas din Garda Națională și din armată și va oferi sprijin în materie de securitate (ceea ce e bine pentru noi!). Nu sunt sigur dacă New Jersey va fi „preluat“ de chinezi sau dacă va reveni Norvegiei sau Agenției Monetare din Arabia Saudită, dar, oricum, sunt sigur că lucrurile vor sta mult mai bine decât acum și totul va fi mult mai sigur.

Dar cine știe, poate se învață sora ta să poarte burka. Glumesc. N-o să fie așa. Tot ce vor e să-și recupereze investițiile.

Of. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de MIROSUL tău. Mi-e dor de fața ta dulce și zâmbitoare și de îmbrățișările tale strânse. Doamne, tu auzi ce zic? Mă rog, s-ar putea să-l trimit pe Lenny într-o excursie de un weekend pentru a-și vizita părinții în Long Island (nu-i spune încă, dar conform Wap Contingency au supraviețuit), ceea ce înseamnă mai mult timp de calitate pentru noi!!! MUA! cum îți place ție să spui. Mua, scumpa mea, draga mea Eunice, curajoasa mea tânără iubire. Doamne, ce bine e să fii VIU în vremurile astea, nu-i așa?

12 SEPTEMBRIE

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Eunice Park

Destinatar: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Am primit mesajul tău. Mersi. Da, domnul Cohen este foarte interesant. E homosexual sau doar francez? Îmi pare rău dacă prezența mea la curs ne face să batem pasul pe loc, sunt o perfecționistă și chiar nu cred că aș fi prea bună. Și dacă sunt așa de bună cum spuneți tu și dl. Cohen, atunci e doar o întâmplare și voi reveni cu picioarele pe pământ destul de curând, pariu pe fundul tău plin de yuani. Tata îmi zicea mereu că am mâinile prea lipsite de putere pentru a fi artistă.

Știu că am petrecut câteva momente frumoase împreună și nu voi uita acele ore, dar în același timp mă simt foarte prost pentru că sunt o iubită atât de îngrozitoare pentru Lenny. Căci asta sunt, iubita lui Lenny, și îl iubesc, și chiar nu mă simt în stare să explorez nimic mai mult decât o prietenie cu tine în momentul de față.

Mulțumesc că mi-ai găsit părinții și sora. Îmi lipsește foarte mult familia mea și aș vrea să existe un mod de a-i aduce în Manhattan sau chiar înapoi în Coreea. La asta mă concentrez în prezent. Am recitit o parte din vechile mesaje de la prietena mea, Jenny Kang, cea din Hermosa Beach, care a dispărut și pe care se pare că nu o poți găsi, și unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a scris a fost: „Iartă-mă că sunt o prietenă rea și că nu te pot ajuta cu problemele tale acum. Trebuie să fii puternică și să faci tot ce trebuie făcut de dragul familiei tale.“ Tu nu ai familie. Și nu ți-ai dorit niciodată una, din câte am înțeles.

Dar, dacă am învățat ceva despre mine din toată povestea asta cu Ruptura, e că tot ce contează pentru mine este familia mea și așa va fi întotdeauna.

A ta,

Eunice

MESAJ DE URGENȚĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Trebuie să recunosc că m-a rănit puțin ultimul tău mesaj. Dacă nu căutai o relație, de ce ai venit acasă cu mine? Cred că nu înțelegi pe deplin ce simt pentru tine, Eunice. Eu am încercat să pricep exact și cred că am ajuns la niște concluzii.

Ești foarte frumoasă, dar asta nu prea contează pentru mine pe termen lung. Ești perfectă din orice unghi te-aș privi și atât de la locul tău în tot (de la felul în care te îmbraci până la felul în care te exprimi, folosind un număr minim de cuvinte), dar nici asta nu contează. Ceea ce contează pentru mine este că ȘTIU că ești capabilă să iubești, că nu te poți ascunde la nesfârșit de adevăr: ești o ființă umană plină de emoții, care simte nevoia să creeze legături, să fie cu cineva care să te înțeleagă și să înțeleagă de unde vii, cineva care să te respecte și să aibă grijă de tine. Și asta este ceea ce vreau să fac, Eunice, să am grijă de tine, pentru totdeauna. Vreau să te ajut să devii un artist deplin, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să petreci timp departe de mine, studiind Artă și Finanțe la HSBC-Goldsmiths, în Londra. Vreau să-ți găsesc un loc de muncă în Retail, dacă asta îți dorești, după ce orașul New York va deveni acel Lifestyle Hub de care îți spuneam și ne vom repune pe picioare. Și da, vreau să îți ajut familia să se mute la loc aici, în oraș, dar te rog să-mi dai puțin timp să văd ce pot face. Situația este încă foarte volatilă.

Spui că Lenny este iubitul tău. Îl cunosc pe Lenny de când era un tânăr adult ca tine. Nu este o persoană rea, dar este foarte confuz, impotent și depresiv. Acestea nu sunt calitățile pe care să le cauți la un partener serios, nu în prezent, nu acum, când lumea se află în starea în care se află. Vreau să iei în considerare toate aceste lucruri, Eunice, și să știi că, indiferent de decizia ta, te voi iubi întotdeauna.

Joshie (niciodată Joshua) G.

P.S. Ai grijă, peste aproximativ o lună, în zona voastră, în Blocurile Vladeck, vor avea loc niște activități, ceea ce AAR numea înainte „Limitarea pagubelor“. Nu că aș avea vreun control asupra acestor lucruri, crede-mă, dar s-ar putea să implice și violență. Vreau ca tu și Lenny să fiți în siguranță. Mă gândesc să-l trimit chiar atunci în Long Island să-și vadă părinții, iar noi doi vom da o petrecere în pijamale.

URBEA COPIILOR SURZI

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

12 OCTOMBRIE

Dragă jurnalule,

Te rog să mă ierți. Încă o lună de absență. Dar astăzi trebuie să-ți scriu, să-ți dau o veste extraordinară. Părinții mei sunt în viață! Am aflat acum cinci zile, la ora 17:54, adică momentul precis în care Telenor, gigantul norvegian de telecomunicații, ne-a restabilit comunicațiile, iar äppärätele noastre au început să vibreze de date, prețuri, Imagini și calomnii; 17:54, o oră pe care nimeni din generația mea nu o va uita vreodată. Vocile părinților mei mi-au umplut brusc urechile, exploziile de fericire ale tatălui meu, o nebunie baritonală, chicotelile și râsetele mamei în timp ce strigau: *Malenkii, malenkii, malenkii! Jiv, zdorov? Jiv, zdorov!* („Puiul meu, puiul meu! Ești în viață? Ești bine? În viață și bine!") Am strigat atât de tare („Ura!") că am speriat-o pe Eunice. S-a dus la baie, unde o puteam auzi verbalizând în äppärät într-o engleză monotonă amestecată cu o procesiune nesfârșită de gâgâieli pasionale în coreeană adresate mamei ei: *Neh, neh, umma, neh.* Așa că amândoi am sărbătorit cu părinții noștri, reconectându-ne cu ei atât de intens, încât, când Eunice a intrat în dormitor și ne-am regăsit față în față, aproape că nu mai aveam ce să ne spunem în limba noastră comună. Ne-am trezit râzând de tăcerea aceea uluită și voioasă, eu ștergându-mi lacrimile, ea cu mâinile încrucișate strâns la pieptul ei osos.

Familia Abramov. Supraviețuiseră scotocind prin gunoaie, instalând baraje cu domnul Vida și ceilalți vecini în timp ce lumea se destrăma în jurul lor, imigranți din clasa muncitoare, concepuți de un Dumnezeu furios pentru calamități având întocmai această magnitudine. Cum aș fi putut să mă îndoiesc de tenacitatea cu care se vor agăța de viață? Conform mesajelor stresante pe care mi le-au trimis pe GlobalTeens imediat după ce am terminat de verbalizat, nivelul de siguranță în Westbury era relativ normal, dar farmacia fusese jefuită, iar supermarketul Waldbaum's, bine păzit, nu mai avea Tagamet, medicamentul pe care-l lua tata împotriva arsurilor la stomac și a ulcerului său peptic cronic. Așa că am rămas plăcut surprins când am primit un bilet, un *bilet scris de mână*, de la Joshie:

Rhesus! Fii un fiu bun și du-te să-ți vizitezi părinții. Luni îți trimit niște

oameni pentru pază și protecție de la Wapachung să aibă grijă de tine. Te vor escorta până la Long Island. Ține-te departe de carnea aia rusească fiartă! Și nu exagera cu entuziasmul, da? Sunt cu ochii pe nivelul tău de epinefrină ca un șoim.

Am fost întâmpinat în fața sinagogii Servicii Post-Umane de două jeepuri Hyundai Persimmon blindate, cu o armă enormă montată pe capotă, probabil rămășițe din aventura noastră nefericită din Venezuela. Șeful expediției noastre părea să fie tot din Venezuela, un anume maior J.M. Palatino de la Wapachung Contingency, un bărbat mic, dar puternic, care mirosea a apă de colonie burgheză și a cai. M-a privit cu ochi de profesionist, a conchis rapid că eram firav și că aveam nevoie de protecție, s-a pus în poziție de drepți și și-a prezentat echipa formată din doi tineri înarmați, ambii rămășițe ale Gărzii Naționale din Nebraska, unul dintre ei fără jumătatea mai bună a mâinii.

– Iată care este planul, a spus Palatino. O vom lua pe arterele principale, sperând că nu vom întâmpina ostilități pe parcurs. Mă refer la I-495, vechea autostradă Long Island Expressway. Nu ne așteptăm la prea multe probleme aici. Apoi o luăm pe Northern și Wantagh Parkways. Asta ar putea fi mai complicat, în funcție de cine e la conducere în acel moment al zilei.

– Credeam că noi suntem, am spus.

– Încă mai sunt activități sporadice ale inamicilor-combatanți dincolo de Little Neck. Căpeteniile războinice din Nassau se luptă cu căpeteniile războinice din Suffolk. Chestii etnice. Salvadorieni. Guatemalezi. *Nigerieni*. Trebuie să înaintăm cu atenție. Oricum, suntem înarmați până în dinți, așa că nu vă faceți griji. Avem o mitralieră grea M2 Browning de calibrul 50 pe vehiculul principal și câte un AT4 antitanc pe ambele. Nu se poate apropia nimeni de noi. Conform calculelor, vom fi în Westbury la ora 14.

– Ne ia trei ore să parcurgem 50 de kilometri?

– Nu eu am creat lumea asta, domnule, a răspuns Palatino. Eu sunt aici doar pentru a vă asigura o călătorie în siguranță. Avem sendvișuri Oslo Delight pentru dumneavoastră în spate. Vă place gemul de afine? Poftă bună!

La intrarea pe autostradă, trupele Wapachung verificau mașinile de arme și marfă de contrabandă, dând de pământ cu bărbați la 5 jiao ghinioniști, împungându-i cu armele. Toată scena era ciudat de liniștită și de metodică, amintindu-mi de trecutul care mi se părea deopotrivă și apropiat, dar și foarte îndepărtat.

– Se comportă la fel ca Autoritatea Americană pentru Restaurare, i-am spus maiorului. Nu s-a schimbat nimic în afară de uniforme.

– Nu poți desființa o forță peste noapte, a răspuns Palatino. Am avea o

situație ca cea din Missouri.

– Ce se întâmplă în Missouri? am întrebat.

A fluturat din mână într-un gest care zicea *mai bine să nu știi*. Am lăsat în urmă Manhattanul, am trecut de LeFrak, un oraș urât care parcă suferea de gigantism, o adunătură de clădiri care, cu rândurile lor de balcoane la ambele capete, semănau cu niște acordeoane acoperite de funingine. Aceste locuințe sociale erau pline de imigranți ruși; părinții mei crezuseră întotdeauna că vom sfârși direct la LeFrak dacă mai coboram o treaptă pe scara socială, și că acolo, potrivit mamei mele, vom fi uciși cu toții. Mare clarvăzătoare, Galea Abramov.

Zona complexului LeFrak era plină de corturi improvizate. Oamenii stăteau întinși pe saltele așternute pe un pasaj pietonal. În aer se simțea un miros acru de carne stricată la grătar. Trecuți de orașul LeFrak („Trăiește un pic mai bine" spune mottoul său sincer, de mijloc de secol XX), partea dinspre Manhattan a autostrăzii Long Island Expressway a devenit o încâlceală nesfârșită de mașini care ocoleau încet bărbații, femeile și copiii de toate națiile și culorile posibile care-și cărau supuși bunurile în valize și cărucioare de cumpărături.

– Mulți oameni se îndreaptă spre vest, a spus Palatino, în timp ce ne târam înainte pe lângă un cârd de mașini sărace aparținând celor din clasa de mijloc, Samsung Santa Monica și altele asemenea, cu copii și mame înghesuite unii peste alții în spate. Cu cât mai aproape de oraș, cu atât mai bine. Chiar dacă trebuie să muncești pe 5 jiao pe oră. Munca-i muncă.

– Unde locuiți? l-am întrebat pe Palatino.

– Șaizeci și opt colț cu Lex.

– Frumoasă zonă, am spus. Aproape de parc.

– Copiii mei adoră grădina zoologică. Cei de la Wapachung o să ne aducă un panda.

Auzisem de asta.

Trei ore mai târziu, mergeam pe Old Country Road, dincolo de Champs-Élysées din Westbury, pe lângă Payless ShoeSource, Petco, Starbucks, niște fantome Retail, majoritatea închise. O mulțime de potențiali consumatori încă se aduna în jurul magazinului 99¢ Paradise. Mirosul de canalizare și o ceață maronie sălbatică se infiltrau prin ferestre, dar se auzeau și râsete puternice și stridente de oameni care strigau prietenește unii la alții pe stradă. În mod ciudat, am avut sentimentul că Westbury – zonă suburbană cu oamenii săi din clasa muncitorească și de mijloc, salvadorienii și asiaticii din sud-est și alții ca ei – reprezenta ceea ce era New York City pe vremea când încă era un loc adevărat. Pe Old Country Road atmosfera avea ceva minunat, oameni care se învârteau de colo-colo, făcând comerț, mâncând papusa, băieți și fete mai mult dezbrăcați, care verbalizau drăgăstos unii cu ceilalți.

– Menţin un nivel destul de bun de securitate, a comentat Palatino. Băieţii buni sunt înarmaţi cum se cuvine şi şi-au distribuit activele în mod strategic.

Habar n-aveam despre ce naiba vorbea.

Am ieşit de pe artera comercială şi ne-am înfipt în tihna rezidenţială de pe Washington Avenue. În ciuda liniştii care domina strada unde locuiau ai mei, m-am pomenit îngrijorat de un panou pe care scria „Zonă copii surzi". Am încercat să-mi amintesc dacă era vreun copil surd în cartier pe vremea când stăteam în Westbury, dar nu mi-a venit în minte nicio creatură cu aceste caracteristici. Cine era acest copil surd şi ce fel de viitor îl putea aştepta în zilele noastre?

Ne-am apropiat de casa părinţilor mei. Steagurile uriaşe, al Statelor Unite ale Americii şi al SecurityState Israel, încă fluturau cu încăpăţânare la locul lor. Îngrămădiţi în spatele uşii, i-am văzut pe soţii Abramov sprijiniţi unul de celălalt. Preţ de o secundă au părut a fi un singur Abramov, căci, deşi mama era delicată şi drăguţă, iar tata nu, parcă luaseră formă de gemeni, ca şi cum unul ar fi fost reflecţia celuilalt. Ce se întâmplase în ultimele câteva luni nu era clar. Îmbătrâniseră, încărunţiseră, dar, mai ales, parcă din fiecare dintre ei fusese îndepărtată chirurgical câte o bucată, lăsând în loc o transparenţă tulbure. Când m-am apropiat de ei cu braţele întinse, cu medicamentul pentru ulcer, Tagamet, şi alte bunătăţi în sacoşa care mi se lovea de şold, am văzut cum o parte din acea transparenţă se umplea; am văzut cum pe chipurile încremenite îşi face loc bucuria că supravieţuisem, că eram acolo, fizic, legătura mea de neşters cu ei, uimirea că stăteam în faţa lor, durerea, ruşinea ascunse că puteau face mai puţin pentru mine decât puteam eu pentru ei.

Eram împresuraţi unul de elementele celuilalt: neprihănirea mamei mele, moscurile nealterate ale tatălui meu şi mirosul meu, de tinereţe în declin şi de urbanitate trecătoare. Nu-mi amintesc să ne fi dezvăluit ceva – sau totul – unul altuia pe hol, dar după ce mama a îndeplinit ritualul învelirii canapelei din sufragerie cu folie de plastic, să nu i-o pătez de Manhattan, tata a dat drumul curiozităţilor sale sincere:

– *Nu, rasskaji*. („Deci ia, spune-mi.")

Le-am povestit cât am putut de mult despre ce se întâmplase în ultimele două luni, evitând să vorbesc despre moartea lui Noah (mama mea se bucurase atât de mult să întâlnească „un băiat evreu atât de chipeş" la ceremonia de absolvire de la NYU), subliniind, în schimb, cât de bine ne descurcam eu şi Eunice şi cum încă aveam 1 190 000 de yuani în bancă. Mama a ascultat cu atenţie, a suspinat şi s-a apucat să pregătească o salată de sfeclă. Când l-am întrebat pe tata cum a fost pentru ei, a dat drumul la FoxLiberty-Prime, care transmitea deliberările din knessetul israelian, cu Rubenstein, care încă deţinea – cu numele – funcţia de Secretar al Apărării al acestei entităţi în care se transforma ţara, ţinând prelegeri în

fața parlamentului de ortodocși cu privire la modalitățile de combatere a islamo-fascismului, bărbații în negru dând din cap aprobator, unii privind în gol în spațiul sacru, în timp ce se jucau cu sticlele de apă minerală din fața lor. Pe celălalt ecran, FoxLiberty-Ultra – de unde naiba mai transmiteau ăștia? – se vedeau trei bărbați albi și urâți, care țipau din toate direcțiile la un bărbat negru și simpatic, în vreme ce între ei zburau cuvintele „căsătoria dintre persoanele homosexuale din New York".

Arătând spre FoxLiberty-Ultra, tatăl meu a întrebat:

– E adevărat că îi lasă pe *gomiki* să se căsătorească în New York?

Mama a apărut ca o săgeată din bucătărie, cu o farfurie de salată de sfeclă în mână.

– Ce? Ce-ai zis? Îi lasă pe *gomiki* să se căsătorească acum?

– Întoarce-te la bucătărie, Galea! i-a strigat tata cu obișnuita sa vitalitate deprimată. Vorbesc cu băiatul meu!

Am mărturisit că nu știam ce se întâmplă în orașul unde locuiam în ce privește căsătoria dintre persoanele homosexuale și că acum aveam alte griji, dar tata a ținut să-mi împărtășească mai multe opinii pe această temă.

– Domnul Vida, a zis, arătând în direcția vecinului său indian, crede că *gomiki* sunt cele mai dezgustătoare creaturi din lume și că ar trebui să fie castrați și împușcați. Dar eu nu sunt sigur. Se spune, *naprimer* [„de exemplu"], că faimosul compozitor rus Ceaikovski era *gomik*. Că *on soblaznil* [„a corupt"] băieți tineri și chiar pe fiul țarului în persoană! Și că a murit fiindcă țarul a făcut presiuni asupra lui să se sinucidă. Poate că este adevărat, poate că nu este.

Tata a oftat, ducându-și o mână la față. Ochii lui căprui și obosiți erau marcați de o tristețe pe care o mai văzusem o singură dată – la înmormântarea bunicii mele, când scosese un urlet de o proveniență complet necunoscută, atât de animalică, încât am crezut că venea din pădurea care se învecina cu cimitirul evreiesc.

– Dar pentru mine, a continuat, respirând cu dificultate, nu contează. Vezi tu, unui geniu ca Ceaikovski i-aș putea ierta orice, *orice*!

Brațul tatei era încă în jurul umerilor mei, ținându-mă în loc, făcându-mă al său. Habar nu aveam despre ce vorbea. O parte din mine, nedumerită, voia să spună: „Tată, un jeep blindat păzește magazinul 99¢ de pe Old Country Road și tu vorbești despre *gomiki*?" Dar mi-am ținut gura. Ce folos dacă vorbeam?

Am simțit tristețea care plutea în toate direcțiile în această casă, tristețe pentru el, pentru ei, pentru noi trei – mama, tata, Lenny.

– Ceaikovski, a spus tata, fiecare silabă grea stârnind o durere nemăsurată în vocea sa profundă de bariton.

A ridicat mâna în aer cu o mișcare de dirijor, poate din deprimanta Simfonie

nr. 6. Piotr Ilici Ceaikovski, a continuat, pierdut în venerația pentru compozitorul homosexual. Mi-a adus atât de multă bucurie, a adăugat.

Până m-a chemat mama jos, la cină – după ce luasem o pauză la etaj, unde am observat că eseul tatălui meu despre „Bucuria de a juca baschet" fusese înlocuit cu un poster strălucitor al fortăreței Masada –, eram aproape în lacrimi. De obicei, masa era acoperită pe toată suprafața cu carne și pește, însă azi era aproape goală – doar salată de sfeclă, roșii și ardei din grădină, o farfurie de ciuperci marinate și câteva felii de pâine suspect de albă.

Mama mi-a remarcat amărăciunea.

– Nu se găsește marfă la Waldbaum's și oricum ne este frică de Stâlpii de Credit, a zis. Dacă mai funcționează încă? Dacă încearcă să ne deporteze? Uneori, domnul Vida ne ia cu el cu camionul, altfel este foarte greu să găsim mâncare.

Și atunci mi s-a arătat un alt fel de adevăr, amintindu-mi cât de egoist eram, cât de supărat fusesem tot timpul pe familia Abramov și pe modul lor complicat de a-și ține gospodăria. Transparența pe care o observasem mai devreme la părinții mei, modul în care se contopeau unul cu celălalt, le observasem doar pentru că le privisem cu atenție trupul și mișcările atrofiate.

Părinții mei sufereau de foame.

Am intrat în bucătărie și am verificat cămara aproape goală: cartofi din grădina din spate, ardei la conservă, ciuperci marinate, patru felii de pâine albă mucegăită, două cutii ruginite de ceva ce semăna a cod bulgăresc la conservă.

– E teribil, le-am spus. Avem jeepurile aici. Haide să vă duc măcar la Waldbaum's.

– Nu, nu! au strigat la unison.

– Stai jos, a zis tata. Avem salată de sfeclă. Avem pâine și ciuperci. Ai adus Tagamet. Ce altceva să ne mai trebuiască? Suntem oameni bătrâni. Curând, vom muri și vom fi dați uitării.

Știau exact ce să spună. Fusese ca un pumn direct în stomac, sau, cel puțin, așa mi se părea mie, pentru că acum îmi apăsam burta relativ plină, simțind cum îngrijorarea mi se prelingea prin aparatul digestiv.

– Mergem la Waldbaum's, am spus.

Am ridicat mâna, blocându-le protestele lipsite de convingere. Vorbește fiul cel hotărât.

– Nici nu încape vorbă. Aveți nevoie de mâncare.

Ne-am înghesuit într-un jeep, lăsând celuilalt rolul de escortă din plumb, cu oamenii lui Palatino țintind armele spre o gașcă de răufăcători strânși în jurul a ceea ce odată fusese restaurantul Friendly's, dar acum, se pare, devenise sediul unei miliții locale. Așa să fi arătat și Rusia după prăbușirea Uniunii Sovietice? Am încercat, fără succes, să văd țara din jurul meu nu doar prin ochii tatălui meu, ci

și prin ochii *trecutului* său. Am vrut să fiu, împreună cu el, parte dintr-un ciclu important, un altfel de ciclu, diferit de cel al nașterii și al morții.

În timp ce mama scria cu grijă o listă cu proviziile de care aveau nevoie, tata îmi povestea un vis recent de-al său. Câțiva ingineri chinezi – „porcini pitici cu ochi migdalați" – de la laboratorul unde lucra îl acuzau că în timpul turelor sale de dimineață eliberase radiații în atmosferă, că aproape îl arestaseră, dar i se dăduse drumul când două femei de serviciu rusoaice, sosite din Vladivostok, au indicat drept culpabili pentru scurgerea de radiații niște indieni.

– Când mă trezesc, îmi sângerează buza de frică, a încheiat el, cu părul cărunt încă tremurând din pricina amintirii.

– Se zice că visele au adesea înțelesuri secrete, am răspuns.

– Știu, știu, a zis, dând din mână în aer, respingând ideea. Psihologie.

L-am bătut pe genunchi în semn de alinare. Purta blugi, niște adidași Reebok vechi pe care i-i lăsasem moștenire eu, un tricou Ocean Pacific cu o poză decolorată cu niște tineri surferi din sudul Californiei care-și etalau plăcile (tot din colecția pentru adolescenți Lenny Abramov) și niște ochelari de soare din plastic cu lentilele pătate de ulei, cred. Arăta, în felul său, magnific. Ultimul american în viață.

Am intrat în centrul comercial în care se afla supermarketul Waldbaum's, înghesuit între un salon de manichiură și un fost restaurant de sushi care acum vindea „APĂ DIN LOC CURAT, 3,5 LITRI = 4 YUANI, VENIȚI CU BIDON DE ACASĂ". Când jeepul s-a oprit direct la ușa magazinului Waldbaum's, părinții mei m-au privit cu mare mândrie – iată, aveam grijă de ei, onorându-i, în sfârșit, ca un fiu bun. Abia m-am abținut să nu mă arunc la gâtul lor în semn de recunoștință. Priviți ce familie fericită!

Înăuntrul supermarketului în culori crem și maroniu, luminile fuseseră stinse pentru a crea un mediu de cumpărături și mai trist decât cel pe care mi-l aminteam, din perioada de glorie a magazinelor Waldbaum's, deși prin sistemul de sunet încă o difuzau pe Enya, care cânta despre vuietul fluviului Orinoco și despre posibilitatea, formulată cu cruzime, de a naviga spre depărtări. M-a impresionat în aceeași măsură un rând de fotografii vechi care îi înfățișau pe managerii produselor și delicateselor din anii de mult apuși, o combinație în stil Westbury de sud-asiatici și hispanici, sub sloganul fascist „Dacă este bun pentru tine, este bun și pentru Waldbaum's". Tatăl meu m-a dus să văd raftul gol unde înainte se țineau pastilele Tagamet.

– *Pozorno* („Rușinos"), a zis. Nu-i mai pasă nimănui de bolnavi și de bătrâni.

Mama stătea pe culoarul de produse de patiserie, alături de o italiancă bătrână, adâncită într-un monolog furios despre combinația de prăjituri Mix-n-Match, cu unt și pandișpan, care avea un preț exorbitant de 18 yuani.

– Hai să luăm prăjiturile, mamă, am spus, știind bine că poftea la dulciuri. Plătesc eu totul.

– Nu, Lionicika, spuse ea. Trebuie să economisești pentru viitorul tău. Și pentru Eunice, nu uita. Haide măcar să vedem dacă are bulina roșie specială.

– Hai să vedem dacă au mai rămas produse proaspete, am spus. Trebuie să mâncați sănătos. Fără arome artificiale și fără E-uri. Altfel, nici cu tot Tagamet-ul din lume nu scapă tata de dureri.

Dar produsele proaspete erau puține; cele mai multe dintre produsele bune fuseseră redirecționate de mult către New York. Ne-am umplut cărucioarele cu recipiente de 0,80 kg de biluțe de brânză (la ofertă specială cu bulină roșie, plus 20% reducere) și sifon cât pentru o viață întreagă, mult mai ieftin decât „apa din loc curat" de 4 yuani pe care o vindeau la restaurantul de sushi. Mi-am plimbat căruciorul în sus și în jos pe fiecare culoar. Acvariul pentru homari („Mai proaspeți de-atât și ar fi vii!") nu numai că era gol, ci îi lipsea și o parte din sticlă. La raionul de articole pentru curățenie, mama a cumpărat mai multe mopuri și mături, iar eu am luat niște pâine integrală decentă de la brutărie și am cumpărat 5 kilograme de piept de curcan slab pentru tata.

– Fă-ți un sendviș cu roșii proaspete din grădină, piept de curcan și pâine integrală, i-am spus. Muștar, nu maioneză, pentru că are mai puțin colesterol.

– Mulțumesc, *sînocek* („băiețelul meu"), a spus tata.

– *Zabotișsia tî o nas* („Ne porți de grijă"), a spus și mama, lăcrimând puțin în timp ce mângâia ciuful unui mop nou.

Am roșit și am privit în altă parte, dorindu-mi dragostea lor, dar, totodată, având grijă să nu mă apropii prea mult de ei, pentru că nu voiam să fiu rănit din nou. Pentru că acolo de unde provin părinții mei, să te deschizi poate însemna slăbiciune, o invitație la atac. Dacă te lași cuprins în îmbrățișarea lor, s-ar putea să nu mai găsești cale de ieșire.

Am plătit peste 300 de yuani la singura casă de marcat care mai funcționa și l-am ajutat pe tata să încarce bagajele în jeep. Pe când ne pregăteam să ne întoarcem acasă la ei, dinspre nord s-a auzit un zgomot puternic de explozie. Oamenii lui Palatino și-au îndreptat armele spre cerul perfect albastru. Tata a apucat-o pe mama și-a strâns-o în brațe, ca un bărbat adevărat.

– Nigerienii, a zis, arătând spre comitatul Suffolk. Nu-ți face griji, Galea. I-am bătut pe terenul de baschet, îi batem și acum. Îi omor cu mâinile astea două.

Ne-a arătat mâinile mici și puternice care se îndeletniceau cu aruncatul de mingi la coș, marțea și joia.

– De ce dă toată lumea vina pe nigerieni? am izbucnit eu. Câți nigerieni sunt pe partea asta a oceanului?

Tata a râs, a ridicat mâna și m-a mângâiat pe păr.

– I-auziți-l pe micul nostru liberal, a făcut, cu acea voce bubuitoare și familiară ca pe Fox-Ultra. Te pomenești că o fi și el un social-democrat?

Mama i s-a alăturat, râzând la rândul ei, clătinând din cap la prostiile pe care le debitam. S-a apropiat, cuprinzându-mi
capul cu ambele mâini, apoi m-a sărutat umed pe frunte.

– Ești? mi-a strigat pe un ton prefăcut de serios. Ești social-democrat, Lionka?

– De ce n-o-ntrebi pe Nettie Fine? am spus cu voce tare, în engleză. Nu mai știu nimic de ea. Nici după ce äppärätele au început iar să funcționeze. De ce nu-l întrebi pe Rubenstein al tău? S-a descurcat atât de bine cu tine, încât ți-ai pierdut toate economiile și pensia, și-acum ți-e frică să treci pe lângă un Stâlp de Credit. Când zice că „barca e plină" se referă la tine, știai asta?

Tata m-a privit întrebător și-apoi a chicotit. Mama a tăcut. Mi-am impus să mă calmez. Ce rost avea? În realitate, părinților mei le era frică. Iar mie mi-era frică pentru ei. După o cină sărăcăcioasă în familie, pe bază de piept de curcan, salată de sfeclă și pufuleți cu brânză, am petrecut o noapte agitată și fără sex în dormitorul imaculat de la parter, care mirosea a mere, rufe curate și orice altă formă de manifestare a atenției mamei. Mă simțeam singur și am încercat să o sun pe Eunice, dar nu mi-a răspuns, ceea ce era ciudat. Am intrat pe GlobalTracking să văd pe unde fusese pe parcursul zilei: imediat după ce am plecat, se îndreptase spre Galeriile Retail din Union Square, apoi a continuat spre Upper West Side, unde semnalul ei a dispărut, pur și simplu. Ce naiba făcea în Upper West Side? Era atât de nebună încât să încerce să treacă în Fort Lee peste podul George Washington să-și vadă familia? M-a cuprins o îngrijorare acută și chiar m-am gândit să îl iau pe Palatino și să mă întorc în oraș.

Dar nu puteam să le refuz părinților mei o vizită completă. Dimineața erau acolo, așteptându-mă pe hol cu aceleași zâmbete îngrijorate și supuse, care timp de o jumătate de viață le asiguraseră un trai în America, privindu-mă ca și cum nimeni și nimic altceva nu ar fi existat pe lume. Familia Abramov. Obosiți și bătrâni, nepotriviți din punct de vedere romantic, plini până la refuz de ură importată și ură autohtonă, patrioți ai unei țări care nu mai exista, iubitori de curățenie și de economisit, părinți acceptabili ai unui singur copil, proprietari de trupuri dificile și neloiale (mâini scorojite de la detergenți industriali și încleștate de la sindromul tunelului carpian), monarhi ai anxietății, prinți ai unui tărâm de o cruzime de nedescris, Mama și Tata, Tata și Mama, *na vsegda, na vsegda, na vsegda, na vsegda,* pentru totdeauna. Nu, nu-mi pierdusem capacitatea de a-mi păsa – neîncetat, morbid, instinctiv, contraproductiv – de oamenii care făcuseră din mine dezastrul cunoscut sub numele de Lenny Abramov.

Cine eram eu? Un social-democrat? Poate. Un liberal, ce-o mai fi însemnând și asta? Poate. Dar în definitiv – la sfârșitul curcubeului sfâșiat, la sfârșitul zilei, la

sfârșitul imperiului –, un pic mai mult decât fiul părinților mei.

CUM SĂ-I SPUNEM LUI LENNY?

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

13 OCTOMBRIE

GOLDMANN-FOREVER CĂTRE EUNI-TARD:

Bună dimineața, scumpa mea, iubirea mea, viața mea. M-am distrat nemaipomenit ieri, a fost așa frumos, încât nu-mi vine să cred că a venit weekendul și trebuie să te predau micului nostru prieten. Număr cele 52,3 ore până când te voi revedea și nu știu ce să fac cu mine! Fără tine, mă simt complet ca un leopard fără ghearele sale. Lucrez la toate chestiile de care mi-ai spus. Trebuie să-mi îmbunătățesc aspectul brațelor în comparație cu restul corpului, sunt cele mai greu de reparat în unele privințe, tonusul muscular pierdut etc.

Și iartă-mă dacă nu mă descurc prea bine. Trebuie să-mi găsesc un ritm nou pentru inimă. Știi, din punct de vedere genetic, nu am fost tocmai norocos în sensul ăsta. Indienii mi-au spus că în următorii doi ani îmi vor extirpa complet inima. Un mușchi inutil. Proiectat aiurea. Acesta este marele proiect de anul acesta la Servicii Post-Umane, vom învăța sângele să se ducă exact unde trebuie, la viteza la care trebuie, și apoi îl vom lăsa să circule singur. O să fiu lipsit de inimă. Hahaha.

Howard Shu (apropo, te salută) a făcut o mulțime de cercetări și cred că a găsit ceva. Trebuie să le oferim părinților tăi un grad mai bun de creditare, ca să nu fie doar niște imigranți americani obișnuiți cu Credit mic. Documentele norvegiene sunt greu de obținut, dar există un pașaport chinezesc pentru străini, „Lao Wai“, care îți oferă cam aceleași privilegii, poți chiar să părăsești New Yorkul șase din douăsprezece luni pe an. Încearcă să-l califice pe tatăl tău drept personal esențial, în New York încă nu au fost create cotele pentru ortopezi. Noul plan al FMI este foarte metodic în ceea ce privește ocupațiile. Problema este că, pentru a se califica, tatăl tău va trebui să aibă o adresă în New York, fie în Manhattan, fie în Brownstone Brooklyn, iar cele mai ieftine locuințe non-triplex din Carroll Garroll Dens costă în jur de 750 000 de yuani. Așa că propun să cumpăr o casă pentru familia ta, iar dacă tatăl tău va câștiga vreodată destui bani, mi-i va putea înapoia. Putem obține o viză de student pentru Sally, iar eu te iau la mine în spațiu, în calitate de bunic. Ca să spunem așa. Ha ha. Oricum, este o investiție bună și nu mă deranjează s-o fac, pentru că te iubesc. Știu că urăști când îți citește Lenny și eu detest să citesc, dar un vechi poet, Walt Whitman, a scris un vers grozav: „Ești tu noul meu destin?“ Mă gândeam la asta tot timpul mergând pe străzile din Manhattan, dar nu mă mai gândesc, pentru că acum te am pe tine.

Voiam să discutăm despre ceva, deși nu aș vrea să fiu indiscret. Știu că tu îți dorești ca familia ta să fie în siguranță, dar ești sigură că-l vrei pe tatăl tău aici, atât

de aproape de tine și de sora ta?

Poate că sunt de modă veche, dar când povestești cum intră în duș peste Sally sau despre cum l-ai văzut trăgând-o pe mama ta de păr jos din pat, ei bine, cred că unii oameni ar numi asta abuz fizic și psihologic. Știu că sunt implicați și factori culturali, vreau doar ca tu și sora ta să fiți protejate împotriva unui bărbat care, evident, nu-și poate controla comportamentul și care ar trebui să fie supravegheat și să ia medicamente. Una e să nu ai noțiunea de limită, dar violența pare să contravină chiar și legilor esențiale din China, ca să nu mai vorbim de rahaturile scandinave hippie pe care le aplică norvegienii. Sper că te vei muta în curând la mine (sau putem lua o locuință mai mare, dacă aici simți că te sufoci), apoi mă voi asigura că nimeni nu te va mai atinge sau răni vreodată.

Bine, micul meu pinguin imperial, se pare că voi lucra tot week-endul, mai multe chestii interne de la Staatling, dar la fiecare al șaptelea minut mă uit în sus la tavan sau în jos la podea și îmi imaginez chipul tău deschis și sincer și mă simt senin și îndrăgostit până peste cap de tine.

DE LA EUNI-TARD CĂTRE EUNI-TARD:

Scriu asta pentru mine. Într-o zi vreau să privesc înapoi la această zi și să fiu împăcată cu ceea ce urmează să fac.

Toată viața mea am avut îndoieli. Dar acum nu-mi mai pot permite. Știu că sunt prea tânără să fiu obligată să iau o asemenea decizie, dar lucrurile sunt cum sunt.

Uneori mi-e dor de Italia. Mi-e dor să fiu o străină, să nu fiu legată de nimeni. E posibil ca în curând America să dispară de tot, dar eu nu am fost niciodată o americancă adevărată. Totul a fost o prefăcătorie. Am fost întotdeauna o fată coreeană dintr-o familie coreeană, care trăiește după reguli coreene, și sunt mândră de tot ce înseamnă asta. Înseamnă că, spre deosebire de mulți oameni din jurul meu, eu știu cine sunt.

Profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate spunea: „Ai voie să fii fericită, Eunice.“ Ce idee stupidă. Tipic americană. De fiecare dată când, în camera mea de cămin, cochetam cu ideea de a mă sinucide, mă gândeam la ceea ce a spus profesoara Margaux și începeam să urlu de râs. Ai VOIE să fii fericită. Ha! Lenny îl citează mereu pe un psihiatru, Froid, care spunea că tot ce putem face este să transformăm toată nefericirea noastră nebună, toate porcăriile părinților noștri, într-o nefericire banală. Mă bag!

Așa mă simt când mă trezesc alături de Joshie. Dar mă trece și un fior mic. Exersam niște tușe cu dl. Cohen și nu-mi venea să cred ce concentrat era chipul lui Joshie. Cum îi atârna buza de jos, ca unui băiețel, și respira foarte atent, ca și cum nu exista nimic mai important pe lume decât pensula din mâna lui. Să fii capabil să te eliberezi de toate și să te concentrezi la ceva din exteriorul ființei tale mi se pare o dovadă de putere. Cred că Joshie a avut o mulțime de privilegii în viața lui și știe ce să facă cu ele.

Apoi a observat că mă uitam la el și a zâmbit ca un copil mic, și-a tras buza

înăuntru și a încercat să pară de vârsta lui, ceea ce nu cred că mai poate. Și-atunci m-am gândit: „Bine, o să-l părăsesc pe Lenny și o să-mi petrec viața trezindu-mă lângă Joshie, eu îmbătrânind în fiecare zi în timp ce el întinerește.“ Așa mi se pare corect. E ca o pedeapsă pentru mine. Dimineața, după-amiaza, noaptea, sex, cină, cumpărături, orice am face, nu simt că-mi pierd interesul pentru Joshie, dar nici contrariul. Tot ce vreau este să desenăm împreună și să-i ascult respirația calmă, atât de calmă. Are niște papuci vechi pe care îi ține perfect aranjați lângă pat, ca să-și poată strecura picioarele în ei la prima oră a dimineții, dar sunt prea mari. Umblă în ei cu mers legănat, de om bătrân. Și asta e ceva ce pot schimba. Pe el îl pot schimba. Sunt așa bucuroasă că acceptă criticile. Primul lucru pe care TREBUIE să îl fac este să îi iau niște papuci noi. Cu Joshie bănuiesc că sunt un fel de versiune norocoasă a mamei mele. Așa cum a spus Froid, o nefericire banală.

Lenny. Oare mă va ierta vreodată?

Uneori mă simt ca un coș de gunoi, cu toate aceste lucruri care trec prin mine de la o persoană la alta, dragoste, ură, seducție, atracție, repulsie, toate. Mi-aș dori să fiu mai puternică și mai sigură de mine ca să-mi pot petrece cu adevărat viața cu un tip ca Lenny. Pentru că el are o putere diferită de cea a lui Joshie. Are puterea brațelor sale tandre de ton. Are puterea de a-și băga nasul în părul meu și de a-l numi acasă. Are puterea de a plânge când îi fac o felație. Cine ESTE Lenny? Cine FACE lucrurile astea? Cine se va mai deschide vreodată așa cu mine? Nimeni. Pentru că este prea periculos. Lenny este un om periculos. Joshie este mai puternic, dar Lenny este mult mai periculos.

Tot ce am vrut să fac a fost să-i oblig pe părinții mei să-și asume răspunderea pentru faptul că m-au distrus. Am vrut să admită că au greșit. Dar pentru mine asta nu mai contează acum.

Nefericire banală, așa cum spunea doctorul, dar și responsabilitate banală.

Nu mai pot fi doar o fetiță abuzată. Trebuie să fiu mai puternică decât tata, mai puternică decât Sally, mai puternică decât mami.

Îmi pare rău, Lenny.

Te iubesc.

EUNI-TARD CĂTRE GOLDMANN-FOREVER:

Ce harnic ești iubitule, ca o furnicuță. Mă excită când muncești atât de mult, Joshie. Nu este nimic mai sexy decât un bărbat muncitor, așa am fost crescută, iar aceasta este o latură a părinților mei de care NU mi-e rușine. Mă încearcă atât de multe emoții în clipa asta. Nu doar recunoștință pentru ce ai făcut pentru familia mea, ci și o dragoste profundă, profundă. Întrebi dacă eu sunt noul tău destin? Da, sunt, Joshie. Uneori văd pe stradă femei și bărbați frumoși, dar sunt frumoși într-un mod prea evident. Pe când tu ești exact cum trebuie. Nu-ți face griji pentru sex, scumpule. Nu am vreun apetit sexual monstruos. Să te țin în brațe, să fac duș cu tine, să te spăl cu o lavetă, să-ți aleg hainele de îmbrăcat, să te îmbrățișez pe canapea, să facem clătite fără grăsimi, cu fructe de pădure, acestea sunt cele mai satisfăcătoare lucruri

pe care le-am făcut vreodată cu cineva. Simplul fapt de a fi în aceeași cameră cu tine este excitant. Mi-e atât de dor de tine. NU ai brațe de om bătrân. Ești mult mai puternic decât Lenny și ai buze atât de moi și de frumoase. Tot ce vreau să faci este să-ți mențiii gâtul în formă, pentru că vei pune gura acolo jos foarte des! Hahaha.

Referitor la părinții mei, uneori am impresia că îți spun prea multe. Știu că e numai vina mea, mereu simt nevoia să mă destăinui oamenilor pe care îi iubesc. Să mă descarc povestind despre viața mea este singurul lucru care mă împiedică să îmi petrec ziua cu capul în frigider, să-mi crească și mai mult fundul ăsta gras. Mă întreb dacă e corect față de ei și față de tine să vorbesc despre lucrurile care ni s-au întâmplat mie, lui Sally și mamei. Au fost și vremuri bune, să știi. Când eram în Tompkins Park, chiar înainte de Ruptură, tata m-a întrebat ce mai fac. Știu că în adâncul sufletului e o persoană bună, doar că a avut o viață grea și asta mă întristează. Uneori, când mi-e dor de tine, mă întristez în același fel, ca și cum toată viața mea m-aș fi grăbit spre tine și abia aștept să fim împreună.

Tocmai urmăream o transmisiune cu un jamaican deportat din New York care plângea, toată familia lui era în lacrimi, iar el îi spunea fiicei sale că se va întoarce și că e mai bine pentru ei să rămână în oraș și să fie în siguranță. Am crezut că o să izbucnesc și eu în lacrimi. Ți-am spus că făceam voluntariat la un adăpost din Roma pentru femei albaneze, victime ale traficului de persoane? Mi-aș dori să nu trebuiască să deportăm pe nimeni. Și nu-mi vine să cred că ai spus că ne vor da afară din cooperative. Lenny a investit atât de mulți bani în acest apartament și are atât de multe cărți. Și ce se va întâmpla cu bătrânii? Unde o să îi ducă? Vor muri. Tu poți face ceva, iubitule? Bine, se întoarce Lenny acasă acum. Îl pot auzi cum gâfâie și pufnește. Trebuie să fug. Să ai un weekend grozav, Joshie. Doar la tine mă gândesc, doar la tine visez. Am încredere în tine și am nevoie de tine, mult, mult. N-a fost nimeni, niciodată atât de minunat cu mine.

21 OCTOMBRIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

Astăzi primit formular pentru pașaport Lao Wai mulțumită ție! Domnul Shu sunat și spus la noi că doar formalitate și că deja garantat să mutăm în New York. Tati și cu mine atât de mândri de tine. Fiică deșteaptă! Noi întotdeauna știm. De la Școala Catolică, când tu iei notă bună și apoi mers la Elderbird. Îți amintești cum profesoara de artă din școală lăudat la tine abilitatea spațială și noi credeam că spune abilitate SPECIALĂ și ne întrebam mereu ce este? :-) L-am văzut pe noul tău prieten Joshie Goldmann și este foarte chipeș pentru un bătrân mult mai tânăr decât Colegul de apartament Lenny. Mândri că ai prieten atât de important. Lenny el nu poate să ajute la tine. El rus. Poate el comunist? Pe vremuri toți rușii comuniști înainte de petrol. Dar dacă plac la tine bărbații în vârstă, noi știm pe fiul doamnei Choi din Toronto, care are 31, înalt și foarte musculos, și lucrează muncă bună în industria de

instrumente medicale. Mulțumesc Eunhee pentru că tu gândit la familia ta. Te rog să mă iertați că tu nu înțeles engleza mea. Dumnezeu să te aibă mereu în pază.

Cu dragoste,

Mami

22 OCTOMBRIE

SALLYSTAR: Am obținut viza de student. Nici nu știu ce să spun, Eunice. Te iubesc. Știu că mă vei susține mereu și nu doar pentru că ești sora mea mai mare. Știu că nu vrei să auzi asta, dar mă rog pentru tine în fiecare zi. Mă rog ca tu să fii fericită și împăcată cu tine însăți. Îți amintești cât de fericite eram în copilărie când primeam ddok și mandoo de la H-Mart după ce mergeam la biserică? Îți amintești cum înfulecai și apoi plângeai fiindcă ți se părea că te-ai îngrășat?
EUNI-TARD: Nu trebuie să-mi mulțumești, Sally. Sunt fericită să te știu în siguranță. Nu-mi vine să cred că a trebuit să stai ascunsă la subsol o săptămână. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat cu fiica familiei Kim, cum o cheamă?
SALLYSTAR: Nu cred că vreau să vorbesc despre asta acum.
EUNI-TARD: Mă simt vinovată că nu am fost acolo cu tine.
SALLYSTAR: Lucrurile astea te trezesc la realitate. Acum știu de ce sunt în viață. Pentru tine, pentru mami și pentru tati. O să fiu cuminte, o să mă țin departe de politică și o să mă asigur că nouă nu ni se va întâmpla niciodată ce s-a întâmplat cu Sarah Kim. Ești un adevărat exemplu pentru mine, Eunice, așa cum spune mami.
EUNI-TARD: Te întorci la Barnard?
SALLYSTAR: Barnard se închide pe anul ăsta, dar e în regulă. Oricum trebuie să fac cursuri de mandarină și norvegiană tot restul anului.
EUNI-TARD: Te vei descurca de minune, Sally. Tu poți face orice îți propui.
SALLYSTAR: De tine ce-mi spui?
EUNI-TARD: Hm.
SALLYSTAR: Ce vrei să faci în continuare cu viața ta?
EUNI-TARD: Nu știu. Joshie îmi poate găsi o slujbă grozavă în Retail, dar e posibil să merg la o facultate de artă și finanțe la Londra.
SALLYSTAR: Deci lucrurile sunt destul de serioase cu el? Lui Lenny i-ai spus deja?
EUNI-TARD: Nu.
sallystar: N-ar trebui să-l mai minți, Eunice. Nu ți-am spus niciodată asta, dar cred că Lenny este un om foarte de treabă, cel puțin așa mi s-a părut când l-am întâlnit. Și-a dat toată silința cu mama și tata.
EUNI-TARD: Știu. Nu-i nevoie să mi-o spui, Sally. Dar nu este perfect. Îi pasă de mine doar atunci când sunt supărată pe el. Oricum, sunt sigură că-și va găsi o altă coreeană, a mai avut o sută înainte. O *nomo chakeh*[66] adevărată, nu ca mine. Oh, și am văzut niște Imagini cu urâtele alea de foste iubite ale lui. Lenny e ca toți albii, habar nu are să facă diferența dintre o fată asiatică frumoasă și una urâtă. Arătăm toate la fel pentru ei.

SALLYSTAR: Nu e treaba mea, dar cred că ar trebui să te comporți frumos cu Lenny, chiar dacă te desparți de el. Să fii corectă cu el.
EUNI-TARD: Știu, Sally. O să fiu sinceră. Nu știu dacă POT să mă despart de el. Încă îl iubesc. E picat de pe lună. Bietul meu Leonardo „Dabramovinci". E lângă mine în clipa asta, își taie unghiile de la picioare și îmi zâmbește fără motiv. Nu știu de ce, dar mă întristează când zâmbește așa. Și mă și enervez pentru că încă mai are efectul ăsta asupra mea.

24 OCTOMBRIE

GOLDMANN-FOREVER CĂTRE EUNI-TARD:

Eunice, trebuie să vorbim. Știu că mă iubești, dar uneori nu te porți prea frumos cu mine. Într-o zi îmi spui că sunt „cel mai minunat iubit din lume", a doua zi nu ești sigură, vrei să luăm o pauză, să o luăm mai ușor. Și asta mă face să mă simt un dobitoc care cerșește atenție, care tot insistă să-i spui lui Lenny despre noi, să te muți cu mine, să iei această relație la fel de în serios ca mine. Parcă mă confunzi cu Joshie Goldmann, tipul important care încearcă să schimbe lumea și pe care toată lumea îl venerează. Cu tine sunt altfel de om. Sunt doar o ființă omenească îndrăgostită și nimic mai mult.

Nu-mi place când mă faci să mă simt vinovat pentru toți bătrânii care vor fi dați afară din bloc de la Lenny. Nu e treaba mea, Eunice. Pot să te ajut cu părinții și sora ta, dar nu prea am cum să țin peste o sută de oameni inutili în New York. FMI dă tonul acum. Cred că am făcut tot ce am putut pentru ei în ultimele luni, trimițându-le mâncare și apă.

Uite ce e, înțeleg că-ți cer să faci un pas uriaș și știu că Lenny reprezintă un fel de plasă de siguranță „emoțională" și că de-aia îi iei apărarea. Dar nu uita că, în ultimă instanță, eu sunt cel care îți poate oferi siguranță. Și știu că Lenny te-a curtat într-un mod ridicol și exagerat și nu vreau să repet aceeași greșeală. Chiar dacă uneori nu mă comport ca atare, să nu uităm că am șaptezeci de ani. Și un lucru pe care ți-l pot spune din experiența mea, Eunice, este că tânăr ești o singură dată. Și că ar fi bine să-ți petreci tinerețea cu cineva care o poate maximiza pentru tine, care te poate face să te simți bine, iubită și în siguranță, cineva care, pe termen lung, nu va muri cu mult înaintea ta, cum se va întâmpla cu Lenny. (Din punct de vedere statistic, având în vedere că el este un bărbat de origini rusești și tu o femeie asiatică, Lenny se va duce cu aproximativ douăzeci de ani înaintea ta.)

Mă sperie cât de repede evoluează lucrurile între noi? Cum să nu! Uneori mă uit la noi în oglindă și nu-mi vine să cred cine sunt. Cu fiecare săptămână care trece ne apropiem mai mult, iar apoi, în fiecare săptămână, faci cum faci și ajung să simt că nu te merit. Mă îndepărtezi. De ce? Așa ești tu din fire, nemiloasă cu bărbații? Dacă da, poate ar trebui să îți schimbi firea aceasta înainte să fie prea târziu.

Mi-e gândul numai la tine, Eunice. Uneori ești singurul lucru din lumea asta care mai are sens pentru mine. Dar acum trebuie să începi și TU să te gândești la MINE.

Sunt aici, în frumosul, bătrânul Upper West Side, bătându-mă în piept și scoțând trist sunete de maimuță, visând la ziua în care mă vei trata așa cum merit să fiu tratat. Avem mulți ani înainte, dulcele meu bondar. Hai să nu irosim niciun moment din timpul acesta prețios. *Sogni d'oro*, cum îți place ție să spui. Îți doresc vise de aur.

TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

10 NOIEMBRIE

Dragă jurnalule,

Astăzi am luat o decizie de extremă importanță: *am hotărât că voi muri*.

Nu va rămâne nici urmă din personalitatea mea. Întrerupătorul se va stinge. Existența mea, întregul ființei mele se va pierde pentru totdeauna. Mă voi reduce la nimic. Și ce va rămâne? Plutind prin eter, gâdilând pântecul gol al spațiului, planând ca o zburătoare deasupra fermelor de lângă Cape Town, prăbușindu-mă în aurora boreală care fluctuează peste Hammerfest, Norvegia, cel mai nordic oraș al acestei planete distruse – datele mele, sucul existenței mele, expediate prin mesaj către un cont GlobalTeens. Cuvinte, cuvinte, cuvinte.

Tu, dragă jurnalule.

Este ultima dată când îți scriu.

Cu o lună în urmă, pe la mijlocul lunii octombrie, o rafală de vânt autumnal și-a croit drum pe Grand Street. O bătrână rezidentă în cooperativă, obosită, evreică, cu mărgele false de jad răspândite pe sânii mici și lăsați, a privit în sus, spre vântul care se ridicase, și-a spus un singur cuvânt:

– Vijelios.

Doar un cuvânt, un cuvânt care altceva nu înseamnă decât „o perioadă caracterizată de vânturi puternice“, dar m-a luat pe nepregătite, mi-a amintit de cum era folosită limba odinioară, de precizia și simplitatea ei, de capacitatea ei de a ne face să ne aducem aminte. Nu frig, nu răcoros, ci vijelios. În fața ochilor mi-au apărut o sută de alte zile vijelioase, mama, tânără, cu o haină de blană sintetică, stând în fața mașinii noastre Chevrolet Malibu Classic, protejându-mi urechile cu mâinile, pentru că fesul meu de schi nu mergea tras în jos ca să mi le acopere, în timp ce tata înjura și se chinuia cu cheile de la mașină. Respirația ei îngrijorată pe chipul meu, emoția de a mă simți în același timp și înfrigurat, și protejat, și expus la intemperii, și iubit.

– Așa este, doamnă, e vijelios, i-am spus bătrânei rezidente din cooperativă.

– Simt în oase.

Și mi-a zâmbit cu toți mușchii faciali care-i mai funcționau. Comunicam prin

cuvinte.

Mă întorceam de la Westbury, Eunice era întreagă, dar Blocurile Vladeck se transformaseră în scoici cu carapacele lor portocalii arse, înnegrite. Stăteam în fața blocurilor cu o gașcă de băieți de la Media care mai aveau încă o slujbă, în tenișii lor scumpi, evaluând profilul zimțat al fostelor ferestre, transformat în poezie de un singuratic aparat de aer condiționat Samsung, care se bălăngănea înainte și înapoi, prins de cablul său în briza ușoară a râului. Unde erau locuitorii blocurilor? Unde dispăruseră hispanicii care cândva ne făcuseră să ne simțim fericiți, să afirmăm că trăim în „ultimul cartier multirasial din centrul orașului"?

Un camion Staatling plin cu bărbați la 5 jiao a tras pe dreapta. Coborâți la îngrămădeală, bărbaților li s-au înmânat imediat curele cu scule pe care și le-au legat cu nerăbdare, aproape cu plăcere, de șoldurile slabe. Un camion plin de bușteni a oprit în spatele primului. Doar că nu erau bușteni din cei care sunt stivuiți câte cinci pe un rând, ci Stâlpi de Credit, bonți, cilindrici, lipsiți de podoabele predecesorilor lor. Nu le-a trebuit mai mult de-o zi să-i monteze. Pe catarg afișau un nou slogan și schița noului sediu FMI din Singapore, în formă de Partenon, alături de cuvintele:

„Viața e mai bogată, viața e mai luminoasă! Mulțumim, Fond Monetar Internațional!"

M-am întâlnit cu Grace la un picnic în parc. Stătea pe o stâncă confortabilă de pe Sheep Meadow, un șezlong din era glaciară. Cu mai puțin de jumătate de an în urmă, sângele a o sută de oameni se revărsase peste pernele de iarbă din apropiere. Într-o rochie albă de bumbac care îi cădea liber pe umeri, cu părul încadrându-i perfect chipul concentrat, profund însărcinată și totuși elegantă în postura ei, părea, de departe, o viziune a ceva incomprehensibil de corect în această lume. M-am îndreptat încet spre Grace, adunându-mi gândurile. Acum va trebui să văd cum să ajustez prietenia noastră pentru a include încă o persoană, o ființă chiar mai mică și mai inocentă decât mama ei.

Parcă vedeam deja copilul. Indiferent de cum îl va gândi natura (mi s-a spus că era băiat), va avea cu siguranță măcar o parte din blândețea lui Vishnu, din firea sa împiedicată, din bunătatea și naivitatea lui. Mi se părea ciudat să consider un copil produsul a doi oameni. Părinții mei, cu toate diferențele lor de temperament, se asemănau atât de mult, încât uneori îi consider un singur părinte, lăsat greu de un Duh Sfânt idiș. Dacă eu și Eunice am face un copil? Ar face-o mai fericită? În ultimele zile părea distantă. Uneori, chiar și atunci când se uita la modelele ei preferate anorexice de pe FundDeLux, parcă le străpungea cu privirea în vreo nouă dimensiune lipsită de șolduri și oase.

Eu și Grace am băut suc de pepene verde și am mâncat kimbap abia tăiat, de pe Strada 32, cu ridichea daikon murată scrâșnind usturător între dinți, orezul și algele umplându-ne gura cu gust de mare și amidon. Normalitate, asta căutam. După un schimb de replici glumețe, preliminare, și-a luat mina serioasă.

– Lenny, trebuie să-ți dau o veste tristă.

– Oh, nu, am spus eu.

– Eu și Vishnu am obținut rezidența permanentă în Stabilitate. Ne mutăm în Vancouver peste trei săptămâni.

Am simțit cum orezul mi se dilată în gât și l-am scuipat în palmă. Iată condițiile în care mă aflam. *Grace*. Femeia care mă iubise cel mai mult. Care mă ascultase în ultimii cincisprezece ani, pe mine, cu toată melancolia și neliniștile mele. *Vancouver*. Un oraș din nord, departe.

Brațele lui Grace în jurul meu, eu inspirând mirosul de balsam de păr și de maternitate iminentă. Mă abandona. Oare mă mai iubea? Până și urâtul Laptev al lui Cehov avea o admiratoare, o femeie pe nume Paulina, „foarte slabă, urâtă, cu un nas lung“[67]. După ce Laptev se căsătorește cu tânăra și frumoasa Iulia, Paulina îi spune:

> „Așadar, iată-te însurat! Dar fii pe pace: nu am să mă prăpădesc din asta și am să știu să te smulg din inimă. Îmi este însă ciudă și sunt amărâtă să văd că ești și tu o secătură ca toți ceilalți și că într-o femeie nu cauți nici inteligență, nici cultură, ci numai carnea, frumusețea, tinerețea. Tinerețea!“[68]

Îmi doream să-mi șuiere și mie Grace cuvinte asemănătoare, să mă înfrunte încă o dată pentru că iubesc pe cineva atât de tânăr și lipsit de experiență și să mă convingă să o aleg pe ea, nu pe Eunice. Dar, bineînțeles, nu a făcut-o.

Ceea ce m-a înfuriat.

– Și cum ați obținut rezidența canadiană? am întrebat-o, fără să mă obosesc să-mi moderez aciditatea din voce. Credeam că e imposibil. Lista de așteptare depășește douăzeci și trei de milioane.

– Am avut noroc, a răspuns. Iar eu am o diplomă în econometrie. Or, asta ajută.

– Gracie, am continuat, Noah mi-a spus acum ceva timp că Vishnu a colaborat cu AAR, cu Bipartiții.

Dar ea nu a zis nimic, a continuat să mănânce din kimbapul ei. Un bărbat și o femeie care conversau rostogolit într-o limbă străină se plimbau în spatele unui câine Saint Bernard cât un munte și murdar, cu limba scoasă până jos din cauza căldurii de vară indiană. În spatele unei perdele de copaci, un grup de bărbați la 5

jiao săpau un șanț. Unul dintre ei nu fusese probabil ascultător, pentru că șeful său se apropia acum de el, ținând în mână ceva lucios și lung. Bărbatul la 5 jiao era în genunchi, acoperindu-și cu mâinile părul blond, lung și încurcat. Am încercat să o protejez pe Grace, ascunzând scena cu paharul meu de plastic cu suc de pepene verde, rugându-mă să nu fie vorba despre violență.

– Sunt sigur că nu e adevărat, am continuat, îndepărtându-mi fire de iarbă de pe blugi, ca și cum am fi vorbit despre vreme. Știu că Vishnu este un tip de treabă.

– Nu vreau să vorbesc despre lucrurile astea, a spus Grace. Știi, voi ați fost întotdeauna un trio ciudat de prieteni. Ca *Băieții* [69]. Din benzile desenate. Cu fanfaronada și camaraderia voastră. Dar n-avea cum să funcționeze. Când nu erați împreună, erați oameni adevărați, dar când erați împreună, erați niște personaje din desene animate.

Am oftat, sprijinindu-mi capul în mâini.

– Îmi pare rău, a spus Grace. Știu că l-ai iubit pe Noah. Nu se vorbește așa despre morți. Și nu știu ce s-a întâmplat cu AAR, nici cine ce a făcut. Știu doar că noi nu avem niciun viitor aici. Și nici tu nu ai niciun viitor, dacă te gândești bine. De ce nu vii în Canada cu noi?

– Se pare că eu nu am cunoștințele pe care le ai tu, am răspuns, prea aspru.

– Ai diplomă în economie și comerț. Asta te-ar putea pune în fruntea listei. Ar trebui să încerci să ajungi la granița cu Quebec. Poți să iei un autobuz blindat Fung Wah. Dacă reușești să traversezi legal, canadienii au o categorie specială. Se numește „Imigranți sosiți pe uscat", cred. Îți putem angaja un avocat de partea cealaltă.

– N-o vor lăsa niciodată pe Eunice să intre, am spus. Educația ei nu are nicio valoare. Specializare principală în Imagini, secundară în Asertivitate.

– Lenny.

Fața ei era aproape de a mea, respirația ei zgomotoasă ținea pasul cu răsuflarea vântului și a copacilor. Mâna ei era pe obrazul meu, cuprinzându-mi și ținându-mi în palmă toate grijile vieții. Un zgomot surd a răsunat din spatele copacilor, metal lovind un scalp, dar nu s-a auzit niciun geamăt; s-a văzut doar un corp în depărtare, ca un miraj, căzând la pământ.

– Uneori, am impresia că voi doi nu veți rămâne împreună, mi-a zis.

Sfârșit de octombrie. La câteva zile după prânzul cu Grace, Eunice m-a sunat la serviciu și mi-a spus să cobor imediat.

– Ne dau pe toți afară, a spus. Bătrâni, toată lumea. Ticălosul ăla.

Nu am avut timp să aflu cine era ticălosul cu pricina. Am furat o mașină Town Car a companiei și am gonit în centru pentru a găsi blocul meu lipsit de

glorie, o clădire de cărămidă roșie, înconjurat de niște tineri în pantaloni kaki, cu pantofi Oxford, și trei transportoare blindate Wapachung Contingency, oamenii din echipaje relaxându-se sub un ulm, cu armele la picioare. Vecinii mei de cooperativă, oameni în vârstă, umpluseră terenurile ample, asemănătoare unui parc, din jurul clădirilor noastre, cu bunurile lor aruncate de-a valma, credențe masive și decrepite, canapele pleoștite din piele neagră și fotografii înrămate cu fiii și nepoții lor dolofani, asaltând păstrăvii în râu.

M-am dus la un tip tânăr îmbrăcat în obișnuiții pantaloni de doc și care avea un ecuson pe care scria „Servicii de relocare Staatling Property".

– Hei, i-am spus, sunt angajat la Servicii Post-Umane. Ce naiba? Locuiesc într-una dintre aceste unități. Șeful meu e Joshie Goldmann.

– Limitarea pagubelor, mi-a răspuns, țuguindu-și buzele roșii și grase.

– Poftim?

– Sunteți prea aproape de râu. Staatling le demolează mâine. În caz de inundație. Încălzirea globală. Oricum, Post-Umane are în centru spații dedicate pentru angajații săi.

– Lasă rahaturile, am spus. Tot ce vreți e să construiți Triplexuri pe terenurile astea. Să lăsăm minciunile, amice.

S-a îndepărtat de mine, iar eu l-am urmărit prin învălmășeala de bătrâne care se opinteau în mergătoarele lor – băbuști încă funcționale care le împingeau pe cele în scaune cu rotile, într-un vaiet colectiv, mai mult de depresie decât de indignare, formând un fel de cort sonor deasupra exilului în curs de desfășurare. Cei mai tineri, mai furioși dintre rezidenții cooperativei erau probabil la serviciu. De-aia ne dădeau afară la ora prânzului.

Eram în stare să-l iau pe tânărul Staatling de cap și să încep să îl lovesc de cimentul clădirii mele dragi, refugiul meu familial, casa mea simplă. Simțeam cum furia moștenită de la tata își găsise o țintă justă. Zumzetul din capul meu, ezitarea continuă între agresiune și victimizare avea ceva abramovian. „Bucuria de a juca baschet." Masada. Apucându-l pe tânăr de un umăr slab, i-am spus:

– Stai un pic, prietene. Nu ești tu proprietarul. Aceasta este o *proprietate privată*.

– Glumești, tataie? a făcut, scăpând cu ușurință de strânsoarea mea de om de aproape patruzeci de ani. Te ia mama dracului dacă mă mai atingi o dată.

– Bine, am spus eu. Hai să discutăm ca oamenii.

– *Eu* discut deja ca oamenii. Tu ești ăla isteric. Ai la dispoziție o zi să-ți iei toate rahaturile dinăuntru sau vor dispărea odată cu clădirea.

– Am cărți în casă.

– Ce?

– Artefacte media tipărite și legate. Unele dintre ele foarte însemnate.

– Cred că tocmai mi s-a umplut gura de vomă.

– Bine, și cu *ei* cum rămâne? am spus, indicând spre vecinii mei în vârstă, care ieșeau în lumina soarelui, văduve cu pălării de paie și rochii de vară, cu, poate, doar câțiva ani rămași de trăit.

– Sunt mutați în locuințe abandonate din New Rochelle.

– New Rochelle? Locuințe abandonate? De ce să nu îi ducem direct la abator? Știi bine că acești bătrâni nu vor supraviețui dacă îi scoateți din New York.

Tânărul și-a dat ochii peste cap.

– Nu pot discuta despre asta, a zis.

Am dat fuga în holul familiar, cu cei doi pini gemeni – simbol al mișcării cooperatiste – gravați în podeaua lucioasă, atent ceruită. Bătrânii stăteau în vârful unor boccele, așteptând instrucțiuni, așteptând deportarea. În lift, doi bărbați în uniforma Wapachung scoteau o bătrână, în stil Bar Mițva, cu scaun cu tot. Avea chipul umflat și-și trăgea nasul. A fost prea mult pentru mine.

– Domnule, domnule, scandau prietenele ei, cu brațele ofilite întinse spre mine.

Mă știau din perioada cea mai grea a Rupturii, când Eunice se ducea și îi spăla, îi ținea de mână, le dădea speranță.

– Nu puteți face nimic, domnule? Nu cunoașteți pe nimeni?

Nu-i puteam ajuta. Nu am putut să-i ajut pe părinții mei. Nu am putut să o ajut pe Eunice. Nu puteam să mă ajut pe mine. Am ignorat lifturile și am urcat în fugă șase etaje pe scări, împiedicându-mă, pe jumătate viu, în lumina amiezii care îmi inunda cei 740 de metri pătrați.

– Eunice, Eunice! am strigat.

Era în pantalonii de trening și tricoul Elderbird, trupul îi radia căldură. Podeaua era acoperită de cutii de carton pe care le asamblase, unele dintre ele pe jumătate pline cu cărți. Ne-am îmbrățișat și am încercat să o sărut îndelung, dar ea m-a îndepărtat, indicând spre Peretele de Cărți din sufragerie. Mi-a dat de înțeles că ea va mai căuta alte cutii, să continui eu cu împachetatul cărților. M-am întors în sufragerie să mă uit la canapeaua unde eu și Eunice făcusem dragoste a doua și a treia oară (dormitorul câștigase prima rundă). M-am îndreptat spre bibliotecă, am luat un braț plin de volume, Fitzgerald și Hemingway, chestii pe care le ingurgitasem cu un pahar imaginar de Pernod pe când eram student la NYU, cărțile sovietice mucegăite și fragile (preț mediu o rublă și patruzeci și nouă de copeici) pe care tatăl meu mi le dăduse ca să umple prăpastia insondabilă dintre cele două existențe ale noastre, volumele de Jacques Lacan și cărțile despre feminism care ar fi trebuit să mă facă să dau bine în ochii femeilor, potențiale iubite, care veneau pe la mine (de parcă îi mai păsa cuiva de texte pe vremea când am ajuns eu la facultate).

Aruncam cărțile în cutiile de carton, Eunice a venit repede înapoi să le împacheteze cum trebuie, pentru că nu mă pricepeam deloc să manipulez obiectele și să gestionez corect spațiul. Am muncit în tăcere aproape trei ore, Eunice îndrumându-mă și certându-mă când făceam o greșeală, în timp ce Peretele de Cărți începea să se golească, iar cutiile începeau să geamă de materiale de lectură adunate în treizeci de ani, adică întreaga mea viață de om rațional.

Eunice. Brațele ei puternice și mici, obrajii roșii de la efort. Îi eram atât de recunoscător, încât mi-am dorit să o supăr măcar un pic și apoi să-i cerșesc iertarea. Îmi doream să greșesc în fața ei ca să-i dau ocazia de a simți înalta moralitate a celor care au dreptate. Toată furia pe care o acumulasem la adresa ei în ultimele luni se risipise. Cu fiecare braț plin de cărți care se prăbușea în mormintele de carton, m-am trezit concentrându-mă asupra unei noi ținte. Cărțile acestea erau lipsite de putere, imateriale, nu reușiseră să schimbe lumea și n-am mai vrut să mă murdăresc cu slăbiciunea lor. Voiam să-mi investesc energiile în ceva mai fructuos, ceva propice unei vieți care să conteze.

În loc să mă întorc spre Peretele de Cărți să mai iau un lot, m-am dus la unul dintre dulapurile lui Eunice. I-am răscolit intimitatea hainelor, cercetând etichetele, citindu-le cu voce tare, ca și cum aș fi recitat o poezie: 32A, XS, PăsăricăZemoasă, CapitulareTotală, catifea gingașă bleu-ciel. Din dulapul de pantofi am luat două perechi strălucitoare și o pereche de încălțări hibrid între pantofi și șlapi, pe care Eunice îi purta cu plăcere în parc, și le-am dus în bucătărie. Le-am aruncat spre Eunice cu un zâmbet.

– Nu mai avem multe cutii goale, am zis.

– Doar cărțile, a spus ea, clătinând din cap. Avem loc doar pentru cărți. Ne duc undeva în centru, pentru că lucrezi pentru Joshie.

A lăsat jos rola de scotch și mi-a turnat o ceașcă de cafea din cafetiera franțuzească, adăugând, din ceea ce în curând nu avea să mai fie frigiderul meu, niște lapte de soia.

– Măcar să ne asigurăm că îți luăm toate periile de păr Mason Pearson, am spus, luând o înghițitură, întinzându-i apoi cana și ei.

Și-a trecut mâna prin coama deasă, semn că își adusese aminte. Ne-am sărutat, două guri, respirație de cafea. Ea ținea ochii închiși, eu îi țineam deschiși. „Nu trișa!“ avea obiceiul să-mi strige când făceam asta. Mi-am apăsat nasul pe galaxia de pistrui, unii portocalii, alții maronii, unii de dimensiunea unei planete, alții, un detritus fin și plutitor prin spațiu.

– Cum să te las să pleci? am spus.

Eunice s-a îndepărtat.

– Ce vrei să zici?

– Nimic.

Ce voiam să spun? Tâmplele îmi frigeau, dar picioarele erau ca de gheață. Lifturile erau pline cu bătrâni și cu lucrurile lor, dar am reușit să ne ducem cutiile jos, în hol. Eunice avea grijă să îi ajute pe cei mai în vârstă cu pungile de medicamente, cu ciorăpăraia și cu fotografiile de familie cu margini aurite, reprezentând evrei mari și mici laolaltă. Am cărat amândoi biblioteca mea la cutie pe peluza din fața clădirii și apoi la mașina Hyundai Town Car.

1 noiembrie sau pe acolo. Am fost mutați în două camere în Upper East Side, într-un fost cămin de asistente medicale din anii '50, pe York Avenue, care semăna cu un puzzle lăsat în ploaie. Alți tineri strămutați de Staatling-Wapachung își țineau companie pe holuri; când au tras cu ochiul înăuntru și au văzut că fiecare centimetru pătrat din cele două camere era acoperit de cărți, au trecut pe modul evitare, ocolind-o chiar și pe Eunice, care era de-un leat cu ei din toate punctele de vedere.

În ziua în care au transmis pe Media clădirile cooperativelor de pe Grand Street, frumoasele mele de cărămidă arsă de soare prăbușindu-se într-un nor roșu cărămiziu și gri cenușiu, am început să plâng, iar Eunice, în loc să mă consoleze, s-a înfuriat. Mi-a spus că ori de câte ori îmi manifestam așa emoțiile îi aminteam de tatăl ei când i se întâmpla ceva rău și își pierdea controlul, cu toate că tatăl ei devenea violent, nu trist. M-am uitat la ea cu ochii umflați și i-am spus:

– Nu vezi diferența dintre una și cealaltă? Dintre violent și trist?

Mi-a dăruit zâmbetul acela mort.

– Uneori am impresia că nu te cunosc, a șoptit atât de încet, că nici șoaptă nu-i puteam spune.

– Eunice. Apartamentul meu. Căminul meu. Investiția mea. Peste două săptămâni împlinesc 40 de ani și nu am nimic.

Mi-aș fi dorit să-mi răspundă „mă ai pe mine", dar nu a făcut-o. M-am chircit în mine și am așteptat o oră, știind că ura aceea pe care mi-o purta acum se va transforma în cele din urmă într-o nuanță de milă. Așa a fost.

– Vino-n-coace, creier de ton, mi-a zis. Să mergem în parc. Mai am o oră înainte să plec la muncă.

Am pășit în ziua caldă și plăcută ținându-ne de mână. O urmăream din priviri. M-am desfătat cu mersul ei și cu felul cum își arunca picioarele înainte, cu stângăcia ei pietonală de persoană născută în sudul Californiei. M-am văzut reflectat în sferele gemene ale ochelarilor ei de soare, observând că aveam un zâmbet pe chip. Câți oameni trăiesc pe acest pământ fără să fi cunoscut vreodată ceea ce am cunoscut eu în ultima jumătate de an? Nu doar dragostea unei femei frumoase, ci și *însălășluirea* ei.

Central Park era plin de oameni din cel puțin două caste, turiști și ocupanți,

care se bucurau de ziua aceea. Copacii rezistau, dar peisajul urban era în continuă modificare, ca un flux. Zgârie-norii care încadrau jumătatea inferioară a parcului păreau obosiți de istoria lor, dezbrăcați de comerț, iar etajele superioare ale clădirilor destinate conducerii priveau în jos spre holuri goale și piețe de beton, unde kebaburile de miel și humusurile de năut hrăniseră cândva cea mai renumită forță de muncă: funcționarii. În curând, acestea vor fi înlocuite cu unități rezidențiale elegante, cu denumiri în arabă, în limbi asiatice și nordice.

– Ți-aduci aminte, i-am spus lui Eunice, ziua în care te-ai întors de la Roma? Era 17 iunie. Avionul tău a aterizat la 1:20. Și primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne plimbăm prin parc. Cred că era în jurul orei 6. Se făcea seară. Atunci am văzut prima tabără PVNS. Fostul șofer de autobuz care apoi a fost ucis. Armata lui Aziz. Ce s-o fi întâmplat cu ei? Isuse. Totul se schimbă atât de rapid. Mă rog, apoi am luat metroul spre centru. Am luat bilete la clasa întâi. Încercam să te impresionez. Ți-aduci aminte?

– Îmi aduc aminte, Lenny, a răspuns, cam tăios. Cum să crezi că aș putea uita așa ceva, tonule?

Am cumpărat de la un bărbat îmbrăcat ca un animator de carnaval din secolul al XIX-lea o înghețată care ni s-a topit în mâini înainte să apucăm să o deschidem. Ca să nu risipim cei 5 yuani, am băut-o direct din ambalajul de hârtie, apoi ne-am șters petele de ciocolată și vanilie de pe față.

– Îți amintești, am încercat din nou, care a fost primul loc unde am mers când am ajuns în parc?

Am luat-o de mână și am condus-o pe lângă fântâna Bethesda sufocată de mulțime, statuia *Îngerului apelor*, cu un crin în mână, binecuvântând micile lacuri aflate dedesubt. Când în fața ochilor ne-a apărut familiarul Cedar Hill, Eunice s-a răsucit atât de repede, că am simțit cum îmi trosnește brațul din încheietură.

– Ce ai? am întrebat-o.

Dar ea mă îndepărta deja de nostalgiile mele, îndreptându-se spre climate emoționale mai sigure.

– Ce ai, iubito? am încercat din nou.

– N-o face, Lenny. Nu are rost să mai încerci.

– Putem pleca de aici! aproape că am țipat. Putem pleca la Vancouver. Ne putem lua rezidența în Stabilitate-Canada.

– De ce, ca să poți fi cu *Grace* a ta?

– Nu! Pentru că locul ăsta…

Am gesticulat spastic, rotindu-mi brațul 200 de grade ca să cuprind totalitatea a ceea ce devenise orașul meu.

– Nu vom supraviețui împreună în locul ăsta, Eunice. Nimeni n-o va face.

Doar oameni cu mâinile pătate de sânge.

– Cât dramatism, a făcut Eunice.

Felul în care a spus-o, tonul ei nu doar lipsit de compasiune, ci și sigur de sine, m-a făcut să mă tem de ce era mai rău. Știa ceva ce eu nu știam ori știam prea bine.

Am pornit în direcția sud pe un drum cimentat, evitând Sheep Meadow, unde ne dăduserăm primul nostru sărut lung în New York, și toate celelalte locuri intime, verzi și pline de tandrețe, unde ne găsiserăm dragostea. În Central Park South, înainte de șirul reconfigurat de Triplexuri care odată fusese hotelul Plaza, cu acoperișul său mansardat, înconjurat de grămezile de balegă de cal care delimitau iarba și copacii de orașul dificil, ne-am întors amândoi să ne uităm înapoi spre parc.

– Trebuie să plec, a spus.

– Permite-mi să te conduc la serviciu.

Am rămas acolo, nu voiam să pierd niciun minut cu ea, simțeam că sfârșitul se apropie.

– Uite, s-au întors taxiurile! Aleluia! Să oprim unul. Fac eu cinste.

I-am dat drumul pe Elizabeth Street, la Retail, acolo unde, grație relațiilor lui Joshie, Eunice vindea acum brățări din piele reciclabilă, reprezentând avangardist un Buddha decapitat și mesajul RUPTURĂ NYC. Două mii de yuani bucata. M-am pitit după trunchiul unui epuizat copac urban și am privit. Lucra alături de o altă fată, o membră a diasporei irlandeze din Boston, brunetă și voluptoasă, și de directoarea magazinului, o femeie mult mai în vârstă, care apărea intermitent doar ca să-și înfigă degetul în pieptul subalternilor ei, mârâind într-o engleză cu accent argentinian. Am privit-o pe Eunice cum lucra – mătura cu sârguință magazinul cu o frumoasă mătură de paie thailandeză, anticipând întrebările turiștilor chinezi și francezi aventuroși care treceau pe acolo și răspunzând la ele cu un zâmbet cu toți dinții la vedere, contabilizând vânzările pe un vechi äppärät la sfârșitul zilei – și cum, după ce yuanii și euro erau numărați până la ultimul, aștepta ca obloanele magazinului să se închidă pentru a înceta să zâmbească și a-și lua expresia obișnuită, de nemulțumire gravă, neîmpăcată.

O mașină Town Car s-a oprit lângă bordură, înfigându-și agresiv nasul între două vehicule parcate. Un bărbat a sărit de pe bancheta din spate. Picioarele puternice l-au dus în magazin. Să fie el? Partea din spate a capului ras, globular și roz. O haină sport din cașmir, un pic prea formală și scumpă. Mersul? Echilibrul acela incert care mă făcuse să prind drag de el prima dată? Nu eram sigur. Dar și ce dacă? Și ce dacă venise să o vadă? Până la urmă, el îi făcuse rost de slujba aceea. Nu făcea altceva decât să-și verifice investiția. În magazin, am văzut-o vorbind cu bărbatul, privind în sus la el. Ochii aceia. Când recepționau informații

importante, se îngustau și refuzau să clipească. Apoi mai era înclinarea bărbiei. Venerație.

M-am dus la un bar din apropiere care se lăuda cu o idioată temă galică și-am început să beau cu niște nemernici, dintre care unul avea și el părinți din fosta Uniune Sovietică și pe care îl chema tot Lionia în rusă și Lenny în engleză. Era gemolog, avea cetățenie belgiană și cetățenie HolyPetroRussia, un tip mare, cu mâini ciudat de delicate, cu un umor evident și o armonie naturală care mie îmi fuseseră întotdeauna negate. Am încheiat seara încasând doi pumni în stomac de la dublura mea, un fel de frate mai mare pe care nu l-am avut niciodată – ne certaserăm, întâmplător, pe tema rolului familiei în viața noastră –, după care m-a urcat cu grație într-un taxi, din care am aterizat direct pe un gard-viu nevinovat din Upper East Side, în fața fostului cămin de asistente medicale în care eram cazați și acolo, în mijlocul întunericului de început de noiembrie, m-am bucurat de o scurtă comă, primul meu somn adevărat din ultimele săptămâni.

S-a făcut toamnă, acea vară indiană sfârșindu-se în cele din urmă. Orașul afectat se străduia să-și recâștige gloria pierdută. În acest sens, angajatorii mei trebuiau să organizeze o petrecere de bun-venit în cinstea membrilor Comitetului Permanent al Biroului Politic al Partidului Capitalist al Poporului Chinez. Evenimentul urma să aibă loc în Triplexul unuia dintre membrii consiliului de administrație Staatling, dublat, după cum dicta moda, de un fel de vernisaj de artă.

Eu și Eunice ne-am trezit târziu în ziua petrecerii, ea s-a urcat peste mine, și, apăsându-și cutia toracică pe fața mea, a închis spațiul care ne despărțea într-o joncțiune. Trecuse ceva timp. Săptămâna trecută fusesem prea trist să mă gândesc la sex, iar noul mediu gri în care trăiam era prea deprimant.

– Euni, am spus. Iubito.

Am încercat să o răsucesc pe spate să o ling, pentru că asta e ceea ce știu să fac cel mai bine, pentru că nu eram sigur că aș fi putut suporta să-i văd expresia de dimineață atât de aproape de fața mea, micile imperfecțiuni de somn din jurul ochilor, versiunea privată inedită, Eunice Park a mea. Dar ea și-a strâns picioarele în jurul bustului meu umflat, împreunându-ne instant, doi îndrăgostiți pe un pat micuț, înconjurați exclusiv de cutii de cărți, în lumina slabă de la hubloul pătrat al unei ferestre care nu dezvăluia nimic din trupurile noastre, cu excepția faptului că eram unul.

– Nu pot s-o fac, îmi amintesc că mi-am spus în oglindă câteva minute mai târziu, în timp ce Eunice se chinuia cu dușul mizerabil.

M-a luat de mână, m-a tras în baie și mi-a săpunit marile confluențe gemene, pieptul și părul pubian. Am încercat să o spăl și eu, dar ea avea un mod anume de a o face, extrem de delicat, cu un burete de lufă. Apoi am făcut câteva lucruri

greșite cu săpunul și cu gelul de duș Cetaphil, iar ea le-a refăcut pentru mine. Mi-a pus o grămadă de balsam în puținul păr care-mi mai rămăsese, masând ca să-l readucă la viață. Cât de vulnerabil părea trupul ei sub apă, cât de translucid.

– Nu pot s-o fac, am spus iar.

– E în regulă, Lenny, a zis, întorcându-și privirea de la mine.

A ieșit din duș.

– Respiră, mi-a zis. Respiră pentru mine.

Vernisajul-petrecere de bun-venit pentru chinezi s-a dovedit a fi mai formal decât credeam. Ar fi trebuit să citesc invitația cu mai multă atenție și să mă îmbrac cu ceva mai modern, nu în cămașa și pantalonii de gală pe care îi port de când eram un funcționăraș fraier de 20 de ani. Nici nu-mi amintesc numele artistului prezentat (John Mamookian? Astro Piddleby?), dar operele sale m-au emoționat. Realizase o serie de imagini mărite, captate din satelit, care arătau în ce condiții mortale se aflau unele zone din centrul și din sudul țării noastre. Pânzele erau niște chestii mătăsoase și foșnitoare, atârnate precum carcasele de animale de două sau trei cârlige care se desprindeau de tavanul înalt de 30 de metri al Triplexului. Lucrările chiar se mișcau un pic când treceai pe lângă ele, făcându-și simțită prezența, ca un prieten care avea un mic secret.

Morții sunt morți, știm unde să arhivăm o nouă moarte, dar artistul mărise special imaginea captată de obiectiv a celor vii sau, mai exact, a celor-obligați-să-trăiască și asupra celor-care-aveau-să-moară-curând. Prim-planuri cu oameni care se folosesc de oameni în moduri la care nu m-am gândit niciodată fățiș, nu pentru că nu-mi curge crima prin vene, ci pentru că am crescut într-o epocă în care barocul fusese ținut la o distanță sigură. Un bătrân din Wichita fără ochi, adică scoși la propriu și cu una dintre orbite larg deschisă, forțat, de un tânăr care râdea. O femeie aflată pe un pod, goală, cu părul creț, cu o piesă aparținând fostei noastre civilizații, o veche geantă NPR la picioare, nasul zdrobit deasupra unei guri sângerânde, forțată să-și țină brațele în sus, în timp ce i se scurgea ceva de la o axilă, și o mulțime de bărbați, toți purtând niște uniforme improvizate (pe care se puteau vedea însemnele unui fost serviciu de livrare de pizza), aplaudând cu nerușinare în jurul ei, cu arme de asalt îndreptate spre nuditatea ei, o bucurie aproape boemă pe fețele lor nebărbierite. Toate operele aveau titluri dezarmante, cum ar fi „St. Cloud, Minnesota, ora 7 dimineața“, ceea ce le făcea și mai îngrozitoare și mai înfricoșătoare. Una se numea „Petrecere de aniversare, Phoenix“, reprezentând cinci fete adolescente, mă rog, nu vreau să mai vorbesc despre asta, dar lucrările erau chiar uimitor de privit – artă adevărată cu scop documentar.

Triplexul era, de fapt, un Triplex peste un Triplex, peste alt Triplex, fiecare

răsucit la un unghi de 45 de grade față de cel de dedesubt, ca trei cărămizi stivuite cu grijă – în esență, un mic zgârie-nori – suspendat deasupra apelor râului, atât de jos, încât distrugătoarele Marinei Armatei Populare de Eliberare aflate în vizită se perindau la nivelul ochilor, așa aproape, că puteai să atingi bateriile de rachete sol-aer care străluceau ca niște cutii de bomboane de mentă pe punțile ridicate. Aproximativ jumătate din Triplex era spațiul de locuit decupat în mijlocul celor trei Triplexuri supraetajate pentru a forma o zonă aglomerată, asemănătoare unui *souk*[70], sub o lucarnă enormă. Mi s-a spus că era cam de mărimea sălii principale din Grand Central Station. Spațiul fusese complet golit de mobilier (sau poate că așa era mereu), cu excepția acelor înfricoșătoare opere de artă care străluceau la nivelul umerilor și a unor mici cuburi transparente, care, odată ce te așezai pe ele, iradiau lumină roșie sau galbenă, în semn de respect pentru steagul chinezesc și pentru oaspeții noștri. Locul era atât de plin de lumină naturală, încât nu mai puteai face diferența dintre interior și exterior, iar uneori aveam senzația că mă aflu într-o catedrală de sticlă cu acoperișul luat de vânt.

Voiam să îl felicit pe artist pentru munca sa, atât de mult mă impresionaseră imaginile, și să îi recomand o excursie în Westbury, la părinții mei, să vadă o perspectivă diferită, mai plină de speranță, asupra Americii de după Ruptură. Dar făcuseră o chestie ingenioasă: când se apropia cineva pe care nu-l cunoștea sau care nu-i plăcea cum arată, în jurul artistului ieșeau din podea niște țepi care te obligau să te îndepărtezi. Artistul era un tip arătos, cu maxilar pătrat, dar avea în ochi o sfială de om din Vestul Mijlociu și purta o cămașă cu animal print și un sacou Armani de modă veche, în dungi, festonat cu numere aleatorii făcute din bandă adezivă. Era ocupat să vorbească cu o decană post-americană extrem de emotivă, îmbrăcată într-o *cheongsam* cu dragoni și phoenicși. În clipa în care m-am apropiat de ei, din podeaua din jurul lui au ieșit țepii, iar câteva dintre fetele care serveau, îmbrăcate în FoaieDeCeapă, de lângă artist, mi-au aruncat privirea aceea bine cunoscută, care spunea că nu sunt o ființă omenească. *Ei, asta e*, mi-am zis. Măcar piesele de artă erau grozave.

O mulțime de tineri Media se învârteau protector unii în jurul altora, grupuri de băieți și câteva fete în costume și rochii adecvate, încercând să-și impresioneze șefii, vizibil rătăciți în imensitatea locului. Oricum, erau prea fericiți să fie acolo, să fie hrăniți, să bea rom și bere Tsingtaos, să facă parte din societate, să nu muncească pe 5 jiao. Mă întrebam dacă auziseră vreodată de Noah sau dacă știau cum a murit. La fel ca toți oamenii din Media rămași în oraș, purtau insignele albastre distribuite de Staatling-Wapachung, insigne pe care scria „Ne aducem contribuția".

Mai marii Staatling-Wapachung erau îmbrăcați ca niște copii mici, cu hanorace cu glugă vintage Zoo York Basic Cracker din anii 2000, decronificați

până-n măduva oaselor, părând, de fapt, propriii copii, deși äppärätul mă informa că cei mai mulți dintre ei aveau în jur de cincizeci, șaizeci, chiar șaptezeci de ani. Uneori vedeam pe cineva care parcă semăna cu unul dintre clienții admiși de mine și dădeam să-l salut, dar ei nu-mi înțelegeau rostul în acest context cochet.

Am observat că niciunul dintre clienții sau directorii noștri nu purtau äppäräte, ci doar servitorii și oamenii Media. Howard Shu îmi spusese nu o dată că „cei cu adevărat puternici nu au nevoie să fie evaluați". Asta m-a făcut să devin conștient de pietricica strălucitoare, țiuitoare, de la gâtul meu. Am trecut pe lângă câțiva tineri Media de douăzeci și ceva de ani care se uitau unii la alții și-am prins crâmpeie de discuții care întotdeauna mă deprimau.

– Știați că în noiembrie e săptămâna bicicletelor?

– Nu e nimic în neregulă cu ea, dar e complet distrusă.

– Când cineva spune „12 *p.m.*" înseamnă la prânz sau la miezul nopții?

Lângă un ciorchine de directori executivi de la StatoilHydro, norvegieni rumeni și lungani și indieni din casta superioară, la fel de înalți ca norvegienii, le-am văzut pe Eunice și pe sora ei, Sally. Stăteau de vorbă cu Joshie. Pornind spre ele, am trecut pe lângă una dintre piesele în care era reprezentat un bărbat mort, cocoțat pe canapeaua unei familii din Omaha, un tip de vârsta mea, parțial nativ american, după cum arăta, cu fața dezlipită parcă de pe craniu și ochii cuprinși de o stranie tăcere, ca și cum ar fi fost șterși („ce strategie narativă interesantă", am auzit pe cineva spunând).

Imaginea era la fel de înfiorătoare ca tot ce mă înconjura, tipul era, din fericire, *mort*, dar, nu știu de ce, mă tulbura să-l privesc; limba mi s-a uscat, lipindu-mi-se dureros de cerul gurii. Am făcut și eu ceea ce, până la urmă, făcea toată lumea din jurul meu: m-am uitat în altă parte.

Și acum vreau să vorbesc despre hainele cu care erau îmbrăcați. Mi se pare un detaliu important. Joshie purta un sacou sport din cașmir, o cravată din lână și o cămașă din bumbac, toate marca PăsăricăZemoasăPentruBărbați – o versiune mai formală a acelorași haine pe care le alesese Eunice pentru mine. Ea purta un costum în două piese de la Chanel, din bouclé albastru franțuzesc, un colier de perle false și cizme de piele până la genunchi, ascunzând, astfel, totul, cu excepția strălucirii mici a genunchilor ei ascuțiți. Arăta mai mult a cadou decât a femeie. Sally era și ea prea bine îmbrăcată pentru ocazie, un costum în dungi și o cruce de aur în jurul gâtului pufos. Am observat umbra a două riduri în jurul gurii, riduri născute din prea mult râs și bărbia dominată de o singură, dezarmantă gropiță. Când m-am apropiat de ele, ambele surori au încetat să vorbească cu Joshie și și-au dus mâinile la gură. Și apoi, fără nicio legătură, mi-am dat seama ce mă deranja la poza cu mortul de pe canapeaua din Omaha. La colțul imaginii, dincolo de bunurile personale din tinerețe împrăștiate aleatoriu, instrumente cu

coarde și laptopuri învechite, zăcea o cățea moartă, un ciobănesc german împușcat de aproape. Un fir de sânge zigzagat se revărsase pe podeaua deformată a sufrageriei. Un pui de cățel, de vreo câteva săptămâni sau poate de doar câteva zile, își înfipsese labele din față în burta expusă a animalului mort, pe mamelele încă umflate. Fața cățelușului nu se vedea, dar avea urechile ridicate în alertă și coada între picioare, fie de tristețe, fie de frică. De ce, dintre toate, acesta a fost detaliul care m-a tulburat atât de mult?

Am rămas o secundă fără cuvinte, prinzând frânturi din ce spunea Joshie.

– L-am întâlnit pe pista de skate.

– Eu provin dintr-o altfel de cultură bugetară…

– Dacă stai să te gândești, sistemul capitalist este mai înrădăcinat în America decât oriunde altundeva în lume.

Apoi m-a luat după gât și ne-am îndepărtat de fete. Nu-mi amintesc exact unde ne aflam când mi-a ținut discursul. Eram pierduți în spațiul acela negativ, apropierea lui era singurul lucru de care mă mai puteam agăța. Mi-a vorbit despre cei șaptezeci de ani în care nu cunoscuse dragostea. Despre cât de nedrept fusese. Despre câtă iubire avea de dăruit, despre cum eu am fost, într-un fel, destinatarul acelei iubiri. Dar acum avea nevoie de ceva diferit: intimitate, apropiere, tinerețe. *Știuse* din clipa în care Eunice a intrat prima dată la el în apartament. Mi-a luat äppärätul și a rulat un studiu despre cum relația dintre un partener tânăr și un altul mai bătrân crește speranța de viață a ambilor parteneri. Vorbea despre lucruri practice, despre părinții mei din Westbury. Se oferea să-i mute într-o zonă periferică mai sigură, cum ar fi Astoria, Queens. Spunea că trebuie să petrecem o perioadă despărțiți, dar că, până la urmă, noi trei ne-am putea împăca.

– Am putea fi ca o familie într-o zi, a zis, dar când l-am auzit vorbind despre familie, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost tatăl meu, tatăl meu *adevărat*, omul de serviciu din Long Island cu accent impenetrabil și cu miros de viață adevărată.

Mintea mi s-a abătut de la ceea ce spunea Joshie la umilințele îndurate de tatăl meu. Umilința de a fi crescut ca evreu în Uniunea Sovietică, de a curăța băi pline de urină în State, de a se închina unei țări care avea să se prăbușească la fel de simplu și de neelegant precum cea pe care o abandonase.

Am pierdut noțiunea locului în care mă aflam, dar apoi Joshie m-a dus înapoi la Eunice și Sally, care se țineau de mână și priveau în portalul albastru al lucarnei, ca și cum așteptau izbăvirea.

– Cred că ar trebui să vă lăsăm singuri pe tine și Lenny acum, i-a spus el lui Eunice.

Dar ea nu voia să dea drumul mâinii surorii ei și să mă privească în ochi. Stăteau una lângă cealaltă, tăcute, cu piepturile mici bubuind, ochii tăcuți și goi,

continuarea aparent nesfârșită a vieții lor întinsă la picioarele lor în cele trei dimensiuni ale Triplexului.

Am început să scuip cuvinte. Cuvinte stupide. Cele mai nefericite ultime cuvinte pe care le-aș fi putut alege, dar totuși cuvinte.

– Gâsculiță ce ești, i-am spus lui Eunice. Nu ar fi trebuit să te îmbraci cu haine așa groase. Este toamnă încă. Nu ți-e cald? Nu ți-e cald, Eunice?

Din direcția vestibulului, nu departe de locul în care ne aflam, veneau strigăte ascuțite. Howard Shu sprinta înainte ca un superb exemplar de ogar, strigând lucruri în direcția mai multor oameni.

Sosise delegația chineză. Ca suspendate în tării de o forță invizibilă, două bannere uriașe au fost ridicate în aer, în timp ce pe fundal răsunau primele acorduri ale piesei „Forever Young" a trupei Alphaville (*Let's dance in style, let's dance for a while*[71]).

Bine ați venit în America 2.0: un parteneriat GLOBAL

ACESTA este New Yorkul: Lifestyle Hub, Orașul-trofeu

O serie de pocnituri puternice au explodat în aer, amintindu-mi de trasoarele din timpul Rupturii. Din centrul spațiului aceluia ca de *souk*, prin lucarna enormă de deasupra noastră se lansau artificii. Când s-a aprins prima șarjă, am văzut-o pe Sally strâmbându-se, ridicând brațul pentru a se proteja. Apoi toată lumea s-a îmbulzit în față pentru a-i vedea pe chinezi. Am lăsat valurile de trupuri să se reverse, să treacă dincolo de mine, tinerii octogenari purtând tricouri ironice cu John Deere[72] și șepci de camionagiu sub care abia dacă încăpeau coamele nou-nouțe de păr mătăsos. Despărțit de oamenii pe care îi iubeam, împins afară din casa de sticlă, m-am trezit în aerul rece ca de iarnă, lângă un pluton de limuzine purtând însemnele Partidului Capitalist al Poporului, în fața unui șir de Triplexuri care se prelingeau peste șoseaua FDR Drive și peste East River. Cândva, aici fuseseră locuințe sociale și o stradă numită Avenue D. Oamenii Media treceau în fugă pe lângă mine, alergând de parcă luase foc ceva, ca și cum ar fi ars clădirile înalte. Eu priveam spre sud. Ar fi trebuit să mă gândesc la Eunice, să o jelesc pe Eunice, dar în acel moment nu era așa.

Voiam să mă duc acasă. Voiam să mă duc acasă la cei 740 de metri pătrați care îmi aparținuseră. Voiam să mă duc acasă, în orașul care fusese New York City. Voiam să simt prezența puternicului Hudson, a furibundului East River împresurat, a marelui golf care se întindea de la frontonul Wall Street, legându-ne de lumea de dincolo, făcându-ne parte din ea.

M-am întors în odăile noastre din căminul asistentelor. M-am așezat pe patul

tare, strângând în pumn lenjeria, apoi mi-am apăsat perna moale pe abdomenul la fel de moale. Aerul condiționat din clădire era încă pornit, nu știu de ce. În cameră era frig. Pe bărbie mi se scurgeau sudori reci, cărțile mele erau reci la atingere. Umezeala aceea mă deruta și mi-am atins ochii să văd dacă nu cumva plângeam. Mi-au venit în minte artificiile care se aprindeau. Le auzeam zgomotul aspru, inutil. Am văzut brațul lui Sally ridicat ca o pavăză, apărându-se de lovitura unui pumn fantomatic. Avea pe chip o expresie rugătoare, dar afectuoasă, ca și cum încă mai credea că lucrurile puteau fi altfel, că în ultima clipă ceva va ceda, că pumnul va cădea la loc, pe lângă corp, iar ei vor fi o familie.

În baie, medicamentele pentru alergii, tampoanele și loțiunile scumpe ale lui Eunice dispăruseră deja – bănuiesc că trimisese Joshie pe cineva să le ia –, dar pe colțul căzii rămăsese recipientul de Cetaphil Gentle Skin Cleanser. Am pornit dușul, am intrat și mi-am turnat Cetaphil pe mine. Mi l-am frecat pe umeri, pe piept, pe brațe și pe față. Și am rămas acolo, sub bătaia caldă și dureroasă a apei, cu pielea în sfârșit moale și curată, exact cum promitea eticheta.

BINE AI REVENIT, PRETENE

NOTE DESPRE NOUA „EDITURĂ DE LITERATURĂ POPULARĂ“ (北京)
ADĂUGIRE LA JURNALELE LUI LENNY ABRAMOV

Larry Abraham

Donnini, Statul Liber Toscana

1.

Când eram mic, îmi iubeam părinții atât de mult, încât se putea califica drept abuz asupra copilului. Îmi lăcrimau ochii ori de câte ori tușea mama din pricina „chimicalelor americane din atmosferă“ și ori de câte ori tata se ținea de ficatul copleșit. Dacă mureau ei, muream și eu. Iar moartea lor părea întotdeauna o chestiune iminentă, un fapt. Când încercam să-mi imaginez sufletele părinților mei, mă gândeam la nămeții aceia din Rusia, de un alb perfect, pe care îi vedeam în cărțile de istorie despre cel de-Al Doilea Război Mondial, la toate săgețile țintite în inima Rusiei și la numele diviziilor germane de panzere. Eu eram o pată întunecată pe troienele de zăpadă. Chiar înainte de a mă naște, mi-am târât părinții din Moscova, un oraș în care tata, inginer, nu era nevoit să răstoarne coșuri de gunoi pentru a-și câștiga existența. Îi târâsem de-acolo doar ca să aibă fătul din pântecele mamei, *viitorul Lenny*, o viață mai bună. Dumnezeu mă va pedepsi într-o bună zi pentru ceea ce le făcusem. Mă va pedepsi omorându-i.

Tata conducea mașina Chevrolet Malibu Classic în formă de barcă la viteza obișnuită, de 145 de kilometri pe oră, schimbând banda după cum îi dicta starea de spirit, cu ochii ațintiți asupra asfaltului cu o bucurie nedisimulată. Odată chiar zburase de pe banda din mijloc și intrase într-un copac, rupându-și oasele mâinii stângi, ceea ce l-a împiedicat să-și îndeplinească îndatoririle de custode timp de o lună („Ia lasă-i pe chinezi să se înece în propriul gunoi!“). Într-o zi de iarnă, tata întârziase multe ore să o ia pe mama de la biroul unde lucra ca secretară; eram sigur că făcuse iar schema cu copacul. Îi și vedeam, cu fețele late și înghețate, buzele groase de evrei de un violet nefiresc, cioburi de sticlă pe frunte, morți într-un șanț nemilos din Long Island. Unde se duceau când mureau? Am încercat să-mi imaginez locul acela paradisiac din zvonurile copilăriei. Arăta, după părerea adolescenților mai înțelepți dintre noi, ca un castel de pe tărâmul zânelor din jocul acela frustrant de pe calculator cu vrăjitori, săbii și domnițe goale pe care îl jucam cu toții; arăta, destul de ciudat, ca o copie a complexului ieftin de apartamente cu grădină în care locuia familia mea, dar cu turnulețe.

A trecut o oră. Apoi încă una. Eu, numai lacrimi și sughițuri, cu imagini de la înmormântarea părinților mei în ochi. Sinagogile nu au clopote, dar în capul meu clopotele băteau, profund și sonor și foarte rusește. Și cum fusese mobilizată o întreagă ceată de americani îmbrăcați în negru pentru a duce cele două coșciuge pe drumul acoperit și de-o parte, și de alta de-o zăpadă moscovită ca la carte. Atât îmi mai rămăsese din părinții mei, zăpada necruțătoare care acoperea ambele părți ale drumului funerar, zăpadă prea rece și prea adâncă pentru picioarele mele de american răsfățat, care cunoșteau mai mult covorul cald și lățos capsat fără tragere de inimă pe podeaua sufrageriei noastre de un american retardat pe nume Al.

O cheie s-a răsucit în încuietoare. Am sărit ca o gazelă la ușă, repetând „Mamă! Tată!". Dar nu erau ei. Era Nettie Fine. O femeie prea stabilă, prea dulce, prea nobilă pentru a fi o Abramov, indiferent cât de mult se străduia să preia din expresiile noastre rusești – „*Priglașaiu vas za-stol*" („Luați loc la masă") –, indiferent de textura bogată și mătăsoasă a borșului ei de casă, o rețetă moștenită de la stră-stră-stră-străbunica ei născută în Gomel[73] (cum naiba reușesc evreii ăștia nativi să țină evidența genealogiei lor infinite?).

Nu, nu putea. Pentru că nu mă durea când mă săruta pe obraz și nici nu mirosea a ceapă. Așa că, la naiba cu bunele ei intenții, cum ar spune părinții mei. Era o străină, o intrusă, o femeie pe care n-o puteam iubi la rândul meu. Când am văzut-o la ușă, i-am dat primul și ultimul pumn din viața mea. S-a conectat cu bustul ei surprinzător de îngust, cam pe la jumătate, unde stătea confortabil la incubat ultimul dintre cei trei băieți ai ei. De ce am lovit-o? Pentru că *ea* era în viață în timp ce *părinții* mei erau morți. Pentru că acum ea era tot ce-mi rămăsese.

Nettie Fine nu s-a clintit în fața atacului meu ridicol. S-a așezat, m-a pus în poală, mi-a cuprins mânuțele mici de băiat de nouă ani și m-a lăsat să plâng pe gâtul ei parfumat și bronzat, infinit de lung.

– Iartă-mă, tanti Nettie, am gemut cu accent rusesc, căci, deși mă născusem în Statele Unite, părinții mei îmi erau singurii confidenți, iar limba lor era limba mea sacră și speriată. Cred că au murit în mașină!

– Cine a murit în mașină? a întrebat Nettie.

Mi-a explicat că tatăl meu o sunase și o rugase să stea ea cu mine o oră, fiindcă o reținuseră pe mama la birou. Dar nu m-am oprit din plâns nici când am aflat că erau în viață.

– Cu toții murim, mi-a spus Nettie, după ce mi-a dat să beau o fiertură pe bază de cacao și fructe pe care ea o numea „ciocolată caldă cu banană", ale cărei ingrediente și mod de preparare nu le-am înțeles nici în ziua de azi. Dar într-o zi vei avea și tu copii, Lenny. Și-atunci o să încetezi să te mai îngrijorezi atât că

părinții tăi vor muri.

– De ce, tanti Nettie?

– Pentru că viața ta vor fi copiii tăi.

Chestiunea avea sens, dar nu a durat decât o clipă. Simțeam prezența unei alte persoane, cineva chiar mai tânăr decât mine, o Eunice sub forma unei ființe prototipice, iar teama de moartea părinților s-a transferat pe umerii ei.

Potrivit înregistrărilor de la Ospedale San Giovanni din Roma, Nettie Fine murise din cauza unor complicații cauzate de o „pneumonie" la numai două zile după ce o văzusem la ambasadă, după ce vorbisem în gura mare pe hol despre viitorul țării noastre. Era perfect sănătoasă când o văzusem, iar fișele ei medicale erau suficient de lapidare cât să devină satirice. Nu știu cine mi-a trimis acele mesaje GlobalTeens de pe adresa „securizată", inclusiv mesajul în care mă întreba pe ce feribot se urcase Noah, cu câteva secunde înainte ca acesta să fie distrus. Fabrizia DeSalva murise într-un presupus accident de *motorino* cu o săptămână înainte de Ruptură.

Iar eu n-am făcut niciodată copii.

2.

De când a fost publicată prima ediție a jurnalelor mele și a mesajelor lui Eunice la Beijing și New York, acum doi ani, am fost acuzat că am scris acele pasaje în speranța unei eventuale publicări, iar alte suflete, și mai puțin amabile, m-au acuzat de emulație servilă în fața ultimei generații de scriitori americani „de literatură". Regret, dar sunt nevoit să-mi dezamăgesc cititorii. Când am scris însemnările în acel jurnal, cu atâtea decenii în urmă, nu m-am gândit niciodată că textele vor găsi vreodată o nouă generație de cititori. Cine s-ar fi gândit vreodată că un individ sau un grup de indivizi necunoscuți va încălca intimitatea mea și a lui Eunice, spărgându-ne conturile GlobalTeens, transformându-ne mesajele în textul pe care îl vedeți pe ecran?! Nu vreau să afirm că am scris chiar fără o țintă anume. În multe privințe, mâzgălelile mele prefigurează potopul diaristic al scriitorilor sino-americani contemporani – cum ar fi *Sunt rupt de oboseală* (Tsinghua-Columbia) al lui Johnny Wei și *Grădina zoologică de copii s-a închis* (Audacious, HSBC-Londra) al lui Crystal Weinberg-Cha – care au apărut după ce Partidul Capitalist al Poporului a publicat acum patru ani „Cincizeci și unu de Reprezentanți", ultimul dintre ei strigând maselor: „Să scrii texte e o îndeletnicire glorioasă!"

În ciuda abuzurilor la care am fost supus în fosta mea patrie, mă simt încurajat de unele dintre recenziile primite în însăși Republica Populară. Din paginile 农民日报, *Ziarul Fermierilor*, Cai Xiangbao, cunoscut pentru mintea sa

limpede, îmi miruiește jurnalele drept 对书籍的一种贡献；实际上对文学的一种贡献. Exact așa este. Nu sunt scriitor. Și totuși, ceea ce scrisesem a fost, după cum Xiangbao spunea, „un omagiu adus literaturii așa cum *era* ea odată“ [sublinierea îmi aparține].

Dar, după cum au fost de acord în unanimitate criticii din Statele Unite, adevăratele bijuterii din text sunt mesajele lui Eunice Park de pe GlobalTeens. Acestea „reprezintă o binevenită ușurare prin comparație cu neîncetata contemplare de sine a lui Lenny“, ca să-l citez pe Jeffrey Schott-Liu de pe *revfuttârfe*. „Nu este o scriitoare înnăscută, așa cum se cade pentru o generație care a crescut cu Imagini și Retail, dar scrierile ei sunt mai interesante și mai vii decât orice altceva am citit din acea perioadă agramată. Poate fi considerată răutăcioasă, cu siguranță, cu o patină tipică clasei mijlocii superioare, dar ceea ce reiese din mesajele ei este interesul real pentru lumea din jurul ei: încercarea de a-și croi drum prin moștenirea precară a familiei sale și de a-și forma propriile opinii despre dragoste și atracție fizică, comerț și prietenie, totul într-o lume a cărei cruzime începe treptat să o reflecte pe cea a propriei copilării.“ Aș adăuga că, orice s-ar spune despre fosta mea iubire și oricât de îngrozitoare ar fi lucrurile pe care le-a scris despre mine, spre deosebire de prietenii ei, spre deosebire de Joshie, spre deosebire chiar de mine, spre deosebire de mulți americani, în momentul prăbușirii țării noastre, Eunice Park nu trăia cu ideea falsă că ea este specială.

3.

După ce am plecat din New York, am locuit în Toronto, Stabilitate-Canada, timp de aproape un deceniu, unde mi-am schimbat pașaportul american fără valoare într-unul canadian și numele din Lenny Abramov în Larry Abraham, ceea ce mi s-a părut foarte nord-american, cu o notă de haine de vacanță și iz de Vechiul Testament. În orice caz, după moartea părinților mei nu am mai suportat ideea de a purta prenumele pe care mi-l dăduseră și numele de familie care îi urmase peste ocean. Doar că, până la urmă, acel ocean l-am traversat și eu. Am încasat ce-mi mai rămăsese din acțiunile preferențiale Staatling, am adunat toți yuanii pe care îi mai aveam și m-am mutat la o mică fermă din Valdarno, Statul Liber Toscana. Am vrut să trăiesc într-un loc cu mai puține date, un loc mai puțin tânăr, unde oamenii în vârstă ca mine nu sunt disprețuiți pentru simplul fapt de a fi bătrâni, unde un bărbat în vârstă, de exemplu, poate fi considerat frumos.

La câțiva ani după ultima mea imigrare, am auzit că Joshie Goldmann venea în peninsula italiană fracturată. Un ticălos din Bologna făcuse un documentar despre perioada de glorie a Serviciilor Post-Umane, iar toată facultatea de medicină a universității a tăbărât pe ce mai rămăsese din Joshie.

„Vom muri cu toții“, îmi spusese odată Grace Kim, evocând-o pe Nettie Fine. „Tu, eu, Vishnu, Eunice, șeful tău, clienții tăi, toată lumea.“ Dacă există o parte din jurnalele mele care aduce cu adevărul, aceasta este bocetul lui Grace. (Sau poate că nu e deloc un bocet.)

Pe scenă, chipul tatălui meu de-al doilea, inițial contorsionat într-o expresie academică serioasă, s-a destrămat rapid, începând să tremure din cauza Sindromului Kapasian recent descoperit, asociat cu efectul invers al decronificării. Bălind magnific pe interpretul său, ne-a spus, fără preambul sau scuze:

– Ne-am înșelat. Antioxidanții au fost o fundătură. Nu exista niciun mod de a inova noile tehnologii la timp pentru a preveni complicațiile care apar în urma aplicării celor vechi. Genocidul nostru împotriva radicalilor liberi s-a dovedit mai mult dăunător decât util, afectând metabolismul celular, răpind organismul de orice formă de control. În cele din urmă natura s-a încăpățânat să nu cedeze.

Și, ca un idiot, a început să-mi pară rău pentru el. Când clienții au început să moară, când au debutat tremurăturile și organele au cedat, consiliul de administrație de la Staatling-Wapachung l-a concediat pe Joshie. Howard Shu a preluat Serviciile Post-Umane, transformându-le în ceea ce își dorise dintotdeauna: un imens butic de lifestyle care oferă programări la spa și operații de augmentare a buzelor. Eunice l-a părăsit pe Joshie dinainte ca declinul să înceapă. Nu știu prea multe de-spre tânărul pentru care l-a părăsit, dar informațiile pe care le am indică o persoană cu un temperament perfect decent și ambiții medii, un scoțian. Știu că și-au făcut un cămin împreună. Cel puțin pentru o vreme, undeva lângă Aberdeen, un oraș aflat la nord de HSBC-Londra. Relația lor a fost singurul produs al semestrului pe care îl petrecuse Eunice la Goldsmiths College din Londra, unde, încurajată de Joshie, încercase să studieze artă sau finanțe.

Am ieșit în fugă din auditoriu imediat ce Joshie și-a încheiat discursul bâlbâit. Nu țineam să-l întreb cum e să știe că moartea e aproape. Chiar și după atâta vreme, chiar și după ce mă trădase, mitul fondator care ne lega mă împiedica să-i pun această întrebare.

4.

Iarna trecută i-am vizitat pe prietenii mei romani, Giovanna și Paolo, la casa lor de la țară, un hambar de piatră din secolul al XIV-lea, în direcția Orvieto. Mi-am petrecut prima noapte sub tavanul din lemn cu grinzi late din sufrageria reproiectată, dând pe gât paharele de Sagrantino di Montefalco care îmi erau întinse, minunându-mă de alcovurile și rafturile din lemn recent construite, care, cu simplitatea lor aspră, completau vârsta hambarului, supraveghindu-i cu o

privire binevoitoare pe prietenii mei cu mult mai tineri și pe copilul lor superb în vârstă de cinci ani, un rus adoptat, deja fluent în mandarină *și* cantonează, al cărui păr blond și subțire era un reproș la adresa trăsăturilor tuciurii ale părinților săi. Fumul de lemn umplea încăperea, scăldându-ne pe toți într-o dulce strălucire olfactivă. Vorbeam, indolent de la vin, despre încălzirea globală și despre sfârșitul rasei umane pe pământ. Italienii descriau rolul nostru pe planetă drept unul de tăuni care n-au adus decât daune, iar ecosistemele auto-reglementate ale planetei, ca pe un fel de uriaș plici de muște. Nu puteam înțelege cum, părinți fiind, prietenii mei găseau puterea de a-și imagina extincția lumii fiului lor și, simțind probabil că acest subiect mă deprimă, știind că eu însumi nu mai aveam de trăit probabil mai mult de un deceniu sau două, stăpânul și stăpâna casei s-au ridicat imediat pentru a administra o injecție cu antibiotic unei prețioase capre care se îmbolnăvise.

Pe măsură ce seara se scurgea, în casa prietenilor mei au mai apărut alți musafiri: două tinere actrițe de la Cinecittà, abia sosite de la Roma. Habar nu aveau cine sunt, dar am aflat curând că una dintre aceste tinere personaje pline de farmec tocmai fusese distribuită în rolul lui Eunice Park într-un nou video marca Cinecittà adaptat după jurnalele mele. Conțopiștii de la Hengdian World Studios din Zhejiang înregistraseră deja un dezastru artistic cu seria *Lenny ♥ Euny: O super tristă și adevărată poveste de iubire*, iar acum italienii voiau să facă și ei o încercare.

– Uite ce trebuie să-i fac fetei mele! s-a plâns actrița care o juca pe Eunice, trăgând de coada ochilor și împingându-și înainte dinții din față.

Apoi s-a lansat într-o interpretare destul de precisă a unei fete răsfățate din California de dinainte de Ruptură, în timp ce prietena ei se grăbea să și-l însușească pe ghinionistul Abramov.

– Iubitul meu creier de ton! Față de nemernic! Iubitul meu față de tocilar! fredona prima actriță, în timp ce colega ei, în rolul lui Abramov, cădea prosternată la picioarele ei, plângând isteric.

Scena l-a făcut pe fiul de cinci ani al prietenilor mei să țopăie în jurul lor, încercând să imite vorbele acelea ciudate în engleză.

Prietenii mei mi-au zâmbit stânjeniți, încercând să le facă semn actrițelor să încheie spectacolul. Chiar și așa, am prezentat o mină stăpânită. Mi-am schimonosit gura în propria versiune a zâmbetului mort al lui Eunice, lăsând hohotele de râs să izvorască din mine ca primele jeturi de apă dintr-o țeavă înghețată. Râdeam mecanic de ceva vreme, când mi-am dat seama că actrița din Cinecittà care o juca pe Eunice își folosea interpretarea drept armă cu bătaie lungă la adresa Americii, ajungând până în epoca Reagan, o perioadă în care nici măcar *părinții* ei nu se născuseră încă.

Oh, încetează, mi-am zis în sinea mea. *America a dispărut*. Atâția ani și încă mai exista ura asta viscerală la adresa unei țări care se autodistrusese brusc, spectaculos, ireversibil. Când o să înceteze? Cât timp vom mai fi obligați să asistăm la acest priveghi malefic? Și-apoi, înainte să mă mai pot stăvili, mi-am dat seama ce mi se întâmplă. Începusem să jelesc. Pentru noi toți. Pentru Joshie și Eunice, pentru părinții și sora ei, pentru Grillbitch *a.k.a.* Jenny Kang și pentru pământul dintre Manhattan și Hermosa Beach care încă se cutremură.

Nu exista decât o singură cale de a opri diatriba tinerei actrițe.

– Au murit, am mințit.

– *Cosa?*[74]

– Nu au supraviețuit.

Și am schițat un scenariu dedicat ultimelor zile ale lui Lenny Abramov și Eunice Park, un scenariu mai macabru decât oricare dintre infernurile macabre mâzgălite pe pereții catedralei aflate nu departe de noi. Tinerii italieni au început să dea semne de iritare. De ce le întrerupsesem brusc momentul de frivolitate? Se holbau la mine, apoi unul la altul, apoi la ușile de lemn frumos poziționate care dădeau spre o pergolă, dincolo de care un tablou de măslini și câmpii de cereale, încremenit de iarnă, visa la o nouă viață. Pentru o vreme, n-a mai spus nimeni nimic, lăsându-mă să mă bucur de ce aveam cea mai mare nevoie. Tăcerea lor, neagră și deplină.

MULȚUMIRI

Dați-mi voie să vă mărturisesc că este foarte greu să scrii o carte și că devii foarte singuratic. Sunt foarte recunoscător pentru generosul meu grup de cititori care își pun pixurile roșii la treabă și mă provoacă astfel să devin mai bun.

David Ebershoff a editat atât de multe variante ale acestei cărți, încât e de-a dreptul un erou. Este o adevărată comoară, un editor care este și un autor genial, care abundă de inteligență emoțională și de iubire adevărată pentru draga noastră veche prietenă, propoziția. De mai bine de zece ani, Denise Shannon mi-a fost un agent literar grozav și o cititoare avidă, însoțindu-mă de-a lungul poveștilor pline de angoasele imigranților, de fii grași de gangsteri, iar acum, în asta. Sara Holloway de la *Granta* mi-a oferit sfaturi prețioase, aduse de porumbei călători de dincolo de Atlantic. Iar orice autor de la Random House care lucrează cu Jynne Martin este într-adevăr norocos.

Vreau să-i mulțumesc asistentului meu de cercetare, Alex Gilvarry, pentru că m-a ajutat să înțeleg cum funcționează știința. (Aparent, cu toții suntem alcătuiți din multe celule.) M-a ajutat să deslușesc și lucrările a doi mari gânditori care au influențat cartea de față: Ray Kurzweil, autorul multor cărți, printre care se numără *The Singularity Is Near: When Humans Transcend Biology* și *Fantastic Voyage: Live Long Enough to Live Forever* și Aubrey de Grey, autor al volumului *Ending Aging: The Rejuvenation Breakthrough That Could Reverse Human Aging in Our Lifetime*.

Mulțumesc American Academy din Berlin, Civitella Ranieri Center din Umbria și Corporation of Yaddo, care mi-au oferit un adăpost minunat și o mâncare delicioasă.

Sunt atât de mulți oameni dragi mie care au trecut prin nenumărate revizii ale acestei cărți. Știu că nu i-am menționat nici pe jumătate, dar asta pentru că în ultimii ani memoria a început să mă lase. Toți cei care m-au ajutat cu această carte, vă rog să acceptați dragostea și recunoștința mea. Printre ei se numără: Elisa Albert, Doug Choi, Adrienne Day, Joshua Ferris, Rebecca Godfrey, David Grand, Cathy Park Hong, Gabe Hudson, Christine Suewon Lee, Paul LeFarge, Jynne Martin, Daniel Menaker, Alana Newhouse, Ed Park, Shilpa Prasad, Akhil Sharma și John Wray.

Note

1 Cred că viitorul sunt copiii noștri.
2 „Crește-i cum se cuvine și lasă-i să ne arate calea.“
3 Joc pentru copii în care unul dintre participanți își asumă rolul lui Simon, provocându-i pe ceilalți să facă ce li se spune (sari de trei ori, scoate limba etc.).
4 Dragă jurnalule (it.).
5 Nu globalizării, exclus!
6 „Iubito, nu-i așa că America e ceva de neratat?“
7 „Nimic nu ne mai poate opri acum.“
8 Familie de evrei care include rudele îndepărtate.
9 Evreii de rit aşkenazi sunt o populație care provine din vestul și centrul Europei, unde au ajuns după izgonirea din Iudeea de către trupele Imperiului Roman. Au migrat și spre estul Europei, stabilindu-se pe teritoriile care vor face parte din Uniunea statală polono-lituaniană (care includea părți din Ucraina, Republica Moldova, Lituania, Letonia, Estonia, Belarus, Rusia și Polonia).
10 Henry Alfred Kissinger, secretar de stat al Statelor Unite și consilier pe probleme de securitate națională în timpul președinției lui Richard Nixon și a lui Gerald Ford.
11 Ce-i asta? (it.)
12 O jumătate de litru.
13 Permis de ședere (it.).
14 Tocană de tofu, legume, carne sau fructe de mare și arome asiatice.
15 American (cor.).
16 Anton Pavlovici Cehov, *Opere, Vol. VIII, Nuvele și povestiri,* traduceri de Anda Boldur, Valeria și Profira Sadoveanu, Ștefana Velisar-Teodoreanu, Tia Mureș, Tatiana Panaitescu, E.S.P.L.A. CARTEA RUSĂ, București, 1959, pp. 284–285.
17 Ce barbarie! (it.)
18 De ce fac asta? (it.)
19 Trezirea! (cor.)
20 Soră întru credința creștină.
21 Karaoke (cor.).
22 John Herbert Dillinger, spărgător de bănci în perioada Marii Crize Economice din SUA.
23 Afară (it.).
24 Boca Raton, oraș în Palm Beach, Florida, SUA.
25 Exclamație idiș folosită când cineva este supărat, șocat, dezamăgit, îngrijorat.
26 Fraiere! (sp.)
27 Aparținând sectei strict ortodoxe născută în Palestina între secolele al III-lea și al II-lea î.Hr., care s-a opus influențelor elenizante asupra credinței lor și a sprijinit revolta macabeilor.
28 Cămașă de vară bărbătească, originară din Yucatan, purtată în afara pantalonilor, care se distinge prin două rânduri verticale de pliuri cusute strâns pe lungimea părții din față și din spate a cămășii. Sunt confecționate de obicei din in, mătase sau bumbac și sunt potrivite pentru vreme caldă și/sau umedă.
29 Antioxidant polifenolic care se găsește în plante, dar și în anumite alimente sau băuturi. O sursă bogată de resveratrol este vinul roșu.
30 Apolipoproteina E, o glicoproteină formată din circa trei sute de aminoacizi, care joacă un rol fundamental în metabolismul lipidelor.
31 Compozitor minimalist american considerat una dintre cele mai influente personalități muzicale ale secolului XX.
32 Joc de cuvinte, bric-à-brac, nimicuri, lucruri vechi, lipsite de valoare.

33 În tradiția ebraică, priveghi de șapte zile.
34 Indice de referință pe piața financiară din Londra.
35 Fraților (argou sp.).
36 Târfe și putori (sp.).

37 Afurisiților (sp.).
38 Localitate suburbană din nord-estul comitatului Miami-Dade, Florida, SUA.
39 Pederaștilor (argou latino-american).
40 Prăjitură din orez.
41 Sculptor, pictor, teoretician al artei și profesor de artă de origini germane, considerat a fi una dintre cele mai importante figuri europene în domeniul artelor performative. (*N. red.*)
42 A zecea parte dintr-un yuan.
43 Fred Rogers (1928–2003), prezentator de televiziune, producător, pastor și scriitor american, cunoscut mai ales pentru emisiunea educativă *Mister Rogers' Neighborhood* (1968–2001), dedicată copiilor și difuzată de televiziunea publică.
44 Frumos (cor.).
45 Vai de mine (ebr.).
46 Oraș din Pakistan.
47 Anul în care a fost adoptată Declarația de Independență.
48 Cunoscută și drept *satyagraha*, este o formă de rezistență nonviolentă sau rezistență civilă, concept dezvoltat de Mahatma Gandhi.
49 Cu blândețe, Isus ne cheamă la el.
50 Cu plăcere (it.).
51 Referință la cuvintele lui John Adams, unul dintre părinții fondatori ai Statelor Unite, care descriu obiectivele pe care acesta le-a urmărit în crearea Constituției statului Massachusetts.
52 Trandafirul lui Sharon. Simbolizează iubirea, frumusețea și vindecarea atât pentru evrei, cât și pentru creștini, deși interpretările lor exacte pot diferi. Unii îl consideră un simbol pentru Hristos.
53 Mătușică (cor.).
54 Critic literar, nuvelist, eseist și profesor american. A fost unul dintre cei mai importanți critici americani ai secolului XX, care a analizat implicațiile culturale, sociale și politice contemporane ale literaturii.
55 Pictor austriac, considerat, alături de Gustav Klimt și Oskar Kokoschka, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai artei vieneze moderne.
56 Bunic (cor.).
57 Romani 15:25, Biblia, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924, ediție revizuită în 2016. (*N. red.*)
58 Stil arhitectural american de influență englezească, combinat cu arhitectura colonială americană.
59 Coboară, ticălosule! (Sp., incorect.)

60 Yuan renminbi, moneda națională a Chinei.
61 De tot rahatul.
62 Incompetent.
63 Om de nimic.
64 Milan Kundera, *Insuportabila ușurătate a ființei*, traducere de Jean Grosu, Univers, București, 1999, p. 12.
65 *Ibidem*, p. 65.
66 Fată bună (cor.).
67 *Op. cit.*, p. 301.
68 *Ibidem*, pp. 304–305.
69 Titlu original, *The Boys* – serie de benzi desenate publicată între anii 2006 și 2012, adaptată în 2019 într-un serial omonim. (*N. red.*)

70 Bazar din Orientul Mijlociu.
71 „Să dansăm cum e la modă, să dansăm un pic.“
72 Producător american de mașini și utilaje agricole.

73 Oraș aflat în sud-estul Belarusului.
74 Ce?

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.